

Nhật Ký Thần Hộ Mệnh Đời Em

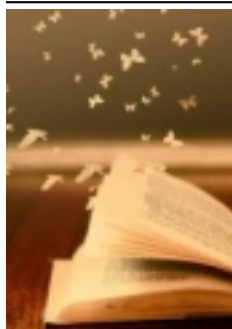
Contents

Nhật Ký Thần Hộ Mệnh Đời Em	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	34
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25	40
26. Chương 26	42
27. Chương 27	43
28. Chương 28	44
29. Chương 29	46
30. Chương 30	46
31. Chương 31	48
32. Chương 32	49
33. Chương 33	51
34. Chương 34	52
35. Chương 35	53
36. Chương 36	55
37. Chương 37	56
38. Chương 38	57
39. Chương 39	59
40. Chương 40	60
41. Chương 41	62

42. Chương 42	63
43. Chương 43	64
44. Chương 44	66
45. Chương 45	67
46. Chương 46	69
47. Chương 47	70
48. Chương 48	71
49. Chương 49	72
50. Chương 50	75
51. Chương 51	76
52. Chương 52	78
53. Chương 53	79
54. Chương 54	80
55. Chương 55	82
56. Chương 56	83
57. Chương 57	86
58. Chương 58	87
59. Chương 59	89
60. Chương 60	90
61. Chương 61	91
62. Chương 62	93
63. Chương 63	95
64. Chương 64	96
65. Chương 65	98
66. Chương 66	100
67. Chương 67	101
68. Chương 68	103
69. Chương 69	104
70. Chương 70	106
71. Chương 71	108
72. Chương 72	110
73. Chương 73	110
74. Chương 74	112
75. Chương 75	113
76. Chương 76	115
77. Chương 77	117
78. Chương 78	119
79. Chương 79	119
80. Chương 80	121
81. Chương 81	122
82. Chương 82	124
83. Chương 83	125
84. Chương 84	126
85. Chương 85	128
86. Chương 86	129
87. Chương 87	131
88. Chương 88	132
89. Chương 89	134
90. Chương 90	135
91. Chương 91	137
92. Chương 92	139
93. Chương 93	140
94. Chương 94	142
95. Chương 95	143

96. Chương 96	144
97. Chương 97	145

Nhật Ký Thần Hộ Mệnh Đời Em

Giới thiệu

Câu chuyện là những cảm xúc chân thật của bản thân t Xuất phát từ tình cảm t dành đến những ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-than-ho-menh-doi-em>

1. Chương 1

Chap1: Chỗ ngồi bị chiếm!

“Không..không..em không cần! Em không cần! Em chỉ cần có anh thôi! Anh ơi đừng đi! Không...”

Thật là đáng sợ! Tôi ghét giấc mơ này! Đã mấy ngày gần đây, đêm nào tôi cũng mơ thấy nó. Trong mơ, tôi thấy có hai cái bóng đi về phía mình, rồi một cái dừng lại, người kia tiếp tục đi đến bên tôi, đưa tay ra với tôi. Đó là một người con trai rất đẹp, trên môi còn mỉm cười dịu dàng với tôi nữa! Tôi khẳng định như thế vì tôi thấy rất rõ mặt người đó. Còn người đứng đằng xa, tôi không thể biết là ai nếu như người đó không lên tiếng. Là anh..anh Thiên Bảo của tôi. Anh nói đã đến lúc anh phải đi rồi, không thể ở bên tôi được nữa. Vì thế, anh đã tìm một người thay anh bảo vệ, yêu thương tôi...đó chính là cái người con trai đứng đưa tay về phía tôi ấy! Nói rồi bóng dáng phía xa xa quay lưng và dần dần biến mất. Tôi không muốn, thật sự không muốn chút nào! Tôi chỉ cần anh ở bên tôi thôi, ngoài anh ra tôi không cần ai hết!..Bởi vì tôi biết...trên đời này sẽ chẳng có ai yêu thương tôi hơn anh đâu!

-Anh ơi! Em không muốn đâu! Anh đừng đi có được không? Em sẽ ngoan mà, sẽ cố gắng rèn luyện sức khỏe thật tốt để có thể phẫu thuật, sẽ chăm chỉ học hành để trở thành công dân tốt cho xã hội, sẽ sống thật tốt, thật vui vẻ...chỉ cần anh luôn bên cạnh em, bất kể điều gì em cũng sẽ làm. Em hứa đấy! Anh đừng đi anh nhé! _Tôi ngồi ngẩn ngơ trong tủ, đem tấm hình của anh ôm thật chặt, tôi chỉ sợ nếu mình buông tay anh sẽ đi mất, sẽ không ở bên tôi nữa.

Ngồi thêm trong đó một lúc, tôi mới lục đục chui ra ra khỏi tủ đồ. Nếu có người nói tôi có vấn đề cũng không sao. Bởi vì tôi thật sự có vấn đề đấy, mà vấn đề này rất nhiều người gặp phải nhưng họ có cách giải quyết khác, còn tôi thì chỉ có chui vào trong cái tủ đồ này, đem hình của anh ôm trong tay mới có thể ngủ được mà thôi! Tôi mắc trướng mắt ngủ về đêm, cứ đến nửa đêm là lại tỉnh giấc. Thường thì nếu cậu ở nhà thì cậu sẽ dỗ tôi ngủ lại, hoặc không thì đã có con bạn tôi, nhưng hôm qua cậu đi công tác rồi, nên mới thành ra thế này!

Trời hôm nay cũng khá đẹp đấy chứ. Từ cửa sổ được mở rộng ra, tôi đứng dang tay đón lấy chút gió xuân nhẹ nhàng man man trên da thịt. Thật lạ là tôi không chịu được rét nhưng cảm giác tê tê này lại làm tôi thấy thích, bởi thế nên vào mùa này, những hôm được nghỉ thì tôi sẽ đi dạo vào buổi sáng, sau đó ghé vào một

cửa hàng nào đó mua một hộp kem sôcôla thật to, mang nó đến thư viện, vừa ăn vừa đọc sách trong cái góc thư viện vắng người của tôi. Chắc là hôm nay cũng thế đấy!

Người ta thì tập thể dục bằng chân, nhưng do sức khỏe tôi vốn ốm yếu từ nhỏ nên chỉ có thể ngồi trên xe đạp lượn vài vòng quanh công viên rồi về thôi. Như thế cũng thích mà!

Đứng trước quầy thanh toán, tôi thật là muốn đá bay mấy người phía trước đi quá. Sao rạo rạo nhiều người học theo tôi thế nhỉ? Sáng sớm đã ăn kem lắm thế không biết! Hại tôi đứng đây suốt 5 phút rồi mà còn chưa đi được... Haizz...bắt đầu một ngày thế này chắc hôm nay tôi đen lắm đây!

Lúc này mới vào khoảng 6g rưỡi, 7 giờ gì đấy nên thư viện cũng chưa đông lắm. Với lại có mấy người hăm như tôi mở mắt ra là đã đến thư viện ngoại trừ mấy con một sách ra đầu cơ chứ! Thực ra cũng không phải tôi chăm chỉ đâu, chẳng qua là ở nhà chỉ có một mình nên tôi đến đây kiểm chỗ giết thời gian thôi!

Tôi tung tăng bước đến chỗ ngồi thường ngày của mình...Ai ngờ ở đó đã có người ngồi mất rồi! Tức chết tôi! Mà còn nữa nha, người đó đâu có đến để đọc sách, hắn ta đang nằm bò ra bàn ngủ mà. Đáng ghét, dám chiếm chỗ của tôi để ngủ. Nếu có thể tôi sẽ treo hắn lên cành cây, sau đó...ka.ka...cù hắn cho hắn cười chết luôn! Nghĩ đến đây tâm tình tôi mới tốt lên vài phần, dậm chân thật mạnh đi về phía đó, còn cố tình ngồi “phịch” xuống ghế cho nó rung lên, xem hắn ta còn ngủ được không?

A..thật sự là tôi đã đánh giá sai tên này rồi! Tôi vừa ăn kem vừa giẫy giụa khiến cả bàn lẫn ghế cùng lắc lư theo, thế mà hắn vẫn còn ngủ được. Chắc tên này có họ hàng với Trư Bát Giới mất rồi!

Thôi kệ hắn đi, tôi tiếp tục xúc một miếng kem thật to cho vào miệng. Ai.da...cảm giác mát lạnh, béo ngậy từ đầu lưỡi chảy vào trong miệng...chết thật, càng ăn càng thích thế này! Ngon quá à! Nếu bây giờ có anh ăn cùng thì tốt biết bao!

Tôi đúng là con điên mà! Đang ăn vui vẻ lại nghĩ đến chuyện đó, làm kem ngon trước mắt cũng trở thành đồ bỏ đi rồi! Bây giờ tôi mới đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Cái người ngồi gần tôi đây rất cao nha, nhìn hắn nằm dài chiếm hết cả bề rộng của cái bàn, hai chân còn không tự nhiên duỗi ra nữa. Nếu tôi đoán không sai thì khi đứng lên chắc hẳn phải cao hơn tôi ít nhất là một cái đầu. Xem nào, tuy tôi cũng không cao lắm nhưng cũng được khoảng 1m65 gì đấy, nếu hắn cao hơn tôi một cái đầu..vậy tức là khoảng 25cm nữa..có nghĩa là..hắn cao những 1m9 cơ à? Trời ơi gì mà cao thế? Không để phần người khác cao với à? Thật đúng là thiên vị mà! Nhìn xem, phía xa xa dãy ghế bên kia có một anh chàng đang mãi miết đọc sách kia, dù đã cộng thêm cả phần đế giày vào thì cùng lắm cũng chỉ cao hơn tôi chút xíu gọi là...Vậy mà cái tên mắc dịch đang ngủ này lại cao như thế! Tôi thật muốn gọi hắn dậy hỏi xem hắn ăn cái gì mà lại cao được như thế, sau đó chạy đến nói với anh chàng lùn tịt kia để anh ta cải thiện chiều cao. Chỉ có điều...tôi không dám! Hắn đang ngủ ngon như thế, tôi mà phá hỏng giấc ngủ của hắn, làm hắn nổi điên lên, với thân hình của hắn thì chỉ cần búng tay một cái đảm bảo tôi đã bay đến tận...giường bệnh khoa chấn thương chỉnh hình của bệnh viện thành phố rồi! Huống hồ tôi lại ốm yếu thế này, thêm vào đó nữa là tôi không thích bắt chuyện với người lạ, đặc biệt là con trai.

Hôm nay đến đây cũng coi như công cốc, chung quy cũng do có sự xuất hiện của “ai đó” nên tôi không có hứng đọc bất kì cái gì cả. Thôi thì về nhà gọi bạn bạn “Gà” đến chơi vậy!

Thế là tôi thu dọn vỏ hộp kem trên bàn tính đứng lên ra về, ai ngờ có người đi qua không cẩn thận va vào tôi, khiến tôi không đứng vững được ngã thẳng vào người tên đang ngủ bên cạnh.

Xong rồi! Xong rồi!..Quả này mà hấn thức dậy thì coi như tôi đi! Tôi vừa tưởng niệm mình vừa nhắc người lên. Ủa...sao chờ mãi mà không thấy hấn phản ứng gì thế này. Có vấn đề gì sao?

Tôi tò mò đến gần hấn, lấy ngón trỏ trọc trọc lên vai hấn, cố ý gọi hấn dậy...Vẫn không tỉnh nè! Hay là hấn hôn mê bất tỉnh rồi? Nghĩ đến đây là tôi trở nên hoảng loạn. Có người sắp chết! Có người sắp chết!...

Làm gì đây? A...đúng rồi, xem thử xem còn thở không. Tôi đưa tay vòng qua đầu hấn, đến trước mũi hấn xem xem thế nào. May quá...vẫn thở. Thế là tôi vội vàng lay người hấn thật mạnh, dùng hết sức mà lay.

2. Chương 2

Chap2: Sao lại là anh ta?

Ai ngờ mới lay có mấy cái hắc đũa vùng dậy, hất ngã tôi ra đất. Ánh mắt hắc chiếu thẳng vào tôi, loé lên một cái, bàn chân rất nhanh tiến về phía tôi. Trong lúc tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì hắc đũa ôm cứng tôi vào trong lòng hắc rồi. Cứ như thể hắc sợ chỉ cần buông lỏng một chút là tôi chạy mất ấy!

Khụ..khụ...khó thở quá! Tại sao hắc lại làm thế? Tôi đâu có làm cái gì đâu, sao lại ôm tôi như vậy? Định giết chết tôi à? Tôi không thở được, vùng vẫy cố đẩy hắc ra, hai tay đập bồm bộp vào ngực hắc, lấy hết chút sức lực còn lại mà đấm, mà đẩy.

Đến tận lúc tôi dường như đã muốn ngã gục, bàn tay hắc mới nới lỏng ra một chút. Tôi đẩy hắc đi, ra sức hít thở, hốt hển vội lấy túi sách. Tôi phải uống thuốc ngay, nếu không thì coi như xong! Đập nhanh quá! Còn nhói đau nữa!

Thuốc đâu rồi? Đâu rồi...? Tôi hoảng sợ, rũ tung đồng hồ trong túi sách ra đất. May mắn là cuối cùng tôi cũng tìm ra.

Tôi nhanh chóng lấy vài viên nuốt vào bụng. Oa...Doạ chết tôi rồi! Tên đòi bại không có nhân tính này! Tôi có ý tốt giúp hắc vậy mà hắc lại định giết tôi cơ đấy! Giả sử nếu tôi quên mang theo thuốc thì có phải hôm nay hắc đã trở thành kẻ giết người rồi không! Lại còn dám nhân cơ hội ôm tôi...Đồ sắc lang...lợi dụng...cơ hội...

Ừa..Vừa rồi hắc còn hung hăng ôm tôi chặt như thế cơ mà, sao giờ nằm một đồng thể kia?

Tôi tò mò rón rén lại gần, nghiêng đầu ngó hắc mấy cái. Lại bất tỉnh rồi hả? Tên này bị làm sao vậy? Tôi nhớ rõ là vừa rồi tôi đấm hắc rất nhẹ mà, sao có thể ngất được cơ chứ? Mà dù tôi có dùng hết sức thì với cái sức con kiến của tôi liệu có thể làm con voi như hắc xi nhê chút nào không?

Câu trả lời khẳng định là không rồi! Vậy vì cái gì hắc lại thành ra thế này?

-Này!.._Tôi bạo gan lay hắc cái nữa. Mặc dù tôi cũng sợ chết lắm nhưng bản tính lương thiện trong tôi không cho phép tôi bỏ mặc người khác khi họ gặp chuyện.

-....._Hắc vẫn cứ nằm một đồng vậy đó.

-Đồ đòi bại! Tỉnh lại đi!_Sao hắc không tỉnh vậy nè?_Này! Đồ đòi bại, anh tỉnh lại đi chứ! Đừng có làm tôi sợ mà! Này dậy đi!

Vừa chạm vào người hắc, tôi lập tức giật thót mình. Vì sao...sao người hắc lại nóng như vậy? Trong đầu tôi lúc này loạn cả lên, luồng cuồng vực hắc ngồi lên lại gặp phải chuyện kinh thiên động địa hơn.

Đôi mắt tôi chắc phải to như hai con ốc nhồi rồi đấy! Vừa rồi tôi không để ý, giờ thì nhìn đi! Đây không phải là người trong giấc mơ đáng ghét kia sao? Làm sao mà hắc lại chui ra đây được? Ông trời ơi đừng có dọa tôi chứ! Ông đừng có nói với tôi đây là sự thật nha? Tôi không có tin đâu! Tôi không muốn anh Bảo xa tôi chút nào. Dù có để tên này lại thì đã sao? Hắc đâu có yêu thương tôi như anh! Vừa rồi hắc còn suýt giết tôi kìa. Tôi không cần người như thế! Không cần...

-Cô gái! Đừng có khóc mãi như thế! Mau đưa bạn trai cô đến bệnh viện đi! Xem ra tình trạng của cậu ta cũng không nhẹ đâu!_Đúng lúc này thì có người vỗ vai tôi, nói cái gì đó đấy.

Tôi cũng chẳng thèm quan tâm là người đó nói cái gì, vội vàng chùi nước mắt rồi quàng tay tên đòi bại này lên vai mình định đỡ hắc đứng lên. Ai mà ngờ hắc lại nặng như thế chứ. Làm tôi mới đứng lên được nửa đường lại bị trọng lương cơ thể hắc kéo giật trở lại, ngã dúm dẹt vào lòng hắc.

Ak...cái tình huống gì thế này? Đã đang đang cấp bách thì chớ, hắc lại còn đưa tay ôm tôi. Đúng là đòi bại mà! May cho hắc là hắc đang bị hôn mê nên không ý thức được việc mình làm đấy, nếu không...hắc chết với lũ bạn “Gà” của tôi!

Vất vả lắm tôi mới thoát khỏi tay hắc mà đứng dậy, thở phò phò lau mồ hôi trên trán. Mình tôi thì kiểu gì cũng không khiêng nổi hắc rồi! Phải nhờ người giúp thôi!

-Anh ơi! Giúp tôi đưa người này đến bệnh viện được không?_Tôi nín thở một anh chàng vừa đi đến, chỉ về phía “Tên đồi bại” đang nằm lay lóc.

Bệnh viện, sau khi cấp cứu xong, tại một phòng bệnh riêng, vị bác sĩ lớn tuổi vừa dặn dò tôi chăm sóc bệnh nhân vừa chỉ trích tôi là bạn gái mà không chăm sóc hẳn cho chu đáo, để tình trạng trở nên nguy cấp như vậy mới đưa đến bệnh viện. Còn nói cái gì mà thanh niên bây giờ không biết quý trọng mạng sống, bệnh nhẹ không chữa, để đến lúc nguy hiểm tính mạng mới cuống lên...

Tôi thề là tôi sắp điên! Tôi với hắn có quan hệ gì à? Miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể là “Kẻ định giết người” và “Người bị hại”. Lấy cái gì nói tôi là bạn gái hắn? Hừ...dù hắn có đẹp trai đấy, nhưng tôi không thèm! Làm như ai cũng hám trai như con nhò hàng xóm của tôi ấy!

Sau khi ông bác sĩ ra ngoài, tôi mới ôm ngực thở ra một hơi! Ông ấy nói nhiều thật! Sắp ngang với con Chi Vẹt của lớp tôi rồi đấy! Tôi sợ nếu ông ấy đứng đây nói thêm độ 5phút nữa chắc tôi phải lên nằm cạnh “Tên đồi bại” kia do thùng màng nhĩ mất rồi.

Haizz...Bây giờ phải làm thế nào đây? Không lẽ ngồi đây đợi hắn tỉnh lại à? Tôi còn có ca học buổi chiều mà, làm sao vì hắn mà xin nghỉ được! Nhưng mà tôi cũng không nỡ vất hắn nằm đây một mình. Làm sao đây? Làm sao đây?...

A..đúng rồi! Nhiều lúc tôi thấy mình ngu thiệt á! Có vậy thôi mà cũng không nghĩ ra. Tôi cười hớn hở chạy lại giường bệnh, thò tay lên người hắn lục lọi. Tìm cả nửa ngày vẫn không thấy điện thoại của hắn nằm chỗ nào. Không lẽ hắn không có? Đừng có nói với tôi thế nha! Ở thời đại này có ai lớn như hắn rồi mà không có cái điện thoại kè kè bên cạnh 24/24 không?!

-A..a...!_Tôi cả kinh nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng quăng giày treo thẳng lên giường bệnh.

3. Chương 3

Chap3: Con vật đáng ghét!

Tôi không dám bỏ chân xuống đâu! Đừng hỏi tại sao, nhìn xuống dưới chân giường thì biết! Cái con vật lông trắng, đuôi dài, mắt mũi đỏ hồng kia không phải con vật tôi sợ nhất trên đời sao?

Chuột...Là chuột bạch đấy! Ông trời ơi có biết tôi sợ nó đến mức nào không? Nếu là chuột bình thường thì tôi cũng không đến mức bỏ dép chạy lấy người vậy đâu. Nhưng hồi ơi nó lại là chuột bạch, là chuột bạch-cái loài mà có đôi mắt đỏ au ấy! Nhìn vào mắt nó xem, như ma quỷ dọa người vậy! Đáng sợ...đáng sợ quá!

Càng nghĩ tôi lại càng nép vào góc giường sâu hơn. Tôi chỉ sợ nó bò lên đây thôi, lúc đấy thì tôi còn chỗ nào để mà trốn nữa đây?

-Đồ..đồì..bại! Anh..mau tỉnh lại đuổi con chuột kia đi!_Tôi vừa run cầm cập vừa lắc cánh tay hắn. Bây giờ trong này chỉ có mỗi tôi và hắn thôi, tôi không trông chờ vào hắn thì biết trông ai đây?

Hu..hu..nhưng mà tôi gọi mãi mà hắn chẳng động đậy gì cả! Có ai làm ơn đuổi giùm tôi con vật lông lá kia được không? Tôi còn phải đi học nữa mà! Tao ghét mày..đồ chuột mắt đỏ nhà mày! Đồ quỷ dọa người!

Tôi vừa sụt xụt cái mũi vừa lúi đi động ra bầm bầm:

Nội dung: “Cứu tao với!..Hu.hu..”

Gửi tới: Gà Mập

“Tít..tít..”

Nội dung: “Sao thế?”

Gửi từ: Gà Mập. Đến: Gà Rù

Nội dung: “Tao bị con chuột nó cắn chân rồi! Không đi đâu được! Mày đến cứu tao đi! Hu..hu..”

Gửi từ: Gà Rù. Đến: Gà Mập

“Tít..tít..”

Nội dung: “Mày đang ở đâu?”

“Bệnh viện!”

“Sao lại ở đó?”

“Đưa tên đòi bại đi cấp cứu!”

“Tên đòi bại nào?”

“Chuyện dài lắm, để sau tao kể! Thế mày có đến cứu tao không?”

“Đang đi ăn với Gà Còi. Thôi mà cứ ở đấy đi nhé! Tao xin cô giáo hộ cho. Còn vở ghi để tối tao mang qua luôn!”

“Này cái con thấy sắc quên bạn kia....! Tao nguyên rửa mày với thằng Gà Còi nhà mày đang ăn bị chết ghen cho nhớ đời!..”

“Yên tâm! Không vào bệnh viện chung chỗ mày là được rồi!”

-A.a.a.a...Bạn bè thế đấy!_Tức chết tôi mà! Lúc cần thì chẳng thấy mặt mũi đứa nào cả!

“Ọc..ọc..ọc..” Đấy, cứ nhắc đến ăn làm gì cơ chứ? Hại cái dạ dày của tôi lên tiếng biểu tình rồi này, bây giờ phải làm sao? Đến giờ ăn trưa rồi....Hu..hu..con chuột chết dẫm! Mày đi chết đi! Tao nguyên rửa mày đồ lông lá!.....

Thế là tôi ngồi ôm cái bụng đói cồn cào, thút tha thút thít bên cạnh “Tên đòi bại” rồi thiếp đi lúc nào cũng không biết.

Khi tôi mở mắt tỉnh giấc cũng đã là giữa chiều rồi. Tôi nhìn quay nhìn quắt cả căn phòng cũng chẳng thấy có ai ngoài tôi và cái tên đang nằm cạnh tôi cả. Không biết con chuột đó đã đi chưa nữa?

Tôi nhào người ra phía ngoài định xem một chút thì bắt gặp ngay bàn chân bé nhỏ...màu hồng..tiếp đến là cái mũi..cũng màu hồng..rồi là đôi mắt...màu đỏ...

-A..a.a.a.....! Anh Bảo ơi cứu em!_Lúc này tôi không còn nghĩ được gì nữa, mở chăn ra chui vào, cứ thế là vớ được cái gì ôm cái đấy thôi!

Nó trèo lên đây rồi!...Thật sự đã trèo lên rồi kìa!...Phải làm sao? Phải làm sao đây?...Tôi không biết! Không biết đâu!

-Mày đi đi! Đi đi..! Đừng có đến gần tao! Anh Bảo ơi cứu em! Cứu em với!...Em sợ lắm!...Anh ơi...Hức..hức...

-Cô đang làm cái gì thế?_Ngay lúc này, tôi nghe thấy có tiếng nói phát ra trên đầu. Vội vàng ngược mắt nhìn lên.

“Tên đòi bại” đã tỉnh rồi này! Tốt quá..tốt quá rồi!

-Anh mau đuổi giúp tôi con chuột kia đi!_Tôi chỉ tay về phía con vật đang bò lồm cồm phía cuối giường.

-Nhắc người cô ra!_Hắn lạnh lùng phun ra một câu.

Lúc này tôi mới để ý là mình đang ôm hắn, nhất thời đỏ bừng mặt, luống cuống thả hắn ra, nép người vào phía trong.

Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi ngồi lên, thản nhiên cầm lấy đuôi con chuột...đưa nó lại gần tôi.

-Anh..anh..anh làm gì vậy?_Nhìn con chuột ngày một tiến lại gần mình, lại còn phát ra những tiếng “Chít..chít...” kinh khủng, tôi cà laptop mãi mới nói được một câu, lưng càng gán chặt vào tường hơn.

-Muốn tôi quăng nó đi?_Hắn cầm con chuột, lắc qua lắc lại, ánh mắt mưu tính nhìn tôi.

-Ừ..anh nhanh vắt nó đi..._Tôi vội vàng gặt đầu lia lịa, chỉ cầu mong cho hắn đem nó ra xa tôi càng xa càng tốt.

Tôi còn chưa kịp nói xong, hắn đã đem con chuột quăng vào người tôi, khiến tôi dấy nảy lên như đĩa phải vôi, tay chân vung loạn xạ:

-A.a.a.a...Mày biến đi! Biến đi! Anh Bảo ơi cứu em..cứu em với....Hu.hu..a.a...đi đi..! Mày đi đi!...

Sau một hồi vật lộn nó mới bị tôi quăng ra sàn nhà, dấy một cái rồi lại lật người lên bò ra ngoài. Tôi nhìn theo nó, chân tay run lẩy bẩy, cả người không thể khống chế mà đổ ra giường.

Tôi sợ! Tôi rất sợ! Tại sao hắn lại có thể đối xử với tôi như thế? Tôi đã nói là tôi sợ nó rồi cơ mà, sao hắn còn quăng nó vào người tôi, còn không có nhân tính mà ngồi đó cười nữa. Tôi đã nói mà! Trên đời này sẽ chẳng có ai đối tốt với tôi bằng anh đâu!

-Hức...anh..oi! Hu..hu..._Mặc dù tôi đã cố đè nén thanh âm rồi nhưng rốt cuộc vẫn phát ra tiếng động. Tại sao tim tôi lại đau thế này? Nó nhói lên từng hồi, từng đợt từng đợt nhằm thẳng những vết thương không bao giờ lành mà chạm vào, khiến nó đau ngày càng dữ dội. Trước mắt tôi trở nên nhoè dần, tối dần rồi tắt hẳn.

4. Chương 4

Chap4: Tất cả là tại anh...

Lại là giấc mơ kia, lại là khuôn mặt ấy, câu nói đáng ghét ấy. Tại sao anh lại bỏ rơi tôi? Tại sao lại để cái tên không có nhân tính ấy bên cạnh tôi? Tôi không cần! Nếu anh bỏ rơi tôi, tôi sẽ ghét luôn cả anh, tôi sẽ không sống nữa! Nếu sống mà với bất kì ai mình cũng không phải người quan trọng nhất thì sống còn có ý nghĩa gì? Chết đi thì trái đất cũng đâu vì tôi không tồn tại mà ngừng quay, và cũng chẳng có ai vì tôi mà mất ăn mất ngủ cả!

“Đó sẽ là người đi bên em đến suốt cuộc đời!” Anh nói câu này là có ý gì?

-Em không cần! Em không cần! Anh ơi..hu..hu..em không cần mà! Anh ở lại đi...Không...anh ơi..anh..không...

Tôi giật mình tỉnh dậy, đưa tay lên lau mặt chỉ thấy nó đã ướt nhẹp. Giấc mơ quái quỷ đó tại sao cứ đeo bám tôi suốt như thế? Tôi không tin những chuyện đó đâu! Anh Bảo chắc chắn sẽ không rời xa tôi chừng nào mà tôi chưa quên anh ấy. Chỉ cần tôi còn nhớ anh thì anh sẽ luôn ở bên tôi.

Ừ mà tôi đang ở đâu đây? Tôi nhớ là tôi bị “Tên đòi bại” quăng chuột vào người, sau đó không hiểu sao ngất đi, bây giờ sao lại nằm ở đây? Mà tên kia đâu? Sao cả căn phòng chẳng có ai thế này? Không lẽ sau khi để tôi nằm lại đây, hắn bỏ đi rồi à?

Hắn có còn là người không thể? Dù gì thì tôi cũng là người vác hắn từ thư viện đến đây, nói cách khác tôi còn là ân nhân cứu mạng của hắn nữa, vậy mà hắn lại đối xử với tôi thế đấy! Không những ném chuột vào người tôi, bây giờ lại còn bỏ mặc tôi nữa! Đồ đòi bại, anh đúng là “Tên đòi bại” không có nhân tính mà! Tôi nguyện rửa anh cả đời này sẽ chẳng có ai yêu, hoặc nếu có yêu thì sau này anh cũng bị người ta quăng đi, cho anh biết cảm giác bị bỏ rơi nó là như thế nào. Đồ mặc dịch, không có lương tâm! Sớm biết như thế tôi đã chẳng thèm đưa anh đến đây, để anh nằm đó chết quách đi cho rồi!

Tôi vừa lầm bầm mắng hắn vừa đứng lên tính đi về. Bây giờ có lẽ đã tối rồi, tôi mà không về thì thể nào cũng có người cuống cuống đi tìm cho xem.

Về..về? Tôi về nhà bằng cái gì? Lúc đưa “Tên đòi bại” đến đây tôi đã gửi xe đạp lại thư viện rồi, bây giờ mà quay lại lấy thì cũng không được..vậy tôi phải guốc bộ về sao?

Haizz...đúng là đen đủi mà! Kể từ lúc gặp hắn, sao tôi toàn gặp chuyện không đâu thế này? “Tên đòi bại” kia, anh đúng là sao chổi chiếu xuống đời tôi mà.....!

.....

Buổi tối trời thật là lạnh! Lúc sáng tôi mặc không nhiều lắm nên bây giờ có cảm thấy tai tái một chút, toàn thân da gà, gai ốc thì nhau nổi lên. Bước chậm chậm trên vỉa hè, tôi vừa đi vừa ngân nga mấy bản nhạc tôi thích, thì thoáng còn nhún nhảy phụ họa cho nó sinh động nữa.

-“Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ!

Mãi chơi quá, tối cũng không về nhà!

Bà ngạc ngơ, mẹ ngạc ngơ...

Ồi chú thật là hư!...”...Ai..da..rạo này mình hát hay quá ta!

“Bộp...bộp...bộp..” Cái gì vậy? Tôi hoảng hốt ngó quanh tứ phía. Và đông cứng lại khi...”...“Tên đòi bại” đang đứng nhìn tôi, lại còn vỗ tay nữa chứ! Hắn đi theo tôi từ lúc nào vậy? Không phải nghe hết rồi đấy chứ? Nhất là câu tự sướng kia...Lại còn..cảnh tôi nhảy từng từng như con chơi chơi giữa đường nữa...Trời ơi..Xấu hổ quá!

-Sao không biểu diễn nữa đi?_Hắn cười nhún nhử đi về phía tôi.

Nhìn bước chân hắn ngày một gần, tôi cả kinh tỉnh lại, ngay sau đó liền xoay người bỏ chạy. Hắn đi theo tôi làm gì chứ? Định làm gì? Muốn hại chết tôi à? Tôi không có ngu mà đứng lại cho hắn xiết lần nữa đâu!

-A..Đau quá!_Viên đá chết dẫm, mày nằm ở đâu không nằm lại chọn đúng đường tao chạy mà nằm thế hả? Hại tao bây giờ ngồi đây ôm chân kêu rên, muốn chạy cũng không chạy được nữa, chỉ có chờ hắn đến tóm sống thôi.

Ông trời ơi! Sao cái số con gặp phải hắn lại đen đui như vậy? Tôi vừa ngời than thở vừa bực tức, tiện tay đem “Thủ phạm” hại tôi ngã ném thẳng ra đường.

-Con cái nhà nào nghịch ranh ném đá ra đường thế hả? Ông mà bắt được thì coi trừng!_Đột nhiên có tiếng một ông chú đẩy tức giận vang lên. A...thôi chết rồi! Ném trúng người ta rồi giờ phải sao đây? Nếu chỗ tôi ngồi mà có đèn chiếu sáng thì có phải...

Tôi còn đang..ôm chân suy nghĩ thì đột nhiên thấy cả người bị nhấc bổng lên. Cái...cái gì vậy? Sao...sao..hắn? “Tên đòi bại” này đang làm gì vậy? Ai cho hắn cái quyền được bế tôi như vậy hả?

-Này..thả tôi xuống! “Tên đòi bại” nhà anh mau thả tôi xuống! Không là tôi hét lên bây giờ đấy!

-Còn kêu nữa, tôi đem chuột bỏ lên người cô!_Ak...”...“Tên đòi bại” này..Hắn đúng là đòi bại mà! Còn trắng trợn uy hiếp tôi bằng cái giọng bễ trên như thế nữa!

Hắn coi mình là ai chứ hả? Tôi sợ hắn sao? Còn lâu nhá! Nhưng mà...tôi sợ chuột! Vấn đề mấu chốt là ở đây! Hắn nói nếu tôi kêu nữa hắn sẽ bỏ chuột lên người tôi đấy! Ôi trời ơi...Con sợ chuột!

Và thế là tôi đành ngoan ngoãn để cho hắn bế đi như thế. Thật là mất mặt mà! Đời thừa nhà ai một đứa con gái từ bé đến lớn chưa từng thân thiết quá mức với con trai như tôi, giờ phút này lại để ột tên mới vừa gặp lúc sáng và biết mặt qua mơ bế đi như tôi chứ! Đúng là không còn gì để nói nữa! Tôi thật sự đã bị tên này làm hại triệt để cả về thể xác (trật mất cá chân) lẫn tinh thần (bị dọa cho sợ phát khiếp, và bây giờ là huỷ hoại thanh danh trong sáng) rồi!

“Tên đòi bại”...Đồ sao chối đáng ghét! Tất cả là tại anh.....!

5. Chương 5

Chap5: Quả trứng...

Cứ thế là hắn bế tôi đi, được một lúc rồi tôi mới giật mình. Hắn đưa tôi đi đâu? Không phải tìm chỗ nào đó kín đáo rồi sử dụng tôi thần không biết quỷ không hay chứ?

-Anh đang đi đâu vậy?_Tôi cúi gầm mặt xuống, cố gắng dùng giọng nói nhỏ nhẹ tội nghiệp nhất mà hỏi hắn.

-Về nhà!_Hơi thở của hắn theo lời nói mà phả vào mặt tôi, vừa nhột vừa ngượng, mặt càng cúi thấp hơn.

Hắn về nhà...vậy còn tôi?

-Vậy anh để tôi xuống được không? Tôi có thể tự đi mà!_Tôi ngược mắt lên, long lanh nhìn hắn, chỉ cầu mong hắn thấy tội nghiệp tôi mà thả tôi đi thôi!

-Không!_Ak...Chỉ một chữ của hắn cũng đủ dập tắt hết hi vọng của tôi rồi! Không cho tôi xuống thì hắn định mang tôi về nhà hắn à?

A...tôi không muốn đâu! Nhờ hắn lại hại tôi lần nữa thì sao? Tôi đã hứa với anh là sẽ cố gắng sống tốt rồi, tôi không thể chết được! Nếu không anh sẽ không cho tôi đi cùng đâu.

-Tôi muốn về nhà!_Lúc này thì tôi không thể tìm được nước mắt rồi. Mặc dù tôi không muốn để cho người khác thấy tôi yếu đuối như thế nhưng mà tôi lại không có cách nào ngăn lại cả.

-....._Hắn không có đáp lại, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước. Tôi ngược lên cũng chỉ có thể thấy được cái cằm của hắn thôi vì cơ bản là từ nãy đến giờ hắn đâu có cúi xuống nhìn tôi cái nào.

Ừ phải rồi! Một đứa như tôi thì ai mà thèm nhìn! Vừa không có ngoại hình, tính cách lại khác người, học hành thì cũng không có gì nổi trội, thêm vào căn bệnh đang mang trên người nữa...Có ai để ý đến tôi thì chắc mắt kẻ đầy bị hỏng rồi! Cả cái tên nghe cũng chuối nốt: An Mộc Nhiên. Theo tôi hiểu thì ý nói tôi là gỗ lâu năm sắp mục đến nơi đó mà!

Từ nhỏ tôi đã không được người khác yêu quý. Ngay cả cha mẹ tôi cũng còn ghét tôi nữa là! Trong nhà ai cũng nhìn tôi như một đứa tội đồ, chỉ có anh và cậu là đối tốt với tôi thôi! Cha mẹ tôi li hôn cách đây 3 năm, hiện tại tôi đang sống với cậu. Cậu là giảng viên của trường Kiến trúc, năm nay đã 39 tuổi rồi mà chưa vợ con gì cả, ngay cả bạn gái cũng không có nữa. Đã có nhiều lần tôi khuyên cậu đi xem mặt mà cậu luôn bỏ ngoài tai, nói rằng không cần vội. Nhưng mà tôi thì vội! Cậu luôn bận rộn như thế, ngay cả thời gian chăm sóc bản thân còn không có lại phải gách thêm của nợ là tôi nữa. Bây giờ thì tôi còn có thể giúp đỡ cậu một chút việc nhà, sau này khi tôi chết rồi thì ai sẽ chăm sóc cho cậu?

Bệnh của tôi, tôi biết! Chỉ có phẫu thuật mới có thể khỏi, nhưng sức khỏe của tôi lại không được tốt, có muốn cũng không thể làm! Không ai biết bao giờ tôi sẽ chết. Có thể vài năm nữa..vài tháng nữa...vài tuần nữa...hoặc thậm chí là ngay ngày mai. Tôi cũng chẳng quan tâm! Ông trời cho tôi sống ngày nào thì tôi phải cố gắng sống thật tốt, thật vui vẻ ngày đó. Như thế khi chết đi tôi mới có thể gặp anh được!

“Ọc..ọc..ọc.” Tiếng gì vậy? Tôi nhớ là....Ak..tôi quên là từ sáng đến giờ tôi chỉ mới ăn có một hộp kem. Ngủ qua buổi trưa rồi lại hôn mê cả buổi chiều, dạ dày tôi mà không biểu tình thì nó có mà làm bằng sắt à?!

-Tôi đói!_Tôi thề là từ trước đến giờ, hắn là người đầu tiên không thân thiết khiến cho tôi nói nhiều như thế trong một ngày đấy! Nhìn xem, tôi đã phải nhượng bộ hắn như thế nào rồi? Đến nói chuyện muốn để hắn chú ý cũng phải làm thêm mấy động tác dư thừa...Ví dụ như lúc này đây: Tôi vừa nói còn vừa phải giặt giặt ống tay áo hắn nữa đấy!

-Về nhà ăn!_Tôi đầu hàng thôi! Tôi nói suốt từ nãy đến giờ mà hắn cũng không hiểu rõ vấn đề sao?

-Tôi muốn về nhà của tôi! Tôi muốn ăn cơm...Chứ không phải là nhà anh! Tôi và anh đâu có liên quan gì đến nhau, tôi đến nhà anh làm cái gì?

-Tôi đang bế cô!_Câu trả lời này có ăn nhập với câu hỏi không vậy?

-Anh đang bế tôi thì làm sao? Ai cần anh phải làm thế? Tôi cũng đâu có muốn, là anh ép tôi mà!_Úc thật! Hắn làm như được hắn bế là cả một vinh dự ấy! Tôi thềm vào!

-Im! Cô còn nói nữa, tôi đem chuột thả vào người cô!_Hu..hu..Anh đúng là “Tên đòi bại” mà! Chuột...chuột...lúc nào cũng lấy chuột ra uy hiếp tôi. Đợi mai kia tôi chết rồi, xem anh còn uy hiếp được ai?

-Vậy thì đi nhanh lên! Tôi muốn ăn!_Được rồi! Đứng trước tên này, tôi luôn luôn không có biện pháp gì cả. Thôi thì đành chịu ầm ức nghe lời hắn vậy! Đợi đến lúc về nhà mình rồi, tôi thề sau này sẽ không dính dáng gì đến hắn nữa!

Đi..đi..đi..đi...Đi mãi cuối cùng cũng đến nhà hần! Tôi đến chết mệt vì phải ngồi yên trong lòng hần rồi! Nếu mà tôi không ngủ lay lóc trên đường về thì có lẽ tâm hồn đã sớm bay lên thiên đàng mất rồi!

A..hay ghê! Tôi thích cách trang trí của ngôi nhà này! Này nhé: Trước sân có một cây cổ thụ rất lớn, được mắc một chiếc xích đu dưới gốc; bên cạnh còn có một bộ bàn ghế nhỏ, phía trên có đặt mấy chậu xương rồng; thích nhất là từ cổng vào đến nhà, treo rất nhiều phong lan, hoa nở đủ màu rủ xuống phía dưới, hương thơm thoang thoang theo gió tản ra khắp nơi...Ha..ha..còn có mấy cây ăn quả sai trĩu nữa này. Lát về tôi nhất định phải hái một ít để bù đắp cho những tổn thất mà hần gây ra mới được! Ka..ka...

Khác hẳn với những gì tôi tưởng tượng, bên trong ngôi nhà hoàn toàn được bày trí theo lối cổ điển. Từ bàn ghế, vật dụng, tranh treo trên tường hay những bình cổ bày trong tủ...tất cả đều mang một chút gì đó hoài niệm, gợi về một thời xa xưa yên bình, thanh tĩnh. Tôi thật không ngờ nha! Một người như hần mà lại có thể sống ở đây sao? Cho tôi ở nghe còn có lí hơn đây! Dù gì thì cậu tôi cũng là giảng viên trường Kiến trúc, không ít thì nhiều con mắt thẩm mỹ của tôi cũng hơn người thường một chút mà!

-Ngồi đây chờ tôi!_Hần đặt tôi ngồi xuống ghế, ném lại một câu rồi bỏ đi đâu đó. Haizz...khỏi cần hần phải dặn! Dù tôi có muốn thì với cái chân này tôi có thể đi đâu chứ?

Trong lúc hần đi, tôi ngồi một mình nhìn ngó xung quang và phát hiện ra món đồ chơi rất là hay. Một quả trứng...gốm, bề mặt được khắc những hoa văn uốn lượn rất đẹp nhưng tôi chẳng nhìn ra hình thù gì cả. Không sao, có cái chơi là tốt rồi!

Tôi cười hí hửng đem quả trứng đặt vào lòng bàn tay, đưa lên cao ngắm nghía. Nhìn trái, nhìn phải, nhìn tới, nhìn lui vẫn thấy hay hay!

-A..._Đột nhiên thấy chân mình bị cái gì đó chạm vào, nhất thời làm tôi nhảy dựng ngược lên. Cũng vì thế mà ngay sau đó đã lại có một tiếng động thanh thúy vang đến. “Choang...”Xong rồi, xong rồi! Quả trứng bị tôi làm rơi, vỡ nát vụn rồi!

-Đời Minh, niên đại 538năm

-Không phải tôi cố ý, là tại anh đột nhiên...A! CÁI GÌ?_Hần nói cái gì mà đời Minh? Cái gì mà niên đại 538năm? Không phải là..._Anh..anh... đang nói quả trứng này à?_Tôi chỉ vào đồng mảnh vỡ la liệt trên mặt đất.

Hần...gật đầu!

Xong...! Đời tôi coi như xong rồi! Cái quả trứng bằng gốm vừa bị tôi đánh rơi là đồ nhà Minh..NHÀ MINH ĐẤY! 538năm....Đồ cổ...đồ cổ...NÓ LÀ ĐỒ CỔ! Ôi trời ơi...Phen này tôi sạt nghiệp với hần rồi! Nhưng mà tôi không có tiền đâu...Hu.hu...Phải làm sao bây giờ?

-Không phải anh muốn tôi đền đây chứ?_Công nhận tôi hỏi câu này ngu thiệt! Hần mà không bắt tôi đền thì có mà..

-Không cần..._Hả? Hần nói không cần kìa! Là không cần tôi phải đền sao?

6. Chương 6

Chap6: Ăn tối...

“Tên đòi bại” này...còn chưa để tôi kịp mừng đã mang hần một thùng nước lạnh tạt thẳng vào đầu tôi rồi!

-Ý tôi nói là cô không cần vội! Nếu hiện tại không có tiền thì từ từ trả cũng được! Hoặc nếu không thể trả..._Hần nhếch môi đầy ẩn ý nhìn tôi_Cô có thể làm thuê cho tôi, tôi nói gì làm đấy, bao giờ trả hết nợ thì thôi!

Ak...Như thế có khác gì bắt tôi bán mình cho hần đâu! “Tên đòi bại” này...tưởng hần còn có nhân tính một chút, ai ngờ...Đồ lang sói!

-Đừng hòng!

-Nếu không thì cô tính làm thế nào đây?_Hắn nhón mày, như chuyện không liên quan đến mình mà cúi xuống.

-Tôi..._Ông trời ơi! Con phải làm sao?

Tôi muốn chết quá à! Nhìn hắn đang nhẹ nhàng xoa nắm bàn chân mình, tim tôi cứ ngày một nhảy lên, đầu óc thì trống rỗng, nhiệt độ trên mặt liên tục tăng vọt...ngay cả cái miệng đang định phát ra tiếng cũng theo đó mà ngậm lại.

Vì sao, một người chỉ mới quen biết có thể đốt sử với tôi như thế còn cha mẹ tôi, gia đình tôi lại chỉ coi tôi như kẻ thù? Tôi đã làm cái gì sai chứ? Có chăng là vì cơ thể tôi ốm yếu, lại mắc bệnh tim, ngoại hình bình thường, đầu óc không thông minh...và chuyện cách đây hơn 13năm? Tôi chưa từng được hưởng hơi ấm khi được mẹ ôm ấp, chưa từng cảm nhận được cái xoa đầu đầy tình thương của cha, chưa từng được coi là người một nhà với họ..! Tại sao? Tại...

-A....!_Đau quá! Đồ không có nhân tính! Hắn nắn lại khớp cho tôi thì cũng phải nói với tôi một tiếng để tôi chuẩn bị tâm lí chứ! Đau chết tôi rồi!

-Thả tóc tôi ra được rồi đây!_Rét quá đi! Chỉ là nói thôi mà, hắn có cần hạ nhiệt quá thể thể không?

Mà hắn nói gì ấy nhỉ? Thả tóc..tóc...tóc..? Quả này tôi đi rồi!

-Hi.hi...Xin lỗi nhé!_Tôi trưng ra bộ mặt “ngu” hết chỗ nói nhìn hắn cười nịnh nọt. Ai bảo vừa rồi trong lúc cất tiếng kêu thảm thiết kia, tôi nắm tóc hắn làm cái gì! Chỉ sợ hắn nổi điên lên, ra tay xiết tôi một cái thì xong..!

-Đứng lên!_Chẳng thêm đếm xỉa đến bộ dạng nịnh nọt của tôi, hắn lạnh lùng ra lệnh.

Đứng thì đứng! Nhưng mà hắn không thể nói bình thường với tôi được à? Bộ tôi là con ở nhà hắn đâu mà hắn ra lệnh như vậy?

-Nhìn cái gì! Cử động đi xem nào!_Hắn nhìn chân tôi ngoáy lung tung trong không khí, chớp mắt một cái rồi lại.._Nhún nhảy cho tôi xem!_Hắn muốn tôi làm cái gì thì nói thẳng ra đi, bày đặt hướng dẫn tưởng bước...tôi là con nít đây mà cần hắn hướng dẫn. Còn bắt tôi nhảy tung tung như con kanguru thế này nữa chứ!_Được rồi, ngồi xuống! Đợi tôi 10phút!

Tôi thế là tôi mà hiểu hắn vừa làm cái gì thì tôi tình nguyện...ngồi nghe nhỏ Chi Vẹt lớp tôi...nói suốt một ngày! Nó nói nhiều kinh khủng luôn ấy! Tôi có cảm giác như cơ miệng nó được cấu tạo bằng máy nên mới có thể nói liên tục như vậy mà không cần uống một ngụm nước nào.

Không biết mấy giờ rồi nhỉ? Có khi giờ này nhỏ Gà Mập đang đứng trước cửa nhà tôi gọi ới ới cũng nên!

Ôi trời ơi!....Thật là khủng khiếp!...58 cuộc gọi nhỡ trong vòng chưa đầy nửa tiếng! Cái con nhỏ Mập này...nó định phá hỏng điện thoại của tôi hay sao vậy?

“Gió đông qua trước hiên nhà...Xào xạc lá rơi đầy góc sân. Ngõ bước chân anh thật gần...Chợt nhận ra chỉ là giấc mơ! Giấc mơ...”

-Con Rù kia....Mày đang chui rúc ở cái số nào mà giờ còn chưa về nhà hả? Mày có biết tao phải đứng đường bao nhiêu lâu rồi không? Mày muốn tao phá tan cửa nhà mày thì mày mới chịu về hả? Mày....

-Dừng!_Tôi mà để nó tiếp tục thì có mà đến sáng mai. Đang nghe nhạc chờ hay, cái giọng nó cất lên một phát là tụt hết cả cảm xúc._Mày có cần phải âm ỉ thế không?

-Mày còn nói... CÓ VỀ NHÀ NGAY KHÔNG HẢ?_Điếc tai quá đi! Để xa cả mét rồi vẫn còn thấy oang oang. Không hiểu tên Gà Còi làm cách nào mà có thể chịu được nó nhỉ? Tôi phục lắm đó!

-Tao...không về được!

-Làm sao mà không về được?

-“Tên đồi bại” không cho về! hix..._Tôi hít hít cái mũi giả giọng uỷ khuất, chỉ mong có thể động tới lòng thương người của nó.

-Hắn bắt cóc mày à?_Con này hỏi khôn nhĩ? Có tên bắt cóc nào ngu đến mức để đứa bị bắt cóc gọi điện lung tung vậy không?

-Không có! Là hắn bế tao về nhà hắn!

-Ak...khụ..khụ..._Chắc bị sặc nước bọt rồi!_Mày nói gì...nói lại coi?

-Thì hắn không phải bắt cóc tao, mà là bế tao về nhà hắn. Mày làm gì mà như gặp chuyện lạ Việt Nam thế?

-LẠI CÒN KHÔNG À?! Từ lúc nào mà mày lại phóng khoáng như thế? Tao nhớ mày ngay cả đứng gần con trai lạ còn ngượng đỏ chín mặt, vậy mà lại để hắn ta “Bế”. Tao không thấy lạ mới là lạ đấy! Đồ con Rù nhà mày! Mày...

-Đã đến giờ ăn tối, phiền lúc khác gọi lại!_Cái này...là cái gì vậy? Làm sao hắn có thể ngang nhiên cướp điện thoại của tôi như thế? Lại còn nói với nhỏ Gà Mập những lời ấy nữa. Hắn không để tôi sống nữa à?_Nhìn cái gì? Ăn đi!_Tôi còn đang trọn mắt há mồm thì hắn đã nhét điện thoại của tôi lại túi sách...cũng của tôi nốt, rồi đem đứa dúi vào tay tôi.

Tôi đành nuốt lại cục ứ vào trong họng, thêm thường nhìn bát mì trước mặt. Không chỉ có mì, hắn còn cho thêm vào cả thịt muối, dưa chua, một quả trứng luộc, vài lát dưa chuột, rau thơm...Nhìn rất là bắt mắt! Chẳng bù cho tôi, ở nhà tôi chỉ có đem mì và gia vị của nó đổ ra rồi chế nước vào thôi, có bao giờ làm cầu kì thế này đâu!

-Không thích?_Thấy tôi mãi không động đũa, “Tên đòi bại” tưởng tôi không ăn, định mang bát đi.

-Không phải! Tôi ăn mà!_Nhìn đẹp mắt như thế thì chắc ăn cũng phải ngon rồi. Bỏ đi hả?...Phí!

Tên này cũng biết hưởng thụ đấy chứ! Mì rất ngon! Nhưng mà...haizz....Tôi là một đứa có dạ dày chỉ bé bằng cái nắm tay thôi! Ngoài kem là thứ mà tôi có thể ăn nhiều...rất nhiều ra, những thứ khác, dù có ngon đến mấy thì tôi cũng chỉ ăn được một chút gọi là để sống mà thôi! Muốn ăn lắm nhưng lại chẳng có động lực để ăn.

-Sao không ăn nữa?_Thấy tôi đặt đũa xuống, hắn đưa mắt nhìn bát mì của tôi rồi lại nhìn tôi.

-Tôi no rồi! Bây giờ tôi về nhà được chưa?

-Bao giờ ăn hết chỗ đó, cô có thể đi!_Nhìn đi, nhìn đi! Hắn lại đang ra điều kiện với tôi đấy à? Cái mặt hắn còn tỉnh bơ như không liên quan đến mình nữa kìa!

Tôi muốn về nhà! Tôi không muốn nhìn thấy hắn thêm chút nào nữa! “Tên đòi bại” này, hắn chỉ biết ăn hiếp tôi thôi! Tôi nói tôi sợ con chuột đó...hắn ném nó vào tôi! Tôi nói tôi muốn về nhà...hắn mang tôi về nhà hắn! Bây giờ tôi nói tôi no rồi...vì có gì hắn bắt tôi ăn hết chỗ này?

Nếu tôi không ăn hết mà vẫn bước ra cửa thì sao? Hắn lại đem chuột ra dọa tôi à? Tôi nhìn hắn từ đầu đến chân cũng có thấy chỗ nào có thể dấu chuột được đâu. Vì thế, khẳng định là hắn không có mang chuột theo người...vậy thì tôi còn sợ cái gì nữa? Về thôi!

-Còn “Quả trứng”?_Lúc chân tôi bước đến cửa thì đột nhiên hắn lên tiếng.

Quả trứng...quả trứng...quả...trứng.....Sao tôi lại quên nó được cơ chứ? Cứ tưởng hắn không nhắc đến nữa là đã cho qua, ai ngờ hắn lại nhớ dai như thế!

7. Chương 7

Chap7: “Bán mình”...

-Vậy...vậy bây giờ anh muốn sao?_Tôi rụt rè nhìn hắn, tôi sợ hắn nhắc lại điều kiện kia lắm! Như thế có khác gì tôi bán mình cho hắn đâu chứ! Nói gì cũng làm...không lẽ nếu hắn “muốn làm gì” tôi, tôi cũng phải để yên sao?

-Như đã nói!_Hắn nói thật à? Ông trời ơi cứu con...!

-Nếu...tôi không chấp nhận...thì sao?

-Trả tiền!

-Bao nhiêu?

-Không xác định được! Chắc tầm vài tỷ thôi mà!_CÓ TẦM VÀI TỶ THÔI ẤY MÀ! Vậy mà còn “Có” à?

-Tôi...không có tiền!_Thực chất ra từ khi cha mẹ tôi li hôn, tôi đã trở thành trẻ mồ côi rồi. Cho đến nay cũng là đang ăn bám cậu mà thôi. Tôi đâu đã làm ra tiền mà có để trả hần! Số tiền này lại quá lớn...

-Vậy thì..._Hần đi về phía tôi, cúi sát mặt lại gần. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở của hần đang lớn vồn trên mặt mình, vừa nhột vừa ngượng khiến sắc đỏ trên mặt tôi cơ hồ đã muốn lan tận đến mang tai, trái tim trong lồng ngực đập loạn không ngừng. Có cần dí sát thế không? Tránh ra chút coi!_Cô phải nghe lời tôi!

-Nhưng..mà...có một số chuyện không cần nghe lời được không?

-Ví dụ?_Lại một luồng hơi nữa lướt trên mặt tôi. Tôi sắp không chịu được rồi!

-Anh..có thể tránh ra một chút..được không?

-Vì sao mặt cô lại đỏ như thế?_Hần còn cố tình tiến gần hơn nữa...sắp chạm rồi...A..trời ơi sắp chạm rồi! Đừng có ám sát tôi chứ? Tôi không chịu nổi nữa đâu! Đừng tiến thêm nữa...đừng mà....

Trong lòng tôi không ngừng gào thét, da mặt đã cháy tới nỗi bây giờ có đập cả quả trứng lên cũng chín luôn được rồi! Tôi sợ...tôi ngượng...tôi muốn trốn...Và thế là tôi nhắm tịt mắt lại. Mặc kệ là tiếp theo có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không mở mắt đâu! Nhìn cái mặt hoàn mỹ của hần cứ ngày một gần..gần..gần hơn..hơn nữa, nếu tiếp tục nhìn thì tôi e rằng bản thân mình sẽ không chống cự được mà bị hần cuốn hút mất.

-Mở mắt ra!_Giọng hần trầm ấm vang lên bên tai tôi rõ mồn một, cả hơi thở của hần cũng thế, nó cứ lớn vồn quang tôi, làm tôi càng thu người lại hơn, cổ rút lại như con rùa, miệng lắp bắp nói nhưng đó đã là toàn bộ can đảm của tôi rồi đấy!

-Không..không mở!

-Có mở không?

-Kh.ô..ng!

-Tôi hỏi lại lần cuối, có mở không?

-Tôi..mở!_Tôi đầu hàng thôi! Cái giọng hần vừa uy hiếp vừa mang theo gian tà khiến tôi sợ lắm! Bây giờ thì tôi còn nhận ra thêm một điều nữa là: Tôi sợ hần! Mà cái “Sợ” này lại không thể định nghĩa một cách rõ ràng được! Không giống với sợ chuột...cũng chẳng giống sợ ma...lại càng không giống sợ bọn côn trùng...tóm lại là tôi không nói rõ được!

Tôi nhăn mày, tí hí một mắt ra nhìn một chút, xác định rõ không có gì bất thường mới từ từ mở hần mắt ra. Phù...may quá không sao rồi!

Ngay lúc tôi thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, cả người lại bị tóm lại. “Tên đồi bại” ôm lấy vai tôi kéo ra ngoài.

-Anh..anh muốn làm gì?_Giọng tôi vừa hoảng vừa run, có thể nhận ra tôi sợ đến mức nào rồi đấy!

-Không phải cô nói muốn về nhà sao? Tôi đưa cô về!_Trời ạ! Đưa tôi về thì nói là đưa tôi về, làm cái gì mà động một chút là lôi kéo, động một chút là động chân động tay như thế! Bộ tôi là con đần độn mà anh phải dắt! Tất nhiên là những lời này tôi chỉ dám nói trong lòng thôi, tôi mà lỡ miệng nói ra...không dám tưởng tượng hần có thể làm ra cái hành động điên rồ gì nữa đâu!

Tôi ngoan ngoãn để hần kéo đi trong cái tư thế rất là...mờ ám đó. Cũng may ở đây ngoài tôi với hần ra chẳng còn ai nên tôi cũng không thấy xấu hổ lắm. Nếu mà để lũ “Gà” bạn tôi nhìn thấy...thôi rồi Rù ơi, đời này coi như tàn từ đây!

-Này! Nếu đi bộ thì để tôi tự về được rồi! Tôi không muốn làm phiền anh nữa!

-Ai nói đi bộ?_Hần vừa nói vừa dẫn tôi vào gara.

Woa....Cái này có phải thật không đây? Nó đẹp, lại còn rất có hồn nữa! Tôi thề là cả đời tôi chưa bao giờ được nhìn thấy một chiếc mô tô đua đẹp thế này!...Mặc dù đến hãng của nó là cái gì tôi còn chẳng biết!

-Nó đẹp hơn tôi hay sao mà nhìn không chớp mắt thế?_Hắn xiết mạnh vai tôi một cái, vừa nói vừa thổi hơi vào vành tai, làm tôi cả kinh đành phải quay sang nhìn hắn, lại còn phải cười hì hì nhìn một hồi nữa.

-Không phải! Nó làm sao mà so với anh được!

-Tốt! Như thế còn nghe được!_Hắn hài lòng với câu trả lời của tôi, đưa tay xoa đầu tôi, thưởng cho tôi một nụ cười sáng hơn ánh mặt trời làm cho tôi chết đứng nữa chứ!

Tôi đi chết đây! Sao tôi lại để cho hắn mê hoặc đến nỗi ý thức được mà không làm gì được thế này? Lại còn nhìn hắn chăm chú đến nỗi không chớp mắt nữa!

-Không cần nhìn tôi như thế đâu! Thời gian còn dài, sau này cho cô từ từ nhìn!_Hắn lấy mũ bảo hiểm up vào đầu tôi, thuận tiện đứng thẳng người lên, cắt đứt đường kết nối giữa ánh mắt tôi và cái mặt hắn.

Đến lúc tôi ý thức được mọi việc thì đã ngồi sau lưng hắn rồi! Hắn chạy xe không nhanh lắm, nói chuyện vẫn có thể nghe được.

-Ôm chắc vào!_Hắn vừa nói vừa kéo tay tôi vòng qua eo hắn.

Này...tôi ngượng mà! Có phải ai cũng mặt dày như hắn đâu! Sao tôi có thể làm ra cái hành động ấy với hắn được chứ!

-Không cần đâu! Tôi..._Tôi vừa nói vừa rút tay về. Nhưng còn chưa để tôi kịp làm, hắn đã cho xe tăng tốc. Và thế là...dù không muốn nhưng tôi cũng phải bám chặt lấy hắn.

-ANH LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ? CHẠY CHẬM THÔI!_Tôi nhắm mắt hét ầm cả lên, đôi tay thì nhất quyết ôm hắn, chắc đến nỗi có dùng đòn bẩy cũng chưa chắc tách ra được ấy chứ!

Hắn không có đáp lại, càng cho xe chạy nhanh hơn. Tôi còn nghe loáng thoáng trong gió có tiếng cười thích thú nữa...nhưng mà kệ! Tôi sợ...cũng có chút phấn khích...thế là mặc kệ ra làm sao, tôi cứ ôm chặt hắn, nhắm mắt nhắm mũi “Khắc động đường phố” bằng tiếng hét kinh hoàng của mình. Tôi thấy đầu óc mình được thả lỏng, trong lòng cũng bớt đi phần nào cảm giác nặng nề, trống vắng bấy lâu nay...Có lẽ...là do hắn tạo nên?!

.....

-Tao về rồi nè?_Tôi nhảy xuống xe, chạy đến trước mặt Gà Mập. Tuy nó là đứa động cái là “Vạn to volume”, ăn nói bộc phát...nhưng nó rất tốt, chờ tôi lâu như thế mà vẫn chưa về.

-....._Nó không có phản ứng gì, ánh mắt cứ gián cách vào tôi.

-Này! Mà nhìn cái gì đó?_Tôi khua tay trước mặt nó mấy cái cũng không thấy nó động đậy. Con nhỏ này bị làm sao vậy nhỉ? Sao không về đến mà chất vấn, cầu nhàu tôi đi?

-Đây...đây..._Nó lấp ba lấp bắp như gà mắc tóc chỉ chỉ về phía sau tôi.

Trời ạ! Tôi tưởng nãy giờ nó nhìn tôi...hoá ra là nhìn “Tên đòi bại” đứng sau tôi à? Đồ hám trai! Có Gà Còi rồi mà hể đi đâu nhìn thấy trai đẹp là nó cứng đờ người lại, hai mắt sáng lên như đèn pha ô tô nhìn người ta không chớp mắt. Đáng lẽ ngay từ đầu tôi phải đoán ra rồi chứ nhỉ!

-Đây cái gì mà đây? Cho mày biết: Hắn là “Tên đòi bại” tao đã nói, bây giờ kiêm thêm chức chủ nợ của tao. Nói hết rồi đấy, cần hỏi gì hỏi nốt cho tao vào nhà! Á...Cái gì vậy?_Đau quá à! Tôi mới nói xong thì “Tên đòi bại” đã cho tôi một cái cốc đầu đau điếng rồi. Tôi nói gì sai sao?

-Lại còn cái gì? Ở đây có ai tên là “Tên đòi bại” sao?

-Có! Không phải chính là..._Hắn trừng mắt nhìn tôi kìa! Thế không phải hắn thì ai?_Tôi không có biết tên anh mà! Gọi vậy cho dễ xưng hô.

-Sau này gọi anh Thiên Bảo, biết chưa?

Biết cái gì chứ hả? Tôi đang chết đứng đây này! Hắn bị chập dây nào rồi à? Vì có gì mà đột nhiên lại quay ngoắt 180° với tôi thế? Không những nói năng dịu dàng, lại còn mỉm cười tươi rói, xoa đầu tôi một cách thân mật cứ như là tôi và hắn có gì ấy. Còn cả tên hắn nữa, tại sao lại trùng tên với anh? Không lẽ anh tìm một người giống anh cho tôi sao?

-Anh về nhé!_Hắn nheo mắt nhìn tôi, rồi không hỏi ý kiến ai đã tự ý kiss...má tôi, ôm tôi thêm một cái, quay sang gạt đầu với con bạn tôi coi như chào hỏi sau đó lên xe đi mất.

Tôi không hiểu...tôi đơ nặng hơn...và hoá đá thật sự! Cái tên đó...vừa mới làm cái gì vậy? Sao hắn...dám...dám làm thế với tôi? Trước khi rời khỏi tôi, tôi còn có nghe thấy hắn nói cái gì đó vào tai mình...rất nhỏ...có lẽ chỉ mình tôi nghe thấy!

“Em là của anh!” Tôi...là của hắn? Tôi thật sự...ĐÃ LÀ CỦA HẮN RỒI! A...ông trời ơi, con “Bán mình” cho hắn thật rồi này! Sao ông không giúp con vậy? Có phải do hắn đẹp trai còn con thì chẳng bằng ai không?.....Hu..hu..ông thiên vị...ông hại đời con rồi ông có biết không?

8. Chương 8

Chap8: Những người quanh tôi! (1)

-Rù...Rù...RÙ...!_Gà Mập nắm vai tôi lắc lư lắc để, gọi khản cổ tôi mới phản ứng lại.

-Mày ơi!_Tôi đưa ánh mắt thần thờ nhìn nó, chắc giờ này linh hồn tôi đang chu du đâu đó rồi!_Tao...phải là của hắn à? Tao..không muốn bị hắn bắt nạt đâu! Tao..

-Mày bị điên à?_Nó đập đập tay vào má tôi như cái kiếu người ta vẫn hay gọi người ngủ mơ tỉnh dậy ấy, giọng nói thì vô cùng, vô cùng...vừa ghen tị, vừa phẫn nộ_Cái anh Thiên Bảo đó không phải của trên trời rơi xuống ày đâu, liệu mà giữ đấy! Mày mà để con khác nó cướp mất thì mày chết với tao!

Cho tôi hỏi một câu nhé?! Cái đứa đang đứng trước mặt tôi là bạn tôi hay bạn đứa nào thế? Nếu là bạn tôi thì tại sao nó lại có thể nói ra nguyên một đồng vừa rồi? Con hám trai này! Cái gì mà không phải của trên trời rơi xuống, cái gì mà liệu mà giữ...lại còn cái thể loại để con khác cướp mất thì tôi chết với nó nữa chứ! Nó là mẹ tôi đấy à? Mà mẹ tôi thì cũng đâu quan tâm đến mấy cái này! Có khi năm nay tôi bao nhiêu tuổi còn không biết nữa ấy chứ!

-Tao mệt! Cho tao nghỉ ngơi cái mày!

Tôi móc chìa khoá từ trong balô ra, uể oải mở cửa trong khi Gà Mập vẫn léo nhéo bên cạnh bắt tôi kể lại cho nó nghe toàn bộ mọi chuyện, từ việc làm sao gặp hắn đến những việc xảy ra sau đó, tỉ mỉ hơn người ta hỏi cung phạm nhân nữa!

Từ lúc bước ra khỏi phòng tắm, cái miệng tôi đã phải làm việc không ngừng nghỉ bởi vô vàn câu hỏi ập lên đầu. Đến tận lúc mắt tôi dính chặt vào nhau rồi mà tôi vẫn còn phải nghe Gà Mập dặn dò: “Mày mà không giữ cho cẩn thận...sau này mày hối hận cả đời!” Vâng! Hối hận với không hối hận thì cũng đừng bàn với tôi lúc này! Tôi...buồn ngủ lắm..rồi....

-..ập! ..ập..ơi..ến..ờ..i..ọc..ồi..ây..i..ày! (Mập! Mập ơi, đến giờ đi học rồi, dậy đi mày!)_Tôi vừa đánh răng vừa phải thò đầu ra gọi con bạn.

Lần nào ngủ lại nhà tôi nó cũng thế, chẳng hôm nào dậy sớm hơn mà đánh thức tôi cả, toàn có tôi gọi nó không à!

-Để tao ngủ thêm chút nữa đi!_Nó đáp lại tôi bằng cái giọng ngái ngủ hết chỗ nói.

-Xúc...xúc...xúc..phụt...!_Tôi xúc miệng xong, đi đến tủ đồ lấy quần áo của mình, và cả của nó. (Nó thường xuyên ở lại đây mà) Tôi ném đồ của nó chum lên đầu nó rồi đi vào phòng tắm_Mày cứ ngủ đi nếu mày muốn muộn học! Tao đi trước thì mày đừng có trách!

-A...sao đời tôi khổ thế này? Bao giờ mới thoát khỏi cái kiếp sáng vác mặt đi học, tối cũng...vác mặt đi học thế này? Ông trời ơi...

-Mày đừng phí hơi nữa! Bây giờ ông ấy đi thị sát tình hình nhân gian rồi, không có ở nhà à gọi đâu! Muốn thoát thì tự mày làm đi! Bảo thằng Còi nhà mày rước mày về cho sớm vào, rồi để nó đi làm nuôi mày, còn mày ở nhà ngủ cho sướng!

-Được thì tao đã làm, khỏi cần mày nhắc!

-Vâng! Ông bà rạo này mận mà quá cơ! Tao đứng gần còn thấy nổi da gà nữa là!

-Thì mày chưa yêu nên mày thấy thế thôi! Mấy nữa chẳng còn quá tao ấy chứ!

-Tao thì có đứa nào để ý? Trừ khi mất đứa đấy có vấn đề!

-Con diên này! Thế cái anh tối qua mày vác đi đâu? Mất cũng có vấn đề à?

-Không! Mất tinh hơn cú vọ, mỗi tội dây thần kinh mấy cái đặt lệch chỗ!

-Có mày dây thần kinh nhầm chỗ ấy! Tao mà không yêu ông Còi nhà tao rồi thì tao cũng nhảy vào cửa à gọi coi!

-Đã quá muộn rồi! Đời mày đã bị cột chặt với thằng Còi, mày có chạy đằng trời cũng không thoát đâu!

-Thì tao có ý định chạy đâu mà thoát với chẳng không! Mày lo chuyện của mày được rồi đấy!

-Vâng! Để tao lo._Tôi mở cửa phòng tắm đi ra, ngồi phịch xuống giường._Còn bây giờ mày lặn vào trong kia đi cho tao nhờ!_Tôi nói rồi đẩy nó về phía phòng tắm.

.....

-Hôm nay mày cho tao ăn gì thế?_Tiếng Gà Mập vọng từ phía cầu thang xuống.

-Bánh mì, trứng ốp-la, sữa!

-Không có món gì khác à?_Nó rũ giọng, chán trường nói.

-Tao không biết làm! Mày muốn thì tự làm lấy mà ăn. Mà mày không thể xuống đến nơi chào tao một câu rồi mới hỏi được à? Đúng là cái loại chỉ biết ăn thôi!

-Thì tao đói mà!_Đói mà lại còn mắc màn trên ấy! Tôi mà không nể “Ấy” của nó đang ở đây thì tôi cho nó nhin đói rồi!

-Đấy! Tôi trả lại con Mập cho ông, xem thử xem có hao mất gam nào không!_Tôi nói với tên con trai cao lêu khêu, gầy chổng gày trơ đứng bên cạnh.

Vâng! Đó chính là người có nghị lực cao vút, có thể chịu được bạn Gà Mập đó ă! Biệt danh Gà Còi được đặt theo đặc điểm nhận dạng: thân hình không khác so với que củi là mấy của cậu ta đó!

-A.....Ông xã.....Bà xã....._Gớm quá đi! Hai cái đứa mắc dịch này, mới không gặp nhau từ tối qua đến giờ thôi mà làm như cách biệt vài năm rồi ấy!

-Vợ chồng các người có thể tách nhau ra mà vào ăn sáng đi không? Đúng ôm nhau thêm lúc nữa để lát lại vượt đèn đỏ!

-Người ta nhớ nhau mà!_Tên Còi quay ra cười hì hì với tôi, ánh mắt thì vẫn liếc về cái đứa bên cạnh.

-Được rồi! Kệ chúng mày. Không ăn tao ăn hết!_Tôi bỏ mặc chúng nó đứng đấy, một mình ngồi vào bàn ăn sáng.

Nghe vậy chúng nó mới chịu tách nhau ra mà ngồi ăn cùng tôi. Bọn mất nết! Đã biết tôi không có người yêu mà cứ tình tứ trước mặt tôi như thế, chỉ tổ chọc tức tôi thôi mà!

.....

-Đi thôi!_Mập ngồi phía sau Còi, rón cổ gọi tôi.

-Thôi hai đứa mày đi trước đi! Tao để xe ở thư viện rồi, bây giờ ra kia đi xe bus.

-Nhưng mà....

-Không sao đâu! Đi đi!

-Vậy bọn tôi đi trước nhé!_Gà Còi vẫy tay chào tôi rồi phóng xe vụt đi. Được một đoạn thì phanh xe cái kít, làm cho Gà Mập mắt đà ôm chầm lấy mình, Gà Mập vừa tức vừa ngượng lấy tay đập túi bụi vào lưng Gà Còi khiến cậu ta giả bộ kêu đau trong khi miệng thì ngoác đến mang tai. Tình yêu của chúng nó cũng vui thật đấy! Tôi đứng nhìn theo mà chợt thấy tủi thân quá à.

Thôi bỏ đi! Dù sao tôi cũng không biết mình còn sống được bao lâu, nếu lỡ để ai yêu mình rồi, khi tôi chết có khi người ta còn hận tôi cả đời ấy chứ! Haizz...tốt nhất là tôi cứ thế này thì hơn!

9. Chương 9

Chap9: Những người quanh tôi! (2)

Hôm nay sao xe bus lâu đến thế nhỉ? Mọi ngày 6h30 là đã tới rồi, bây giờ đã 6h40, sao vẫn không thấy? Có khi nào hôm nay nó không tới? Vậy tôi đến trường bằng cách nào đây? Đi bộ thì sợ không kịp, mà xe đạp thì lại không có! Làm sao đây?

-Cô có đi xe ôm không?_Đột nhiên có người đến gần lên tiếng. Theo bản năng từ trước đến giờ, tôi đáp lại ngay.

-Cảm ơn! Tôi đang chờ xe bus.

-Thế miễn phí cô có đi không?_Người này nói gì vậy? Miễn phí sao? Còn cả cái giọng này nữa, hình như quen quen. Không lẽ...

Tôi vội vàng quay sang...Ak....sao hán lại ở đây? Còn nhìn tôi cười tươi rói nữa kìa. Mới sáng ra mà đã muốn ám sát tôi rồi à? Từ khi nào hán lại thành ra như thế nhỉ? Không lạnh lùng thờ ơ nữa à?

-Sao..anh lại ở đây?

-Đưa em đi học!_Hán trả lời một cách tự nhiên, rồi lại tự nhiên nắm tay tôi lôi lên con xe của hán trong khi tôi vẫn còn trong tình trạng “Ngơ vẩn ngẩn”.

Thôi được rồi, dù sao thì tôi cũng không còn cách nào khác tốt hơn, để hán trở đi lại đỡ mất tiền đi xe, một công đôi việc vậy!

Hôm nay hán không phóng nhanh như tối qua nữa, tôi cảm giác như hán cố tình đi chậm lại ấy! Mấy lần qua ngã tư, đáng lẽ ra nếu hán đi như mấy chiếc xe bên cạnh thì đã không phải dừng lại; đằng này, mặc dù xe hán xịn hơn nhưng lại còn chạy chậm hơn, mất bao nhiêu thời gian chờ đèn đỏ. “Tên đồi bại” này, hán muốn tôi bị muộn học hay sao thế?

-Anh đi nhanh chút được không?

-Muốn nhanh sao?

-Ừm! Nhanh lên không tôi muộn học bây giờ!

-Vậy thì ôm chắc vào!_Hán nói rồi ngay lập tức rồ máy lên, tăng tốc nhanh đến chóng mặt, làm tôi suýt nữa thì văng ra đường nếu như không kịp thời bám lấy hán.

.....

-Cảm ơn anh! Tạm biệt nhé!_Tôi nhảy xuống xe, vẫy tay chào hán rồi chạy đi.

Tôi phải nhanh chứ nếu không thầy chủ nhiệm mà vào lớp rồi thì tôi chết! Thầy rất khó tính, lại còn có nhiều hình phạt nghiêm khắc nữa. Ngay cả đứa nghịch nhất lớp tôi cũng phải bại dưới tay thầy thì bảo sao mà tôi không sợ cho được!

-Ôi trời ơi!...Mệt..chết con rồi!_Tôi thở hồng hộc ngồi vào bàn. May cho tôi là thầy chưa vào, nếu không thì...

-Bạn Mộc Nhiên nhà ta mà cũng có lúc chạy nhanh như thế sao? Không sợ bệnh tái phát à?_Có nghe thấy gì không mọi người? Ông ọ ọ thấy ớn! Tôi biết tên tôi không hay rồi, có cần thiết mang nó ra chế diễu như vậy không?

Đồ đánh đá mà luôn giả bộ ngoan hiền trước trai đẹp, thấy trai đẹp là mắt gián chặt không rời, có khi còn chảy cả nước miếng nữa ấy! Nó là con nhỏ mà tôi đã nhắc tới một lần rồi đấy. Vâng ạ, hàng xóm của tôi-Hoàng Y Nhi, cái tên nghe hiền dịu là thế mà tính cách thì lại hoàn toàn ngược lại. Nó là đứa chuyên gây sự với tôi không chỉ ở lớp mà còn ở nhà nữa. Hồi tôi mới đến sống với cậu, nó rất hay gài bẫy tôi trước cửa nhà, khiến tôi thường xuyên bị vấp ngã. Anh nó cũng khá tốt, thấy nó bắt nạt tôi thì ra mặt bênh tôi, mỗi tội...lần nào anh ta cũng nói với con em anh ta rằng: “Cô bé bị bệnh mà, em không nên đối xử với bạn như thế!” Đấy, nghe có ngứa tai không chứ! Không cần nói tôi cũng biết tôi có bệnh rồi, anh ta có cần chạm vào nỗi đau của tôi vậy không?

Được rồi, quay trở lại với nó đã! Ừm..Nhìn bề ngoài nó xinh hơn tôi, (Không biết là do đẹp tự nhiên hay nhân tạo nữa?) là khoa khôi của trường, học lực cũng tốt hơn tôi, nhiều bạn bè hơn tôi, tham gia đủ các thể loại hoạt động tập thể trong khi tôi thì không bao giờ...Nhưng mà tôi thề nhá, bạn bè của nó cũng chẳng được mấy đứa thật lòng đâu! Có đứa nào sánh được với bọn bạn “Gà” của tôi đâu.

-Cảm ơn ý tốt của bạn Y Nhi! Đã phiền bạn quan tâm đến con Rù nhà tôi rồi! Nhưng mà tôi nghĩ bạn nên để ý mình nhiều hơn một chút thì hơn...mắt có quầng thâm kia!_Ha..ha...lời này vừa lọt vào tai, con nhỏ đó đã cuống quýt lùi gương ra sẫm soi, dậm phần như phun sơn, dày cả một tầng quanh bông mắt.

Tôi tự hoà về Gà Nhí quá à! Tuy nó ít nói, nhưng đã nói là đâu ra đấy, một phát ăn ngay. Nếu so với mấy đứa gặp chuyện gì là sổ ra một chàng, thì bọn đó chỉ bằng một góc của nó thôi! Đừng có nhìn nó nhỏ người mà coi thường, nó chín chắn lắm đấy. Mỗi lần tôi có chuyện không muốn cho ai biết thì đầu tiên luôn là phải tránh mặt nó. Mà khi nó phát hiện rồi thì lại chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng đem ánh mắt mang tên “Tao biết hết rồi” nhìn tôi mà thôi. Haizz...như thế còn đáng sợ hơn ấy chứ!

-Bà đừng để ý đến lời con nhỏ đó! Bệnh có thể chữa, nghĩ nhiều không tốt cho sức khoẻ đâu!_Gà Diên vỗ vỗ vai an ủi tôi.

Nhắc đến cái tên này thì lại có chuyện để nói rồi! Sở dĩ gọi tên này là Gà Diên bởi lẽ mỗi lần cậu ta bực bội cái gì đó thì lại giống như người điên, thấy cái gì là đấm, là đá, là phá nát cái đó. Nói ọ người một bí mật nhé, Gà Diên thích Gà Nhí đấy! Nhưng mà cậu ta lại không dám nói với người ta, cũng cấm tôi không được nói luôn...Ai..hại tôi cứ nhìn thấy hai đứa chúng nó ở cạnh nhau là lại phải rần lòng quay đi, cố gắng để không buột miệng nói ra chuyện ấy.

-Tôi biết! Ông không cần lo lắng cho tôi._Tôi gượng cười với Gà Diên rồi cúi đầu xuống giả bộ lôi sách vở ra...Nhưng kì thực tôi đang rất buồn! Tôi không muốn những người thật sự quý mến tôi phải lo lắng cho bệnh tình của tôi, tôi cảm thấy bản thân mình như là gánh nặng của họ vậy!

Hai tiết đầu chậm chậm trôi qua, tiếp theo là đến tiết tôi ghét nhất trên đời: Thể dục! Không phải tôi ghét nó vì phải vận động nhiều mà là ngược lại. Trong khi mọi người tung tăng chạy nhảy trên sân tập, thì tôi chỉ được phép vận động chút xíu, sau đó thì bị ấn vào ngồi yên một chỗ...quan sát những người khác tập luyện.

Lúc kết thúc tiết học, tôi thay lại đồ rồi lên lớp thật nhanh, đơn giản vì sau tiết này, bao giờ tôi cũng viết vài dòng vào nhật kí...để nói cho anh biết chuyện của mình nhân lúc những người trong lớp đang giải lao dưới canteen.

-Đâu rồi?_Tôi lục tung đồng sách vở trong cặp ra mà vẫn không thấy nó đâu cả, cứ như nó có chân chạy đi rồi ấy. Không lẽ...đừng mà! Ai lại đi lấy trộm nhật kí của tôi làm gì? Trong đó có rất nhiều cái tôi không muốn ai biết, nhất là chuyện gia đình tôi và đặc biệt là về anh. Nếu mất nó, tôi nghĩ mình không sống được nữa đâu! Ảnh của anh ở trong đó...tấm ảnh duy nhất của anh mà tôi có...mất rồi..tôi phải làm sao?

Không...không thể...không thể được! Kẻ nào? Là kẻ nào đã lấy? Nếu không trả lại cho tôi thì đừng trách!

-Đang tìm cái này sao?_Tôi nghe thấy tiếng con nhỏ Y Nhi phát ra từ phía cửa, vội vàng ngược đôi mắt đã mọng nước lên nhìn.

Cái đó...con nhỏ đó...Tại sao nhật kí của tôi lại ở trong tay nó chứ?

-Mau trả lại cho tôi!_Tôi bước nhanh đến trước mặt nó, chìa tay đòi lại đồ của mình.

-Đừng kích động như thế! Chỉ là một quyển nhật kí thôi mà, ọi người đọc một chút có sao đâu!_Giọng con nhỏ châm chọc vang lên, còn khuyến mãi thêm nụ cười nửa miệng khinh người cực độ.

-Tôi không muốn nói nhiều với cậu! Tôi không truy cứu chuyện cậu lấy đồ của tôi thì cậu cũng nên biết điều mà trả lại nó cho tôi đi!

10. Chương 10

Chap10: Nhật kí của tôi...

-Để như thế sao? Để tôi xem nào!_Y Nhi vừa nói vừa nhón mày khinh khỉnh lật mở mấy trang đầu. Chợt có vật gì đó rơi ra, nó cúi xuống nhặt lên rồi sầm soi_Ồ..xem ai đây ta? Đẹp trai đấy...mốt tội còn nhỏ quá! Cái gì đây? “Anh trai yêu quý!” Tôi nhớ cậu không có anh chị nào mà, giờ lại mọc ở đâu ra một người thế này? Con rơi con rớt của cha mẹ cậu sao?_Nó cứ thế độc diễn một mình mà không để ý đến sắc mặt tôi đã trầm xuống.

-TRẢ CHO TÔI!_Tôi gần từng tiếng qua kẽ răng, bàn tay run run nắm chặt lại, mồ hôi túa ra ướt đầm, nhịp tim cũng bắt đầu loạn lên không ổn định.

-Tại sao tôi phải làm thế?_Y Nhi lại cười nhếch môi, mở cuốn nhật kí ra, nắm lấy vài tờ...chầm chậm...xé rách.

Con nhỏ này...Nó nghĩ nó là ai và nó đang làm cái gì vậy?

-KHÔNG.....Cậu mau dừng tay lại!_Tôi vội cúi xuống, nhặt những mảnh giấy dưới đất lên, lao vào người nó giằng lấy quyển nhật kí.

Bác sĩ đã dặn tôi không được kích động, nhưng mà trong tình huống này, tôi làm sao có thể bình tĩnh nổi đây? Những chuyện trước đây, tôi không thêm tính toán với nó bởi vì tôi muốn có một cuộc sống yên ổn; nhưng lần này, tôi thề sẽ không bỏ qua cho nó đâu! Nó đã động đến thứ tôi yêu quý nhất...nó phải gánh chịu hậu quả mà đáng ra nó phải nhận được từ lâu rồi!

-Bỏ tay ra!_Tôi nghiêng răng rít lên.

-Còn lâu!_Nó vừa cố giằng đồ, vừa nhìn tôi cười khẩy. Nhìn thật ngứa mắt! Tôi muốn xé rách cái miệng của nó ra quá!

Giằng co...giằng co...giằng co...“Phịch” quyển nhật kí bị văng xuống góc lớp. Tôi chạy nhanh xuống nhặt lấy, lấy tay áo phủi phủi bụi bẩn bám vào. Tôi chuẩn bị phát điên rồi đấy!

Tôi có cảm giác như mắt mình có hai ngọn lửa bốc lên, tâm trí bị ý nghĩ cho Y Nhi một bài học chi phối. Lúc tôi quay lại nhìn nó, tôi thấy nó khẽ rùng mình một cái. Có lẽ từ trước tới giờ, cái đáng sợ này của tôi được dấu kĩ quá, nên bây giờ nó mới đáng sợ như vậy!

Nhưng mà 5s sau, con nhỏ đó đã lại nhếch môi cười khẩy, bàn tay nó cầm vật gì đó đưa lên.

-Nếu tôi xé cái này thì sao?

Vật đó...Tôi trợn tròn mắt lên nhìn...Tấm ảnh...Anh Bảo của tôi! Không...không được.....

-KHÔNG....._Tôi như chết đi khi bàn tay con nhỏ đó xé toạc tấm ảnh. Anh Bảo....Tấm ảnh duy nhất có hình anh.....Tim tôi đau quá! Đau như có ngàn mũi kim đang đâm vào vậy! Nỗi đau bao trùm tất cả...sức

lực ở hai chân như đột nhiên biến mất, không chống nổi sức nặng của cơ thể nữa.....bầu trời trước mắt bỗng chốc tối sầm, chỉ còn lại một màu đen u ám, cô đơn, lạnh lẽo...đến đáng sợ!

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hình như tôi có nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình...rồi tiếng bước chân ngày một gần...và chẳng còn biết gì nữa!

Đen...xung quang tôi không có lấy một tia sáng..rất tối..toả ra hơi thở của sự chết chóc. Trong cái màn tối như mực ấy, tôi cố gắng vùng vẫy, kêu cứu...nhưng không ai đáp lại tôi cả! Anh ơi...tại sao lần này anh không xuất hiện nữa? Phải chăng anh không còn thương em? Anh muốn bỏ rơi em, không muốn bên em nữa sao? Như vậy về sau em lấy cái gì làm động lực tiếp tục sống đây?

Và trong không gian tràn ngập màu sắc u tối ấy, một đốm sáng từ từ xuất hiện, mở rộng dần. Màu đen được thay bằng sắc xanh tươi mát, dịu nhẹ đến bình yên. Tôi cảm thấy như mình đang lạc vào thế giới thần tiên. Nơi này có cỏ cây xanh mát, có hoa lá rực rỡ khoe sắc, còn có bầu trời trong xanh với những gợn mây trắng muốt, trôi lơ lửng không bến đậu. Những chú bướm thật xinh đẹp, chúng đậu trên những bông hoa vàng óng nhưng vẫn có thể làm mình nổi bật lên một cách kiêu ngạo. Tôi với tay muốn bắt một chú...nhưng lại chộp sảy mà gây động khiến nó bay đi.

“Đừng đi mà! Tao không làm gì mày đâu, dừng lại đi!”_Tôi chạy theo nó, vừa đưa tay với với vừa gọi. Nhưng nó bay ngày một nhanh hơn, khoảng cách giữa tôi và nó ngày một tăng lên...rất xa..rất xa...Nó bay về phía bầu trời cao rộng, để lại tôi ngẩn ngơ ngược mắt lên nhìn.

Khi tôi hạ tầm nhìn, cũng là lúc tôi mở to mắt hết cỡ ra. Đứng trước mặt tôi còn ai khác ngoài “Tên đòi bại” đâu! Hắn nhìn tôi chăm chú, ánh mắt thật ám áp, trên môi là nụ cười dịu dàng nhất mà tôi từng nhìn thấy, hắn chậm chậm đi lại phía tôi, đem cơ thể cứng đờ của tôi ôm vào lòng. Lúc này, tôi thấy rất an toàn, rất yên bình, rất hạnh phúc! Sao thế này? Tại sao tôi lại có cảm giác đó khi được hắn ôm trong vòng tay nhỉ? Chẳng lẽ...Không thể nào! Sẽ không đâu, tại sao tôi và hắn có thể..

-KHÔNG...._Tôi bật người tỉnh lại, hơi thở đứt quãng, ráo rác nhìn ngó xung quanh.

-Mày không sao chứ?_Gà Mập chạy đến bên tôi, sốt sắng hỏi han.

Tôi ngơ ngác nhìn chúng nó, đứa nào cũng đeo hai chữ “Lo lắng” rõ to trên mặt. Chắc lúc thấy tôi bất tỉnh, chúng nó hoảng lắm nhỉ?

-Mày đừng nghĩ ngợi nhiều, con nhỏ đó cứ giao cho tao. Nó đối xử với mày thế nào, tao trả lại nó gấp 10 lần!_Gà Nhí cũng chạy đến an ủi tôi.

-Ảnh của tao đâu?_Tôi muốn nhìn thấy anh!

-Nó rách rồi! Bà để đó tôi đi làm lại cho!_Gà Còi nghe vậy liền đáp lời tôi.

-Bà có muốn ăn gì không? Tôi đi mua!_Gà Điền nhìn về thần thờ sau khi nghe Gà Còi nói của tôi, cố ý đánh lạc hướng chú ý của tôi sang đề tài khác.

-Tôi không muốn ăn! Mọi người không cần lo cho tôi, tôi ổn mà!_Tôi cố gắng nở nụ cười tự nhiên nhất có thể vào lúc này để trấn tĩnh chúng nó. Tôi không muốn chúng nó vì tôi mà quá lo lắng như thế.

-Nếu muốn khóc, mày cứ khóc thật thoải mái đi. Đừng để mãi trong lòng, như thế không tốt đâu! Bọn tao ra ngoài, cần gì mày cứ gọi nhé!_Gà Nhí nói với tôi, sau đó đặt cái gì đó lên bàn, rồi lúi cuống ra ngoài.

Nó nói đúng, lúc này tôi mà khóc có lẽ tốt hơn. Nhưng nó lại không biết, tôi cần một bờ vai để tựa vào biết bao! Sao nó không nghĩ rằng khi để tôi một mình như thế này, tôi sẽ nghĩ không thông mà tự tử nhỉ?

Tôi cầm vật trên bàn lên. Là..nhật ký của tôi...rách hết rồi! “Em xin lỗi..ngay cả thứ duy nhất còn lại của anh cũng không thể giữ được, em là đứa vô dụng, đáng chết mà!” Tôi thấy những hình ảnh trước mắt nhòe đi, khoẻ mi ướt ươn, sống mũi cay sè, trái tim thắt lại thật mạnh...thật đau...

-MỘC NHIÊN!_Cửa phòng y tế bị đập tung ra, tạo thành một tiếng “Rầm” lớn.

Tôi nghe thấy, giật mình một cái nhưng cũng không quay lại, cứ cho là lúc này tôi vô tri vô giác đi, hãy để tôi được vui đầu khóc một cách thoải thích, khóc một cách đã đời...để sau khi khóc xong...tôi có thể thấy nhẹ nhõm hơn. Có được không?

-Mộc Nhiên!.._Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai tôi. Nghe thật thân thuộc! Rồi tôi thấy cả người mình gọn lỏn trong một vòng tay ấm áp...an toàn biết bao..

Như tìm được một chỗ dựa tin cậy, tôi không cần biết gì hết, quay sang ôm người đó thật chặt. Nước mắt càng tràn ra nhiều hơn, tôi không thể kìm nén được nữa mà vùi đầu vào ngực người đó, khóc nức lên thành tiếng. Người đó không nói gì nữa, đưa tay lên nhẹ nhàng vỗ về tôi, giống như một người anh đang dỗ dành người em gái của mình vậy!

11. Chương 11

Chap11: Thì ra hần là...

-Ngoan nào, em khóc nhiều đến nỗi mắt sưng như quả cà chua rồi này! Nếu cứ tiếp tục không biết sẽ biến thành bộ dạng gì nữa đây?_Người đó nâng mặt tôi lên, cẩn thận lau đi chất lỏng lem luốc trên mặt. Nhờ vậy mà tôi có thể nhìn rõ người trước mặt mình là ai.

Có chút ngạc nhiên, lại có chút thẹn thùng xấu hổ...Tôi thật không dám tin là “Tên đòi bại” lại ở đây...và vừa rồi, tôi đã ôm hần khóc ngon lành cơ đấy! Mà cũng công nhận là tôi lấm nước mắt thật, áo hần bị tôi hành hạ đến ướt cả một mảng lớn rồi kìa!

-Xin lỗi..! Tôi không phải cố ý làm ướt áo của anh đâu! Lát về tôi giặt cho._Dù gì thì cũng là vì tôi mà áo hần thành ra như thế, tôi cũng nên đền bù cho hần cái gì chứ!

-Không vội! Bây giờ có thể nói cho anh biết, vì sao lại như thế này không?_Hần mỉm cười với tôi, xoa đầu tôi một cách thân thiết. Thú thật là tôi ghét người khác chạm vào đầu mình...nhưng mỗi lần hần làm hành động đó, tôi lại không kìm được mà muốn hần để tay ở đó lâu hơn. Hành động đó giống như hần luôn ở phía trên, bảo vệ cho tôi khỏi mọi sóng gió của cuộc đời này vậy! Và mỗi lần hần cười, tôi thấy cả thế giới này như tràn ngập sức sống!

A...a...Tôi đang nghĩ cái gì vậy? Sao tôi lại có thể nghĩ đến những chuyện vô lí như thế chứ? Hần có vì tôi mà làm như thế không?

-Nếu em không muốn nói cũng không sao. Tự anh sẽ có cách để biết! Bây giờ chúng ta về nhà nhé?_Tôi không biết là bây giờ hần đang cảm thấy thương hại tôi hay đối với tôi thật lòng. Chỉ là...tôi không có ý từ chối hần...khẽ gật đầu.

.....

Từ phòng y tế ra cổng phải đi qua lớp tôi, lúc này cũng đang tầm tan học. Bọn bạn cùng lớp thấy tôi thì lơ đi, một vài đứa thì không muốn dính dáng, một vài đứa thì tỏ vẻ thương hại tôi. Nhưng khi nhìn thấy người đi bên cạnh tôi, đứa nào đứa nấy đều không tự chủ được mà đứng ngây ngốc ra.

Tôi biết là đem tôi so với hần thì không khác gà với phượng hoàng là mấy...Nhưng mà có cần thái quá thế không?

-Chưa chết sao?_Lại là cái giọng chua lè đó. Y Nhi từ trong lớp đi ra, ngạo nghễ bước đi, mắt còn không thèm liếc tôi, cái miệng cong lên như mỏ vịt.

Tôi thấy mắt thật ngứa, con nhỏ đó...Tôi rất muốn giết nó! Tôi muốn đem nó thả từ tầng 30 xuống dưới...muốn lột da nó ra, sau đó rắc bột ớt vào...muốn thiêu sống nó...muốn...Tóm lại là những cái chết kinh dị nhất, dã man nhất...tôi đều muốn nó phải hưởng.

-Cậu nhìn cái gì? Không phải chỉ là một tấm ảnh sao? Cần gì phải quý trọng như thế?_Bị tôi dùng ánh mắt giết người để nhìn, nó không những không sợ, còn ra vẻ thích thú, giọng nói lớn hơn trước vài phần, như thể muốn trọc tức tôi vậy.

Cứ cho là tôi càng tức giận, nó càng vui đi...Nhưng mà tôi đã không chịu nổi nữa rồi! Tôi muốn ngay lập tức xé rách cái mặt nó, bóp cổ nó cho nó ngạt thở đến chết thì thôi!

Nhưng tôi còn chưa kịp xông vào, cả người đã lại rơi vào vòng tay ai đó...hơi ấm quen thuộc...giọng nói tức giận đang được kìm nén lại:

-Là cô ta đúng không?_Nghe hấn nói vậy, tuy trong đầu vẫn còn mịt mờ nhưng vẫn có thể hiểu ra..là hấn đang tức giận thay tôi. Không lẽ...hấn muốn giúp tôi rửa hận sao?

Hấn thấy tôi hơi gật đầu, nhận được đáp án thì càng ôm tôi chặt hơn, đi đến sát Y Nhi. Hấn nhếch môi cười lạnh. Cũng là cái nhếch môi, ở trên miệng con nhỏ đó thì đáng ghét..tại sao ở trên miệng hấn lại đẹp thế này? Cái gì của hấn cũng đẹp là sao nhỉ?

-Cô gái..._Hấn nhìn thẳng nó, ánh mắt lạnh đến thấu xương_Đừng tưởng mình có chút nhan sắc mà có thể bắt nạt người khác vô cớ như thế! Tôi nói cho cô hay, nếu sau này còn dám động đến một cọng tóc của Mặc Nhiên...bản thân tôi cũng sẽ không đoán ra mình sẽ làm gì đâu!

Ha..ha...Nhìn cái mặt con nhỏ đó kìa! Buồn cười quá! Ha..ha...Nó bị hấn nói cho đến đờ cả ra, bản mặt đang rất tự tin cũng nhanh chóng trắng bệch. Tôi thề là từ lúc nó sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên nó bị người ta nói như thế đấy. Với lại chắc đây cũng là lần đầu nó gặp người đẹp trai như hấn đây mà. Miệng nó vẫn đang há to, đã ngậm lại được đâu!

-Ai cho cậu nhìn?_Tôi muốn nhân cơ hội này trả đũa nó, vì thế mà giả bộ ghen, nắm lấy tay “Tên đồi bại” hậm hực kéo đi. Tôi biết tính con nhỏ đó mà! Những người nó cho là kém hơn nó mà có bạn trai tốt hơn của nó là nó tức lắm...Cho mày tức học máu thì thôi! Mất nhiều máu mà chết càng tốt! Tôi vui sướng cười lớn trong bụng..mặc dù, tôi chẳng là gì của hấn cả!

-Xem ra em rất vui thì phải? Ngay cả anh cũng bị em bỏ rơi rồi!_“Tên đồi bại” thấy tôi cứ tùm tùm cười, không để ý đến hấn thì không nhận được bất mãn vài câu.

Lúc này tôi mới nhớ, bản thân đã cười thật lâu. Cứ nhớ đến cái bản mặt ngây ra của Y Nhi, tôi lại thấy lòng dạ hả hê, vui không tả nổi! Chính vì thế mà về đến nhà rồi tôi cũng chẳng thêm quan tâm.

Nhưng mà phải đính chính lại nha! Nhà này...là nhà hấn nha, không phải nhà tôi đâu!

Thực ra là tôi muốn về nhà mình, nhưng mà hấn không cho, dù tôi có vùng vằng thế nào thì cuối cùng cũng phải khuất phục hấn. Chỉ cần hấn nghiêm giọng lại, trừng mắt nhìn tôi là chân tôi nó đã nhũn ra rồi! Bộ dạng đó của hấn...rất đáng sợ nha!

-Đâu có! Tôi làm cái gì mà nói tôi bỏ rơi anh? Cứ như tôi với anh có gì không bằng!_Tôi bĩu môi phản bác vài câu.

-Thật là không có gì sao?_Hấn nghe vậy thì có vẻ không vui, đem mặt sát lại gần tôi, trầm giọng hỏi.

-Anh..._Tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái, mắt mở to không dám chớp. Hấn làm gì lại đưa cái mặt đến đây? Vốn nhìn xa hấn đã đẹp trai lắm rồi, đến gần như vậy không phải là muốn quyến rũ tôi sao? Tuy tôi không phải cái dạng chết vì trai đẹp nhưng mà cũng không phải trái tim sắt đá, làm sao ở khoảng cách gần như vậy lại không có cảm giác cho được?_Cùng...cùng lắm...tôi với anh..cũng chỉ là quan hệ..chủ nợ và con nợ thôi...còn gì khác đâu!

-Cậu em là Trần Lâm?

-Sao..sao anh biết?_Hấn quen cậu tôi sao?

-Vì cậu em là thầy chủ nhiệm của anh!_Hấn thần nhiên nở nụ cười, càng cúi sát hơn mà nói_Thầy đã giao em cho anh rồi! Vậy nên từ giờ phải nghe lời anh, biết chưa?

-Giao?...Giao cái gì cơ?_Tôi? Cậu giao tôi cho “Tên đồi bại” này á? Lúc nào? Bao giờ? Sao tôi không biết?

-Có gì mà ngạc nhiên? Không lẽ thầy chưa nói với em sao?

-Chưa! Nói cái gì?

-Thầy bảo lần này thầy phải đi ít nhất là 3tháng, lo em ở một mình không ai chăm sóc nên có nhờ anh quan tâm em._Ra vậy! Thảo nào hấn lại đối với tôi như thế! Vậy còn...

-Tại sao anh lại bị ngắt ở thư viện?_Tôi thắc mắc chuyện này từ hôm qua đến giờ rồi. Hấn sốt cao như thế, đến đó làm gì cơ chứ?

-Dính nước mưa từ tối hôm trước, nhưng mà vì gặp em nên anh mới đến!_Hấn gõ nhẹ lên đầu tôi, ý nói tôi ngu ngốc đó mà!

Được rồi! Tôi nhận là tôi không thông minh hơn người, nhưng còn hấn thì sao? Nếu mà hôm đó tôi không đến đó, hoặc không phát hiện ra hấn thì có phải hấn đã chết ở trong cái góc đó rồi không? Chẳng phải so với tôi còn ngu hơn sao?

-Em đang nghĩ cái gì đó?

-A..không có gì!_Giọng hấn kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ, nhanh chóng chuyển đề tài_Vậy là anh học trường Kiến trúc sao?

-Thế em nghĩ anh học trường gì?_Thì ra là như vậy! Khó trách cái nhà này lại đặc biệt như thế!

-Tôi chỉ hỏi vậy thôi mà!

-Thầy nói em cũng muốn thi vào đó, có muốn anh giúp em ôn luyện không?

12. Chương 12

Chap12: Thoả thuận!

Cái vấn đề này cậu cũng nói với hấn sao? Có vẻ cậu tin tưởng hấn lắm đây! Nhưng mà...hấn giúp tôi ôn luyện..như vậy có được không? Tôi sợ làm phiền hấn, không muốn vì tôi mà hấn phải phí mất thời gian đáng ra để làm nhiều việc có ý nghĩa hơn.

-Như thế hình như không tiện cho lắm!_Tôi cố gắng tìm câu nói khéo léo từ chối hấn.

-Nếu em thấy không tiện thì có thể chuyển đến đây ở! Dù sao thì sau này em cũng làm việc cho anh, một công đôi việc luôn!

Trời ạ! Hấn mà không nhắc thì có lẽ tôi lại quên cái vụ làm việc này rồi đây! Nhưng nếu như tôi đến đây ở, thì nhà tôi vất đi đâu? Và hơn thế nữa...như vậy thì so với việc tôi và hấn sống chung có gì khác sao?! Để người khác biết, họ sẽ nghĩ về tôi như thế nào?

-Này! Điện thoại của em. Anh đã hỏi thầy rồi, thầy muốn nói chuyện với em đó!_Hấn đưa tôi con iphone của hấn, vẻ mặt thật đặc ý...Nhìn gian quá à!

Tôi nhận lấy, đưa lên tai nghe:

-Cậu muốn nói gì với con ạ?

-Ừ..Hôm đi cậu quên nói với con! Lần này phải đến nghỉ hè cậu mới về, không giúp con ôn thi được. Thiên Bảo là sinh viên xuất sắc nhất của cậu, nếu con muốn thì cứ đến nhà nó mà ở, sẵn tiện nó chăm sóc cho con luôn. Chứ con ở nhà một mình, cậu không yên tâm!

-Nhưng mà cậu ơi! Con thật sự là không...

-Đừng lo! Nó là đứa tốt, sẽ không làm gì con đâu! Mà nếu nó có làm gì con thì cũng không sao, sau này nó lấy con là được rồi! Bây giờ cậu phải làm việc, liên lạc với con sau nhé!

-Cậu ơi! Con...

-Tút...tút...tút..._Tôi còn chưa nói xong mà!

Cậu thật là...Bận mấy cũng phải nghe tôi nói hết đã chứ! Còn mấy tháng nữa là đến kì thi đại học rồi, không biết là do di chuyển hay ảnh hưởng của cậu mà tôi cũng có hứng thú với cái ngành thiết kế nhà của này...Tôi chọn trường Kiến trúc. Có lẽ hơn cao so với trình độ của tôi nhưng tôi sẽ cố gắng, lại còn có cậu

giúp đỡ nữa! Nhưng mà bây giờ cậu lại đi công tác...hay là tôi đến đây nhỉ? Dù gì thì cũng phải làm việc cho hần...hần còn nói giúp tôi ôn luyện nữa...cũng tốt đấy chứ! Về việc người khác nghĩ gì, nếu tôi dấu kín chắc cũng không có vấn đề gì đâu, nhỉ? Hay thế...

-Em quyết định chưa?

-VẬY..._Tôi còn một điều nữa cần hần giải đáp_Sinh hoạt phí của tôi, ai lo?_Cậu đang bận như thế, tôi không muốn khi hết tiền lại phải gọi cậu đâu! Ở nhà thì chi phí ăn uống, điện nước đã có cậu trả trước rồi, nếu tôi đến ở nhà hần thì lại là vấn đề cần quan tâm rồi!

-Anh!_Hần trả lời thế đấy! Chỉ gọn lỏn trong một chữ, như đó là điều tất nhiên vậy!

-Tiền tiêu vặt của tôi...

-Nếu em làm tốt việc anh giao, anh sẽ cho!_Còn không để tôi nói hết câu, hần đã chen chân vào rồi._Còn gì nữa, em nói nốt đi!

-Ừm..tạm thời hết rồi!_Tôi nghĩ một chút rồi lắc đầu. Quả thực thì thế là đủ rồi, ngoài mấy vấn đề ấy ra, tôi đâu cần gì phải nghĩ nữa.

-Tốt! Bây giờ đến lượt anh nói!

-Chuyện gì?_Hần muốn nói? Là cái gì đây?

-Thứ nhất: Không được xưng tôi với anh, phải xưng bằng em! Em làm được chứ?

Cái này...miễn cưỡng chắc cũng làm được! Dù sao thì hần cũng lớn hơn tôi mà!

-Được! Biết rồi!

-Thứ hai: Việc nhà em phải làm hết, từ nấu cơm, rửa bát, quét dọn nhà cửa đến giặt quần áo...

-Không thành vấn đề!_Mấy cái này ở nhà tôi vẫn làm mà_Nhưng mà nói trước nha, tôi..._Tôi bị hần liếc, miễn cưỡng sửa lại câu nói_À..e.m..em nấu ăn không có ngon đâu!

-Ăn vào không chết là được! Thứ ba: Không được anh cho phép, không được đi lung tung, nhất là buổi tối!

-Đã biết!_Cái này coi như cũng là tốt cho tôi, có thể chấp nhận được!_Còn gì nữa không?

-Sau này xảy ra chuyện gì cũng phải nói với anh, không được dấu!

-Nhưng có những chuyện không nói được mà!

-Không cãi! Như thế đã, bao giờ nghĩ ra anh sẽ bổ xung thêm!

Nhiều như vậy rồi còn muốn bổ xung thêm sao? Hần đúng là biết cách bóc lột tôi mà! Tạm gác mấy cái vấn đề này qua một bên đã! Giờ có chuyện quan trọng hơn cần làm nè!

-Bao giờ mới được ăn cơm vậy?

-Đúng rồi!_Tôi nhắc làm hần như nhớ ra_Giờ em đi nấu cơm đi!_Hần ngả đầu dựa vào ghế, tiện tay cầm điều khiển TV lên chuyển kênh, trông cực kì nhàn nhã. Thế mà lại bắt tôi đi nấu cơm...Đồ không biết thương người!

Được rồi, nấu thì nấu! Không ăn được đồ tôi nấu thì kệ anh đó! Tôi hậm hực, vừa nghĩ vừa giậm chân huỳnh huých đi vào trong bếp, đem xoong nồi ra “Hành nghề”.

Cắm xoong nồi cơm, tôi mở tủ lạnh ra ngó nghiêng. Xem nào, nấu cái gì đây ta? Mấy món cầu kì thì không biết nấu, mấy món đơn giản quá thì sợ hần chê...A..a.a..nấu cái gì mới tốt đây?

13. Chương 13

-Xong chưa? Anh chờ em sắp đống chết rồi đây này!_Đúng lúc tôi đang bỏ hạt nêm vào canh, hần từ đâu lặng lẽ đáng sau tôi lên tiếng, làm tôi lỡ tay cho bao nhiêu hạt nêm vào nồi...nếu mà lát nữa ăn vào....chắc mặt chết mất!

-Anh làm gì vậy? Làm tôi lỡ tay cho cả một đồng hạt nêm rồi, lát làm sao mà ăn?_Tức chết tôi mà!

-Điều thứ nhất: không được xưng tôi!_Hắn không những không thấy có lỗi, lại còn khoanh tay trước ngực, ngạo nghễ nhìn xuống tôi mà nhắc lại mấy lời kia.

Tôi...ức nghẹn họng! Được rồi, cái này do hắn gây ra, lát đi mà giải quyết hết cái nôi này, tôi ăn món khác! Nghĩ thế, tôi liền quay người qua cái bếp bên cạnh, mở nắp nôi ra.

Mùi thơm của thịt quện với nước cốt dừa, lại còn mấy quả trứng cút bé bé được rán qua tô điểm...Xem qua cũng không đến nỗi nào! Món này tôi mới học được trên TV, sẵn tiện hôm nay không biết nấu gì nên làm thử luôn, chắc ăn cũng tạm được!

-Thơm quá! Gấp cho anh nếm thử đi!_Hắn ngo đầu vào nôi, hít hít mấy hơi rồi chỉ tay vào một miếng thịt, sau đó tự động há miệng ra chờ thức ăn tới.

Trời ơi! Hắn là trẻ con đấy à? Lớn như vậy rồi mà còn chơi cái trò đó, muốn ăn thì tự đi mà gấp, sao tôi lại phải làm giúp hắn kia chứ?

-Nhanh lên!_Thấy tôi chậm chạp, hắn lên tiếng thúc dục.

Cái gì thì cũng phải từ từ, để tôi còn tiêu hoá xong đã chứ! Làm như ai cũng da mặt dày như hắn không bằng, làm ra hành động thân mật như vậy với người khác giới mà mặt không đỏ, tim không đập đâu? Tôi cúi đầu, gấp lấy miếng thịt hắn chỉ, rồi đưa lên miệng hắn. Ai...thật là xấu hổ mà! Từng này tuổi rồi mà tôi còn chưa nắm tay ai nữa là...bây giờ lại đi...để lũ Gà biết được thì tôi biết đầu mặt mũi đi đâu đây?

-Em muốn anh bồng chết à? Thối nguội bớt đi!_Anh...được lắm...tôi nghe lời anh! Nếu mà không cho tôi tiền tiêu vặt nhiều một chút thì anh liệu hồn đấy! Nếu ngược đãi tôi, lần sau tôi cho anh ăn cả tá bột ột luôn!

-Này!_Tôi thối thối vài cái rồi nhanh chóng đưa miếng thịt đến trước miệng hắn.

Hắn cười hì hì, đem miếng thịt vào miệng thưởng thức. Hắn nhai...nhăn mày...rồi lắc đầu...sau đó nhắm mắt vào...lại nhăn mày...Sao vậy? Không ngon sao?

-Thế nào?_Thật sự là tôi muốn biết cảm nhận của hắn thế nào, để xem tay nghề của mình có lên được chút nào không. Nhìn hắn hết nhăn mày lại lắc đầu làm tôi hồi hộp quá đi!

-Ừm..hình như..._Hắn mở mắt, nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú.

-Sao? Ngon không?_Thấy hắn như vậy, tôi càng khẩn trương hơn.

-Hình như...

-Làm sao? Anh nói nhanh đi!_Bực hết cả mình! Có mỗi cho nhận xét một câu thôi mà cũng lâu nữa!

-Cũng được!

Tôi ỉu xìu mặt quay đi. Chỉ “Cũng được” thôi sao? Dù thế thì hắn cũng phải khen tôi một câu để tôi có động lực phấn đấu chứ! Uống công tôi nấu cho hắn ăn...Hừ...hừ...Đồ đồi bại nhà anh!

-Em làm gì mà cái mặt lại xị ra thế kia?_Anh còn hỏi!

Tôi liếc hắn một cái sắc lẻm, hừ lạnh mấy tiếng rồi mặc kệ hắn đứng đó, quay đi sắp bát đĩa chuẩn bị ăn cơm.

-Sao thế? Giận à?_Hắn thấy tôi đi đến bàn ăn, cũng ra bàn ngồi.

-....._Kệ hắn đi! Tôi cứ thế đem toàn bộ mấy món vừa nấu ra bàn, dù hắn có hỏi thế nào cũng không trả lời, trọc kiêu gì cũng không cười.

14. Chương 14

Chap13: Dám kiss...tôi!

Đến tận lúc ăn cơm, tôi vẫn không để ý đến hắn, một lòng một dạ mà ăn, cố gắng ăn nhiều hơn một chút, cúi đầu coi như đang ở nhà một mình vậy! Trong lúc đó hắn cũng tập trung ăn, toàn bộ đều ăn hết kể cả nồi canh mặn lè kia mà không kêu ca gì cả!

-Anh đáng ghét lắm hay sao mà em cứ nhìn xuống dưới vậy? Ngẩng đầu lên!_Qua một lúc lâu sau, hắn dường như đã không chịu nổi thái độ này của tôi nữa, liền hướng tôi ra lệnh.

Tôi nghe giọng hắn có vẻ không vui. Nhưng thực chất người không vui đang là tôi mà, hắn vì cái gì lại như thế chứ? Tôi không nhìn đó, làm gì được tôi nào?

-Anh cho em 3s để quyết định, nếu không thì đừng trách!_Đồ áp đặt, tên đòi bại...Sao hắn có thể uy hiếp tôi trắng trợn như thế chứ?

Thế mà cậu bảo hắn là người tốt! Cách đây mấy tiếng tôi còn cảm kích hắn nữa chứ! Mắt tôi đúng là mù mà!

Mặc kệ! Tôi không ngẩng đấy. Bây giờ tôi biết hắn là sinh viên lớp cậu chủ nhiệm rồi, hắn mà làm gì tổn hại đến tôi là tôi mách cậu đó nha!

-Hết 3s! Là em ép anh nhé!_Tôi nghe thấy tiếng hắn cười gian, rồi tiếng bước chân hắn chậm chậm đi đến bên tôi._Tại sao lại giận dữ vô cớ?_Vành tai tôi vốn miễn cảm, bây giờ hắn lại còn thổi nhẹ vào nữa chứ..làm tôi vừa nhột vừa ngứa, vành tai cứ thế đỏ ửng ca lên.

-Anh..anh..định làm gì?_Tôi cả kinh quay sang, liền phát hiện cái mặt hắn đang ở rất gần. Đã thế hắn lại còn cười nữa...muốn giết tôi đây mà!

Tôi đã nói rồi đúng không? Mỗi lần hắn cười lên thì xung quang hắn dường như tràn đầy sức sống, tất cả mọi vật đều không thể nổi bật hơn hắn được. Tôi cứ thế ngây ngốc nhìn hắn không chớp mắt. Mặc dù tôi biết mình không được như thế, nhưng mà tôi không thể điều khiển được bản thân nữa rồi!

-Có phải vì anh không khen em?_Tên này là sâu trong bụng tôi hay sao thế? Nói trúng tim đen của tôi rồi! Nhưng mà yên tâm đi, bây giờ tôi chẳng khác gì tượng đá ngồi ngấm hán cả, ngoài khuôn mặt cứ ngày một ửng hồng lên thì chẳng có gì thay đổi đâu!

A.a.a....Ông trời ơi...cứu con...Hắn..hắn...ngón tay hắn...đang lướt trên da mặt con kìa! Đầu ngón tay thon dài, ram ráp, di chuyển từ vành tai...đến đôi mắt...cái mũi...giờ thì dừng lại..ở môi tôi rồi!

Hắn...hắn...định làm cái gì vậy? Sẽ xảy ra cái gì tiếp theo? Đừng nói là...

-Em có biết là mình đang quyến rũ anh không?_Hắn đưa mặt gần tôi hơn, hơi thở ấm nóng phả nhẹ và mặt...có cả mùi bạc hà thơm mát nữa!

Mà hắn nói cái gì hử? Tôi..quyến rũ hắn? Có mà hắn quyến rũ tôi ấy! Tôi có làm cái gì đâu mà hắn lại nói thế? Cùng lắm là tôi chỉ cần môi để không há miệng đến nỗi chảy nước miếng khi ngấm hán thôi mà...thế cũng gọi là quyến rũ sao?

Ngón tay hắn khẽ chạm vào môi tôi, vẽ một đường quay viên...rồi...Tôi thấy má mình đã nóng nay lại càng nóng hơn. "Tên đòi bại" này...hắn...hắn...hắn lại kiss má tôi lần 2 kìa! Đồ....đồ..đồ..không biết xấu hổ! SẮC LANG!

-Em thất vọng sao?_Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, khẽ nhếch môi, tạo thành một nụ cười cực kì ngọt ngào.

Thất vọng? Tôi? Vì cái gì kia chứ? Đúng là đồ điên...còn hâm nữa...thêm cả trí tưởng tượng phong phú đi! Mặc dù tôi đang nói rất nhiều...trong đầu, nhưng mà ngoài miệng lại chẳng thốt lên được lời nào, còn bị đôi mắt xanh lam xâu thẳm như hồ nước mùa thu của hắn nhấn chìm nữa chứ! Mắt hắn...thật đẹp..A..a.a....Ông trời ơi tha lỗi cho con nhé! Không biết vì sao con lại lấy bệnh của Gà Mập rồi?

-Yên tâm! Bây giờ chưa phải lúc, lần sau anh sẽ hôn ở đó!_Hắn nói cái gì vậy?

Gì mà lần sau...lại còn hôn ở đó? Cái gì mà ở đó với chẳng ở đây?...Hắn muốn ám chỉ cái gì? Ở đó...ở đó..Ak...không phải là nói đến...

-Anh đi chết đi!_Tôi tức tối, đẩy mạnh hắn ra, đứng lên đi thẳng ra phòng khách.

Đúng là sắc lang...sắc lang chính hiệu mà! Sao hấn lại có thể nghĩ tôi muốn hấn hôn môi mình cơ chứ? Hấn nghĩ tôi là cái loại gì hả? Đáng ghét! Thật là đáng ghét mà! Càng đáng ghét hơn là hấn còn ngồi đó cười nữa chứ! Bực mình! Ngồi đó mà cười đi, tôi đi về!

Thế là tôi khoác túi lên vai đi ra cửa mà không thèm quay đầu nói với hấn tiếng nào. Hừ..bây giờ thì tôi giận thật rồi đó!

-Em định đi đâu?_Đúng là đồ chân dài, chạy vài bước đã tóm được tôi rồi! Tôi hận...tại sao chân hấn lại dài hơn chân tôi?

-Không liên quan đến anh!_Tôi hất tay hấn ra, hậm hực bước đi.

-Đừng thế nữa, anh chỉ đùa chút thôi, không phải em giận thật chứ?_Lại còn không à? Dám coi tôi là đồ chơi...đáng chết...đáng hận...đáng ghét!

-Tôi lấy quyền gì ra mà giận anh? Anh vừa đẹp trai, lại học giỏi, tiền bạc dư giả; còn tôi thì vừa xấu xí, đầu óc lại ngu ngốc, phải ăn bầm cặn, bây giờ còn là con nợ của anh nữa. Tôi sao xứng đáng với cái quyền ấy chứ!_Tôi nói liền một mạch, cũng không để ý đến sắc mặt hấn đang ngày một trầm xuống. Mặc kệ đi, tôi chỉ muốn xả bực bội ra ngoài thôi!

Nhưng rất nhanh sau tôi đã phải hối hận rồi! Hấn...nổi điên lên...bộ dạng cực kì khủng khiếp! Tôi...rất sợ! Mặt hấn nghiêm lại, mày nhíu chặt, hai mắt trừng lớn, từng bước...từng bước đi đến trước mặt tôi.

Hấn định làm cái gì? Ông trời ơi, làm ơn cứu con đi! Hấn như thế này rất đáng sợ đó! Con sắp bị hấn dọa chết rồi nè!

-Em thử nói lại một lần coi!_Hấn nghiêng rặng, chậm chậm phun ra từng từ một làm tôi có cảm giác như không khí xung quang ngày càng hạ nhiệt độ, lạnh lạnh, nổi hết cả da gà lên rồi! Đã vậy hấn còn nắm vai tôi nữa chứ...đau quá à?

-Anh làm gì vậy? Thả tôi ra đi, đau!

-....._Hấn không có phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm tôi.

Tôi quay mặt đi, muốn lẩn trốn. Đừng có nhìn tôi như thế! Tôi biết mắt anh đẹp rồi, không phải khoe đâu! Chỉ sợ tôi mà nhìn hấn quá 3s chắc tôi...lại đứng ngẩn hấn quá à!

15. Chương 15

Cứ như thế, chúng tôi đứng hơn 10phút mà chẳng ai nói với ai câu gì. Tôi không chịu nổi nữa rồi! Cái này là loại tình huống gì đây? Kì cục chết người mà!

-Tôi muốn về nhà!_Tôi len lén ngược mắt lên, lại bắt gặp ngay ánh mắt hấn, liền vội vàng cụp xuống. Làm cái gì vậy? Hấn nhìn lâu như vậy còn chưa mỏi mắt à? Trên người tôi có cái gì đáng nhìn sao?

Thôi được rồi! Quan trọng bây giờ là làm sao để về nhà, những cái khác tạm gác sang một bên đã!

Tôi nuốt nước bọt, trấn tĩnh tinh thần chuẩn bị màn nịnh nọt:

-Anh..Bảo..ơi!_Buồn nôn!_Em..lạnh.._Sắc...tôi phục tôi quá! Mà lạnh thiệt chứ bộ!_Em muốn về nhà!

Nhìn tôi như thế, sắc mặt hấn có chút biến đổi, mày hơi giãn ra như vẫn còn làm mặt lạnh. Hấn từ từ buông tôi ra, sau đó lại cởi áo khoác của mình đưa cho tôi:

-Mặc vào!_Sao không nhẹ nhàng như lúc ở phòng y tế nữa? Đúng là...thay đổi nhanh hơn cả thời tiết!

Thôi bỏ đi, ít ra hấn cũng đã thả tôi rồi! Thế là tôi tiếp tục nịnh nọt hấn, ngoan ngoãn nhận áo từ tay hấn mặc vào.

Công nhận hấn to cao thật! Tôi khoác áo hấn mà như mặc váy ấy, dài gần tới đầu gối luôn! Kinh khủng!

-Vậy..em về nhé!_Tôi nhìn hấn, cười tí mắt tím bước đi.

Chưa được mấy mét đã bị hắn kéo lại, lôi vào gara. Hắn không nói nhưng tôi cũng đoán được. Muốn đưa tôi về chứ gì? Tôi biết mà, chỉ cần tôi bị làm sao lúc đó cậu sẽ hỏi tội hắn, hắn không quan tâm tôi cũng phải đưa tôi về thôi...cũng chẳng phải hắn tình nguyện gì!

16. Chương 16

Chap14: Trả thù...xú! (1)

-Lên xe!_Hắn đưa tôi mũ bảo hiểm, rồi ném ra hai chữ lạnh ngắt ấy. Ừ thì lên, những lúc như thế này tốt nhất nên nghe lời hắn thì hơn!

Đến khi tôi ngồi vững rồi, hắn vẫn chưa nổ máy. Tôi thấy lạ...nhưng không dám hỏi, ngoan ngoãn ngồi sau lưng hắn cho đến khi hắn lên tiếng:

-Gọi tên anh đi!

Tên này bị sao vậy? Làm cái gì bắt tôi gọi tên? Điên! Nhưng tôi vẫn phải gọi...tức chết mà!

-Thiên Bảo!

-Không giống! Giọng điệu lúc này._Con lạy người! Không đừng đi nói cái giọng lúc này chi? Buồn nôn chết được!_Nhanh!_Thấy tôi không lên tiếng, hắn dục.

A..a..a..Cái này có được gọi là ngược đãi không? Tôi muốn kiện hắn ngược đãi tôi! Thế nhưng mà...vẫn phải làm theo..tôi muốn về nhà!

-Anh..Thiên Bảo.._Tôi thấy mình thật phi phàm khi nói như thế mà chưa tự mình ói.

-Tốt!_Hắn khẽ cười, bắt đầu nổ máy_Ôm chắc vào!

Vâng, em ôm ngay ạ! Cứ hễ hắn nói câu này là tôi luôn nhớ đến việc hắn xem cho tôi vắng ra đường, vì thế...bám vào hắn là thượng sách!

Ngay sau đó, hắn đem tôi cùng xe lao vun vút trên đường. Trong tình huống như thế, tôi biết làm gì ngoài việc...nhắm tịt mắt...và ôm hắn chứ? Kệ đi, miễn sao về tới nhà an toàn là tốt rồi!

-Anh về đi!_Tôi xuống xe, đem áo khoác trả lại cho hắn.

-Ngày mai anh đến đưa em đi học, lúc về tiện mang đồ của em về nhà luôn. Bây giờ vào nhà đi, nhớ không được học quá khuya, đi ngủ sớm một chút._Hắn nhận lại, còn không quên dặn dò tôi mấy câu.

-Vâng ạ!_Tôi ngoan ngoãn nghe hắn căn dặn, không phản bác lại câu nào mặc dù hắn nói chẳng có gì là có lý cả. Này nhé: Hắn thành tài xế riêng của tôi từ lúc nào? Cái gì mà tiện mang luôn đồ của tôi về nhà? Phải nói cho rõ ràng là nhà hắn chứ! Nhớ ai nghe thấy mà hiểu lầm thì sao? Lại còn quản giờ giấc sinh hoạt của tôi nữa. Làm như bảo mẫu của tôi ấy!

Đến lúc bóng hắn khuất hẳn, tôi mới lục đục lấy chìa khoá mở cửa. Cảm giác mỗi khi về nhà chỉ có một mình thật sự là không tốt lắm, nhưng chắc là do đã quen nên tôi không có để tâm mấy, khoá lại cửa rồi đi thẳng lên phòng.

Soạn một chút bài vở, tắm rửa thay đồ, rồi tôi trèo thẳng lên giường...nhưng không có ngủ. Ngủ làm sao được khi mà không có anh bên cạnh cơ chứ! Trước đây, những khi ở nhà một mình, tối nào trước khi ngủ tôi cũng ngắm ảnh của anh, nhìn nụ cười tươi tắn trên môi anh rồi tự nhủ với bản thân rằng anh đang cười với mình...đến tận lúc thiếp đi không biết gì nữa...rồi nửa đêm lại tỉnh giấc...chui vào tủ đồ ôm ảnh của anh mà ngủ tiếp.

Bây giờ thì sao? Tôi phải làm gì? Cũng không thấy nhột kí đâu nữa, chắc rơi ở phòng y tế rồi, muốn tâm sự cùng anh cũng không được! Có lẽ...đêm nay thức trắng thôi! Ừ..và thế là nguyên một đêm tôi ngồi ôm gối, nhìn ra cửa sổ chờ trời sáng.

Ở thành phố thì không có tiếng gà gáy, chỉ có chuông đồng hồ báo thức vang lên thôi. Tôi mệt mỏi đứng dậy, tắt chuông rồi đi làm vệ sinh cá nhân, thay đồng phục, ăn sáng và đến trường.

Nhưng đến lúc tôi đi lấy xe đạp thì mới nhớ...nó vẫn ở thư viện...và hần nói sẽ đến đưa tôi đi học. Thôi chờ vậy! Vì thế mà tôi đi ra trước cửa nhà, đứng đợi hần đến.

Tôi vừa đợi vừa tưởng tượng ra một viễn cảnh rất là điên khùng. Giả dụ sau này...là giả dụ thôi nhé...khi tôi đã có người yêu, nếu một ngày anh ấy hẹn đến đón tôi rồi không đến thì sẽ sao nhỉ? Tôi có tức lồng lộn lên đòi chia tay anh ấy không? Hay cãi nhau một trận tanh bành khói lửa rồi sau đó mới biết chỉ là anh ấy kẹt xe nên đến muộn nhưng tôi lại về trước rồi...Buồn cười thật! Tôi hâm nhi?

-Em nghĩ gì mà lại cười tùm tùm thế kia?_Tôi mãi nghĩ nên không biết hần đã ở trước mặt tôi từ lúc nào. Có lẽ thấy hết bộ dáng điên khùng của tôi rồi!

-Không...có gì! Đi thôi!_Tôi lảng sang chuyện khác, nhanh chóng trèo lên xe.

Hần cũng không hỏi nữa, đưa mũ bảo hiểm cho tôi, chờ tôi đội xong rồi bắt đầu đi.

Hôm nay còn sớm nên hần đi rất chậm...chắc là bằng hôm qua đó!

-Tối qua không ngủ sao?

Đột nhiên hần hỏi, khiến tôi không đề phòng mà “Ừ” một tiếng.

-Sao không nghe lời anh?_Giọng hần có chút không vui...như là trách cứ...và một chút đau lòng...thoảng qua.

-Không phải...Chỉ là..không thể ngủ thôi!_Tôi thấy lòng trống trải quá!

-Vì...chuyện ở trường?

-Em muốn ngủ...mượn lưng của anh một lát được không?_Tôi không trả lời, lảng sang chuyện khác. Nhắc đến chuyện đó làm gì chứ? Tôi không muốn!

-Ừm...Bao giờ đến nơi, anh sẽ đánh thức.

Tôi tựa vào lưng hần, chìm dần vào giấc ngủ giữa tiếng xe cộ ồn ào bên tai....Tôi dường như chẳng còn biết gì nữa...chỉ thấy tiếng tim hần đập trầm ổn trong lồng ngực qua tấm lưng rộng..ấm áp..Sao mà bình yên thế?

17. Chương 17

-Nhiên...giấy đi!

Tôi nghe thấy tiếng hần gọi bên tai, mới vịn vẹo cái lưng ngồi dậy, đem tay dụi dụi mắt mấy cái nhìn cho rõ, thuận miệng ngáp một cái rồi hỏi:

-Đến nơi rồi à?

-Ừ...đến rồi! Em mà không nhanh là muộn học bây giờ._Hần vừa trêu mếu cười với tôi, vừa xoa xoa...cái mũ bảo hiểm trên đầu tôi mấy cái.

Tôi nghe đến vấn đề muộn học là tỉnh liền, vội vàng xuống xe chạy đi, còn xem chút đội luôn mũ bảo hiểm vào lớp nữa chứ! Cũng may có hần gọi tôi lại...không là tôi thành trò cười của bọn trong lớp rồi!

Tôi cứ thế mà chạy, cũng không để ý đến việc đang có hàng tá ánh mắt đủ các loại nhìn mình, một mạch đến thẳng lớp học.

-Còn 5phút nữa cơ mà, mày làm gì chạy nhanh như thế?_Vừa thấy tôi thở hổn hển ngồi vào chỗ, Gà Mập đã ngồi lại gần tán gẫu.

-Ồ..thế hả?_Tôi ngơ ra hỏi nó_Tao cứ tưởng sắp muộn rồi!_Thế mà hần nói...Không rõ ràng gì cả! Hại tôi chạy thực mạng như một con điên.....đáng ghét!

-Trông mày giống gấu trúc nhỉ?_Nó nhìn tôi chằm chằm, hỏi nhưng lại như khẳng định.

-Mày biết vì sao rồi mà!_Tôi chẳng thèm ngược lên, khoanh tay lên bàn làm gối, tranh thủ ngủ một chút.

-Anh kia đưa đi học đúng không?_Nó không để tôi yên, vẫn ngồi đó tiếp tục hỏi.

-Anh nào?_Tôi lười biếng mở miệng đáp mà mắt không buồn mở.

-Thì cái anh tối hôm kia đó! Chiều qua còn đến đón mày về ấy!_Nói hần hả?

-Ừ..sao?

-Vậy là thật hả?

-Cái gì mà thật với chẳng giả? Nói rõ đi, tao thiếu ngủ, đầu óc trì trệ không nghĩ được gì đâu!

-Thì mày với anh ấy...là thật hả? Ý là yêu nhau ấy!

-MÀY BỊ ĐIÊN À!_Tôi nhảy dựng lên. Nó có bị chập mạch không? Nghĩ cái gì mà lại nói ra câu ấy...Muốn tôi đột tử vì lên cơn đau tim hay sao vậy?

-Mày làm gì phản ứng dữ quá vậy?_Nó nhìn tôi tỏ vẻ khó hiểu_Tao thấy anh ấy tốt với mày thế cơ mà. Biết mày ở phòng y tế là lao ngay đến còn gì, lại còn vì mày mà ra mặt mắng “Hoa khôi của trường” nữa chứ! Như thế thì gọi là cái gì?

-Tưởng gì!_Tôi thở ra một hơi nhẹ nhõm, nằm lại bàn, chậm rãi nói_Thì cậu tao là chủ nhiệm của hần, nhờ hần quan tâm tao trong lúc cậu đi công tác, vậy thôi. Chứ không như mày nghĩ đâu!

-Thế mà tao cứ tưởng...._Nói kéo dài giọng ra, thất vọng tràn trề.

-Thôi mày khỏi tưởng đi! Cho tao ngủ lúc!

-Hôm qua thức trắng sao? Thật là tội nghiệp!_Tôi vừa mới nhắm mắt lại được mấy giây, lại bị một giọng nói chanh chua đánh thức. Đáng ghét...tôi không muốn động đến nó rồi mà nó cứ ép tôi là sao?

-Cậu...

-Nhắc cặp lên đi!_Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Gà Nhí đã ở đâu chui ra, nháy mắt với tôi một cái rồi nói với Y Nhi.

Con nhỏ đó không hiểu gì nhưng cũng làm theo. Rồi ngay sau đó...

18. Chương 18

Chap15: Trả thù...xú! (2)

-A...a.a.a.....Kính quá đi! Mau mang nó đi đi! Ghê chết người!_Nó hét toáng lên, vội vàng nhảy ra xa chỗ ngồi của mình, cái cặp bị nó quăng bay tạt lên bụi giảng.

Cả lớp nhìn nó, xong rồi lại nhìn chỗ ngồi của nó. Chỉ thấy trên bàn nó là xác một...con ruồi bẹp dí...nhưng vẫn còn hai cái chân, và một cái cánh đang rung rung. Mọi người lại hướng ánh mắt về cái mặt tái mét của nó, cố gắng lắm rồi mà vẫn không thể nhận được mà...bò lẩn ra bàn cười!

Trời ơi! Hoa khôi dùng cặp đập chết ruồi...Ha..ha..Buồn cười chết mất! Gà Nhí mà không nói thì đâu ai biết đâu. Mắt nó tinh như cú ấy!

-Các người cười cái gì?_Bị mọi người cười cho đến nỗi quên luôn cả sợ, Y Nhi hung dữ trừng mắt liếc một vòng, hậm hực móc khăn giấy ra “Giọng xác” con ruồi...để lấy chỗ mà ngồi học. 2Tiết đầu hôm nay là của thầy chủ nhiệm, đồ nó dám bỏ tiết hay chuyển chỗ ngồi đấy!

Mọi người lại càng cười to hơn, cho đến tận lúc thầy bước vào mới khó khăn nén lại mà nghiêm túc học hành.

Phải nói thế nào về cách dạy của thầy nhỉ? Sáng tạo...độc đáo...cuốn hút...Ừ..chắc vậy! Tóm lại là những tiết Vật lý khô khan không còn nhàm chán, cứng nhắc nữa. Trong giờ chúng tôi cũng có thể cười nói tự nhiên với thầy...nhưng chỉ trong giới hạn thôi!

Thầy là người tâm lý, rất hiểu cảm giác của học sinh, luôn quan tâm đến chúng tôi. “Làm sai có thể sửa...nhưng vẫn phải phạt...để mà nhớ sau này không tái phạm nữa!” Đây là câu châm ngôn của thầy. Vì thế việc lớp tôi luôn đứng trong top10 của trường chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Hơn nữa, những dịp nhà trường tổ chức các hoạt động tập thể kỉ niệm các ngày đáng nhớ, nếu lớp chúng tôi mà tham gia thì bao giờ thầy cũng là người tích cực nhất, có khi còn vọt xa lũ học sinh bọn tôi nữa ấy chứ!

Nhưng mà...bởi vì tối qua tôi không ngủ, nên bây giờ mắt tôi chẳng chịu nghe lời gì cả, cứ muốn dính lại với nhau hết nè!

Thực sự là tôi phải cố gắng rất nhiều mới có thể mở mắt cho đến giờ ra chơi đó! Có khi mình viết cái gì cũng không ý thức được ấy chứ! Thầy vừa ra khỏi lớp là tôi đã nhũn cả người đổ sập xuống bàn rồi! Ai..da...buồn ngủ chết mất!

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng bọn “hổ đói” chạy xuống canteen, vừa chạy còn vừa hò nhau í ới nữa. Có lẽ trong lớp chẳng còn ai ngoài tôi đâu! Càng tốt..tôi có thể ngủ ngon rồi!

.....

“Cộc...cộc...cộc...” Cái gì vậy? Đến ngủ cũng không cho người ta tranh thủ nữa à? Đứa dở hơi nào gõ cái gì vậy? Tôi vẫn nhắm tịt mắt, cựa quậy mấy cái rồi lại ngủ tiếp.

“Cộc...cộc...cộc...” Đừng có làm phiền tôi! Tôi mà bị đánh thức kiểu này là tâm tình không được tốt đâu nhá! Bực hết cả mình!

-Tôi không biết lớp cậu lại có heo cơ đấy! Có thể ngủ bất cứ chỗ nào...khâm phục nha!_Giọng ai mà kinh khủng vậy trời? Vừa ẻo lả...nhả nhoét...lại còn...nói sao nhỉ?...không diễn tả nổi, chỉ biết là khi bạn nghe thấy thì bao nhiêu da gà, gai ốc của bạn sẽ rủ nhau mà nổi lên hết cho xem!

Tôi rùng mình một cái, miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở ngẩng đầu lên...nhìn thử xem cái người sở hữu giọng nói “Tuyệt vời” kia là ai.

Ukm...trước mặt tôi không chỉ có một người nha! Là bốn người đó! Một..con nhỏ tranh chua-Y Nhi. Hai..ba..bốn...là ba đứa bạn nó-tôi không nhớ rõ tên. Chỉ biết rằng bốn đứa đứng trước mặt tôi đây được mọi người (Không tính 5con gà là tôi, Gà Mập, Gà Còi, Gà Nhí và Gà Diên đầu nhé!) mệnh danh là “Tứ đại mỹ nhân” của cái trường này. Không hiểu hôm nay ngọn gió lạc đường nào đưa bọn nó đến đây vậy nhỉ? Kì lạ ha! Bọn nó mỗi đứa học một lớp nên thường hẹn nhau ở ngoài mà, có bao giờ đến lớp tôi đâu!

-Thật tốt nghiệp cậu nha Y Nhi, phải học cùng lớp với một con heo như vậy!_Lại cái giọng ẻo lả kia phát lên. Lần này tôi có thể biết là ai rồi. Ừm...giọng nói thật phù hợp với hình tượng...cũng ẻo lả không kém!

-Tôi thấy cậu nên làm đơn xin chuyển lớp đi!_Cái giọng này làm người nghe muốn xỉu luôn này! Thôi tục người ta nói là “Điều chảy nước” đó! Một con nhỏ khác nói với Y Nhi.

-Như thế không phải tự hạ thấp bản thân sao? Vì một đứa như thế mà tôi phải chuyển lớp? Quá mất mặt! Chỉ bằng để cậu ta đi đi!_Y Nhi nhìn tôi, nhếch môi cười khẩy.

Cười cái gì mà cười! Dù cậu có tập hàng nghìn lần cũng không thể đẹp bằng “Tên đòi bại” đâu! Đừng có làm khổ bản thân, còn tự mình làm mình mất mặt nữa đó!

-Có lí! Cậu muốn chúng ta đến đây làm gì đây? Không phải chỉ để ngắm heo đấy chứ?_Lúc này mới thấy người còn lại lên tiếng.

Bây giờ thì tôi tỉnh ngủ hẳn rồi, cũng đã thông suốt vấn đề bọn này đang nói! Theo như tình hình trước mắt thì có thể thấy bọn này đến để tìm tôi với ý đồ xấu...nhưng tạm thời chưa biết là gì! Còn nữa...cái gì mà heo? Lại có cả bất cứ chỗ nào cũng ngủ được? Dám nói tôi là heo? Được lắm! Xem các người còn tự sướng được bao lâu!

Tôi quay mặt đi, khẽ nhếch môi cười gian một cái, gửi tin “S.O.S” cho Gà Nhí. Ak...mới ở gần “Tên đòi bại” có 2ngày đã học được điệu cười này rồi, không biết sau này còn thể nào đây?

Xong xuôi, tôi chẳng thêm liếc “Tứ đại mỹ nhân” kia, lại tiếp tục gục xuống bàn, nhắm mắt giả ngủ...chờ xem kịch hay. Ha.ha..ha....

.....

-Rù ơi! Tao về rồi nè...._Tôi nghe thấy giọng Gà Mập vọng từ ngoài hành lang vào, thì chậm rãi nở nụ cười khoái trá.

-Sao lại mua nhiều vậy? Để tụi này uống giúp cho!_“Điều chảy nước” chặn Gà Mập lại, tiện tay rút lấy mấy chai nước trong tay nó đưa cho bọn bên cạnh.

Gà Mập diễn rất tốt nha! Giả mặt ngơ như thật vậy, miệng còn lắp bắp không nói nên lời nữa chứ!

-Nước ngon ha!_Y Nhi làm như không thấy vẻ mặt của Gà Mập, còn giả cười cười với nó như với bạn bè.

Gà Mập khôi phục lại tinh thần, hừ lạnh một tiếng, không thèm nói câu nào đi thẳng đến chỗ tôi. Lúc nó quay lưng về phía bọn kia, tôi thấy trên môi nó là nụ cười thật thâm hiểm, kiểu như “Lần này chúng nó có chạy đằng trời!”

-Có cho quá liều không đấy?_Tôi thì thầm khi nó ngồi xuống cạnh tôi.

-Ai biết! Hỏi Gà Nhí ấy!_Nó làm ra vẻ vô tội, chớp chớp mắt hai cái.

À vâng...thật là thơ ngây..vô số tội! Trong cái hoàn cảnh này mà nó lại như thế...quả thực làm tôi thấy lạnh sống lưng đấy nhá!

-A di đà Phật...mặc dù con không theo đạo Phật!_Tôi chấp hai tay trước mặt, tranh thủ xám hối. Đừng có trách tôi, ai bảo các cậu muốn gây sự với tôi chi! Không biết Gà Nhí là cái đứa “Không làm thì thôi, mà đã làm thì phải làm cho đằng hoàng” à?

-Mày yên tâm đi! Cùng lắm nghỉ học vài ngày thôi, không chết được đâu!_Gà Mập vỗ vai tôi, trấn an.

Vâng! Chỉ nghỉ học vài ngày thôi mà! Có sao đâu! Kệ đi, là bọn đó gây sự trước mà, Gà Nhí là đứa chín chắn, tự nó biết thế nào là giới hạn, tôi lo lắng cũng bằng thừa! Chi bằng lấy lại tinh thần, chờ xem kịch hay có phải tốt không!

-Lúc nào bắt đầu?

-Khoảng 10phút nữa!_Gà Mập nói với tôi, rồi liếc bóng dáng “Tứ đại mỹ nhân” đang khuất dần.

Chúng tôi ngồi tán gẫu một chút là trống đánh vào lớp, một đám “Hổ đói” đã được ăn uống no nê trở lại lớp học...trong đó có diễn viên chính của vở kịch sắp tới! Vẫn chưa có biểu hiện gì cả. Xem ra phải chờ thêm vài phút nữa rồi!

Trong khi cô giáo giảng văn say sưa trên bục, tôi ngồi quan sát sự thay đổi của Y Nhi, thỉnh thoảng gi lại mấy câu trọng điểm.

Ừm...có biến chuyển...nhăn mày...khuôn mặt vắn vẹo...ôm bụng...

-Thưa cô, em muốn ra ngoài ạ!_Nó nhỏ nhẹ đứng lên xin phép cô giáo.

-Vừa mới vào học chưa bao lâu mà đã ra ngoài là sao? Thôi em đi đi!_Cô càu nhàu một chút vì bị dán đoạn bài giảng, rồi cho nó ra.

-Em cảm ơn cô!_Vẻ mặt nó hơn hớn như bắt được vàng chạy ra ngoài...ngay sau đó lại trông không khác gì khi ăn ớt! Bắt đầu rồi đây! Xem kịch nào!

Lần thứ nhất: Y Nhi bước đi vẫn như mọi ngày, uyển chuyển, điệu đà..

Lần thứ hai: 5phút sau...Tốc độ có vẻ nhanh hơn trước...

Lần thứ ba: 4phút sau lần thứ hai...Xuýt chút nữa nó vấp giày cao gót mà ngã...

Lần thứ tư: 3phút rưỡi sau lần thứ ba...Con nhỏ vẫn cố chấp mang giày...

19. Chương 19

.....

Lần thứ 19: Nó chạy về đến gần lớp học lại chạy đi....Sắc mặt đã có phần nhợt nhạt.

Lần thứ 20: Từ cửa sổ, chúng tôi thấy nó tắt tuổi quay đầu lại, miệng còn không quên kêu: “Chết con rồi!”...trán ướt đầm mồ hôi trong tiết trời còn se se lạnh.

Lần thứ 21: Nó đã phải tháo giày ra mà đi chân trần....Và lần này..không thấy nó quay về nữa!

Tôi thề là bây giờ nó và cả ba đứa kia đều đang có mặt ở WC, nếu không Gà Nhí sẽ không còn là nó nữa!
“ “Tứ đại mỹ nhân” tụ họp trong WC” có vẻ là tiêu đề hot ực tin tức giải trí của trường ngày mai đấy nhỉ?
Cái tôi thích bắt nạt người khác cơ!

Đây là tôi nhẹ tay với bọn đó lắm rồi đấy! Cứ thử để Gà Nhí nó làm một mình đi, đảm bảo bọn đó còn thảm hơn nhiều, sao có thể yên ổn trong WC như hiện giờ...có khi còn khóc lóc thảm thiết, đòi tự tử vì bị bạn trai chia tay nữa đó!

Nói thật chứ, đầu tiên nó muốn nhờ chị họ của nó ra tay cơ. Mà mọi người nên biết rằng chị họ của nó rất xinh nha. So với chị ấy, “Tứ đại mỹ nhân kia” cũng chỉ như con kiến thôi! Nhưng nguyên nhân quan trọng vẫn là...chị ấy là một tay sát trai! Nếu chị ấy muốn...đảm bảo tất cả đàn ông, con trai nào đã từng gặp qua chị ấy đều phải ngã như dạ. (Ngoại trừ phần tử thuộc giới tính thứ ba, những người cuồng yêu đã có đối tượng của riêng mình...và những tay sát gái đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất ra nhé!) Mấy tay bạn trai của “Tứ đại mỹ nhân” kia mà nhìn thấy chị thì...có khi đòi chia tay ngay với bọn nó ấy chứ! Nhưng mà xét thấy chiêu này hơi ác, nhờ may bọn nó tự tử thành công thì có phải là...? Mô phật...mạng người quan trọng!

20. Chương 20

Chap16: Chuyển nhà!

Coi như chuyện Y Nhi xé ảnh của tôi được xí xóa 1/1000! Tôi ngồi vui vẽ học hết hai tiết tiếp theo, tán gẫu long trời lở đất với đám bạn Gà khi ăn trưa và gặt gù cũng xong mấy tiết buồn chiều. Cuối cùng cũng đến lúc ra về rồi!

-Rùi! Qua nhà tao đi!_Khi tôi cùng Gà Mập ra đến cổng trường, nói vớ vai tôi cười hì hì.

-Có gì mới sao?_Tôi nghi ngờ hỏi nó. Lần nào nó rủ tôi đến nhà nó mà chẳng đem cái gì ra khoe với tôi!

-Mày quên à? Ngày kia là sinh nhật Gà Diên mà, đến nhà tao còn bàn xem tặng ông ấy cái gì nữa chứ. Không lẽ mày nghĩ ra rồi?

-Cần gì phải nghĩ, cứ đem Gà Nhí đóng gói vào rồi gửi đến nhà cho ông ấy là xong!

Tôi nói xong mới phát hiện Gà Mập đang nhìn mình rất lạ, trông nó như kiểu ngạc nhiên lắm ấy! Sao thế nhỉ?

-Mày thấy cái gì không nên thấy à?

-Vừa rồi mày nói cái gì?

-Thì tao nói là đem Gà Nhí đóng gói lại mà tặng cho..._Tôi đang nói cái gì vậy? Tôi bị chặn dây rồi à? Tại sao có thể lỡ miệng nói ra bí mật của Gà Diên như vậy? Nếu truyền đến tai Gà Nhí, có phải Gà Diên sẽ chém đứt cổ tôi không?

-Mày biết từ lúc nào? Còn dám dẫu tao, có phải muốn chết rồi không?_Gà Mập oán giận nhìn tôi, nghiêng răng chèo chèo.

-Không phải thế! Là Gà Diên không cho tao nói ra mà, chứ tao đâu có muốn ôm bí mật của người khác vào thân đâu!_Tôi ưỡn khuỷu nói.

-An Mộc Nhiên!_Ừa...ai lại gọi cả họ lẫn tên của tôi ra như thế? Muốn gây thù với tôi à?

Tôi ngó nghiêng xung quang mấy cái, liền phát hiện ra...người vừa gọi tôi đây còn ai khác ngoài...“Tên đòi bại” đâu! Cái tên này...gọi nguyên tên tôi không được sao? Cho cả họ vào chi? Tên tôi đã chuối rồi thì chớ...

-Mày còn đứng đây làm gì? Nhanh theo anh ấy về nhà đi! Chuyện vừa rồi tối nói tiếp!_Gà Mập huých vai tôi một cái rồi nói nhỏ bên tai tôi.

Con nhỏ này...cái gì mà theo hần về nhà? Nói năng phải chuẩn xác chứ! Tôi nhăn mặt cầu nhàu:

-Mày có thể đừng nói lung tung như vậy được không?

-Anh đưa con Rù về cẩn thận nhé! Hẹn gặp lại hai người khi khác!_Nó chẳng thèm để ý đến tôi, tươi cười nói với hần rồi chạy nhanh đến chỗ Gà Còi đang chờ cách đó mấy mét.

Tôi chân trời nhìn hai đứa nói trở nhau đi, theo sau đó Gà Nhí và Gà Diên cũng ra khỏi cổng trường, vẫy tay với tôi mấy cái rồi đi mất. Ai..mấy con Gà này...chúng nó có còn là bạn tôi không thế?

-Chúng ta về thôi!_Tôi vẫn còn đang ngơ ngẩn thì nghe thấy tiếng hần dục, thế là vội vã trèo lên ngồi sau lưng hần.

Trên đường về, tôi cứ nghĩ mãi về chuyện bí mật của Gà Diên mà không biết đã đến nhà từ lúc nào. Tôi chỉ lo Gà Mập không nghe thấy câu trọng điểm “Gà Diên không cho nói” mà nói với Gà Nhí thì chết tôi. Mong sao nó có nghe thấy...như thế may ra tôi mới yên ổn!

-Em còn ngẩn ra đó làm gì? Mau thu dọn đồ đạc đi, hay muốn anh vào giúp?_Thấy tôi đứng đơ trước tủ đồ, hần lại lên tiếng dục.

Biết rồi! Khổ lắm! Nói nhiều! Cái gì cũng phải từ từ chứ, đi đâu mà vội? Tôi sắp xa nhà rồi, phải để tôi tưởng nhớ nó chút chứ! Hay là ngay cả cái quyền tối thiểu này hần cũng không cho tôi hưởng?

-Anh sắp sách thì cứ lo sắp đi, việc của em kệ em!_Tôi vừa bĩu môi phản bác vừa lấy mấy bộ đồ trên móc xuống.

-Này!_Hần đứng lên, gõ vào đầu tôi một cái_Từ khi nào em học được cái thói cãi lại anh thế hả?

-Đau!_Tôi nhắm nhó mắt mày uỷ khuất nhìn hần. Đáng ghét...lúc nào cũng bắt nạt tôi là sao?

-Được rồi! Nhanh một chút, anh muốn tổ chức tiệc ăn mừng!_Hần lại còn ra vẻ, lấy tay xoa xoa chỗ đầu tôi vừa bị hần cốc, cười cười nói.

Tôi liếc hần thêm cái nữa, rồi không thèm để ý đến mà tiếp tục thu dọn cho xong. Đến lúc đồ đạc của tôi được mang hết đến nhà hần thì cũng đã gần 6 giờ, bụng tôi thấy hơi rỗng rồi!

-Nhà anh còn cái gì có thể ăn ngay không?_Tôi vừa mở tủ lạnh vừa hỏi.

-Em đói sao?_Hỏi thừa! Không đói hỏi đến thức ăn làm gì? Không lẽ mang ra chơi đồ hàng. Hần lại còn không biết thương cái dạ dày của tôi gì cả, chưa để tôi bỏ cái gì vào bụng đã kéo tôi ra ngoài rồi.

-Khoan...để em ăn tạm cái gì đã chứ!_Tôi bị hần lôi đi xềnh xệch, kịch liệt dũa dòi trở về bên cái tủ lạnh.

-Đợi lát đến siêu thị anh cho em ăn thoải mái!_Hần bá đạo giật mạnh tôi một cái, rồi không thương tiếc quăng tôi lên con xe của hần, phóng vèo vèo trên đường.

21. Chương 21

Vào đến siêu thị, tôi chui vào gian bán đồ ăn gọi một cốc kem, mặc kệ hần đẩy xe một mình đi mua đồ. Cho sướng, ai bảo vừa rồi không để tôi ăn cơ!

Đối với tôi, kem là thứ ngon nhất trên đời! Bởi thế, mỗi khi ăn kem tôi thường quên hết xung quang, coi như mình đang ở một thế giới khác với những người bên cạnh. Có thể thế là điên...nhưng kệ...bởi đơn giản tôi thích thế!

Từ nhỏ tôi đã vậy. Còn nhớ hồi ấy, chiều nào anh cũng dắt tôi đi mua kem không kể đông hay hè, tôi ăn đến nổi mà viêm họng phải đi khám mới thôi!

Khi đó là năm tôi 4tuổi, vào một buổi chiều đông lạnh lẽo, trời rất rét, lại còn có mưa lớn nữa. Kem trong nhà đã bị tôi ăn hết, mà tôi lại sợ lạnh, chùn kín chăn không muốn ra ngoài nhưng...vẫn muốn ăn kem. Thế là tôi bắt anh đi mua cho bằng được.

Nếu mọi người thắc mắc vì sao tôi không nhờ cha mẹ mua giùm thì tôi xin nhắc lại...đối với họ, tôi chỉ là một đứa tội đồ; trong nhà, ngoài anh và cậu ra thì chẳng ai yêu thương tôi cả! Cậu lại không sống cùng nhà với tôi, còn ai có thể vì tôi mà ra ngoài trong cái tiết trời ấy chứ?

Nhưng mà tôi rất ghét bản thân! Vì sao tôi lại bắt anh ra ngoài vào hôm ấy? Tôi ghét...lúc anh đi còn nói tôi ngồi ngoan ở nhà chờ anh mang kem về...vậy mà anh...Anh đi...và thế là mãi mãi không về! Ngay cả cơ hội nhìn mặt anh lần cuối tôi cũng không có...cha, mẹ không cho phép tôi. Bất cứ thứ gì của anh cũng lấy đi hết! Ảnh hai anh em tôi chụp cùng nhau, cái gối của anh bị tôi chiếm dụng, con gấu bông anh tặng tôi...tất cả..tất cả đều bị mang đi. Cuối cùng, tôi chỉ dấu lại được một tấm ảnh của anh...mà nó...cũng đã rách mất rồi!

Kỉ ức về tuổi thơ của tôi cũng dừng lại ở đó. Ánh mắt cha mẹ nhìn tôi không còn ghét bỏ như trước nữa...mà thay vào đó là thù hận...là oán hận. Tôi có cảm tưởng nếu như có thể, họ đã giết tôi lâu rồi! Ngày nào tôi cũng khóc thét lên gọi anh...nhưng gọi mãi cũng không thấy anh đâu! Đoạn thời gian ấy là lúc bệnh của tôi chuyển biến xấu nhất, tôi cứ gào lên...rồi ngất đi...sau khi tỉnh, lại một mình ôm gối khóc. Tôi không ra khỏi phòng nửa bước, cũng chẳng buồn ăn cơm nếu như cậu không mang vào ép tôi ăn. Đường như tôi đã trở thành đứa tự kỉ nếu như ngày vào lớp một tôi không quen được lũ Gà bạn tôi.

12năm rồi...nói dài thì so với đời người lại chẳng đáng là bao..nói ngắn thì lại không đúng! Hết tiểu học rồi đến cấp hai, bây giờ chúng tôi cũng sắp bên nhau qua cả cấp ba rồi! Chỉ vài tháng nữa thôi, 5con gà chúng tôi sẽ mỗi đứa một nẻo, đi theo đuổi ước mơ của riêng mình...Tôi yêu quý chúng nó, Gà Mập và Gà Còi đã thành đôi rồi, còn 2đứa kia, tôi thật sự mong chúng nó cũng thế, có thể bên nhau vui vẻ. Còn tôi...dù gì cũng chết...cần gì phải có ai yêu!

22. Chương 22

Chap17: Tiệc ăn mừng!

Tôi cứ vừa xúc kem cho vào miệng vừa hồi tưởng lại quá khứ...mà không hay biết đã có người ngồi xuống cạnh mình từ bao giờ.

-Kem không phải thứ giải sầu! Muốn hết buồn thì tới bar mà uống rượu._Gì vậy? Tôi ăn kem hay uống rượu là chuyện của tôi, liên quan đến ai mà lại có người thích quản nhỉ?

Tôi liền thoát khỏi hồi ức, đưa mắt quét quanh một lượt...Ak..tôi phát hiện ra...có người ngồi cùng bàn với mình...lại còn...Tôi phải nói gì đây? Trước mặt tôi là một cậu nhóc...da trắng...mắt to...cao gầy...cùng lắm cũng chỉ mới học lớp 11 thôi...thế mà lại khuyên tôi đến bar uống rượu..có phải nó hư hỏng quá rồi không?

Sau khi nhìn nó từ trên xuống dưới một lượt, tôi chậm rãi đứng lên...đi về! Gì chứ...có biết là tôi ghét mấy chuyện này không? Tôi cảm thấy da mặt mình đang bắt đầu nóng lên rồi này....Ai..da...tôi thuộc cái dạng đứng gần người khác giới xa lạ là lại đỏ mặt...Thế mà trước “Tên đồi bại” lại không đấy! Chính tôi cũng không hiểu được nguyên nhân cơ mà!

-Này...cô đi đâu thế?_Thằng nhóc đó chạy theo, kéo tay tôi lại.

Hừ..hừ...Tôi phải hít xâu mấy hơi mới có thể bình tĩnh nổi. Nhóc con này...dám cầm tay tôi....MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG? Tôi nén cục giận lại, chậm rãi định mở miệng. Cậu ta quen biết tôi à? Sao lại kéo tôi lại chứ?

-Cậu đang làm gì vợ tôi thế?_Đột nhiên có tiếng nói vang lên phía sau, tôi hoảng hốt quay lại...và thấy “Tên đồi bại” đang bước đến...khuôn mặt đen xì..

-Anh Bảo..._Tôi vô thức gọi tên hắn trong trạng thái mất trọn tròn, chân tay cứng đờ. Người ngoài nhìn vào có khi còn hiểu nhầm tôi là “Dâm phụ” lên lút ra ngoài gặp “Gian phụ” bị chồng bắt gặp cũng nên.

-Bỏ tay ra!_Hắn lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Thằng nhóc kia bây giờ mới hoàn hồn, mắt tròn còn to hơn cả tôi, bàn tay bắt giắc buông lỏng, hết liếc tôi lại nhìn hắn...trên trời tới độ không nói nên lời.

Tôi nhân cơ hội giật tay ra, chạy lại chôn sau lưng hắn, thò đầu nhìn thằng nhóc kia, còn không quên liếc nó một cái xém rách mắt, ra sức lau lấy lau để chỗ vừa bị nó nắm! Hừ...dám cầm tay tôi...đáng ghét!

-Cô...cô là...vợ của...anh ta?_Nó lấp bắp chỉ tay vào hắn.

-Đúng!_Tôi không chút suy nghĩ liền gật đầu.

Gật xong mới thấy mình điên. Tôi...từ bao giờ lại là vợ của hắn vậy? Vớ vẩn! Muốn giải vây cho tôi cũng đừng nói quá thể chứ! Tôi mới có gần 18tuổi thôi mà...sao lại bắt tôi đeo chứng nhận “Hoa đã có chủ” như thế chứ? Tôi không phục!

-Về nhà thôi!_“Tên đồi bại” không thèm để ý đến vẻ mặt uất ức của tôi, nhẹ giọng một câu rồi ôm vai tôi ra khỏi siêu thị.

Tôi không làm gì được, hít hít mũi mấy cái biểu thị sự bất mãn của mình nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo hắn đến chỗ gửi xe. Trong đầu còn không quên tưởng tượng lại cái vẻ mặt trên trời, sống chết cũng không tin của thằng nhóc vừa rồi mà cười thích thú nữa.

-Anh không biết là em còn có sở thích trêu chọc mấy cậu nhóc nhỏ tuổi hơn nữa đấy!_Hắn châm biếm nói móc tôi một câu trong lúc bỏ đồ vào cốp xe.

-Anh..._Tôi trừng mắt nhìn hắn. Gì hả? Dám nói tôi trêu chọc người ta...trong khi tôi mới là người bị hại. Hắn là cái loại gì đây không biết? Bực mình mà!

-Em còn dám nhìn anh bằng ánh mắt đó? Về nhà anh hỏi tội sau, bây giờ lên xe nhanh._Hắn cốc đầu tôi một cái, bá đạo ra lệnh không cho tôi có nửa quyền từ chối.

Tôi nén đau thương vào trong lòng, uỵ khuất ngồi sau hắn về nhà. A..a.a.. Ông trời ơi, số con là cái số gì thế này? Sao con lại bị hắn bắt nạt mà không làm gì được thế này? Tức chết mà! Oa..oa..oa....

.....

-Vận nhỏ lửa xuống...Cho cái này vào...Được rồi, nếm gia vị...Thái mỏng chỗ thịt này ra...Đổ vào đĩa...Mang ra bàn ăn đi...Rửa rau cho sạch vào...Róc bớt nước đi..._Trong nhà bếp, chỉ nghe thấy tiếng chỉ huy của ai đó kèm theo tiếng xoong chảo, bát đĩa va vào nhau liên hồi.

Về đến nhà chưa được bao lâu, “Tên đồi bại” đã bắt tôi khoác tạp giề chui vào bếp...Hắn đứng một bên chỉ đạo...còn tôi như con rối làm theo lời hắn nói. Cứ thế chuẩn bị hết thứ này đến thứ khác...cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết ốn lẩu cay nóng hổi, không những đẹp mắt mà...chắc còn rất ngon miệng nữa!

-Thơm thật nha!_Tôi dí mũi lại gần nồi nước lẩu đang sôi sục, hít hít mấy hơi mà không khỏi cảm thán.

-Ngồi xuống đi, em làm như chưa ăn bao giờ ấy!_Hắn nhìn tôi như thế, không nhận được mà phê bình.

-Thì đúng mà..._Tôi phụng phịu ngồi xuống, chờ đợi đám thịt trong nồi rử nhau chín.

Thật là...tôi sống đến từng này tuổi rồi mà đến giờ mới chính thức được thưởng thức món ngon dành ủa đông này lần đầu tiên, trước đây chỉ xem trên TV thôi! Mặc dù thời tiết đã sang xuân nhưng vẫn còn lạnh mà...ăn lẩu quả thật không tồi nha!

-Đừng nhìn nữa! Em mà cứ nhìn chằm chằm như thế thì đến đấy nồi cũng thủng luôn chứ nói gì đến chỗ thịt kia!_Hắn lại chịu không nổi mà đem lon nước ngọt đặt trước mặt tôi để chuyển sự chú ý của tôi sang nó.

Tôi quay ra cười hì hì với hấn...ai bảo vừa rồi tôi nhìn nổi lẫu đến mức suất thần như vậy...Nhưng tôi rất hưng phấn mà! Cầm lon nước lên tu một hơi...lúc này tôi mới thấy...đầu lưỡi vừa ngọt vừa tê tê...Ak...chết rồi! Ông trời ơi...phải làm sao đây? Sao hấn lại mua nước ngọt có ga? Hấn không biết là tôi...

23. Chương 23

-Anh Bảo...(hức)...sao da...(hức)..anh...(hức)..lại mịn như...(hức)..thế? (hức)_Tôi vừa nắc cục vừa cười nói, ngón tay mân mê hai má của “Tên đồi bại”. Da hấn mịn thật nha! Còn mềm mềm nữa...sắp hơn da tôi rồi đó!

-Được rồi, đừng quậy nữa! Mộc Nhiên ngoan, ngồi đây để anh đi gội đẹp nhé!_Hấn gỡ nhẹ tay tôi ra, để đầu tôi ngã vào ghế, khẽ vuốt tóc tôi.

Tên đồi bại này...sao lại giống cậu như thế? Tôi còn nhớ lần say coca gần đây nhất, cậu cũng dỗ tôi như vậy, cậu còn hát cho tôi nghe để tôi đi ngủ nữa! Tên này....đúng là đồ đệ cứng của cậu mà! Hức...nhìn hấn hôm nay cũng đẹp trai lạ thường nha...Tôi muốn nhéo má hấn cái nữa quá!

-Em ngồi yên nào! Đừng có động chân động tay nữa!_Hấn nhăn mày, khuôn mặt méo mó vì kìm nén tức giận. Hứ...dám tức giận với tôi à?

-Anh...(hức)..sao lại bày...(hức)..ra cái vẽ mặt như...(hức)..thế hả? (hức) Ngồi yên để em...(hức)..sờ một chút...(hức)..đi!

Sau câu nói này, tôi thấy mặt hấn xuất hiện vài sọc kẻ dọc kẻ ngang đen xì, ánh mắt trầm xuống, vẽ mặt đanh lại...ý gì đây? Thật là...rất đáng yêu nha! Tôi muốn nhéo...tôi muốn nhéo quá đi!

-Sao lại...(hức)..đáng yêu như...(hức)..thế?_Tôi dùng tay vỗ vỗ lên mặt hấn, miệng đã cười ngoác đến mang tai từ lâu rồi.

-An Mộc Nhiên!_Tôi thấy hấn gầm lên, từng từ một rít qua kẽ răng. Tức giận hả? Nhưng mà sao vẫn đáng yêu thế này?

-Thật là đáng...(hức)..yêu! Lại đây...(hức)...em nựng...(hức)..má cái...(hức)...nào!

-Em muốn trọc giận anh có phải không?_Hấn nắm mạnh lấy tay tôi, kéo ra khỏi cái mặt hấn.

-Này...Bỏ em..ra! Em muốn..nựng má anh...mà!_Sao lại không cho tôi nựng chứ? Đáng ghét!

-Em có ngậm miệng lại ngay không hả? Nếu không anh lấy băng dính dính miệng em lại bây giờ!

-Bỏ ra...đau quá...Sao lại không cho em...ứ.ứ.ứ.ỏ..a.. (bỏ ra)_Tôi vùng vằng tay chân bằng toàn bộ sức lực, cốt sao để bàn tay ở miệng tôi được gỡ ra.

-Yên lặng rồi anh thả!_Hấn ra điều kiện với tôi.

-Ừ..._Tôi phát ra một tiếng không rõ là gì đồng thời gạt nhẹ đầu, mắt gà gạt chớp chớp, tay chân cũng theo đó mà ngừng quấy đạp.

Tôi thấy hấn mỉm cười hài lòng, bàn tay cũng thả lỏng ra.

-A.a.a...._ Ngay lúc hấn định rút tay về thì tôi nhanh tay cầm lấy, dùng sức cắn mạnh một phát. Hứ...dám bịt miệng tôi à?_Em..._Hấn cắn giận nhìn tôi, không nói nổi nên lời.

-Ha...ha...(hức)...Cho anh chết!_Tôi lơ dờ nhìn hấn cười ha hả, đứng lên đi về phòng.

Ở đâu mà lăm sao thế này? Lại còn ở ngay trên đầu tôi nữa chứ! Đẹp quá!

-1..2..4..7..11...50...21...3...100..._Tôi vừa đi vừa dơ tay lên đầu chỉ chỉ_A...100 ông sao! Hi..hi...

Đúng lúc tôi vùng tay một cái thì...“Choang”...tiếng gì đó rất vui tai vang lên...rồi dưới chân như có vật gì cản lại, làm tôi té ngã, vội vàng “A” lên một tiếng.

Nhưng mà tôi không thấy đau, còn mềm mềm, ấm ấm nữa! Thích thật...Thế là tôi ôm cái vật “Mềm mềm, ấm ấm” đó, nhắm mắt ngủ luôn!

24. Chương 24

Chap18: Hậu quả của việc say...

Ui..da...đau đầu quá! Tại sao cả người lại mệt mỏi thế này? Chẳng còn chút sức lực nào cả...Tôi không muốn mở mắt đâu! Nhưng vì sao cái thứ ánh sáng quái quỷ kia cứ chiếu vào tôi thế nhỉ?

-Lặn ngay...nếu không tao hất cho sô nước thì tắt hết bây giờ!_Tôi lẩm bẩm dơ tay lên không trung khua khua.

-Nếu một sô nước của em có thể dập tắt được mặt trời thì toàn bộ người trên trái đất này đã biến mất hết rồi!_Tiếng ai vậy? Tôi nhớ là cậu chưa về mà, cũng không phải giọng Gà Mập...không lẽ...

-TRỘM...._Tôi hốt hoảng tỉnh lại, bật người ngồi giậy nhanh như chớp. Có trộm...phải làm sao? Làm sao..._A..._Là sao đây? Sao “Tên đòi bại” lại ở trong phòng tôi? Còn nữa...sao cốc tôi chứ? Tôi còn chưa lên án hẳn dám vào phòng con gái nhà lành đấy!

-Em còn kêu? Dám coi anh là trộm, em trán sống rồi mà!_Hắn cốc tôi thêm cái nữa, nghiêm mặt lại lên lớp tôi.

-Anh đang ở nhà em đấy!_Tôi âm ức, chu mỏ chỉ cho hắn biết hắn sai chỗ nào.

-Em nhìn lại đi!_Hắn lại cốc vào đầu tôi thêm một cái, đưa tay chỉ cho tôi xem không gian xung quang_Đây là nhà ai hả? Em quên là hôm qua đã chuyển đến nhà anh rồi sao?

Tôi theo hướng tay hắn chỉ mà nhìn...nhìn...nhìn...Oh..My..God...Mắt tôi như muốn lòi ra ngoài, rực sáng long lanh...Tôi đang nằm mơ sao? Hãy nói cho tôi biết đây không phải sự thật đi! Làm sao lại có thể như thế được cơ chứ? Khắp phòng, từ trên tường đến tủ đồ, cả trên giường lẫn trên trần nhà đều đầy những chú gấu mèo xinh xắn bằng bông với đủ kích cỡ khác nhau, hàng chục cái đuôi to tròn sọc nâu rủ xuống từ trên trần nhà, làm tôi không thể nào rời mắt khỏi chúng được.

-Em thích đến thế sao?

-Ừm..._Tôi gạt đầu thật mạnh, ánh mắt chuyển đến chú gấu to đang nằm ngay cạnh, chồm đến mà ôm lấy nó, dùng mũi cọ cọ lên cái mũi to của nó, hai tay nắm lấy hai tay nó vẫy vẫy, nắn nắn, nhéo nhéo...Tôi thích...rất thích ấy chứ! Có biết không...trên đời này tôi thích nhất gấu mèo đấy! Nó có hai cái mắt thâm xị, cái đuôi to đùng, bụng thì béo tròn...trông ngộ ngộ, xinh xinh...đáng yêu cực kì luôn ấy! Và còn một lí do khác nữa là...con gấu bông anh mua tặng tôi...bị cha mẹ lấy đi...là con vật này!

-Được rồi, tất cả là của em mà. Bây giờ xuống ăn sáng đi, rồi lát lại lên ngắm tiếp!_Hắn đi đến bên giường, tách tôi và con gấu ra, lôi tôi xuống nhà.

Nhưng mà...tôi không đi học à? Bây giờ rồi? Đồng hồ đâu...ĐỒNG HỒ...!

Tôi trợn tròn mắt, giật đùng đùng lên như động kinh, thoát khỏi tay hắn chạy nhanh ra phòng khách, ngửa mặt lên nhìn chăm chăm cái đồng hồ.....cổ (Tôi bị dị ứng với cái từ này rồi!) treo trên tường.

8giờ37phút49giây...50..51..52...

-A..a.a..a....Muộn học rồi...muộn rồi! Nhanh...nhanh lên...! Anh Bảo...lấy xe đi...nhanh một chút...Trời ơi..._Tôi cuống cuống, hét chạy ra cửa lại chạy vào gọi hắn, rồi lại chạy ra ngoài.

-Em đứng lại có được không?_Hắn nhìn tôi như thế, không những không khẩn trương mà còn chậm rãi đi đến kéo tôi vào bếp, khuôn mặt có chút vắn vẹo, kiểu như...muốn cười lắm mà phải nén lại ấy!

-Anh làm gì thế? Sao lại vào trong này? Em phải đi học! Cả anh nữa..sao không đến trường..._Tên dở hơi này...không lấy xe đưa tôi đi học còn kéo tôi vào đây chi không biết?

-Không cần đi nữa! Anh đã gọi điện cho thầy chủ nhiệm của em xin cho em nghỉ buổi hôm nay rồi! Anh cũng nghỉ luôn!

-Hả?_Sao hần lại làm thế? Mà hần lấy tư cách gì xin nghỉ cho tôi?_Anh lấy số thầy em ở đâu?

-Trong máy em!

-Thầy có hỏi gì không?

-Là sao?_Hần nhón mày tỏ ý không rõ.

-Ví dụ như...Anh là ai? Có quan hệ gì với em?...Đại loại là thế đó?_Tôi ậm ừ đưa ra một vài ví dụ.

-Có!_Có ư?

-VẬY anh trả lời ra sao?_Tôi sốt sắng, nhìn hần chăm chăm.

-Thì...anh nói..._Nói cái gì thì nhanh lên, hần muốn tôi hỏi hộp đến độ phát bệnh đây mà!_Cậu em giao em cho anh chăm sóc, hiện tại anh là người giám hộ của em! Chuyện này thầy em cũng biết nên không có hỏi thêm gì cả!

Phù...coi như mọi chuyện ổn thoả! Nếu mà tôi nghỉ học không có phép, thì số phận của tôi chắc chắn sẽ là một tuần gịon vệ sinh lớp học mà không có ai giúp đỡ! Không phải vì họ không muốn giúp mà là...ai giúp thầy phạt cả người đó luôn ấy! Ai mà dám chứ!

-Được rồi, đừng đứng ngơ ra đấy nữa! Nhanh lại đây ăn sáng đi, lát anh cho em xem cái này. Đảm bảo không hay không lấy tiền!_Hần tươi cười sáng lạn...mà sao tôi nhìn thấy gian quá à!

-Mất tiền à? Vậy không xem đâu!_Rủ tôi cùng xem mà còn đòi tiền tôi, còn lâu nhá!

25. Chương 25

-Em ngốc thật hay ngốc giả vậy?_Tôi thấy hần nghiêng cốc đầu tôi rồi hay sao mà cứ hờ ra là hần lại “Tặng” tôi một cái vậy? Đau chết tôi!_Ý anh muốn nói là nó rất hay, chứ ai nói sẽ lấy tiền của em.

-Thì anh nói luôn vậy đi! Bày đặt...còn cốc người ta nữa!_Tôi vừa xoa đầu vừa bĩu môi cau nhàu.

-Em còn đứng đó nữa là anh cho nhện bữa sáng bây giờ! Lại đây mau lên!_Hần ngồi vào bàn, hướng tôi ngoắc tay.

Thì từ từ tôi ngồi, ngoắc cái gì mà ngoắc? Làm như tôi là con ở nhà hần ấy! Còn cười nữa...Biết anh đẹp trai rồi! Khỏi cười ai cũng biết...định quyến rũ tôi đấy à?

Thôi mà dẹp chuyện đó sang một bên đi! Bây giờ tôi phải lấp đầy dạ dày cái đã, không là đến sức mà thở cũng chẳng còn chứ đừng nói đến nghỉ!

.....

-Nhanh lên, ra đây xem đi!_Hần từ phòng khách thò đầu vào bếp dục tôi ngay lúc tôi đang ngậm cả một miếng bánh chưa kịp nuốt khiến tôi suýt nghẹn. Tên này...muốn tôi đột tử à?

-...Ừ...ừ..ờ..em..út...(Từ từ, chờ em chút!)_Tôi vừa nhai nhồm nhoàm, vừa trả lời hần, vừa chạy ra ngoài.

-Xem đi này!_Hần tóm lấy tay tôi, kéo xuống ngồi cạnh hần.

Trong khi tôi vẫn còn đang lơ ngơ chưa hoàn hồn thì đã thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh một con bé đang đánh đu trên người một gã con trai, miệng nó còn không ngừng kêu gào:

“-Anh Bảo...em muốn ăn kem...ăn kem..ăn kem..ĂN KEM CỜ!

-Ngoan nào! Bây giờ em nằm xuống ngủ đi, ngày mai anh dẫn em đi ăn được không?_Gã con trai vỗ nhẹ lên lưng con bé đó, định ép nó nằm xuống thì nó lại chồm lên, bám chặt lấy hần ta, gỡ thế nào cũng không chịu buông.

-Không chịu đâu...anh cho em ăn kem đi! Em muốn ăn kem...

-Muộn rồi, để anh hát cho em nghe nhé! “Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ!...Mãi chơi quá, tối cũng không về nhà!...Bà gác ngõ, mẹ gác ngõ...Ồi chú thật là hư!...”_Hắn ta chậm chậm cất lên mấy câu của bài hát con nít đó, không khác gì đọc thơ, cũng cùng lúc đặt con bé kia nằm xuống.

-Anh hát không hay gì cả! Nghe em hát nè: “Chú vịt con...đi chơi không..hỏi mẹ....Mãi...mãi...chơi quá...”_Con bé đó đang hát liên lẩn ra ngủ, còn không có ý tứ mà gác cả chân lên người bên cạnh nữa!”

Tôi trợn tròn mắt nhìn màn hình, quay ra nhìn “Tên đồi bại”, rồi lại nhìn màn hình...nhìn hắn...nhìn màn hình...Tôi phải nói cái gì đây? Con bé trong đoạn clip vừa rồi không phải...Tôi...thì còn có thể là ai? Cả gã con trai kia nữa...Màn hình hiển thị đã chạy được 20phút rồi! Vậy trước đó...tôi đã làm những gì? A...a.a.a....Ông trời ơi...sao lại như thế chứ? Tôi biết là khi say tôi thường làm ra hàng tá hành động điên rồ...nhưng mà...lần này có phải quá lắm rồi không? Tôi sao có thể bám trên người hắn, còn dùng cái giọng nũng nịu thấy ớn nói chuyện với hắn...lại còn...gác chân lên người hắn mà ngủ nữa! Hu..hu..tôi đi chết đây! Còn gì là thanh danh trong sạch của tôi nữa? Sao hắn không ngăn tôi lại kia chứ? Tên đồi bại này, lại còn nằm bên cạnh tôi nữa, tôi muốn....

Khoan! Hắn...nằm bên cạnh tôi? Suốt cả đêm qua...sao? Đừng nói thế chứ, tôi không có tin đâu! Lúc này tỉnh giấc tôi đâu có thấy hắn ở trên giường...đừng có mà lừa tôi như vậy, tim tôi không chịu nổi đâu!

Tôi cứng nhắc quay sang nhìn hắn, lại thấy hắn đang ôm bụng cười sằng sặc. Đồ đáng ghét nhà hắn...tôi đã xấu hổ lắm rồi mà hắn còn cười nhạo tôi nữa, tôi...GHÉT HẮN!

-Ai cho anh quay lại hả? Mau huỷ đi nhanh lên!_Câu “Thẹn quá hoá giận” chắc là để chỉ tôi lúc này đây! Càng nhìn hắn tôi lại càng thấy bức tức, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói.

-Rất hay mà! Để nó lại sau này chán thì mở lên xem cho đỡ buồn!_Hắn cố nén cười, nói xong lại ôm lấy bụng.

Có cái gì đáng cười chứ? Cười nhiều cho anh tắc thở, chết luôn đi! Hừ..anh không huỷ thì tôi huỷ...làm như khó khăn lắm ấy! Tôi cũng có thể tự làm được mà!

Nhưng thực tế...tôi đã tự đề cao bản thân mình rồi! Dù tôi có xoá bản này đi rồi...thì sao chứ? Nghe hắn nói nhé!

-Em xoá cái đó làm gì? Anh đã ra rất nhiều nơi rồi!

-Ở đâu?_Tôi trừng mắt nhìn hắn, biểu thị sự tức giận.

Thế mà hắn vẫn cười, không thấy tôi đang giận à? Hay là nhìn tôi như thế không giống tức giận? Ngược lại còn thấy ngổ ngỗ?

-Điện thoại, laptop, facebook, USB, DVD...._Hắn thần nhiên liệt kê, trong khi tôi càng nghe càng thấy mình muốn điên.

Hắn bị làm sao vậy? Đoạn clip ấy mà để người khác thấy thì tôi phải làm sao? Họ sẽ cười tôi, nói tôi như thế nào? Hắn có biết dư luận xã hội đáng sợ thế nào không? Sao hắn không đứng ở lập trường của tôi mà nhìn, sao không chịu hiểu cảm giác của tôi, sao không nghĩ cho tôi một chút? Hắn thật đáng ghét...ĐÁNG GHÉT!

-Sao em lại khóc rồi? Ngoài anh ra chưa có ai xem đâu, em yên tâm rồi nhé!_Hắn thấy tôi như thế thì xuống nước, hạ mình dỗ tôi.

Hừ...ai thèm! Tôi đâu có khóc...là bụi bay vào mắt thôi...là anh nhìn nhầm thôi hiểu chưa? Là nhầm thôi!

Mặc kệ hắn đi! Tôi đưa tay hùng hổ quẹt ngang mặt, lau cái thứ chất lỏng mắc dịch nơi khoé mắt, lên phòng thay đồ...mà chẳng buồn ngắm đồng gấu mèo kia cái nào. Tôi muốn đi lấy xe đạp, sau này khỏi cần hắn đưa đi học nữa...mắc công tôi thành tâm điểm chú ý phụ cho người ta chỉ trở...trong khi tôi không thích điều đó chút nào!

26. Chương 26

Chap19: Quà sinh nhật...

Bởi vì tôi khá quen biết với chú bảo vệ của thư viện nên lúc đến lấy xe không gặp vấn đề gì cả. Chú ấy chỉ cười hỏi người hôm trước tôi đưa tới bệnh viện có phải là bạn trai của tôi không, còn nói tôi là vì mấy ngày nay bạn chăm sóc hẳn nên không đến lấy xe được...chú rất thông cảm.

Trời ạ...tôi có nói thế bao giờ đâu, sao ai cũng hiểu lầm hết trơn vậy? Tôi chỉ là cháu của thầy chủ nhiệm của hẳn kiêm con nợ của hẳn thôi! Ngoài ra không có bất cứ quan hệ nào khác...đến bạn bè còn chẳng phải nữa là...cái gì mà bạn trai với chẳng bạn gái...không có đâu! Xem cách hẳn đối xử với tôi như thế mà mọi người có thể nghĩ hẳn là bạn trai tôi sao? “Tên đồi bại” đó lúc nào cũng chỉ biết bắt nạt tôi thôi à...đáng ghét chết đi được! Ai mà thèm thích hẳn chứ?!

Xem nào...bây giờ hãy còn sớm, về nhà nhìn thấy cái mặt hẳn lại bực mình, cũng chưa đến giờ tan học...không thể gọi bạn Gà được! Làm gì đây ta?

A...ĐI TÌM QUÀ CHO GÀ ĐIÊN! Sao không nghĩ ra sớm nhỉ? Rạo này con ngu thế không biết! Đi tìm quà nào...tìm quà thôi! Hi..hi..hi...

Với ý nghĩ đó trong đầu, tôi đạp xe lượn khắp các con phố, ngó vài cửa hàng lưu niệm nhưng...chẳng thấy cái nào ưng ý cả! Haizz...tặng cái gì mới tốt đây? Mà còn phải ý nghĩa nữa!

Ukm...muốn ý nghĩa thì chỉ có một thôi! Đem Gà Nhí đóng gói lại là xong! Nhưng mà...tôi làm bằng cách nào đây? Hu..hu..có ai chỉ giùm tôi không? Có ai không...

UI TRỜI ỒI...tôi mới nghĩ ra cái này hay cực luôn! Giờ đi mua đồ đã, rồi về bàn với vợ chồng Mập-Còi sau vậy! Ha..ha..ha....Hay quá trời luôn ý chứ! Lần này mà thành thì lại có người phải cảm ơn tôi rồi! Sao tôi tốt bụng thế không biết! Hổ...hổ...hổ...

-Nhanh lên mày!_Giọng Gà Mập lạnh lạnh truyền lại, nghe đến là...“Ngây ngất”!

-Chờ chút, tao đến liền!_Tôi vừa trả lời vừa chạy huỳnh huych xuống dưới nhà.

-Cho mày 10phút, nếu tao còn chưa thấy mặt mày thì mày liệu hồn đấy!_Nó lớn tiếng đe dọa tôi một câu rồi cúp máy cái rụp. Con Mập này...sao Gà Còi lại có thể chịu được nó nhỉ?

Tôi nhét điện thoại vào túi rồi chạy đến trước mặt...“Tên đồi bại” đang ngồi vắt chéo chân đọc báo trên ghế mà...XIN PHÉP RA NGOÀI!

-Anh Bảo...cho em ra ngoài nhé!_Có ai khổ như tôi không hả trời?

-Đi đâu?_Hắn không thèm liếc mắt, nhàn nhạt đưa ra câu hỏi.

-Em đi với Gà Mập, khoảng 1tiếng thôi!

-30phút!

-45phút được không?

-Ở nhà?_Đột nhiên hẳn ngược lên, nhón mày nhìn tôi ý muốn tôi lựa chọn giữa việc ở nhà và ra ngoài 30phút.

Hu..hu...Đúng là khóc không ra nước mắt mà! Ai bảo hồi chiều tôi về muộn, hẳn gọi cả từ trưa đến lúc tôi về nhà mà không biết...thành ra hẳn giận...thế nên bây giờ tôi mới phải khép nép như vậy đây nè!

-Vâng! 30 phút sau em sẽ có mặt ở nhà!_Tôi nói rồi bước nhanh ra ngoài, lấy xe chạy cấp tốc đến chỗ hẹn với Gà Mập.

Ai..da..Tôi chưa dám cho nó biết việc tôi chuyển đến sống cùng hẳn nên bảo nó không cần đến đón, để đến bây giờ tôi phải đạp hùng hục như thế này đây! Mệt quá trời luôn! Cũng may uống thuốc rồi!

.....

-Đến rồi...nè!_Tôi thở đứt quãng, hỏn hển nói với con nhỏ trước mặt.

-May ày đấy! Còn 5s nữa là mày xong rồi!_Gà Mập rời mắt khỏi cái điện thoại, ném cho tôi cái nhìn sắc lẹm rồi vào trong trước. Tôi cũng vội vàng bám theo sau.

Trước mặt tôi bây giờ là hai khuôn mặt đậm chất hình sự, chúng nó nhìn tôi chăm chăm đến độ chớp mắt cũng bỏ qua luôn!

-Kế hoạch của bà là gì? Nói nhanh xem nào!_Gà Còi không nén nổi tò mò lên tiếng trước.

-Ghé đầu vào đây!_Tôi ngoắc chúng nó lại gần rồi bắt đầu nói cho chúng nó nghe kế hoạch của mình.

Sau khi nghe xong, hai đứa nó lâm vào tình trạng trầm tư, rồi đột nhiên mắt chúng nó sáng quắc lên, nhìn tôi chăm chăm mà hét lớn:

-SAO KHÔNG NÓI SỚM?

-Vợ chồng nhà mày có cần kích động thế không? Tao cũng chỉ mới nghĩ ra chiều nay thôi mà! Sao? Được chứ?

-Được! Thế mày chuẩn bị được cái gì rồi?_Gà Mập hớn hờ hỏi.

-Tao đã tìm được quà rồi! Bây giờ chỉ còn sắp xếp cho 2đứa đó nữa thôi!

-Cái đấy để tôi!_Gà Còi cũng tích cực không kém.

-Ừm...vậy ông lo việc ấy nhé!_Tôi liếc qua đồng hồ trong quán một cái rồi đứng lên._Tôi phải về rồi, ngày mai hành động tốt nhé!

-Mày có việc gì mà vội thế? Không ở lại nói chuyện với bọn tao lúc nữa à?

-Không, tao dành cho vợ chồng mày không gian riêng. Không lại nói tao làm bóng đèn!

-Rù...bà chờ đã!_Gà Còi gọi với đến lúc tôi đi ra cửa, rồi chạy lại đặt vật gì đó vào tay tôi.

-Đây là..._Tôi xúc động đến nỗi nói không nên lời.

-Tấm ảnh của bà đó! Tôi giúp bà làm lại rồi!_Cậu ta cười tươi nháy mắt với tôi một cái rồi trở lại với Gà Mập.

-Cảm ơn!_Tôi nói lớn vào trong rồi quay người đi ra. Gà Còi thật là tốt! Gà Mập có được bạn trai như cậu ta chắc phải tu mấy kiếp rồi đấy! Mong rằng chúng nó sẽ bên nhau đến hết đời!

.....

-Em về rồi!_Tôi vừa vào đến cửa liền nói lớn vào trong, ý muốn thông báo với “Tên đòi bại” một câu.

Thế mà lại chẳng có ai đáp lại cả! Hắn đi ngủ rồi à? Mới có 8giờ thôi mà...Chẳng lẽ hắn có thói quen ngủ sớm để dưỡng da?...

-Còn đứng đó làm gì? Vào nhà đi!

-A...._Làm tôi hết hồn! Hắn vẫn ngồi ở ngay vị trí lúc tôi đi, chỉ khác là...2chân hắn gác lên bàn, người ngả ra tựa vào thành ghế, áo thông cổ rộng hơi trễ xuống...để lộ cả một khoảng ngực rắn chắc..A.a.a....Sao lại ăn mặc sexy như vậy? Muốn tôi chảy máu mũi à?

-Lại đây!_Hắn dơ tay ngoắc tôi, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn gian gian mà lại phập phồn dụ dỗ.

27. Chương 27

Tôi bất giác rung mình một cái, cúi đầu không dám nhìn thẳng hắn, thu người lại, đi đến chỗ hắn.

-Anh gọi em?_Tôi vẫn cứ cúi đầu. Vì căn bản là tôi không muốn hắn thấy khuôn mặt cà chua của mình lúc này!

-Ngồi xuống!_Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh hắn rồi ra lệnh.

Tôi chậm chạp ngồi xuống...bộ dạng chật vật, khép nép y hệt cô con dâu nhỏ đáng thương trước bà mẹ chồng khó tính vậy!

-Ngồi gần lại! _Hắn thấy tôi tránh hắn thì lại lệnh ép tôi gần lại.

Trời ơi...Hắn có biết là tôi đang phải đấu tranh tư tưởng thế nào không? Hắn đã đẹp trai rồi, đáng người lại cực chuẩn, bây giờ...còn ăn mặc như thế nữa....kể cả cái đũa trước nay được coi là trong sáng như tôi cũng phải nảy sinh ý đồ bắt lương nữa là! Ví dụ...tôi muốn chụp hình hắn ngay bây giờ...đem rao bán trên mạng cũng được khối tiền đấy! Hoặc là...ngồi ngắm hắn....

-Nhanh lên! _Hắn thấy tôi cứ ngồi dờ ra, vừa dục vừa đưa tay vòng qua vai tôi...kéo tôi lại gần...rồi coi tôi như gối ôm mà cứ thế ôm lấy, thoải mái xem...lúc này tôi mới để ý...LÀ ĐOẠN CLIP MẮC DỊCH CỦA TÔI!

Ông trời ơi...có phải ông muốn trừng trị con không? Con đâu có làm cái gì sai mà ông lại đối xử với con như thế?

-Em về muộn 6'38s! _Đột nhiên hắn nói bên tai, làm tôi chẳng hiểu mô tê gì cả mà ngược lên, nghệt mặt ra nhìn hắn. _Em nhìn cái gì? Không đúng? _Hắn nhón mày không hài lòng mà động tay cốc tôi một cái.

Tôi phát hiện ra rằng: Cốc tôi hình như sắp trở thành thói quen của hắn mỗi lần nói chuyện với tôi mất rồi! Ai...đầu tôi có làm bằng sắt hay đá gì đâu mà hờ ra là hắn cốc? Hu..hu..hu..số tôi sao mà khổ thế này?

Mà còn nữa...tôi về muộn có chút xíu à! Thế mà cũng tính toán...hix...Nhỏ muộn!

-Sau này phải về đúng giờ biết chưa? Giờ thì xem đi! _Hắn nâng cằm tôi lên, bắt ép tôi phải xem cái đoạn clip mắc dịch ấy!

Tôi miễn cưỡng đưa mắt nhìn, đúng cái lúc hắn “Đọc thơ” bằng lời bài hát kia. Mặt thì nghiêm trang...thế mà lại đem lời bài hát trẻ con ngộ nghĩnh như thế ra...đọc thơ...

-Ha..ha..ha... _Giờ nhìn lại thấy buồn cười thật!

-Rất hay có phải không?

-Ừm...ha..ha..Trông anh “Rất hay”! Ha..ha..ha... _Nhìn hắn ngộ lắm!

-Vậy giữ lại không?

Hắn hỏi ý kiến tôi mà lại dùng cái giọng điệu áp đặt đó thì thử hỏi tôi còn có quyền lựa chọn không? Mà kể ra xem cũng..hay hay...nếu không để người ngoài nhìn thấy...Thôi thì cũng được!

-Nhưng anh không được để ai ngoài 2chúng ta xem đâu đấy! Không là em sẽ treo cổ tự tử đó!

-Được rồi! _Sao lại cốc tôi nữa rồi? _Thôi lên phòng học bài đi! _Vừa mới cốc xong lại xoa ngay được...Đúng là cái đồ đều! Bảo thế làm sao tôi có thể tức giận với hắn được cơ chứ? Aizz....Tôi mắc chứng mê trai của Gà Mập từ bao giờ vậy trời?

.....

-Sao cái bài này khó hiểu quá vậy? Nghĩ mãi không ra à! _Tôi nhìn về trước mặt mà lăm bằm như niệm kinh; vò đầu, bứt tóc như người tâm thần; cắn bút, xé giấy, đập bàn...Ôi trời ơi...con không làm được!

Làm ơn đi...có ai chỉ giùm tôi cách làm không? Không là...tôi đi ngủ đấy! Hu...hu...nhưng mà ngày mai cô giáo kiểm tra thì làm sao? Tôi không muốn chép phạt đâu.....

-A..a.a...Trời ơi là trời!...“Bụp” _Tôi hét ầm cả phòng lên, rồi tiện tay đem con gấu mèo đang ôm nãy giờ ném thẳng về phía mấy con trên giường, xong rồi đổ ụp xuống bàn...dơ ảnh của anh lên ngắm...và ngủ!

28. Chương 28

Ngoại chuyện về “Tên đồi bại”-Thiên Bảo!

Tôi đang là sinh viên năm 2 trường Kiên Trúc. Thầy Lâm chủ nhiệm lớp tôi là một người rất tốt bụng và dễ gần...Chính vì thế nên tôi mới trở thành học trò cưng của thầy!

Ngày thông báo kết quả lần thi đầu tiên sau khi tôi bước vào cánh cửa đại học, chúng tôi mời thầy đi ăn và hát karaoke. Có lẽ do bị chúng tôi mời rượu nhiều quá nên thầy đã say...và tôi được giao nhiệm vụ hộ tống thầy về nhà. Nhưng trên đường về...đã phát sinh một chuyện mà tôi không ngờ tới!

Thầy say quên cả trời đất, bình thường ít nói lúc ấy lại nói nhiều vô cùng...nhưng lại chỉ nói về một vấn đề: An Mộc Nhiên!

Theo tôi sâu chuỗi lại được từ những lời nói đứt quãng của thầy, Mộc Nhiên là con của chị gái thầy, nhưng cha mẹ cô bé đã li hôn, và cô bé chuyển đến sống với thầy. Một điều khó hiểu hơn là thầy luôn miệng nói xin lỗi cô bé, vì thầy mà cô bé đã chịu khổ nhiều...Tôi không hiểu nổi!

Khi thầy dơ ảnh cô bé ra, trước mắt tôi là một cô bé với khuôn mặt tròn trịa, mái tóc kết đuôi sam vắt sang một bên, mặc một bộ váy trắng tinh khôi chạy giữa cánh đồng cỏ dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, trên môi là nụ cười tươi tắn nhưng đáy mắt lại chất chứa một nỗi đau sâu kín, âm ỉ...Lần ấy, tôi thấy tim mình đập chệch đi một nhịp-điều mà trước đó chưa hề xảy ra.

Lúc đến nhà thầy, nhìn thấy cô bé tôi lại càng thấy tim mình đập dồn dập hơn. Cô ấy mở cửa để tôi đưa thầy vào nhà rồi tiễn tôi về...nhưng từ đầu đến cuối lại không nhìn tôi cái nào, cái đầu luôn cúi xuống...tôi còn thấy mặt cô ấy đỏ hồng lên nữa...rất đáng yêu!

Có lẽ vì thế mà hôm sau, khi gặp thầy, tôi đã hỏi rất nhiều về cô ấy. Ban đầu thầy dường như không muốn cho tôi biết, nhưng khi tôi nói tới qua đã nghe thấy hết rồi...lúc ấy thầy mới thở dài mà kể cho tôi nghe.

Thầy nói vì thầy mà cô ấy phải chịu sự ghét bỏ của cha mẹ, khi anh trai cô ấy qua đời, họ lại càng hận cô ấy hơn...bỏ mặc, không quan tâm, sống chết cũng mặc kệ...đó là khoảng thời gian cô ấy lâm vào trạng thái trầm cảm, sống như đã chết. Một đứa trẻ mới 4tuổi lại trở thành như thế...sao những người đó lại ác độc như vậy? Tôi thừa nhận mình là một người không thích quan tâm đến chuyện của người khác...nhưng chuyện liên quan đến cô ấy...tôi đều muốn biết!

Từ ngày đó, tôi thường đến trường cô ấy vào lúc tan học...chỉ đơn giản là được nhìn thấy cô ấy vẫn sống tốt thôi! Cô ấy là một đứa trẻ lớn lên không có tình thương của cha mẹ...cũng gần giống tôi...có lẽ thế mà tôi muốn ở gần cô ấy hơn...nhưng tôi lại sợ làm ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cô ấy...nên có những lần thầy mời tôi về nhà thầy chơi, tôi đều từ chối. Tôi muốn khi tôi bước vào thế giới của cô ấy, cô ấy sẽ tiếp nhận tôi một cách tự nhiên nhất và đồng ý để tôi là người bên cô ấy suốt đời!

Cứ thế mà đã hơn một năm. Đầu tuần trước, thầy Lâm phải đi công tác tận 3tháng mới về, lo lắng cô ấy không ai chăm sóc, thế là tôi đề nghị với thầy được làm điều đó...điều mà tôi mong muốn đã lâu.

Buổi tối trước hôm gặp cô ấy, tôi gặp mưa lớn, cả người ướt sũng sượt dầm mưa cả nửa tiếng đồng hồ mới về đến nhà. Vì thế mà sáng hôm sau tôi bị cảm nặng và sốt cao...nhưng nghĩ đến lúc được gặp cô ấy...tôi vẫn quyết định đi.

Rồi tôi ngủ gục ở đó, lúc bị ai đó lay mới tỉnh lại, nhìn thấy cô ấy mà không thể nào kìm nén cảm xúc, chỉ muốn đem cô ấy ôm thật chặt...tôi sợ đó chỉ là mơ...

Lần nữa tỉnh lại, tôi đang nằm trong phòng bệnh...và cô ấy đang ôm lấy tôi, cả người run cầm cập. Không hiểu sao tôi muốn trêu cô ấy một chút, có thể làm cô ấy sợ mà sau này nhất nhất nghe lời tôi, như thế thì tôi mới mong chăm sóc tốt cho cô ấy được! Việc tôi ném con chuột đó vào cô ấy cũng thế! Tôi đâu có biết cô ấy lại sợ nó đến mức ngất đi như thế! Trong lúc nói chuyện với bác sĩ, tôi mới biết cô ấy bị tim bẩm sinh. Tôi thật sự rất hối hận! Trở lại phòng bệnh lại không biết cô ấy đi đâu, lo lắng chạy khắp nơi tìm kiếm, lúc tìm được lại thấy cô ấy đang nhảy nhót trên vỉa hè, hát cái bài gì đó nghe rất vui tai.

Tôi còn đang tìm một cái gì đó để cô ấy đến ở cùng tôi...không ngờ trời không phụ lòng người, để cô ấy làm vỡ thứ đồ gốm hình quả trứng đó. Cũng không sao! Đều là của ông nội tôi hết, sau này cũng sẽ tặng lại cho cháu dâu, đằng nào cũng là của cô ấy thôi mà!

Nhưng khi nghe cô ấy gọi tôi là “Tên đồi bại” trước mặt bạn cô ấy, nghĩ thấy vừa giận vừa buồn cười, hiểu rằng chỉ cương không là chưa đủ; với cô bé này phải kết hợp cả nhu lẫn cương mới được!

.....

Khi nghe tin cô ấy bị ngắt ở trường, tôi đã rất hoảng sợ. Cô ấy đã làm gì mà lại để bệnh tái phát như thế? Thầy nói không sai, lo lắng cho cô ấy quả thật không thừa.

Nhưng tôi cố gắng hỏi thể nào cô ấy cũng không chịu cho tôi biết nguyên nhân. Đến khi một cô gái khác đến trước mặt cô ấy, nói năng khinh bỉ, chế diễu...tôi đã phần nào hiểu được. Cô gái đó dám động vào Mộc Nhiên của tôi...cũng may mà là con gái, nếu là đàn ông...tôi đã đâm vỡ mặt tên đó ra rồi!

Thoả thuận xong với cô ấy, tôi bắt cô ấy đi nấu cơm. Cảm giác ngồi nhìn cô ấy chạy tới chạy lui trong bếp giống như cô vợ nhỏ...rất tuyệt!

Tôi muốn trọc cô ấy cười nhiều một chút, nhưng lại làm cô ấy giận. Đến khi cô ấy nói chúng tôi không giống nhau, thuộc hai tầng lớp khác nhau, tôi đã rất tức giận! Tại sao cô ấy lại nói như thế? Ai cho phép cô ấy tự ti về bản thân như vậy?

Coi như cô ấy rất hiểu chuyện, lâm vào tình huống ấy còn biết đường nịnh nọt tôi cơ đấy! Tha cho cô ấy vậy!

29. Chương 29

Hôm sau, tôi giúp cô ấy chuyển đồ đến nhà tôi và làm một bữa tiệc nhỏ hai người. Ai mà biết cô ấy lại say...nước ngọt có ga chứ! Làm tôi khổ sở chết đi được! Nhưng bù lại tôi đã quay được đoạn clip có một không hai, xem lại cười chảy cả nước mắt!

Để chuẩn bị phòng cho cô ấy tôi đã phải chạy khắp các cửa hàng thú nhồi bông, xuống nước nhờ vả mấy tay bạn tìm giúp...cũng may cô ấy thích! Nếu không đúng là tổn công tôi! Nhìn cô ấy cười vui như thế quả thật không dễ dàng! Sau này tôi nhất định sẽ làm cho cô ấy cười thật nhiều, thật vui vẻ!

.....

Kêu cô ấy đi học bài mà khi tôi vào lại thấy cô ấy đang làm những động tác khùng khùng, nhìn buồn cười lắm!...Ukm...quay lại làm kỉ niệm cũng không tệ! Ai ngờ mới được một lúc cô ấy đã lăn ra ngủ...hại tôi lại phải bế lên giường, còn phải giải giúp cô ấy bài toán ấy nữa!

Tình cờ tôi nhìn thấy tấm ảnh cô ấy đang nắm chặt trong tay. Lúc này tôi thấy ghen tị với người trong ảnh khinh khùng...nhưng dòng chữ phía sau lại làm tôi dịu xuống...“Anh trai yêu quý!”...Có lẽ anh của cô ấy sẽ mãi mãi chiếm một vị trí quan trọng trong lòng cô ấy kể cả khi đã chết! Nhưng một ngày nào đó...tôi sẽ đứng ngang hàng với anh ấy...hoặc còn hơn! Chắc chắn thế!

30. Chương 30

Chap20: Sinh nhật Gà Diên! (1)

Đáng ghét! Cứ ngủ ngon là lại bị đáng ghét! Mặt trời ơi là mặt trời...đi chỗ khác cho tao ngủ thêm lúc nữa được không?

-An Mộc Nhiên! Em mau thức giậy cho anh!_Đột nhiên cái chăn trên người tôi bị ai đó giật đi, kèm thêm là tiếng nói oang oang bên tai.

-Làm cái gì mà nói to thế? Điếc hết cả tai!_Bực mình...tôi chẳng buồn mở mắt mà lăm bằm mấy câu, tay chân quờ quạng tìm cái chăn.

-Em còn ngủ được nữa? Mau đi làm bữa sáng cho anh!_Ai mà dám cốc đầu tôi? Muốn chết hả?

-A..a.a..._Tôi hét ầm lên bực bội đồng thời vùng giậy, trừng mắt đầy tức giận nhìn cái kẻ phá hỏng giấc ngủ của mình.

Nhưng khi nhìn thấy rồi...tôi lại tự giác thu bộ dạng đó về, thay vào đó là...thân thiện...ngoan hiền...dễ bảo...cười nịnh nọt...vẫn tay chào!

-Hi..hi...Anh Bảo...Buổi sáng tốt lành!

Hắn đứng ngay cạnh giường, hai tay khoanh trước ngực đầy hờ hững, ánh mắt chiếu vào tôi nhìn qua có vẻ dịu dàng đầy nhưng mà thực chất lại là đang dò xét...đe dọa...Lạnh hết cả sống lưng!

-Em có biết mấy giờ rồi không?_Tôi nghe hắn chất vấn thì bất giác nhìn sang cái đồng hồ hình “Mặt gấu mèo” ở kệ bàn bên cạnh.

Ak...Mới có 6h mà! Gọi gì sớm vậy? Muốn tôi ngủ gật ở lớp à? Ít ra thì 6h30 hãy gọi chứ! Đồ đều!

-Vẫn sớm mà!_Tôi nhăn nhó nhìn hắn.

-Còn sớm sao? Em định cho anh nhịn bữa sáng đấy à?_Hắn trau mày, trừng mắt nhìn tôi._Còn không mau lên?!

-Vâng..._Tôi uể oải đáp lại, khó khăn đặt chân vào đôi dép bông “Gấu mèo”, loẹt quẹt đi làm vệ sinh cá nhân.

Lúc tôi ra ngoài lấy đồng phục để thay...vẫn nhìn thấy hắn đứng ở đó...nhìn tôi chằm chằm. Nhìn cái gì mà nhìn...tôi biết lúc ngủ giày trông giống quỷ lắm, anh khỏi nhìn đi cho đỡ hại mắt! Người ta thay đồ mà...CÁI GÌ?...Tôi đi thay đồ...hắn ở trong này làm gì? Định thừa lúc tôi không phòng bị mà đột kích tôi à? Đồ sắc lang...tên biến thái...đê cụ...

-Anh xuống nhà trước đi!

-Chờ em rồi xuống luôn! _Đấy thấy chưa? Có ý đồ cả đấy!

-Em đi thay đồ...anh ở đây...hình như...không tiện lắm...! Em...

-Em lo cái gì? Trên người em có chỗ nào để anh đáng nhìn đâu mà lo! Muốn nhìn anh nhìn lâu rồi, còn chờ tới bây giờ đấy!_Hắn kinh bỉ quét mắt trên người tôi từ trên xuống dưới, rồi dừng lại trước ngực tôi.

A..a.a...Hắn...hắn...hắn...là cái loại người gì đây? Đều thể không biết! Tôi không có gì đáng nhìn sao còn nhìn, lại còn...lại còn...NHÌN VÀO CHỖ ĐÓ LÀM GÌ? Sắc lang...đúng là SẮC LANG mà!

-Kệ em! Anh ra ngoài đi!_Tôi dùng 2tay chần trước ngực theo tư thế phòng thủ, cách giác trừng hắn. Khỏi nói cũng biết mặt tôi lúc này đỏ như thế nào rồi đấy!

-Ha..ha..ha...Em làm cái gì thế? Làm như anh sắp ăn thịt em ấy! _Ai mà biết được? Lỡ như mà anh nổi thú tính lên...thì tôi biết làm sao? Sao lúc đồng ý đến ở đây, tôi không nghĩ đến vấn đề này nhỉ? Bây giờ thay đổi làm bằng cách nào? Chiều qua, lúc tôi về muộn hắn đã bắt tôi kí vào hợp đồng làm việc do hắn soạn thảo rồi. Trong đó có nói rằng bao giờ tôi trả hết nợ cho hắn mới có thể đi...Phen này tôi có chạy đằng trời!

-Anh ra ngoài mau lên. Nếu không em không làm bữa sáng nữa đâu!_Tôi then quá hoá giận, lớn tiếng đưa ra điều kiện rồi nhanh chóng đẩy hắn ra khỏi phòng và khoá trái cửa, sau đó mới yên tâm đi thay đồ!

Cách một lớp cửa gỗ dày như vậy mà tôi vẫn còn nghe thấy tiếng cười của hắn...Đúng là cái đồ...đều hết chỗ nói! Đều thể không biết!

.....

Ăn sáng xong, tôi lấy xe đi học thì bị hắn chặn lại, hỏi với vẻ mặt không vui:

-Không thích anh đưa đi học?

Đầu tiên tôi còn ngơ ngác như gà tắc ngõ, đến lúc hiểu được mới quay ra nịnh hót hắn:

-Không phải! Hôm nay sinh nhật bạn em, lúc về tổ chức luôn, sợ anh bận việc nên em đi xe đạp cho tiện thôi!

-Trai hay gái?_Tôi không hiểu hắn hỏi cái này làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

-Trai ạ!

-Vậy anh đi cùng!

-KHÔNG ĐƯỢC!_Hắn đi thì hỏng hết kế hoạch của tôi à!

-Tại sao? Hay em thăm mền cậu ta...muốn nhân cơ hội này bày tỏ?_Hắn nheo mắt lại, dò xét nhìn tôi như muốn xuyên thủng vài lỗ trên người tôi vậy! Làm gì mà lại nhìn tôi như thế? Mà còn nữa...tôi mền ai, hay muốn bày tỏ với người nào thì liên quan gì đến hắn? Đó là việc riêng của tôi mà!

-Ý..em là...còn nhiều người khác nữa, anh đi cùng bọn em sẽ không được tự nhiên!

-Thật không?

-Thật!_Tôi liếc mạt gật đầu, cố gắng chứng minh cho hắn hiểu_Cậu ấy có người thương rồi, hơn nữa hai người còn là bạn thân của em, làm sao em thích cậu ấy được chứ!_Rồi nhân cơ hội hắn tránh sang bên, tôi cười tít mắt vẫy tay với hắn rồi đạp xe đi_Em phải đến trường rồi, tạm biệt! Tối em sẽ về sớm nấu cơm cho anh!

31. Chương 31

-Vậy là ổn hết rồi chứ?_Tôi thấp giọng hỏi Gà Còi.

-Chỉ còn chờ cá cắn câu thôi!_Cậu ta dơ đầu Ok với tôi đồng thời nở nụ cười gian nhìn về phía Gà Diên.

-Ông xã...bỏ ngay cái kiểu cười đó đi! Nhìn dè chết được!_Gà Mập thấy thế liền đập thật mạnh vào vai cậu ta.

-Ai..đau!_Gà Còi dùng dánh vẽ đáng thương nhìn nó.

-Còn kêu?_Nó lại trừng mắt nhìn cậu ta.

-Cứ theo kế hoạch mà làm nhé! Thôi giải tán!_Tôi phất tay mấy cái rồi cùng hai đứa kia ra khỏi chỗ ẩn nấp, đỡ mắt công xem hai vợ chồng nó “Liếc mắt đưa tình”.

Vì sợ lộ nên khi nói chuyện, chúng tôi đã phải chôn ra ngoài, vừa bàn vừa lăm lét nhìn xem Gà Diên và Gà Nhí đang ở chỗ nào mà tránh. Khổ không gì bằng! Nhưng mà...“Vì tương lai con em chúng ta” chúng tôi vẫn quyết định hy sinh.

-Mấy ông bà kia còn lững thững ở đó làm gì? Vào lớp nhanh lên, tiết toán đầu tiên đây!_Gà Nhí thấy chúng tôi thì í ới.

Nghe vậy tôi liền tăng tốc. Chết rồi...Toán...bài tập...Tôi còn bài chưa làm! Trời ơi....phen này con chết thật rồi! Cái bài tập mắc dịch kia...hôm qua tôi ngủ quên đâu đã làm! Hu...hu...hu...

Cũng vì thế mà tôi đã bỏ qua ánh mắt như muốn giết người của con nhỏ Y Nhi...bây giờ chuyện bài vở quan trọng hơn!

-Rủi gì làm bài chưa?_Nhỏ bạn bên cạnh quay sang hỏi tôi.

-Tôi chưa..._Tôi vừa vội vàng lấy vở ra vừa cố gắng đáp lại. Nhưng mà...Sao thế này?

-Tôi mượn cái!_Nhỏ bạn nói nhanh rồi giật lấy vở của tôi chép lấy chép để.

Tôi không hiểu! Thật sự không hiểu nổi...Ai đã làm hộ tôi? Là ai? Là...Ak...Hắn? Có phải hắn không? Trong nhà ngoài tôi và hắn ra thì còn ai nữa? Không lẽ ma?

Nếu là hắn giúp tôi thật...chắc tối nay tôi phải kiếm món nào ngon ngon nấu cho hắn thôi! Ừm...phải thế chứ! Nếu hắn không làm hộ...tôi ngủ cả đêm hôm qua thì ai làm cho?

A..a.a...Không phải tối qua tôi ngủ trên bàn sao? Vì có gì lúc tỉnh giấc lại nằm trên giường? Lại là hắn à? Hu..hu...cũng may hắn còn có nhân tính mà không làm gì tôi...nếu không thì...tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi thanh danh của mình!

-Ai chưa làm bài tự giác đứng lên!_Cô giáo dạy toán của tôi đó! Được mệnh danh là “Atula” số 1 của trường tôi luôn.

Lần này thăm rồi...những đứa nào chưa có bài làm trong vở tự động chuẩn bị tinh thần đi...Tôi sẽ cầu nguyện cho các đồng chí! Ra đi thanh thản!

-Tôi nói với các em lần này là lần thứ mấy rồi? Còn mấy tháng nữa là các em thi đại học, các em phải biết nghỉ cho tương lại chứ! Không làm được thì ít ra cũng phải nháp ra, nghĩ thử đi! Hay là đến đọc đề cũng chưa đọc?_Tôi nghiệp mấy đứa bạn của tôi! Đứa nào đứa nấy cũng phải cúi gầm mặt, coi như “Miệng câm, tai điếc” đứng yên như pho tượng nghe cô giáo huấn.

Tuy cô khó tính nhưng cũng vì cô lo cho chúng tôi thôi! Chúng tôi hiểu...vì thế đứa nào cũng kính trọng cô, dù cô nói gì cũng không bao giờ cãi. Có thể nhiều khi cô hơi vô lí bởi tính cô là thế...nhưng cô chỉ phạt thôi, chẳng bao giờ đánh vào điểm số cả...có khi cô còn cho chúng tôi làm lại bài kiểm tra để điểm cao hơn.

Cô nói: “Điểm số không quan trọng, quan trọng là kiến thức! Dù các em có được tổng kết 10 nhưng cái đầu rỗng tuếch thì cũng rơi đại học thôi!”

-Ngồi xuống đi! Về nhà làm lại bài này 10 lần ra giấy, sáng mai nộp lại cho tôi!_Cô phất tay với mấy đứa đang đứng, rồi gọi một người lên chữa bài. Cũng may không phải tôi...chứ không tôi chết! Có biết gì đâu...về phải bảo “Tên đòi bại” giảng lại mới được!

.....

-Nhanh lên! Nhanh lên!_Vợ chồng nhà này đi lâu chết được! Cổ tôi sắp dài như cổ rùa rồi đây này!

-Đây...đây...!_Gà Mập vừa chạy lại vừa thở hổn hển đáp, phía sau là Gà Còi.

-Bây giờ ông lo phía Gà Diên nhé! Hai bọn tôi phụ trách Gà Nhí!_Tôi dặn dò Gà Còi rồi kéo tuột Gà Mập đi. Thời gian hạn hẹp, phải nhanh may ra mới kịp!

-Nhí...Nhí...Nhí...Theo bọn tôi!_Vừa nhìn thấy Gà Nhí, Gà Mập đã vồ tới lôi đi liền, đến cơ hội cho người ta kịp tiêu hoá mọi việc cũng không cho.

-Từ từ...mày làm gì vội?_Gà Nhí bắt mắt nhăn nhó thắc mắc.

-Không còn nhiều thời gian đâu! Trên đường nói chuyện sau!_Tôi leo lên xe, đi phía trước, 2con Gà kia cũng lần lượt theo sau.

32. Chương 32

Chap21: Sinh nhật Gà Diên! (2)

-Rồi...rồi...chỗ này như thế thôi! Mày đánh chỗ kia nhạt đi một chút đi!_Tôi hất cằm chỉ đạo Gà Mập.

-Được chưa?_Nó dùng cọ dậm mỏng phần trên má Gà Nhí theo lời tôi.

-Ừm...ừm...Như thế!_Tôi gạt đầu hài lòng, 2tay vẫn còn đang bận làm tóc cho Gà Nhí.

-2đứa mày làm gì thế? Muốn biến tao thành quỷ à?_Gà Nhí bị biến thành “Tượng người”, ngồi một chỗ bất mãn.

-Mày ngồi yên đi! Mắt tao mày khỏi phải lo, chỉ có thể thành tiên chứ không bao giờ thành quỷ đâu!_Tôi gõ cho nó một cái.

-Bọn mày có âm mưu gì? Mau khai ra! Thành thật được khoan hồng, chống đối sẽ bị xử theo luật!_Nó trừng mắt nhìn tôi và Gà Mập làm chúng tôi thoáng chút bối rối, sau đó liền dùng bộ mặt tươi cười che đi âm mưu phía sau.

-Không có! Muốn mày đẹp hơn để đi sinh nhật Gà Diên thôi mà!_Gà Mập cười hì hì nói.

-Đúng thế! Cả năm mới có một lần!_Tôi cũng tham gia vào phụ hoạ theo.

-Sinh nhật ai mà chẳng một năm một lần, không lẽ 2?_Nó bĩu môi, liếc séo tôi một cái.

-Xong! Đẹp nhé!_Cũng may chúng tôi đã hoàn thành tác phẩm, xoay nó lại đối diện với cái gương để nó tự chime ngưỡng bản thân.

-Tao đây à? _Mắt nó tròn tròn, miệng há hổng không tin nổi.

-Chính xác! Tay nghề bọn tao mà lại! _Tôi và Gà Mập ngấm lại nó một lần nữa rồi tự vỗ ngực khen mình.

-Thôi đến giờ rồi! Đi nào! _Gà Mập nhìn đồng hồ, nói một tiếng rồi kéo chúng tôi đến điểm hẹn.

Phen này Gà Diên chết chắc rồi! Hôm nay Gà Nhí xinh như thế này...cậu ta mà không làm nên trò trống gì thì liệu hồn với tôi!

-Bà xã..._Chúng tôi còn chưa đến cửa quán ăn đã nghe thấy giọng Gà Còi “Ngọt ngào” truyền lại. Mà cái đứa nhận được sự ngọt ngào ấy cũng ngọt ngào không kém mà đáp lại:

-Ông xã..._Nghe 2đứa này gọi nhau mà nổi hết cả da gà...Tao khinh bọn mày! Phải hiểu cảm giác của những người độc thân khi nhìn thấy cảnh đó chứ!

-Vợ chồng nhà này...vào nhanh lên. Đứng chắn hết cả lối đi rồi! _Tôi không nhịn nổi mà tách chúng nó ra, kéo Gà Nhí vào trước.

Còn hai đứa nó thì cười nhăn nhở, dắt tay nhau chạy theo phía sau.

-E.hèm..._Tôi kéo Gà Nhí đến trước mặt Gà Diên. Trông hôm nay đẹp trai hơn mọi ngày nha! Coi như Gà Còi hoàn thành nhiệm vụ vậy! _Chúc mừng sinh nhật! Đây là quà của tôi! _Tôi đưa quà cho cậu ta, sau đó huych huych vai Gà Nhí để nó đi lên tặng quà của nó. Chứ không chắc nó đứng chon chân tại chỗ mất!

-À..ừm..._Nó ngượng kìa! Hai má đỏ ửng luôn...trước giờ nó có bao giờ thế đâu! Chắc tại hôm nay cả Gà Diên và nó đều đẹp hơn thì phải! _Mừng ông tròn 18tuổi! Tặng ông này! _Nói rồi nó chìa hộp quà màu xanh da trời đến trước mặt Gà Diên.

-Cảm ơn! _Cậu ta mỉm cười trong vô thức...mắt vẫn còn đang bận ngấm Gà Nhí đó mà! Chẹp..chẹp..chết thật!

-Thôi mấy ông bà kia...ngồi xuống đi, đứng mãi không mỏi chân à? _Con nhỏ Mập này...tôi phải nhét bánh vào miệng nó mới được! Không khí đang căng mạn thế mà bị nó phá hỏng rồi...

Gà Diên vội vàng tỉnh mộng, kéo ghế ra cho Gà Nhí. Nó nhỏ giọng cảm ơn rồi chậm rãi ngồi xuống! Còn tôi tự kéo, tự ngồi...Haizz..bao giờ tôi mới được như nó?

Buổi sinh nhật diễn ra rất vui vẻ, đứa nào đứa nấy cười đến nổi miệng ngoác cả đến mọng tai bởi đồng chuyện cười của Gà Còi và mấy bài hát dở hơi của tôi với Gà Mập...tuy nhiên...tôi ngửi thấy mùi “gian tình” giữa Gà Diên và Gà Nhí, dường như cả hai đều không tự nhiên như mọi ngày mà có chút ngượng ngùng thì phải! Cá cắn câu rồi thì phải...có lẽ đến lúc 3cái bóng đèn chúng tôi rúi lui rồi!

Tôi dùng di động giấu dưới gầm bàn, nháy số của Gà Mập. Điện thoại nó kêu lên inh ỏi, nó nhìn màn hình sau đó nhìn tôi. Tôi nháy mắt với nó một cái...nó liền hiểu ý đi ra ngoài...nháy lại cho tôi. Sau đó vài giây điện thoại của tôi báo có tin nhắn. Tôi vội mở ra xem rồi đóng lại, nhìn Gà Diên về hồi lỗi:

-Tôi có việc đột xuất, mọi người ở lại vui vẻ nhé! _Sau đó tôi còn cố ý ghé sát vào tai Gà Diên thì thầm: “Cơ hội tới, ông mà bỏ lỡ thì đừng trách!”, rồi lại cười tươi như không có gì vẩy tay đi ra.

Đầu tiên tôi thấy Gà Diên hơi sững sốt, sau đó hai mắt cậu ta loé lên, phát ra ánh sáng rực rỡ nhìn tôi tỏ ý cảm ơn. Tôi biết mà...Muốn cảm ơn lần sau mời tôi ăn cơm được rồi!

Lúc tôi đi đến cửa thì Gà Mập chạy vào, nháy mắt hỏi tôi “Được chưa?”, tôi gật gật đầu. Nó chạy vào định nói phải về rồi kéo Gà Còi đi thì lại xảy ra sự việc chúng tôi không ngờ tới...

-Ai..da...Bạn Mộc Nhiên...Thật là trùng hợp nha! _Đó đó...có nghe thấy cái giọng chanh chua của kẻ mà ai.cũng.biết.là.ai ấy không? Còn giả bộ thân thiện, tươi cười nữa chứ...thấy ón! _Tiệc sinh nhật à? Cho ai vậy?

-Không liên quan đến cậu, đừng có phá đám! _Tôi đứng đơ lại, trần trọc nhìn Y Nhi.

Con nhỏ này xuất hiện...liệu kế hoạch ban đầu có còn xuôn sẻ nữa không? Kế hoạch tôi đã tốn bao công sức chuẩn bị...kế hoạch quyết định hạnh phúc, tương lai của 2 đứa bạn tôi...Làm sao đây?

-Woa...Gà Nhí hôm nay đẹp ha...Tôi tham dự được chứ?_Con nhỏ vừa hỏi vừa tự tiện ngồi xuống trước những con mắt tròn tròn của chúng tôi.

Nhất là Gà Diên...nếu ánh mắt có thể thiêu cháy người thì Y Nhi sớm đã bị cậu ta cho lên giàn hoả thiêu rồi! Tròng mắt cậu ta đã xuất hiện vằn đỏ rồi kìa...Đám phá hỏng chuyện tốt của cậu ta...

33. Chương 33

-Cậu đứng lên! Tránh xa tụi này ra!_Gà Mập nổi nóng, xông đến lôi con nhỏ ra.

Con nhỏ không chịu thua, dùng sức hất Gà Mập ra khiến nó ngã lăn ra đất. Gà Còi vội vàng chạy lại đỡ, tôi và Gà Nhí “Sấn vấy” xông lên thì...

-Đốp..._Tiếng da thịt tiếp xúc giòn vang, vỡ vụn thành từng mảnh nặng trĩu.

Tôi đứng chết chân nhìn cảnh trước mắt...Con nhỏ đó...nó có biết nó vừa làm gì không? Dám tát Gà Nhí...NÓ DÁM TÁT GÀ NHÍ ĐẤY! Mà còn ngay trước mặt Gà Diên nữa chứ...Không cần tôi ra tay nữa..phen này con nhỏ đó linh đủ rồi! Hí..hí..hí..há..há..há..hồ..hồ..hồ...

-Cậu..vừa..làm..cái..gì..vậy?_Gà Diên rít lên từng tiếng qua kẽ răng, thanh âm lạnh lẽo mà chất chứa thù hận. Hai con mắt đỏ ngầu trừng trừng chiếu thẳng vào cái mặt tái mét của Y Nhi.

-Khô.ng...không...phải...Tôi..tôi..chỉ lỡ tay..thôi!_Con nhỏ sợ đến nỗi lắp bắp mãi mới nên lời, cả người co rúm lại lùi dần về phía sau.

Chuyện...Còn phải nói sau? Không phải tôi đã từng tiết lộ rằng bộ dáng tức giận của Gà Diên rất giống người điên sao? Nhìn đi...nhìn đi...Đến tôi, Gà Mập lẫn Gà Nhí cũng đều tái xanh cả mặt đi rồi nè! Đáng sợ thật đó! Cứ như cậu ta muốn giết người đến nơi ấy!

-Mau xin lỗi cậu ấy!_Gà Diên, nghiêng răng trèo trẹo, đưa mắt nhìn về phía Gà Nhí.

Sak..vừa chuyền qua đây liền biến thành dịu dàng, đau sót mới sợ chứ! Tên Gà Diên này...có phải yêu quá đậm sâu rồi không?

-T.ôi..._Y Nhi lén lút nhìn Gà Diên, rồi lại liếc Gà Nhí-một bên má sưng đỏ đang được tôi đỡ-ngập ngừng không muốn xin lỗi.

-NÓI!_Gà Diên ơi, ông có thể đừng gầm lên như thế không? Làm người ta giật cả mình, tái cả mặt.

-Tôi...tôi...hu..hu..hu..._Con nhỏ này điên rồi! Khóc cái gì chứ? Có biết là ai đã động đến Gà Nhí mà còn khóc lóc trước mặt Gà Diên thì càng khiến cậu ta tức giận không?

-CẦM MIỆNG!_Gà Diên lại gầm lên một tiếng rồi “vụt” một cái, bàn tay to lớn đã đặt trầm trệ trên cổ con nhỏ Y Nhi.

-Này..cậu kia! Mau thả bạn gái tôi ra!_Vừa lúc này có một anh chàng đi vào, ăn mặc có vẻ công tử bột, nhìn thấy Y Nhi thì hét âm lên, vội vàng lao tới.

Con nhỏ vui như vừa thoát chết, cố gắng nới lỏng bàn tay Gà Diên ra mà nói với anh chàng kia:

-Anh ơi...cứu..em!

-Chuyện là sao? Cậu mau..._Anh ta chạy đến...chưa kịp làm gì đã...

-“Bộp..”_Linh trợn một cú đấm của Gà Diên vào mặt.

Ngay sau đó, Gà Diên quăng Y Nhi sang một bên, lao vào đấm túi bụi tên bạn trai của con nhỏ.

Tên kia bị ăn đấm liên tục cũng muốn đánh lại...nhưng khổ nỗi...xin lỗi anh đi! Gà Diên nhà chúng tôi đại đen Karate đấy ạ! Anh có đáng lại bằng niềm tin và hi vọng nhá!

34. Chương 34

Chap22: Tở tình...kiểu “Gà Diên”!

Trong quán ăn không ngừng vang lên những tiếng hò hét sợ hãi chói tai của những cô gái không chịu được đả kích, những tiếng cổ vũ của cánh mày râu...và tiếng can ngăn của 4con Gà còn lại chúng tôi. Tôi sợ cứ để Gà Diên tiếp tục thì xảy ra án mạng mất!

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả! Cậu ta vẫn rất hăng hái mà coi mặt tên kia là bao cát, đấm túi bụi. Tình hình này không ổn rồi! Tôi thấy đã có người cầm điện thoại báo cảnh sát...như vậy rất không tốt đối với Gà Diên! Phải làm gì đi chứ!...

-Nhí...mày ngăn ông ấy lại đi!_Tôi huých tay Gà Nhí một cái.

-Đúng đấy! Ông ấy nghe lời mày nhất mà!_Gà Mập cũng sốt sắng bổ sung.

-Nhưng...tao...

-Nhanh lên! Mày muốn xảy ra án mạng à?_Thấy nó chần trừ, tôi cũng mất kiên nhẫn mà lớn tiếng.

Nó choáng một chút rồi ngay lập tức định thần lại, chạy đến chỗ Gà Diên la lớn hơn cả tôi vừa xong:

-DỪNG LẠI! Gà Diên, ông dừng lại đi, đừng đánh nữa!_Nó dùng sức kéo tay Gà Diên ra, nhưng không được.

-Bà tránh ra đi. Bọn họ dám động đến bà, tôi không ra tay không được!_Cậu ta vừa nói vừa đấm mạnh vào cái mặt vốn cũng được coi là hơn người của tên kia giờ đã méo mó, rơm rớm máu.

-Tha cho họ đi! Việc của tôi tự tôi sẽ giải quyết! Ông đâu nhất thiết phải làm vậy!

-Bà nói cái gì?_Cậu ta dừng tay, trợn mắt nhìn thẳng vào Gà Nhí khiến nó rùng mình lùi về sau mấy bước.

-Ông đâu cần phải làm thế! Tôi có thể tự giải quyết mà!

-Chuyện của bà cũng là chuyện của tôi! Bà có hiểu không?

-Vì sao?_Gà Nhí ngây ngốc nhìn Gà Diên.

-Bởi vì...tôi thích bà! TÔI THÍCH BÀ ĐÓ BIẾT CHƯA? Đồ ngốc! Bà là đồ ngốc nhất trên đời!_Cậu ta nói xong rồi bực tức bỏ đi.

-Đuổi theo đi!_Tôi đẩy Gà Nhí đang đơ như pho tượng ra cửa._Đi nhanh lên! Ông ấy mà xảy ra chuyện gì là bà hối hận cả đời đó!

3s sau, trên vỉa hè xuất hiện hình ảnh một cô gái trang điểm nhẹ nhàng xinh đẹp, mặc bộ váy màu hồng phấn đáng yêu, áo khoác chưa kịp kéo kín chạy theo một chàng trai khuôn mặt đằm đằm sát khí...nhưng đẹp trai nha! (Tuy nhiên vẫn không thể so với “Tên đòi bại” được! Đây là sự thật!) Bàn tay phải của chàng trai còn dính máu tươi, thỉnh thoảng nhỏ tong tong xuống nền gạch, nhìn rất sợ!

Cô gái đuổi không kịp liền đem giày cao gót tháo ra, quẳng sang một bên rồi chạy tiếp. Rốt cuộc cũng đến được trước mặt chàng trai.

-Tránh ra!_Gà Diên dừng lại, trầm giọng lên tiếng, cũng chẳng nghe ra cảm xúc gì cả. Nhìn cũng không thèm nhìn Gà Nhí lấy một cái.

-Xin lỗi! Tôi..._Gà Nhí ấp úng, cúi đầu.

-Không phải lỗi của bà! Là tôi rồi việc, thích xen vào chuyện thiên hạ!_Giờ mới biết Gà Diên cũng biết giận đấy!

-Không phải! Tôi...không có ý đó! Chỉ là tôi..._Gà Nhí ngước lên, lén lút nhìn Gà Diên một cái, lại cúi đầu xuống, trên mặt còn phảng phất sắc hồng_Tôi...lo lắng cho ông...sợ ông vì tôi mà liên lụy...Tôi thật sự là..

-Bà có thích tôi không?_Gà Diên không chịu nổi nữa mà cắt ngang.

-Tôi...

-Không phải thì tránh ra để tôi đi!_Gà Diên đẩy Gà Nhí sang một bên, tính bước đi thì lại bị cái tiếng nói nhỏ như muỗi kêu kia kéo lại.

-Có...Tôi thích ông! Rất thích ông! Thích từ rất lâu rồi! Từ lúc chúng ta còn nắm tay nhau đi học...tôi bị ngã...rồi ông chạy đến công tôi về nhà...Từ lúc ấy...tôi biết mình đã thích ông rồi!_Thế mà không chịu nói sớm! Hại tôi với vợ chồng Mập-Còi tính kế nát óc, mất công giàn dựng...Gà Nhí...Mày được lắm! Ngày mai tao hỏi tội mày! Còn nhớ lúc ấy Gà Nhí và tôi cùng bị ngã, thế mà tên Gà Diên kia chỉ biết có nó...cồng nó đi còn để tôi lại một mình. Cũng may lúc ấy chân tôi vẫn còn đi được nên mới có thể theo sau hai đứa nó...không thì tôi bị bỏ rơi rồi! Haizz...số tôi nó khổ thế đấy!

-Thật không?_Được cả cái tên dở hơi này nữa! Còn hỏi lại làm cái gì? Kéo người ta vào mà ôm đi chứ!

-Tôi..._Người ta đang ngượng mà!

-Tôi cũng vậy!_Gà Diên nhẹ nhàng nâng cằm Gà Nhí lên, chậm chậm cúi xuống...A...cái này không được nhìn!

Tôi phải về đây! Núp ở gốc cây này rình trộm 2con Gà kia cũng một lúc rồi, không khéo người ta tưởng tôi đi đánh ghen thì khổ! Về nhanh còn nấu cơm cho “Tên đồi bại” nữa! Về muộn lại khổ!

35. Chương 35

-Anh Bảo ơi!_Vừa về đến nhà, tôi đã hò ầm ỉ! Hi..hi...Hôm nay tôi vui mà!

Ủa...mà sao không thấy hấn trả lời nhỉ? Đi đâu rồi à?

-Em về rồi nè!_Lạ nha! “Tên đồi bại” này ra ngoài mà cũng không thềm khoá cửa gì cả...nhỡ có trộm thì sao? Nhà lại toàn đồ cổ đất tiền thế này! Đúng là...Còn đang tính hỏi hấn thích ăn món gì để nấu mà! Haiz...

Thôi đợi lát nữa vậy! Tôi vừa lăm bằm trong bụng vừa đi vào bếp, tính đem đông nguyên liệu mới mua bỏ vào tủ lạnh thì...

-A...kem!_Là kem đấy! Bao nhiêu là vị nhá! Dâu tây này! Chuối này! Xoài này! Caramen này! Dưa gang này! Chẹp..chẹp...còn cả vị dứa, khoai môn, đậu đỏ....A...SÔCÔLA...ha..ha..ha..Sôcôla...Tôi thích nhất đấy!

Không biết có phải hấn mua cho tôi không....nhưng mà kệ...ăn cái đã! Nếu hấn bắt đền thì mua lại bù cho hấn sau!

-Măm..măm...ầm...Um...Ngon quá à!_Tôi ngồi trên sofa, một tay giữ hộp kem, một tay cầm cái thìa to bự trắng hăng hái xúc...xúc...cho vào miệng nhai nhồm nhoàm.

-Em đang làm gì đấy?_Người ta đang ăn ngon lại làm phiền! Bực mình ghê ta!

-Không thấy à! Ăn kem!_Tôi đáp bằng giọng không mấy thiện cảm, còn chẳng buồn ngẩng đầu nữa.

-Em lại học được cái thói nói chuyện với anh kiểu đấy ở đâu thế hả?

-Á...đau!_Ai dám cốc tôi?_Ai...Ồ..anh..._Tôi mới ngẩng lên đã bị cái người trước mặt làm cho sợ chết khiếp, miếng kem chưa kịp nuốt nghen ngay cổ họng.

-Còn biết gọi anh cơ đấy! Anh tưởng em mê kem đến nỗi mị mị đầu óc rồi!_“Tên đồi bại” lườm nguýt tôi một cách khinh thường rồi ngồi xuống bên cạnh.

Tôi ngửi thấy mùi bạc hà thơm mát toả ra từ người hấn...Chắc vừa mới tắm! Tóc còn ẩm ẩm này! Thảo nào gọi mãi không thấy đâu! Ừm...mình thông minh thật! Ôi...Mình phục mình quá cơ!

-Em bị gì vậy? Tự dưng ngồi gật gù, cười tủm tỉm. Em có biết trông em như vậy ngốc lắm không?_Sak...cái tên này...Lại bắt nạt tôi rồi! Đồ đều...không có nhân tính...đồi bại...vô lương tâm!

-Kệ em!_Tôi bĩu môi, ngoạm một thìa kem thật bự cho bỏ tức.

-Em còn ngồi ăn kem được à? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Còn không mau đi nấu cơm đi!

-Vâng! Em đi đây..._Tôi nhìn đồng hồ, chán nản buông hộp kem ra, đi vào bếp. Nấu cơm nào!

Mà quên mất...tôi phải cảm ơn hần cái vụ bài tập chứ nhỉ?! Hỏi ý kiến hần cái nào!

-Anh Bảo...anh muốn ăn cái gì?

-Thứ anh muốn ăn...em làm được sao?_Hần lạnh lùng liếc tôi, tiện tay đưa một thìa kem vào miệng.

-Anh..._A..a.a...Cái thìa đó...1phút trước...còn ở trong miệng tôi mà! Bây giờ hần...thì không phải là...HAI CHÚNG TÔI HÔN GIÁN TIẾP À? Hu..hu..không biết đâu! Tên sắc lang này...bắt đền hần đấy! Tôi...còn chưa có...nụ hôn đầu nữa mà! Không ngờ lại bị hần...A..a.a...Tôi còn mặt mũi nào gặp ai!

-Em có ý kiến? Kem là anh mua về!

Hix...biết rồi! Ý nói tôi ăn đồ của anh chứ gì?! Lúc khác tôi mua đền...được chưa?! Đồ keo kiệt! Trong tủ còn cả đồng như thế!

Tôi đi đến mở tủ lạnh...nhìn mấy hộp kem ngon lành trước mắt mà không được ăn...nuốt nước bọt, cố gắng nhẫn nhịn mà lấy thực phẩm ra làm đồ ăn. Tôi có ý tốt muốn cảm ơn anh, là anh không nhận đấy nhé! Sau này đừng có nói tôi “Vong ơn phụ nghĩa” đấy!

-Muốn gì thì nói nhanh lên! Em cứ lượn vòng như thế, đến con ruồi cũng chóng mặt rồi chứ đừng nói đến anh!_Hần không chịu nổi nữa mà lên tiếng.

Thì là...tôi muốn hần giảng bài ình...nhưng mà lại không biết mở lời như thế nào...vì thế mà chân tay nó không yên...đi quang phòng hần cả chục vòng rồi mà vẫn không biết nói làm sao đây này!

-Em...anh...Thực ra là..._Tôi muốn bóp cổ mình quá đi! Có mỗi một câu mà nói mãi không xong là sao? Bực mình mà!

-Hết tiền?

-Không phải!_Tiền cậu cho tôi trước hôm đi vẫn còn, đủ tiêu đến hết tuần!_Em muốn...

-Ra ngoài?

-Không phải!_Muộn rồi, tôi ra ngoài làm gì chứ? Lạnh chết tôi!_Thực ra...anh...

-Vấn đề bài tập?

-Ừm..._Phù...Cuối cùng thì hần cũng đoán trúng!

Tôi nghiêng đầu nhìn hần đầy chờ mong. Không biết hần có rảnh để giúp tôi không? Tôi thấy trên bàn hần có mấy tập tài liệu...

-Được rồi! Mang sách vở qua đây đi!_Hần thu gọn mấy thứ trên bàn lại, chừa ra cho tôi một chỗ trống.

Tôi hớn hờ chạy về phòng ôm sách vở sang phòng hần. Khỏi phải nói cũng biết tôi vui cỡ nào rồi! Dù sao cậu cũng đã nói hần rất xuất sắc, bài toán hôm qua khó như thế (Theo quan điểm và trình độ của tôi thôi!) hần cũng giải được...chắc mấy thứ này không thành vấn đề với hần đâu nhỉ?!

-Chỗ nào chưa hiểu?_Hần gõ gõ cái thước lên quyển vở của tôi, hỏi một cách cực kì nghiêm túc...giống kiểu của mấy thầy cô đó!

-Chỗ này ạ!_Tôi cũng học theo hần, tỏ ra là một học trò ham học hiểu chính hiệu, hăng hái chỉ cho hần những chỗ chưa hiểu.

Hần xoa xoa cằm suy nghĩ một lát rồi bắt đầu giảng giải cho tôi. Ừm...hình như hần giảng dễ hiểu hơn thầy cô thì phải?! Đa phần là tôi hiểu hết rồi...Nhưng vẫn muốn hần giảng lại một lần nữa...Bởi vì...ngắm hần chuyên chú giảng bài thật sự rất...thích nha! Ak...trời ơi! Con mắc chứng hám trai của Gà Mập ngày càng nặng rồi! Thật là...nhưng vẫn phải công nhận rằng...hần như thế rất...hấp dẫn! (Chắc dùng từ này diễn tả không sai nhỉ?)

36. Chương 36

Chap 23: Thi cử...

Từ ngày được hấn dạy kèm như thế, tôi thấy mình học khá lên trông thấy luôn mới sợ chứ! Gà Mập còn hỏi tôi đi học thêm ở đâu để nói học cùng nữa...Mặc dù muốn giúp nó...nhưng mà tôi không thể để lộ chuyện tôi ở nhà hấn được...Vì thế...xin lỗi mày nha Gà Mập!

Mà nói thật...mình hấn dạy kèm cũng đủ rồi..thế nên hôm nay tôi đã có một quyết định khá là “Dở hơi”-theo nhận định của Gà Mập: Nghỉ toàn bộ các lớp học thêm! Đỡ tốn tiền còn gì! Chính vì thế mà bây giờ tôi đang bị Gà Nhí lên lớp đây này!

-Mày bị điên à? Sắp thi đến nơi rồi, mày nghỉ học thêm như thế thì định thi kiểu gì? Hay mày tự ôn được?

-Thực ra tao..._Khó sử đây!

-Mày mà nói đúng tao bái mày làm sư phụ, rồi theo mày tu luyện luôn!_Con nhỏ Mập này...tôi biết là sức học của tôi không bằng chúng nó, nhưng mà cũng không nên khinh thường tôi thế chứ!

-Hay là có ai giúp rồi?_Tôi sợ Gà Nhí lắm ấy...nó sắp mò ra sự thật rồi! Tôi phải nói cái gì bây giờ?

-Tao..._Nói cái gì đây?

-A..._Đột nhiên mắt Gà Mập sáng rực, nhảy cẫng lên như vừa phát hiện ra chỗ dấu kho báu, nắm chặt lấy vai tôi mà hỏi _Anh đẹp trai đúng không?

-Cái gì mà anh...Mày..._Tôi trợn tròn mắt nhìn nó...có phải tôi sẽ bị lộ không? Không...không...tôi không muốn! Chúng nó mà biết chuyện chắc chắn sẽ giết chết tôi vì cái tội dám dấu chúng nó...sau đó là tội nói dối...cuối cùng là tội lớn nhất “Không coi chúng nó là bạn nên mới không cho chúng nó biết!”

-Thành thật được khoan hồng, chống đối sẽ sử theo luật!_Tôi nuốt ngụm nước bọt đánh ực một tiếng khi nhìn 2con bạn đang ngày càng dồn tôi đến ngõ cụt.

-Bọn tôi đây này hai ông!_Tôi hét lớn, vẫy tay nhìn về phía sau bọn nó cười thật tươi.

Và khi chúng nó quay đầu lại để nhìn ông xã nhà chúng nó...tôi tranh thủ cơ hội leo lên xe mà chuồn nhanh! Ở lại để mà chết à!

Ngày mai tôi phải đối phó với chúng nó thế nào đây? Đúng là một vấn đề nan giải mà! Thôi kệ đi...chuyện ngày mai để mai tính! Giờ về nhà đã!

.....

-Hề.lồ.ô...Em về rồi!_Tôi phát hiện ra, mỗi khi về nhà, được người khác chào đón thật sự là rất hạnh phúc! Không giống trước kia...5hôm thì 4hôm tôi phải là người chờ cậu về nhà, có khi ngủ quên lúc nào không biết ấy chứ!

-Về rồi thì vào nhà đi! Em ở đó mà lô với ô cái gì?!_Hấn không chào tôi được một câu tử tế hay sao? Đúng là cái đồ bunn xín! Tiết kiệm lời nói nó vừa thôi chứ!

May cho hấn là rạo gần đây tâm tình tôi rất tốt, vì thế không so đo với hấn mà vui vẻ chạy lên phòng thay đồ rồi xuống dưới nhà. Mặc dù trời vẫn còn hơi lạnh nhưng ở trong nhà cũng coi như ấm hơn đi...với lại mặc đồ ở nhà so với đồng phục không phải rất dễ chịu sao!

-Bây giờ vẫn còn chưa đến mùa hè đâu! Em thay ngay cái quần khác cho anh nhờ!_Gì chứ? Tôi mới chạy ra phòng khách được hai bước, còn chưa ngồi xuống mà hấn đã đá kích tôi rồi là sao? Mà tôi thấy có làm sao đâu! Chẳng qua chỉ là...thì cái quần tôi đang mặc thuộc loại “Ngắn hơn đầu gối một gang tay”...đại khái là phù hợp để mặc vào mùa hè chứ không phải thời tiết như thế này...Nhưng mà biết sao được...đây là thói quen của tôi mỗi khi thời tiết se lạnh thế này...đã là thói quen thì khó sửa lắm!

-Còn không mau đi? Định học theo mốt đấy à? “Trên đông, dưới hè”, cộng thêm đôi dép bông kia nữa...em muốn làm vịt chắc! Lạch bà lạch bạch..._Nghe hấn nói kìa...“Tên đồi bại” này...không những thích bắt nạt tôi, bây giờ còn muốn châm chọc tôi nữa cơ đấy!

Tôi ăn mặc như thế thì đã làm sao? Mặc mớ gì đến hần? Hần mặc áo cổ rộng đi quyến rũ người khác...tôi đã nói gì chưa? Đồ mắc dịch...lộng quyền!

-Em đi nấu cơm!_Tôi lảng sang chuyện khác, chạy nhanh vào bếp. Xem hần làm gì được nào?

“Nhà em có con gà trống...mèo con và cún con! Gà trống gáy ò ó o...mèo con chăm chỉ bắt chuột...cún con chăm canh gác nhà!...Con lợn ét...biết ăn không biết hát! Con vịt nâu...quạc quạc không nên câu! Con chim nhỏ...chăm bắt sâu trong vườn...” Tôi vừa lấy đồ trong tủ ra chế biến, vừa nhún nhảy hát linh tinh...chắc giống đứa khùng lắm ấy! Kệ...tôi thích thế đấy! Tranh thủ lúc còn sống mà khùng đi...sau này chết rồi có muốn cũng không được đâu!

Nhưng mà sao một lúc tôi mới thấy kì lạ...động tác tay chân cũng dừng lại. Tại sao lại yên tĩnh như thế? Đột nhiên phía sau lưng truyền đến một trận ớn lạnh, nhồn nhột. Tôi cứng ngắc quay đầu....

Hần...nhàn nhã dựa người vào tường, ánh mắt phức tạp nhìn tôi chằm chằm. Còn nữa...trên tay là máy quay...Sak...CÁI GÌ? Máy quay? Không phải hần lại làm cái trò điên rồ kia chứ?

-Anh...đang làm gì?

-Quay phim!_Hần cười gian trá, còn cố tình dơ máy quay ra cho tôi xem nữa chứ! ĐỒ ĐẾU...

Tôi trợn mắt...sau đó há mồm...cuối cùng đành ngậm lại quay đi. Ai bảo tôi sợ hần, luôn luôn thua hần cơ chứ! Cho dù tôi có nhất quyết bắt hần xoa đi thì cuối cùng hần cũng vẫn giữ lại thôi! Đẳng nào cũng chỉ có hai chúng tôi xem...không chết người...chấp nhận được!

Thôi thì nấu cơm tiếp vậy! Ngày mai tôi còn có hai bài kiểm tra học kì, còn phải nhờ cậy vào hần, không đắc tội được! Tôi lại cắm đầu vào nồi canh đang sôi sùng sục trên bếp, vớt bớt bọt nổi lên.

-Em nấu canh gì vậy?_Tôi giậy mình bởi tiếng nói kề sát bên tai, cổ thấy nhột nhột vì hơi thở của hần.

37. Chương 37

-Anh tránh ra một chút đi!_“Tên đồi bại” này biến thái vậy đó! Cứ nhằm lúc tôi đang nấu thức ăn mà đột kích. Mấy lần tôi suýt bị bỏng vì giạt mình rồi đấy!

-Em thấy chúng ta bây giờ giống cái gì?_Hần không những không tránh ra, còn cố tình sát lại, thổi nhẹ vào tai tôi một cách mờ ám nữa.

Giống cái con khỉ nhà anh! Tránh ra chút coi! Bộ môn đầu độc tôi à? Có biết là từ ngày sống chung nhà với anh đến giờ, chỉ số bậy bạ trong đầu tôi chỉ tăng chứ không có giảm không? Tôi biết là anh đang trêu trọc tôi nhưng mà tôi không thể ngăn trong đầu nảy lên ý nghĩ anh muốn quyến rũ tôi được. Sak...từ bao giờ tôi cũng học được cái kiểu biến thái của hần thế nhỉ? Các cụ nói không sai: “Gần mực thì đen”. Lấy tôi làm ví dụ là rõ ràng rồi nhé!

-Em đang nghĩ gì mà mặt lại đỏ như thế?_Cái cốc của hần làm tôi tỉnh táo hẳn, vội vàng lùi người ra sau...ôm đầu._Còn không mau giọn cơm ra đi! Muốn anh chờ đến lúc nào nữa?_Thấy hần đều không? Trêu trọc tôi xong còn làm ra vẻ không có gì, cầm máy quay đi ra ngoài một cách nhàn tản mới tức chứ! Hừ...cứ đợi đấy! Bao giờ có cơ hội nhất định tôi sẽ báo thù!

Sau hơn một tháng khảo nghiệm, tôi rút ra một kết luận khá chính xác: “Tên đồi bại” còn có một cái tài rất đặc biệt nữa là chỉ cần nói cho hần biết giáo viên môn học đó của tôi tính cách và thói quen như thế nào, nhất định hần sẽ khoanh vùng kiến thức cần học để cho tôi làm bài kiểm tra một cách gọn nhẹ, chính xác nhất. Chính vì thế mà tôi không phải bỏ lưng học thuộc giống vẹt như những đứa khác, tiết kiệm khối công sức đấy! Thảo nào thấy hần đi học nhàn hạ như vậy! Giá mà tôi cũng có tài như hần nhỉ!

Buổi tối qua tôi đã đọc đi đọc lại phần hần khoanh vùng rất kĩ rồi, nhưng không hiểu sao đứng trước phòng thi tôi vẫn thấy hồi hộp? Có lẽ thi tốt nghiệp có nhiều áp lực hơn thi phải! Hoặc là đây không phải kiểm

tra...vì thế hấn không chắc chắn về đề ra phần nào lắm...Tôi có chút lo lắng đó!...À mà hình như không phải một chút đâu...

-Bình tĩnh đi! Không khó như em tưởng tượng đâu!_Hấn không chịu được cái cảnh tôi cứ đi đi lại lại trước mặt nữa mà lên tiếng.

-Nhưng em rất lo! Em cảm thấy...đầu em sắp loạn lên rồi! Em phải làm sao đây?_Tôi kích động đứng trước mặt hấn, không ngừng xoa tay, nhắm nhó mắt mày.

-Học theo anh! Hít thở thật sâu vào!_Hấn nắm lấy tay tôi, giữ lại để tôi không nhảy chồm chồm lên nữa.

Tôi nghe lời hấn, hết hít vào lại thở ra...nhưng vẫn không có hiệu quả! Tôi thực sự sắp điên đến nơi rồi! Hồi hộp quá đi! Nếu tôi không uống thuốc trước khi ra khỏi nhà chắc giờ này đang nằm tại phòng y tế mất!

-Ở đây chờ anh!_Hấn bỏ lại một câu rồi chạy đi đâu đó.

Một lát sau hấn trở về với hộp kem sôcôla to dùng trên tay. Hấn nhìn tôi, cười toả nắng đặt nó vào tay tôi.

-Em ăn đi! Có lẽ sẽ tốt hơn đấy!

Tôi mở hộp kem ra, xúc một thìa thật lớn cho vào miệng. Ừm...hình như tốt hơn rất nhiều, tâm trạng cũng không hoảng loạn như trước nữa. Tôi ngước lên nhìn hấn, đột nhiên rất muốn nói cảm ơn hấn.

-Anh ăn đi!_Tôi đưa một thìa kem đến miệng hấn.

Hấn không phản đối, cũng chẳng nói gì, chỉ mỉm cười há miệng ra. Tôi thấy những người xung quanh nhìn vào và xì xào gì đó...nhưng tôi không quan tâm! Chúng nó xem lại sách, vở thì lo xem đi...buồn đưa thì lo buồn đi...nhìn chúng tôi cái gì? Chẳng lẽ cấm tôi lo lắng sao? Mà tôi lo lắng thì hay làm ra những hành động khùng khùng...thấy chương mất thì dừng nhìn! Còn nữa...sắp thi rồi đó, mấy cô nàng kia vẫn còn tâm trạng ngắm trai sao? Nhìn hấn với ánh mắt ăn tươi nuốt sống như thế không sợ kiến thức bay ra khỏi đầu à? Thật là không đứng đắn gì cả!

.....

-An Mộc Nhiên!_Khi cô giám thị đọc đến tên tôi, tim tôi giật thót mọi cái, luống cuống quay ra nhìn hấn.

-Đừng lo! Vào đi! Cố gắng lên! Anh chờ em ở cổng trường!_Hấn mỉm cười, xoa đầu tôi như cách hấn vẫn làm.

-Nhất định em sẽ làm tốt!_Tôi thấy tinh thần của mình đột nhiên tăng vọt, phấn chấn dơ tay làm điệu tự cổ vũ bản thân.

-An Mộc Nhiên..._Cô giám thị có vẻ mất kiên nhẫn đọc lại tên tôi một lần nữa.

-Dạ...Có em!_Tôi vội vàng chạy vào điểm danh và vào chỗ ngồi...nhưng vẫn không quên nhìn ra cửa sổ. Hấn vẫy tay với tôi rồi rời đi.

Nếu không có quy định cấm người không phận sự lảng vảng gần khu vực thi thì tôi sẽ bắt hấn đứng yên trước cửa sổ để mỗi khi tôi rối rắm hoặc không nghĩ ra đáp án thì có thể nhìn hấn mà nhớ ra. A...không được! Như thế sẽ có rất nhiều người được nhìn hấn miễn phí...không được! Thôi không nghĩ nữa...bây giờ tôi phải tập trung làm bài, quyết không để hấn thất vọng về mình! Dù gì hấn cũng vì tôi mà đóng đô ngoài ấy những hơn 9 tiếng đồng hồ cơ mà!

38. Chương 38

Chap24: Giận dữ...

Thi xong, vừa ra khỏi cửa phòng thi tôi đã bị 4con Gà vây lại, vẻ mặt đứa nào cũng hớn hờ kèm theo đồng tồ mồ.

-Cảm ơn bà nhé!_ Gà Còi hưng phấn vỗ vai tôi.

-Sao mày biết trọng tâm sẽ thi vào những phần ấy vậy?_Gà Mập còn tích cực hơn ông xã nhà nó, đã thấp hơn tôi còn đòi khoác vai tôi nữa chứ.

-Đúng vậy! Mày nói như biết trước đề ấy! Đa phần là trúng, chỉ lệch có mấy câu thôi à!_Gà Nhí cũng xen vào góp vui.

Chúng nó mày một câu, tao một câu làm tôi điên hết cả đầu. Đã đành là làm được bài thì cũng phải cho tôi thở chứ...vậy tôi thế này tôi ngạt chết thì sao? Lấy hơi đâu mà nói nữa?

-Bọn mày từ từ đã! Làm như tao là tội phạm để chúng mày hỏi cung ấy!

-Ừ thì từ từ...Tại bọn tôi tò mò mà!_Đến Gà Diên cũng bắt đầu ra trận rồi đấy! Ai..thật là khổ tôi mà! Biết thế không nói cho chúng mày rồi...có phải bây giờ đỡ phải trả lời mấy câu hỏi này không! Mệt!

Tôi tách chúng nó ra, tiếng lên kéo tay 2con bạn cùng đi, ông xã nhà chúng nó đi phía sau mang túi giùm. Để tránh chúng nó hỏi thêm, tôi vội trả lời ngay vào vấn đề.

-Về chuyện thi cử tao chỉ có thể nói ngắn gọn thế này: Có cao nhân chỉ dạy! Thế thôi!

-Là ai? Cho bọn tao theo với!_Mắt chúng nó sáng rực lên như đèn pha ô tô nhìn tôi. Con xin 2bà...nhìn như thế không sợ người khác nghĩ lung tung sao?

-Mộc Nhiên..._Sak...cái giọng này làm tôi đang định nói lại bị nghẹn lại trong họng, cứng nhắc nhìn về phía trước.

Là...là...HẮN.."Tên đòi bại" kia..Sao lại đứng ở đây chứ? Bây giờ chúng nó nhìn thấy rồi...làm sao đây?

-ANH ĐẸP TRAI?_Gà Mập trợn mắt há mồm hét lên, còn tôi chỉ biết cúi gằm mặt trốn tránh. Cái số tôi sao đen vậy trời? Dấu được hơn 2tháng rồi...còn gần 1tháng nữa thôi...chẳng lẽ lại bị lộ trong lúc này sao?

-Đừng gọi anh như thế! Nghe xa lạ quá!_Hắn tiến đến, tươi cười với đám bạn tôi_Anh là Thiên Bảo.

-À..vâng...Em nhớ rồi! Vậy anh...không phải đang..._Gà Mập chuyển ánh mắt sáng quắc sang nhìn tôi làm mấy đứa kia cũng nhìn theo.

Bộ chúng nó làm như chưa nhìn thấy tôi bao giờ hay sao mà nhìn chăm chú vậy? Tôi bắt đầu thấy không ổn rồi đấy!

-Anh chờ Mộc Nhiên!_Anh có thể nói bớt đi vài câu không? Muốn hại chết tôi hay sao vậy? Đồ độc ác!

-Hai người bây giờ là sao?_Tên Gà Diên này...mọi ngày có tò mò thế này đâu. Sao hôm nay lăm chuyện thế nhỉ?

-Thì như tôi đã nói đó! Chúng tôi có việc, đi trước nhé!_Tôi nói rồi kéo "Tên đòi bại" chạy nhanh khỏi vùng nguy hiểm.

-Có chuyện gì mà lại chạy nhanh như vậy?_Đến được chỗ gửi xe, hắn mới có cơ hội hỏi tôi khi cả hai đang thở hổn hển.

-Không chạy, ở lại để chúng nó bức chết à! Anh không nhìn thấy ánh mắt tra hỏi của chúng nó sao? Chúng nó mà biết em ở nhà anh thì chúng nó xay em ra cám! Chết là cái chắc!

-Em chưa cho họ biết chuyện?_Nét mặt hắn có vẻ trầm xuống như không vui. Sao vậy? Tôi lại làm cái gì sai à?

-Dù sao cậu cũng sắp về rồi, chờ đến lúc ấy thì em đâu cần phải nói nữa đâu! Dẫu thì dẫu luôn cho chót mà! Tôi còn đang tính nói tiếp thì thấy hắn xoay người về phía vừa chạy, thế là vội vàng nín hán lại.

-Anh làm gì?

-Nói cho bạn em biết!_Hắn không để ý, tiếp tục bước đi.

Hắn muốn hại chết tôi à? Khi không sao lại nói cho chúng nó biết làm gì chứ?

-Đừng! Anh thương em thì đừng có nói! Em xin anh đấy!_Thấy tôi khẩn chương chưa? Không khẩn chương sao được!

-Em tránh ra!_Hắn lạnh lùng ra lệnh.

-Không! Anh đừng đi! Làm ơn đi!_Tôi bày ra bộ dạng bi thương, ôm chặt lấy cánh tay hắn.

-Em có bỏ ra không?_Hắn nhìn tôi, rồi lại đưa mắt nhìn xung quang. Khuôn mặt nghiêm túc điểm chút ngưng ngừng khi bị những người đi qua chỉ trỏ.

-Không! Anh phải hứa là không đi thì em mới bỏ!_Tôi cương quyết ôm tay hắn. Đùa à? Bỏ ra để hắn đi nói cho bọn bạn tôi biết thì tôi chỉ có đường chết thôi! Tính mạng của tôi quan trọng mà!

-Em muốn bị cắt giảm tiền tiêu vặt?_Hắn bắt đầu đe dọa. Thấy tôi lắc đầu nguầy nguậy, hắn lại trừng mắt nhìn_Vậy thì bỏ ra!

-Em xin anh mà!_Tôi càng lắc đầu kịch liệt hơn_Đừng đi có được không? Anh đi, em chết cho anh xem!

-Yêu nhau cho lắm vào giờ lại đòi chia tay. Cãi nhau thì về nhà mà giải quyết! Ở giữa đường giữa phố kêu gào còn không thấy mặt mặt. Đúng là mắt mũi quan đô thị!_Một bà cô đi qua, ánh mắt chán ghét nhìn chúng tôi.

Sak...tôi đã nói cái gì mà người khác lại hiểu nhầm như thế? Trời ơi...chuyện chính chưa xong đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn rồi! Thật là điên đầu!

-Bác ơi...không phải như bác nghĩ đâu! Bọn cháu không phải là...A..._Tôi còn chưa giải thích xong với người ta đã bị hắn kéo đi. Làm cái gì mà...Ak...tôi không dám lên tiếng đâu! Sao sắc mặt hắn ngày càng đen lại thế này? So với Bao Công chắc cũng không kém đâu! Tôi...sợ!

39. Chương 39

-Lên xe!_Ngữ khí của hắn lạnh băng, khiến tôi cũng phải rùng mình...mặc dù đã sắp đến hè.

Tôi ngoan ngoãn tiếp nhận mũ bảo hiểm hắn đưa cho đội vào rồi trèo lên xe. Những lúc thế này, để tránh nguy hiểm đến tính mạng thì tốt nhất tôi nên nghe lời, đó mới là thượng sách!

Trên đường về nhà, hắn không nói một lời, tôi thì buồn bực vì hắn nói sẽ đãi tôi ăn ở nhà hàng mà lại đưa tôi về nhà nên cũng chẳng buồn mở miệng luôn. Cứ thế giữa chúng tôi xuất hiện không khí kì quái mà chính tôi cũng không thể giải thích được nguyên nhân dẫn đến.

Về đến nhà, hắn một đường thẳng trở về phòng rồi không ra nữa. Tôi nấu cơm xong vẫn chưa thấy hắn xuống liền chạy lên gõ cửa.

Nhưng mà khổ nỗi cửa không khoá...tôi cứ vậy xông vào thôi!

-Anh Bảo ơi! Em nấu cơm xong rồi!_Ồ đâu rồi? Sao không có đây vậy?_Anh Bảo...xuống ăn cơm! Anh...

Nếu có thể nhìn thì mọi người có thể thấy mắt tôi mở to như thế nào rồi đấy! So với mắt bò hình như cũng không kém đâu! Vì sao ư? Ừc...Nhìn về phía cửa phòng tắm đi thì biết liền!

Hắn...vâng...chính là “Tên đòi bại”-Thiên Bảo...vừa từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm phía dưới, mái tóc ướt sũng rủ xuống thập phần mê hoặc, nước da ngăm ngăm khoẻ khoắn còn đọng vài giọt nước, cơ bắp không quá lớn nhưng lại khiến người ta mê mẩn ngắm nhìn mà...tôi là một ví dụ sáng giá nhất nè!

Ừc...sao tôi lại lâm vào cái tình huống dở khóc dở cười này cơ chứ? Đã thế còn không thể điều khiển tầm mắt rời đi, mắt hết lí trí mà si ngốc đứng nguyên tại chỗ...nhìn hắn. Thật là...

-Em nhìn đủ chưa?_Đến tận khi hắn lên tiếng, tôi mới “Bang” một tiếng tỉnh lại.

-A..a.a.a...._Ngay khi ý thức được mọi chuyện liền không kiêng rè gì mà hét chói tai chạy ra ngoài._Không nhìn thấy gì hết! Không thấy gì hết! Tôi chưa thấy gì cả! Tôi mất trí nhớ rồi!...a..a....a....

Tôi sắp điên rồi! Sao tôi có thể nhìn hấn đến cái mức...Không thể tưởng tượng được! Sau này tôi biết đối mặt thế nào với hấn đây? Nếu hấn đem chuyện này ra trọc tôi thì tôi có chui xuống đất hay bay lên trời...thậm chí là nhảy xuống sông..Hồng cũng không hết xấu hổ! Mà huống hồ...những chuyện đó tôi đều không thể làm được thì lúc ấy tôi biết làm sao? Hu...hu...hu...

Nhưng mà lạ hơn là hấn chẳng phản ứng gì cả. Từ lúc tôi trốn trong phòng đến giờ cũng không nghe hấn gọi...Không biết sao nhưng tôi thấy hụt hẫng lắm! Hấn không quan tâm đến tôi nữa...

Thôi được rồi! Tôi quyết định xuống nhà đây! Dù gì cũng phải đối mặt thì nên đối mặt sớm một chút...chỉ sợ càng kéo dài tôi càng đau đầu thôi!

Ồ...sao không thấy ai vậy kia? Đồ ăn trên bàn vẫn nguyên vẹn...Không lẽ hấn ra ngoài rồi? Vậy là tôi phải ăn cơm một mình à? Haizz...

.....

Quả thực là đã lâu rồi tôi không ngồi ăn một mình nên bây giờ, trong hoàn cảnh này tôi thấy chán nản cực kì...nuốt cũng không trôi thứ gì vào bụng cả!

Hoàng Thiên Bảo...anh là đồ không có nhân tính! Ra ngoài ăn mà không cho tôi đi cùng...lặng lẽ mà đi như thế à? Ít ra cũng phải nói với tôi một tiếng chứ! Đàng này...đã thế còn để tôi ăn cơm một mình...Tôi...GHÉT...anh...Hừ...đội đầu! Thế nào rồi cũng có hôm tôi để anh phải nếm cái cảm giác này cho xem!

“Rừm...rừm...rừm...” Ừa tiếng gì vậy? Hình như là tiếng động cơ! Chẳng lẽ...

-A...Anh về rồi à? Ăn cơm chưa để em đi hâm lại thức ăn cho?_Vừa nhìn thấy hấn là tôi đã hí hửng chạy đến bên, y như kiểu con gái ra đón bố đi công tác lâu ngày mới về ấy!

-Ăn rồi! _Sak...thấy hấn có quá đáng không? Ừ thì hấn ăn rồi...không ăn nữa thì cũng nên nói nhẹ nhàng rằng “Anh ăn rồi!” hay “Cảm ơn em!” rồi hỏi tôi ăn chưa chứ! Đàng này chỉ cộc lốc có 2 từ như thế...giọng điệu thì lạnh lùng xa cách, mang theo chút ghét bỏ nữa...

Chỉ vì chuyện lúc chiều...mà hấn giận tới bây giờ sao? Tôi không hiểu...tôi thật sự không hiểu cái chuyện ấy có liên quan gì đến tâm tình của hấn mà hấn lại thành ra như thế này? Thôi được rồi...anh không muốn nhìn thấy em nữa thì em lặn cho khuất mắt anh...THẾ ĐƯỢC CHƯA? Các người ai cũng thế...cứ dần dần vất bỏ tôi...suy cho cùng tôi đối với các người cũng đâu là cái gì đáng để bận tâm!

Thế là tôi ury khuất đi vào bếp, gọn dẹp xong xuôi rồi lên phòng. Còn về phần hấn thì từ lúc về, ngoài cái câu 2 chữ kia ra cũng không nói thêm câu nào nữa mà đi thẳng lên phòng. Nếu tôi không nhầm thì hấn vừa đi ra ngoài với bạn gái hay sao ấy...bởi vì lúc hấn về tôi có ngửi thấy mùi nước hoa của con gái trên người hấn mà! Sướng quá nhỉ? Hấn thì được ra ngoài ăn cơm cùng bạn gái còn tôi thì phải ở nhà ăn cơm một mình.

Không hiểu sao cứ nghĩ đến cảnh hấn vừa cười nói, vừa vui vẻ ăn uống với một chị gái xinh đẹp nào đó...tôi thấy tay chân ngứa ngáy kinh khủng...chỉ muốn dắm vào cái mặt cái tên đáng ghét, đồi bại, vô nhân tính kia vài quả cho rồi! Thôi mặc hấn đi! Giờ tôi đi ngủ...mai còn phải thi nốt 2 môn nữa! Thật là bực mình mà! Hừ...

40. Chương 40

Chap25: Cảm nắng...

-Này...Rù ơi chờ bọn tao với!_Cuối cùng cũng thi xong! Bây giờ tôi muốn đi đâu đó một mình cho khuây khoả nhưng mà còn chưa ra khỏi cổng trường đã bị nhỏ Gà Mập gọi lại rồi! Ai...lại chuyện gì nữa đây?

-Tao đây! Gọi gì?

-Sao trông mày ủ rũ thế? Không làm được bài à?_Tôi biết Gà Nhí lo lắng cho tôi nhưng hiện giờ tôi không muốn nói gì hết! Tôi thấy mệt mỏi lắm!

-Không! Làm được! Nếu không có chuyện gì tao đi trước nhé!_Tôi nói rồi bước đi.

Tôi nghe thấy tiếng chúng nó tranh luận phía sau rằng nên hay không nên đi theo tôi...kết quả cuối cùng là...ông xã nhà chúng nó lôi mỗi đứa đi một đằng còn tôi đi một đằng. Cái bọn này...tôi còn tưởng chúng nó quan tâm đến tôi lắm...Ai..rất cuộc thì so với ông xã nhà chúng nó, tôi cũng chỉ là con muỗi thôi!

.....

Mới đầu hè thôi mà trời đã như thế này rồi...không biết mấy nữa sẽ nóng đến thế nào đây? Ông trời ơi con ghét mùa hè! Vừa nóng...vừa mệt...có khi còn bị cắt điện nữa...Nếu mà dính phải hôm đi học, trời nắng gắt, vác mặt ra đường thì không khác gì chui vào cái lò quay khổng lồ cả! Thế mà học sinh chúng ta vẫn phải đi đấy! Tội không?!

Ôi cái đời học sinh...bao giờ tôi mới thoát khỏi cái cảnh này đây? Thà kiếm đại một anh chồng nào đó kha khá một chút, sau đấy ở nhà nằm điều hoà, đắp mặt nạ, uống nước hoa quả...chờ chồng mang tiền về có phải tốt không? Nói đi nói lại vẫn là chuyện tương lai...sau này tính đi! Bây giờ việc tôi cần quan tâm nhất là...cái “Tên đòi bái” kia kìa!

Hắn đúng là cái đồ thù dai! Uống công tôi sáng nay làm đồ ăn ngon thế mà hắn không thèm ăn miếng nào...hừ...lại còn ăn mặc rất bảnh đi ra ngoài nữa chứ! Chắc lại đi với cô bạn gái xinh đẹp nào chứ gì? Còn không đưa tôi đi thi nữa, để tôi phải đạp xe trong cái thời tiết nắng nôi không mũ nón thế này...Tôi mà bị ốm thì không ai nấu cơm cho anh ăn nữa đâu! Lúc ấy thì đi mà gọi bạn gái anh đến nhá!

.....

Vâng! Và câu nói vô ý kia của tôi đã trở thành hiện thực khi tôi về nhà với tình trạng mặt đỏ gay, cả người nóng hừng hực, mồ hôi chảy ròng ròng...Cái này có thể gọi là gì nhỉ? Cảm nắng chẳng? Mặc kệ đi! Đằng nào cũng thế rồi...Tôi đã nói mà...cơ thể tôi không được như người khác, nhất là vào cái khoảng thời gian chuyển mùa này lại càng dễ bệnh hơn. Bây giờ biết làm sao nữa...Tắm xong rồi đi ngủ vậy!

.....

Lúc tôi tỉnh lại lần thứ nhất..vẫn chưa đến mức tệ lắm...tôi xuống nhà lấy một cốc nước xong rồi lại lên phòng nằm. Hắn chưa về!

Lần thứ 2 tỉnh lại...tình trạng không khác lần thứ nhất là bao...chỉ có điều tôi thấy mệt hơn trước một chút. Hắn vẫn chưa về!

Tôi muốn gọi điện cho hắn...nhưng nghĩ đến việc hắn đang đi cùng bạn gái mà tôi lại làm phiền...mắc công hắn bực mình với tôi...vì thế tôi quyết định không gọi cho hắn nữa mà gọi cho cậu! Cũng lâu rồi hai cậu cháu tôi không trò chuyện rồi còn gì!

“-Cậu nè con! Sao...thì tốt chứ?_Giọng cậu có vẻ hơi mệt nhưng vẫn cố tươi cười với tôi. Vất vả cho cậu rồi!

-Vâng! Cũng được ạ! Bao giờ cậu về?_Tôi cũng cố làm bộ không sao...đơn giản vì tôi cũng như cậu, không muốn người khác lo lắng ình mà thôi!

-Cuối tháng này cậu về! Con bị ốm à? Sao cậu nghe giọng con khang khác.

-Không sao đâu ạ! Chắc vừa thi xong nên con hơi mệt thôi! Vậy cậu làm việc tiếp đi nhé! Con chào cậu!

-Ừ...vậy con ngủ một lát đi cho khoẻ!

-Cậu ơi...

-Sao thế?

-Con nhớ cậu! Con yêu cậu lắm!_Nói xong, không chờ cậu kịp phản ứng lại tôi đã vội cúp máy. Tôi sợ nếu qua thêm vài giây nữa chắc tôi khóc mất!”

Người ta chẳng đã nói rằng khi con người ta bệnh tật hay ốm yếu là lúc họ yếu đuối nhất còn gì. Và lúc ấy là lúc mà họ cần có một chỗ dựa tinh thần nhất! Vậy mà nhìn tôi lúc này xem...Còn gì ngoài mình tôi và một đàn gấu mèo? Tự nhiên tôi thấy tủi thân kinh khủng! Rốt cuộc thì tôi còn sống trên đời này để làm cái gì đây?...

.....

Đến lần thứ 5, lết được cái xác đến bên cái tủ lạnh, rót được cốc nước mà chưa kịp uống thì tôi đã thấy cả người vô lực, hai mắt nặng trĩu...Xong! Tôi xỉu rồi! Lần này khỏi tỉnh lại luôn! Haiz...thế cũng tốt! Ước gì tôi đừng bao giờ tỉnh lại! Như thế có lẽ tôi sẽ được gặp anh...và rời xa cái thế giới không thuộc về tôi này!

—————Nhưng ước chỉ là ước! Sự thực thì tôi vẫn tỉnh lại...

Và ngay khi tôi vừa mở mắt, còn chưa kịp định hồn đã lại bay mất rồi! Bởi vì tôi thấy một cảnh rất chi là kinh điển trong mấy bộ phim tình cảm...Đó là: Người con trai ngủ gục bên cạnh giường của người con gái mà anh ta yêu.

Ừ thì hiện giờ tôi cũng ở trong tình trạng đó đây! Chỉ khác là tôi không phải người được người ta yêu thôi!

Lại bệnh viện à? Tôi bắt đầu thấy ghét nơi này rồi đấy! Nhìn hắn có vẻ tiêu tụy nhỉ? Vậy thì để hắn ngủ vậy, tôi ra ngoài lấy nước uống đây! Khát quá...

.....

41. Chương 41

Hành lang bệnh viện có vẻ vắng người. Có lẽ giờ đang là ban đêm! Cũng tốt! Chứ nhìn tôi bây giờ có khác gì xác chết di động đâu...người khác nhìn thấy chẳng hét âm lên, hoặc không thì cũng chạy mất dép cho xem!

Khi tôi đến chỗ máy bán hàng tự động, lúc đứng chờ, vô tình tôi nhìn lên cái đồng hồ điện tử bên cạnh...Sak...thì ra tôi đã xỉu được 2ngày rồi đấy! Mà còn nữa...đồng hồ vừa đúng 12h xong!

“Loẹt xoẹt...loẹt xoẹt...” Tôi thấy sống lưng có luồng gió chạy qua...ớn lạnh! Cái gì vậy trời? Đừng nói là...

Tôi chậm chạp lấy chai nước, cẩn thận quay đầu lại....

-A.a.a.a....._Không chỉ có một mà là 2...cả tôi và con ma kia đều hét âm lên khi nhìn thấy đối phương.

Và thế là tôi lấy hết sức mà chạy về phòng...chai nước vừa mới mua, còn chưa kịp uống cũng rơi mất...nhưng tôi không dám quay lại nhặt! Số tôi sao mà đen vậy trời? Đã giống ma rồi thế mà vẫn gặp ma..còn dọa a sợ mới kinh chứ! Cũng may tôi còn nhớ số phòng...không là lạc luôn rồi! Hu..hu...tôi khát quá! Cỗ họng khô rát rồi nè! Làm sao đây?

“Rầm...” Lại cái gì nữa? Tôi còn chưa ngồi nghỉ được 2phút đâu!

Ồ...tôi nhớ là “Tên tồi bại” còn đang ngủ mà...Sao lại chạy đi đâu rồi về đập cửa cái rầm thế kia? Phải biết bảo vệ của công chứ! Mà sắc mặt hắn khó coi vậy trời? Gặp ma giống tôi à?

-Em bị điên à?_Có phải hắn uống nhầm thuốc không? Sao lại nói nặng với tôi vậy? Tôi có làm gì đâu! Hơn nữa...hắn phải nhớ tôi đang là bệnh nhân đấy nhé!

-Em...

-Em cái gì mà em! Đang bệnh như thế lại còn chạy lung tung...Em có còn nhớ em đang là bệnh nhân không? Tỉnh rồi thì phải gọi anh chứ...Đi đâu cũng không nói lấy một tiếng. Ồm cũng không biết gọi điện cho anh à? Nếu anh không về kịp thì sẽ ra sao? Ngộ nhớ em gặp chuyện gì thì anh phải...

Ồ...sao đang nói luyên thuyên lại dừng lại thế? Tôi tưởng hắn còn diễn thuyết tiếp đến mai cơ! Còn dám mắng tôi à? Hắn cũng thế mà hắn còn nói ai! Tại cái người vô tâm nào bỏ tôi để đi với bạn gái mà tôi bị như vậy hả? Không phải hắn thì còn ai vào đây! Thế mà còn...Đồ vô lí...phong kiến cầm quyền! Hứ...

Ủa...mà hần đang nói cái gì ấy nhỉ? Nếu tôi gặp chuyện thì hần làm sao? Không phải là...

-Ý anh nói là?

-À..ừ...thì tức là anh phải ăn nói với cậu em ra sao đấy?!_Hừ...đấy thấy chưa? Có phải hần lo cho tôi đâu! Chẳng qua là vì không biết phải ăn nói với cậu tôi thế nào thôi!

-Vậy thì anh không phải lo! Em sẽ không nói với cậu đâu! Em gây ra, em chịu...đâu phải lỗi tại anh!

-Em..._Hần tức giận, định nói cái gì rồi lại thôi_Giờ em nằm xuống đi! Mới tỉnh lại, còn chưa khoẻ đâu mà đã chạy lung tung.

-Vâng!_Tôi thờ ơ đáp lại một tiếng nhưng cũng không quên chuyện quan trọng_Em khát nước! Anh lấy giùm em!

-Được rồi! Nằm xuống chờ anh lấy cho!_Hần đỡ tôi nằm xuống, điều chỉnh nhiệt độ phòng cho phù hợp rồi cẩn thận đắp chăn cho tôi sau đó mới đi ra ngoài.

-Anh Bảo..._Tôi đang suy nghĩ xem có nên nói với hần câu này không...cuối cùng tôi vẫn quyết định nói_Vừa này em gặp ma đấy! Anh phải cẩn thận!

-Anh biết rồi!_Hần cười nhẹ rồi đóng cửa lại. Còn tôi thì nằm thong dong hưởng gió mát chờ hần về!

Nhà giàu sướng thế đấy! Đến ôsin như tôi nằm viện mà cũng được nằm phòng V.I.P nè! Haizz...nếu không biết chuyện có khi tôi còn ảo tưởng hần thích mình nữa ấy chứ! Nhưng thực tế thì sao? Hần như thế cũng chỉ vì cậu tôi đã nhờ hần thôi! Chỉ có thế chứ không vì lí do nào khác cả! Nhưng tại sao tôi lại thấy mất mát, hụt hững như vậy? Có phải là...Không! Làm sao như thế được! Đấy chỉ là cảm kích thôi! An Mộc Nhiên...Mày phải nhớ rõ điều đó nghe chưa?! Nhất định không được để bản thân “Xa cơ lỡ bước”!

42. Chương 42

Chap26: Chúng ta hoà nhé?!

Từ lúc tôi tỉnh lại, hần chăm sóc cho tôi phải nói là...hơn mẹ chăm con luôn! Nhưng mà...tôi không cần! Nếu vì cậu mà hần làm thế thì còn có ý nghĩ gì? Một mình tôi vẫn có thể sống mà!

-Anh không cần ở lại đâu! Nếu anh có hẹn thì đi đi! Em tự lo được!_Mới có 30phút mà điện thoại của hần đã kêu đến 8lần rồi. Chắc bạn gái hần gọi đây mà! Còn không dám nghe trước mặt tôi nữa chứ! Tôi có là cái gì đâu mà phải dẫu!

-Không sao! Đều không phải việc gì quan trọng! Em mau uống cái này đi!_Đấy! Tôi mới ăn cam cách đây có 45phút mà giờ hần đã lại bắt tôi uống sữa rồi. Có phải là hơn mẹ chăm con không? Mà cái dạ dày của tôi vốn nó đã “Lớn” rồi chứ! Bị hần nhồi cho cứ gọi là...không thừa một lỗ hổng!

-Em hãy còn...

-Không cần! Uống nhanh!_Tôi còn chưa kịp nói nốt từ “No” mà! Đúng là cái đồ....A..a..a...làm sao tôi nhét nổi cái cốc này vào bụng chứ!

-Nhưng mà...

-Nếu không thì để anh giúp!_Lúc hần nói câu này trông mặt hần gian ơ là gian luôn ấy!

Ý gì đây? Nếu mà muốn uống thì phải...Ak...tên đòi bại...xấu xa...Sắc lang! Có bạn gái rồi mà hở ra cái là trêu tôi được ngay là sao hả? Bộ hần không sợ bạn gái hần ghen à? Mà nếu hần không sợ thì cũng phải nghĩ cho tôi chứ! Nhờ người ta tưởng tôi có ý đồ gì với hần thì có phải là khổ tôi không!

-Không cần! Em uống!_Tôi cuống quýt nhận lấy cốc sữa. Đùa à...tên này nói là làm đấy! Không dờn được đâu! Tôi thề đấy!

-Như vậy mới ngoan!_Còn xoa đầu nữa...TÔI SẮP TRỞ THÀNH CON HẦN ĐẾN NƠI RỒI!

-Anh hết giận em rồi à?_Tôi vừa nhấp ngụm sữa vừa hỏi. Tại vì cái vấn đề này tôi tò mò mấy ngày rồi, không chịu được nữa!

-Chưa đâu!_Ak...còn chưa à? Sao mà thù dai thế! Mà tôi còn chưa biết hẳn giận tôi về cái gì cơ mà!

-Thôi mà! Anh là người lớn sẽ không chấp nhặt với con nít như em đúng không?! Đừng giận nữa nhá...nhá...nhá...nhá..._Tôi đặt cốc sữa xuống bàn, ôm tay hẩn lắc qua lắc lại. Những lúc như vậy...ninh nọt là thượng sách!

-Em biết tội của em rồi?_Hẩn nhón mày.

Còn tôi thì cúi đầu, cụp mi...Ai...hẩn không nói sao tôi biết tôi sai chỗ nào! Đàng đánh lạc hướng hẳn vậy!

-Vâng! Em biết rồi! Sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh! Anh bảo em đi hướng Đông thì nhất định em sẽ không đi hướng Tây! (Em sang hướng Bắc với hướng Nam em đi!) Anh nói em ở nhà, nhất định em sẽ không ra ngoài! (Em ra vườn hái hoa quả ăn!) Chúng ta làm hoà nhé?!

-Tin em được không?_Hẩn tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn tôi dò xét từ trên xuống dưới.

-Tin được!_Tôi thấy thế liền gạt đầu như bỏ củi. Cốt sao để hẳn hết giận là được rồi! Tôi ghét cảm giác phải tồn tại một mình lắm!

-Được rồi! Tin em lần này! Giờ thì uống nốt đi, đừng có mà mượn cơ hội làm biếng!_Hu..hu...cứ tưởng sẽ tránh được! Ai ngờ cuối cùng vẫn phải uống cái thứ này! Ai...cái bụng của tôi!

Đợi này ra viện có khi tôi tăng lên được hẳn mấy cân cũng nên! Mà phải nhớ là tôi nằm viện có chưa đến một tuần đâu nhá! (Đây là hẳn bắt ép chứ tôi không muốn đâu! Cái này mà phải nằm viện lâu như thế...để người khác biết chắc tôi phải kiếm cái lỗ nẻ mà chui xuống mất!)

.....

Trong lúc tôi nằm viện, lũ bạn Gà có đến thăm mấy lần...mà lần nào cũng đeo cái bản mặt “Tao biết hết rồi nhé!” cười tươi hơn hờ với tôi, thi thoảng nhìn tôi rồi lại liếc “Tên đồi bại” xong nhìn nhau cười thâm hiểm...Chúng nó làm tôi tức muốn điên luôn ấy! Vì thế mà tôi không cho chúng nó đến nữa...mặc công tôi bốc hoả...còn hẳn thì ngồi một bên cười thoả mãn! Đúng là đồ không có lương tâm...cười trên nỗi đau khổ của người khác!

Mà được cái...lúc về nhà tôi sướng lắm nhá! Đi học hẳn đưa đi, đón về...về nhà chỉ việc ngồi một chỗ chơi, nhà không cần giặt, quần áo không cần giặt, cơm không cần nấu...tất cả hẳn đều làm hết! Muốn ăn cái gì kêu một tiếng...lát sau hẳn mua về liền! Có ôsin nào sướng như tôi không? Không phải làm gì...ngồi một chỗ xem ông chủ thay mình làm việc mà vẫn được nhận lương...Có khi tôi còn sướng hơn cả vợ hẳn sau này nữa ấy chứ!...Nhưng chỉ được mấy ngày thôi! Sau đó tôi lại phải nấu cơm, giặt quần áo...như thường!

Hôm biết kết quả thi tốt nghiệp, tan học một phát là tôi lao ngay ra cổng, nhìn thấy hẳn thì không kìm chế nổi mà ôm chầm lấy hẳn, nhảy tung tung lên...Là bởi vì tôi và 4con Gà kia đều nằm trong số những đứa được bằng giỏi. Còn con nhỏ Y Nhi...vì môn lịch sử lệch tử mà chỉ được bằng khá...Ha..ha..nhìn mặt nó lúc ấy buồn cười lắm!

Từ cái hôm sinh nhật Gà Diên đến giờ, nó im hơi lặng tiếng thật! Kể cả vụ tên bạn trai nó cũng không thấy động tĩnh gì. Có lẽ tên đó vẫn còn đang nằm trong khoa chấn thương chỉnh hình của bệnh viện nào đó rồi! Nếu mà tên đó muốn kiện Gà Diên...xin lỗi nhá...kiện đi! Đàng nào chẳng thua! Gà Diên có ông anh họ là luật sư có tiếng, nhà cậu ta lại giàu...tên kia có mà đấu bằng niềm tin và hi vọng nhá!

43. Chương 43

Rạo này trời càng ngày càng nóng! Nếu ở trong nhà, điều hoà mát mẻ thì không nói làm gì! Hễ bước chân ra ngoài là lại muốn chui vào nhà ngay thôi!

Cũng may tôi có hẳn dạy kèm nên không phải ra ngoài nhiều. Chỉ khổ thân mấy đứa bạn Gà của tôi ngày đêm chạy chỗ này, tạt chỗ kia ôn tập...Xin lỗi...nhưng tao không giúp được! Sau này chúng mày cưới, nhất định tao sẽ mừng quà thật lớn để bù đắp cho chúng mày! Thế nhé!

“Cốp!”

-Ui...da..._Ai dám cốc đầu tôi? Tôi sẽ...

-Anh bảo em làm bài này mà sao em lại làm bài khác? Ngồi đó mà thả hồn theo gió! Còn không mau làm đi!_Còn ai ngoài “Tên đòi bại” này nữa! Hu...hu...khóc không ra nước mắt mà!

Mấy ngày nữa cậu về rồi...tôi cốc thêm ngồi đây cho hấn cốc đầu nữa! Hứ...tôi về nhà nhờ cậu dạy kèm còn tốt hơn!

Nghĩ là nghĩ thế! Nhưng ngoài miệng tôi đương nhiên vẫn phải tươi cười nịnh nọt, ngoan ngoãn làm theo lời hấn, đọc đề cái bài toán kia.Ak...nhưng mà...

-Anh Bảo...cái này...em...

-Không biết làm?_Cái tên này...chỉ được cái hiểu tôi thôi! Quả thực là cái bài này hơi khó so với trình độ của tôi!

-Vâng! Anh giảng cho em đi!_Lần trước hấn bảo chỗ nào không hiểu phải hỏi ngay. Vậy nên tôi cũng tự nhiên mà hỏi! Hấn tình nguyện giảng...tội gì tôi không hỏi!

Và thế là...hấn nghiêm túc giảng bài...tôi chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cũng tranh thủ...ngắm trộm hấn mấy cái! Ai bảo hấn đẹp trai...chỉ nhìn không có chết ai đâu! Bạn gái hấn cũng không ở đây, lại không có nội gián...biết làm sao được!

-Anh biết anh đẹp trai rồi! Nhưng em cũng không cần nhìn đến mức ấy đâu!_Tôi đang nhìn dở, đột nhiên hấn nói vậy làm tôi xấu hổ không biết dấu mắt đi đâu cả! Chết mất thôi!

-A..._Sao hấn lại đưa mắt sát vào tôi vậy?_Anh...anh...muốn...làm gì?

-Không phải em muốn nhìn sao? Anh lại gần để em nhìn cho đã còn gì!_Hấn nói mà vẻ mặt vẫn rất tự nhiên, như kiểu hấn là người đứng xem chứ không phải là kẻ đang dí mắt vào tôi vậy!

-Không...không cần đâu!_Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười nịnh nọt, đưa hai tay ra đan chéo trước ngực.

-Sao lại không cần? Hay như vậy chưa đủ? Em muốn hơn nữa?_Hấn lại cười cái điệu cười nửa miệng rồi kìa...ôi trời ơi...ĐẸP TRAI!...Tôi ngây ngốc nhìn hấn đến độ quên cả hoàn cảnh hiện tại luôn!

Đến lúc tôi tỉnh mộng...Sak...cả người đã bị hấn vây trong lồng ngực, ngã ngửa trên ghế. Cái quái gì đây? Không phải hấn là loại người đấy chứ? Nếu hấn đúng như vậy thì tôi đã bị hại lâu rồi...đâu cần chờ đến ngày hôm nay! Nhưng tình huống bây giờ là sao?

Tôi nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, cố gắng trấn tĩnh bản thân mà nói với hấn:

-Anh..tránh ra được không?_Hai tay trống lên ngực hấn để giữ khoảng cách.

-Nếu anh nói không thì sao?_A..a.a...hấn bị làm sao vậy? Làm ơn đừng cười cái điệu ấy nữa! Không tôi lại đơ ra bây giờ! Tôi đỡ không nổi đâu!

-Anh đừng đùa nữa! Học bài tiếp thôi!_Trong lòng lo sợ nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải tỏ ra như không có gì mà gượng cười.

-Anh có nói mình đùa sao?_Hu..hu...chết tôi rồi!

-Nhưng...em chưa đủ 18tuổi đâu! Anh làm vậy là phạm pháp, phải vào tù đó!_Thấy tôi thông minh không? Lí do này cũng nghĩ ra được!

-Đâu cần em đủ 18tuổi mới làm được! Cũng không hề phạm pháp! Trong đầu em đang nghĩ cái gì thế hả? Có phải là...

-Em có nghĩ gì đâu! Không có gì thật mà!_Tôi vội vàng lắc đầu. Nếu mà hấn biết tôi vừa nghĩ đến chuyện gì chắc tôi đâm đầu vào con kiến chết mất!

-Vậy tại sao mặt em lại đỏ như vậy?_Hấn vừa nói vừa không quên thổi hơi vào tai tôi...nhột quá!

Chết tôi rồi! Cả người sao lại cứng đờ ra thế này? Ngay cả muốn đẩy hẳn ra cũng không làm được....Bây giờ phải làm sao?

-E.m...

Tôi còn chưa nói xong, đã thấy cái mặt hẳn phóng đại ngày càng lớn, môi hẳn...môi hẳn...sao lại tiến đến môi tôi? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Không phải chứ? Tôi không muốn! Tôi nhất định phải dành “First kiss” của tôi cho người tôi yêu! Hẳn không thể cướp đi được! KHÔNG THỂ...

-A.a..._Cái này tôi kêu!

-Hự...E.m..._Còn cái này là hẳn!

44. Chương 44

Chap27: Bạn gái?

Không biết tôi lấy đúng khí đâu mà làm ra hành động vừa xong nữa! Chỉ biết là bây giờ, nhìn hẳn nằm lăn ra đất, mặt nhăn nhó, ôm phần “Trung tâm”...tôi thấy hối hận rồi! Thực sự là...

-Em không cố ý đâu! Anh có sao không?_Tôi khẩn trương còn hơn lúc đứng trước cửa phòng thi nữa!

-Nếu anh có mệnh hệ gì...cả đời này...em phải chịu trách nhiệm với anh!_Hẳn kho khăn gần ra từng tiếng. Cảm giác tội lỗi trong tôi càng dâng cao!

-Em xin lỗi! Em không phải cố ý! Thật đấy! Anh có đau lắm không?_Tôi vừa nói vừa đỡ hẳn lên, hai hốc mắt thấy nóng nóng.

-Em thử là anh thì biết!_Nhưng nhìn thấy tôi như vậy, ngữ khí của hẳn cũng dịu đi nhiều. Còn quay sang an ủi tôi nữa chứ!_Anh không sao! Lát nữa sẽ đỡ thôi!

Nhưng tôi vẫn không thấy bớt tội lỗi đi chút nào, còn càng ngày càng thấy tội nghiệt của bản thân lớn hơn! Nhìn cái mặt hẳn nhăn nhó thế kia mà bảo không sao thì tôi tin bằng niềm tin và hi vọng à?!

-Nếu mà anh bị làm sao...Em làm ôsin cho anh cả đời được không?_Đằng nào tôi cũng không biết còn sống được bao lâu, làm ôsin cho hẳn cũng tốt...còn sướng chán!

-Ôsin thì không cần!...Nhưng ở bên anh cả đời thì được đấy!_Cái tên này...vừa rồi còn nghiêm túc một chút...thế mà giờ đã lại trêu trọc tôi ngay được! Như vậy xem ra là hẳn không sao thật rồi! Phù...may quá!

-Vậy...hôm nay anh nghỉ ngơi sớm đi! Em về phòng tự học cũng được!_Tôi ôm sách vở, chuẩn bị ra khỏi phòng hẳn thì bị hẳn gọi lại.

-Em gây ra chuyện mà không định đền bù gì à?

Đền bù? Đến cái gì? Hẳn muốn gì nữa đây?

-Anh...muốn gì?_Tôi xám mặt quay lại nhìn hẳn. Lại phát hiện ra trong mắt hẳn có gì đó gian xảo...RẤT KHÔNG ỔN!

-Em qua đây!_Hẳn dơ tay ngoắc tôi, bản thân lại mở ngăn kéo đầu giường, lấy ra cái máy quay. Làm gì đây? Không phải hẳn lại muốn...

-He..he...Giờ em nhảy điệu thú mỏ vịt Perry đi!_Hẳn vừa nói vừa dương máy quay về phía tôi, còn “Tốt bụng” mở giúp nhạc nền để tôi nhảy nữa chứ!

Cái này có phải là ép người quá đáng không? Đang yên đang lành bắt tôi nhảy cái điệu đó làm gì? Phải biết là lần trước, khi tôi đang nhảy tăng tăng theo cái con Perry ấy...đã bị hẳn phát hiện...lúc ấy hẳn cười đến mức chảy cả nước mắt, kêu tôi với con Perry ấy giống nhau nữa chứ! Thật là làm tôi tức chết! Mà lúc ấy tôi đang ở trong phòng, hẳn chui vào đây làm cái gì cơ chứ?!

-Đổi qua cái khác được không? Em..

-Được! Vậy tối nay làm gối ôm cho anh!_Hắn rất hào phóng đặt máy quay xuống, cười rõ tươi.

Nhưng mà nhìn nụ cười ấy tôi lại thấy lạnh sống lưng! Làm gối ôm cho hắn á? Không phải là cùng hắn ngủ trên một chiếc giường sao? Tôi thà biến mình thành con Perry kia còn hơn!

-Vậy em chọn về đâu!_Tôi ỉu xiu đặt sách vở xuống, đi đến chỗ trống trải nhất trong phòng bắt đầu khua chân múa tay. Còn hắn ngồi trên giường...vừa cầm máy quay vừa cười lẩn lộn!

Cứ cười đi! Sẽ có một ngày tôi cười lại hắn cho xem! Hừ...

Tháng nữa là thi đại học rồi...Ôi trời ơi...tôi thấy lo lắm...lắm...lắm ấy! Mặc dù có thể nói là “Tên đòi bại” đã ôn cho tôi rất kĩ, còn kĩ hơn cả mấy trung tâm luyện thi nữa...nhưng mà tôi vẫn lo! Dù sao đây cũng là kì thi quan trọng nhất đời tôi...sau 12năm học hành khổ cực, chỉ có lần này là lần quyết định...nếu mà không đỗ...có phải là uống phí công sức của bao nhiêu người không?!

Mà rạo gần đây, “Tên đòi bại” rất hay ăn mặc lịch lãm đi ra ngoài. Hắn đi từ lúc tôi chưa ngủ dậy đến giờ ăn cơm mới về, có hôm hắn còn không ăn cơm ở nhà luôn cơ! Mà những hôm ấy, lúc về đến nhà, bao giờ tôi cũng thấy trên người hắn có mùi của con gái...nhưng mà bực nhất là tôi hỏi hắn đi đâu...hắn không nói! Ưc thế cơ chứ! Hôm nay cũng thế đấy! Hắn lại để cho tôi ăn cơm một mình nữa này! Đồ đáng ghét! Hắn phải biết là cảm giác ăn cơm một mình rất chán chứ! Sao hắn đi ra ngoài mà không nhớ đến tôi đang ở nhà, một mình đối diện với cái bàn ăn ngoài mấy món ăn thì không thấy bất kì dấu hiệu của sự sống nào...tôi buồn lắm hắn có biết không? Càng đáng ghét hơn là trong lúc ấy, hắn đang nắm tay bạn gái đi chơi, ăn cơm, xem phim...Tôi ghét các người! Tôi ghét anh-“Tên đòi bại” đáng chết! Anh đi chết đi!

-Cộc...cộc...cộc...

-Mời vào!_Hắn về rồi đấy! Sao không đi cả đêm đi, giờ về làm gì?!

-Em chưa ngủ hả?_Hắn mở cửa đi vào, tiến đến ngồi bên mép giường, ân cần hỏi han, giọng nói khàn khàn. Hình như hắn uống rượu thì phải?!

Nhưng hắn như thế lại càng khiến tôi ghét hơn! Tôi không cần hắn thương hại! Sao hắn không đi chơi với bạn gái hắn đến sáng mai mới về cho rồi?!

-Ngủ rồi thì ai vừa mời anh vào!

-Em giận?

-Không có!_Tôi quay lưng về phía hắn, giả vờ nhắm mắt lại_Anh về phòng anh đi, em muốn ngủ!

-Như vậy mà còn nói không à? Thôi nào...giật đi anh cho xem cái này!_Định dụ dỗ tôi à? Còn lâu nhá!

-Em không cần! Anh đi mà tặng bạn gái anh ấy!

-Bạn gái?_Hắn trầm mặc một lát rồi cười nhẹ lên tiếng_Em ghen phải không?

-Anh bị điên à?_Không biết làm sao mà khi nghe hắn nói như thế, tôi cảm thấy rất uất ức, vùng chần ngồi dậy mà gào ầm lên_Chuyện anh với bạn gái anh là chuyện của 2 người, liên quan gì đến em mà nói em ghen? Em có tư cách gì mà ghen? Có phải anh uống nhiều rượu quá nên bị hâm rồi không? Em đã bảo là em muốn ngủ. Tại sao anh...ừ...ừ...ừ...ừ...ừ...ừ...

45. Chương 45

Hắn...hắn...h.ắn...Ưc...sao hắn dám...dám...dám..kiss tôi? Lần này không phải má...mà là môi! Ôi trời ơi...HẮN KISS MÔI TÔI...theo đúng nghĩ luôn! Có phải là hắn uống say nên mới làm ra cái loại chuyện này không? First kiss của tôi...nụ hôn đầu đời của tôi...thứ tôi để dành cho người tôi yêu...mất rồi! Hu..hu...

Tránh ra! Tránh ra đi! Sao tôi đẩy mãi mà hắn không dịch ra chút nào vật? Đã thế...hắn lại còn..lại còn..ôm chặt tôi trong lòng nữa chứ! Cái thể loại gì đây? Đừng có như thế chứ! Tôi không chịu được đâu! Thả ra...tôi sắp ngạt thở rồi! Tôi chết vì ngạt bây giờ! Thả ra đi...mau lên...

-Khụ..khụ..._Cuối cùng hần cũng cho tôi thở! Xem chút là tiêu đời rồi! Lần đầu tiên tôi thấy không khí rất quan trọng_Anh...

-Ngoan nào!_Tôi còn chưa kịp mắng hần đã lại bị hần ôm lấy, lần này còn chặt hơn lần trước, tôi cơ hồ đã sắp bị hần ôm đến nhập luôn vào cơ thể hần rồi! Nhưng tôi nhận thấy một điều: Hôm nay hần đặc biệt dịu dàng với tôi!_Nếu em còn giãy giụa...anh sẽ lại hôn em đấy!_Sak...cái thể loại gì đây? Đe dọa? Hần đang đe dọa tôi à? Lại còn bằng cái chiêu ấy...Thật vớ vẩn! Nhưng...tôi không dám...tôi mà bị hần hôn lần nữa chắc chết luôn mất! Thôi thì hần đang say...người độ lượng không chấp người say! Đúng vậy! Tôi là người độ lượng...chính vì thế tôi không thêm chấp hần! Thôi thì ngoan ngoãn ngồi như thế một lát vậy!

-Anh uống rượu?_Mặc dù mùi rượu trên người hần rất rõ...nhưng tôi vẫn muốn hỏi...xem hần có dấu tôi không!

-Ừm...anh có uống một chút!

-Với ai?

-Đồng nghiệp!

-Đồng nghiệp?_Hần đi làm? Sao không nói với tôi?

-Đúng vậy! Hôm nay anh chính thức đồng ý vào làm! Họ tổ chức tiệc ăn mừng..

-Vậy những hôm khác?_Chẳng lẽ hôm nào cũng ăn mừng chắc!

-Anh giúp đồng nghiệp một chút!

Vậy sao? Thì ra tôi trách lầm hần! Nhưng...vì có gì trên người hần có mùi con gái?

-Vậy mùi nước hoa, phấn son...trên người anh là của ai?

-Ngốc quá!_Hần ôm tôi trong lòng, một tay nhẹ xoa đầu tôi, dịu dàng nói_Là của mấy chị đồng nghiệp thôi! Làm gì có bạn gái nào!_Đồng nghiệp mà có thể đến gần hần đến mức để lại được dấu vết trên người hần sao? Đúng là mấy bà cô háo sắc!_Em thật là...sao lại suy diễn ra như thế chứ? Sau này đến lúc làm vợ anh rồi, em mà ghen như thế thì anh biết làm sao? Không phải là em sẽ ném anh ra khỏi phòng chứ?

Sak...hần đang nói cái gì vậy? Gì mà làm vợ hần...gì mà ném hần ra khỏi phòng? Hần bị điên à? Nói năng lung tung hết cả lên! Ai thêm làm vợ hần?! Tôi không thêm đâu!

-Anh..tránh ra!_Tôi cố dồn hết cái sức con kiến của mình vào 2tay mà đẩy hần ra_A...bỏ ra! Anh bỏ ra..._Đồ đáng ghét! Làm cái gì mà cứ thích ôm tôi như thế?

-Anh đã nói em không nên giãy giụa mà!_Vừa nói xong...hần...một lần nữa khiến tôi muốn tắc thở vì cái kiểu hôn của hần!

Tôi không thở được! Ông trời ơi...cứu con! Làm ơn bảo anh Thiên Lôi đánh cho hần một phát...hoặc không thì làm gì cũng được...miễn sao cứu được con là tốt rồi! Con sắp bị hần bức chết đến nơi rồi! Trong đầu hoàn toàn trống rỗng...có cảm giác như bay lên mây...là sao? CÁI NÀY LÀ SAO VẬY?

-Đây là sự trừng phạt! Sau này em mà còn không nghe lời kiêu đó nữa thì biết tay anh!_Hần bá đạo tuyên bố. Làm như tôi vừa phạm phải tội gì lớn lắm, bị hần bắt quả tang và định tội vậy!

-Khụ..khụ...Anh..là đồ biến thái!_Tôi sắp chết rồi! Ôi không khí...không khí của tôi...Tao yêu mày...

-Được rồi! Bây giờ ngủ đi nào!_Sau tất cả những gì vừa xảy ra, hần phán mọi câu nhẹ bẫng rồi ép tôi nằm xuống giường. Sau đó...cũng trào lên.

Sak...hần...hần..làm gì thế? Trèo lên giường tôi làm gì? Hần muốn gì? Không phải là...

-Anh mau xuống đi! Về phòng anh mà ngủ! Sao lại trèo lên đây? Em không cho...anh xuống đi!

-Em nghe lời một chút có được không? Đừng đập lung tung nữa...nếu không..._Hần nhìn tôi bằng ánh mắt...tôi không biết tả bằng gì...như đại loại là gian gian sao ấy! Lại còn liếc mắt đưa tình với tôi nữa chứ! Tôi không đỡ nổi đâu!

Và thế là...hắn ôm tôi ngủ ngon lành! Còn tôi thì cảnh giác cao độ...trợn mắt nhìn trần nhà không dám ngủ. Tôi chỉ sợ nhân lúc tôi ngủ, hắn làm gì tôi thì khổ!

Tôi đang nghĩ...liệu những điều hắn nói trong tối nay có phải là thật lòng? Người ta bảo rằng, lời người say nói bao giờ cũng là lời nói thật! Không phải sao? Vậy thì hắn nói...những thứ ấy là thật? Không phải hắn trêu tôi? Hắn là đang đi làm thêm...không hề có bạn gái...Nhưng còn lí do hắn hôn tôi? Là sao? Hắn giải thích với tôi những vấn đề ấy là có mục đích gì? Ý hắn...có nghĩa là...HẮN...THÍCH...TÔI? Phải không? Nếu như thế thật thì tôi phải làm gì? TÔI PHẢI LÀM GÌ ĐÂY?

46. Chương 46

Chap28: Tôi tìm thấy mợ rồi!

Nhưng không biết là tôi đã ngủ lúc nào...chỉ biết rằng khi tôi mở mắt ra, đã thấy cái bản mặt hoàn mỹ của “Tên đồ bại” nào đó phóng đại trước mắt. Hắn giậy rồi...còn đang chăm chú nhìn tôi...thấy tôi tỉnh thì cười tươi như hoa nở.

-Ngủ ngon không?_Khi hắn hỏi cái câu này, nét mặt, giọng điệu, ngữ khí...tại sao lại giống cái kiểu mà mấy tay đàn ông hay hỏi sau cái đêm...à..ừ..thì đại loại là đã làm chuyện kia ấy với người ta đó! Không phải chứ? Tôi chỉ ngủ quên thôi mà...nếu có xảy ra chuyện thì tôi cũng phải biết chứ!

Cũng may khi tôi nhìn lại bản thân...quần áo vẫn đầy đủ! Phù...hết cả hồn! A..mà quên...hắn vẫn còn quần áo trên người mà...thế mà tôi không nhìn...chep..chep...

-Anh đừng có nhìn em như thế! Giậy rồi thì anh về phòng anh đi, còn nằm đây làm gì?

-Ngắm em!_Ak...đỡ không nổi! Cái tên mặt dày này...sao lại có thể trả lời thản nhiên đến như thế cơ chứ?

-Ngày nào mà anh chẳng nhìn thấy, còn ngắm cái gì nữa?_Thú thực là bị nhìn như thế, tôi cũng có chút xấu hổ...à mà không...phải nói là rất xấu hổ mới đúng! Mặt tôi đỏ hết lên rồi đây nè!

-Anh thích ngắm vợ anh!_Hôm qua hắn say mà...sao vẫn nhớ mọi chuyện vậy? Không phải hắn mượn rượu làm càn chứ? Nói xong rồi là coi như thật đó hả? Vậy lúc hắn...hôn tôi...không phải cũng là cố ý chứ?

Hắn bị điên à? Vợ với chẳng con...Tôi sắp bị hắn làm áu đòn hết lên mặt rồi! Nói như vậy tất cả đều là thật? Hắn thích tôi thật đó hả?

-Anh...đừng có đùa!_Tôi không tin đâu! Đây chắc chắn chỉ là trò đùa dai của hắn thôi! Tôi mà tin thì sẽ bị hắn cười cho thối mũi!

-Anh không đùa!_Hắn ngồi giậy, nhìn thẳng tôi, nghiêm túc nói. Rồi đột nhiên nét mặt lại giãn ra, cười dịu dàng hôn lên trán tôi_Hôm nay anh sẽ làm bữa sáng! Xuống nhanh đó..Vợ yêu!_Xong xuôi hắn ra khỏi phòng, cò không quên hướng tôi cười tươi một cái nữa!

Sak...tôi đơ rồi! TÔI ĐƠ THẬT RỒI! Không còn gì để nói nữa! Sao lại có loại người đùa dai như thế cơ chứ? Có biết là hắn diễn rất thật không? Tôi chuẩn bị ảo tưởng rồi đây! Ôi trời ơi...con phải làm sao đây?

.....

Vệ sinh cá nhân xong rồi, thay đồ cũng làm rồi, đầu tóc cũng gọn gàng rồi...Nhưng tôi vẫn không dám xuống nhà! Tôi sợ khi phải đối mặt với hắn...mà cụ thể là hắn cứ nói đến chuyện kia! Giờ tôi phải đối mặt với hắn sao đây? Phải làm...

-Vợ yêu ơi! Mau lên nào!_Lại nữa rồi! Tôi...tôi...A.a.a...làm cái gì đây? Tôi sắp phát điên rồi!

Gọi điện cầu cứu? Nhưng mà gọi ai bây giờ? Một trong số 4con Gà kia là không thể rồi! Cậu vẫn chưa về. Khoan đã...CẬU? Cậu tôi...hôm nay...hình như hôm nay cậu tôi về! Mấy giờ rồi?

Oh..yeah! Cậu cũng sắp xuống máy bay rồi! Tôi sẽ lấy cớ đi đón cậu ra ngoài, như thế sẽ không phải đối mặt với hắn nữa! Ha..ha...mình thật là thông minh quá đi!

-Anh Bảo! Trưa nay em không nấu cơm đâu, anh ăn ở ngoài nhé!_Tôi vừa chạy ra cửa vừa nói vọng vào trong bếp. Chạy nhanh không hẳn bắt được thì chết!

-Em đi đâu?_Ui trời ơi...hết hồn! Vừa rồi hấn còn ngồi ở trong nhà cơ mà...thế mà chưa đầy 5s đã vọt ra đứng trước mặt tôi rồi! Cái giọng hỏi giống như tra xét phạm nhân ấy!

-Hôm nay cậu về...em đi đón cậu!

Nghe tôi nói, đầu tiên mặt hấn ngơ ra một chút, sau đó như bừng tỉnh đại ngộ, không nói không rằng vào nhà lấy áo khoác rồi kéo tay tôi vào gara.

-Này...anh làm gì thế? Em phải đi đón cậu mà!_Tôi cố giằng tay ra.

-Anh đi cùng em!_Nói xong câu này, hấn và tôi đã vào trong gara rồi.

Ồi..trời..ơi...Tôi có đang nằm mơ không? Hấn lấy đâu ra tiền mà mua cái này? Hay là hấn mượn của người ta? Hay là...

-Thích không?_Tôi còn đang trợn mắt há mồm nhìn thì hấn đã rất tự nhiên ôm lấy vai tôi, mỉm cười hỏi.

Tôi vô thức gật đầu rồi lại lắc đầu ngay tức khắc:

-Cái này anh lấy đâu ra? Anh làm gì mà có nhiều tiền như vậy? Có phải anh đang làm việc phi pháp không? Anh...Á..đầu!_Tôi uất ức nhìn cái tên vừa cốc vào đầu tôi.

Còn hấn thì khinh bỉ liếc tôi. Cất cái giọng đầy tự hào lên mà hỏi:

-Em nghĩ chồng em chỉ có thể thôi à?_Không thể thì lấy đâu ra?

-Vậy...

-Quà cưới của mẹ đấy!_Tôi còn chưa nói xong đã bị hấn chặn lời rồi! Tưởng cái gì...được tặng mà tự hào quá cơ!

Mà hấn nói cái gì ấy nhỉ? Quà cưới? CÁI GÌ...quà cưới? Cưới? Hấn cưới? Mà hấn cưới ai mới được chứ?

Như đọc được đồng thắc mắc trong đầu tôi, hấn cười rất chi là gian manh, đưa bàn tay đang ôm vai tôi lên mà xoa đầu tôi.

-Em lại suy diễn ra cái gì đó?! Tất nhiên là quà cưới của chúng ta rồi!_Sak...Sao hấn lại có thể đùa dai như thế?

-Đủ rồi đấy! Anh đùa cũng phải có giới hạn thôi chứ! Muốn cưới thì anh cũng phải tìm người đủ tuổi mới có thể cưới chứ? Em còn lâu mới 18!_Tôi trằm mặt xuống, đẩy tay hấn ra khỏi mình. Muốn lừa tôi thì cũng phải nghĩ ra cái gì hợp lí một chút chứ! Dễ dãi hơi!

-Đợi em thi đại học xong không phải đủ rồi sao? Thôi không nói nữa! Chúng ta đi đón thầy nhanh kẻo muộn!

Thế là hấn ẵm tôi lên con BWM mới cóng-mà theo lời hấn nói là được mẹ hấn tặng. Suốt dọc đường đi, hấn có nói mấy câu nhưng tôi không đáp lại nên hấn cũng im luôn. Trong xe xuất hiện không khí có phần gượng gạo mà nguyên nhân cụ thể là tôi không muốn ngồi cạnh hấn.

47. Chương 47

Chờ tầm 15phút thì tôi nhìn thấy cậu từ bên trong đi ra. Đang tính chạy đến ôm cậu thì lại phát hiện có một cô nào đó xinh xinh đi cùng cậu. A...không lẽ...Cậu có người yêu rồi? Lại là một cô xinh như thế này nữa! Dù đây là lần đầu tiên gặp mặt nhưng tôi thấy rất có hảo cảm với cô này. Tôi quyết rồi đấy! Cô này nhất định phải làm vợ tôi! Bằng mọi cách tôi sẽ tác hợp cho cậu và cô ấy!

-Cậu ơi! Con ở bên này!_Tôi khoe ra nụ cười tươi nhất, thân thiện nhất vẫy tay về phía cậu, mà chủ yếu là muốn tạo ấn tượng tốt với cô xinh đẹp thôi! Như thế mới dễ dàng tác hợp cho cậu được chứ! He..he...

-Con chờ lâu không?_Cậu cười hiền từ, ôm tôi.

-Dạ không lâu! Con mới đến thôi ạ!_Tôi giả bộ ngạc nhiên nhìn cô xinh đẹp chào_Con chào cô! Cô là?

-Chào con! Cô là đồng nghiệp với cậu con._Đồng nghiệp à? Tức là cô xinh đẹp dạy cùng trường với cậu, cũng có nghĩa là nếu tôi đỗ trường Kiến Trúc thì cơ hội tác hợp cho cậu càng lớn hơn.

Vậy thì...Dù chết tôi cũng phải đỗ! Tôi thề đấy!

-Thầy, cô đưa con sách cho!_“Tên đồi bại” cũng rất biết thời thế. Thấy không ai để ý đến mình là lên tiếng ngay! Hai tay kéo hai vali đồ của cậu tôi và cô xinh đẹp ra xe.

Mà tôi vì muốn tạo điều kiện cho 2 người ấy nên cũng chạy theo hẩn luôn. Phải tranh thủ mọi lúc mọi nơi chứ!

-Con đi giúp anh Bảo! Cô và cậu đi sau nhé!

-Hai cái đứa này...chưa gì đã dính lấy nhau rồi!_Tôi nghe loáng thoáng tiếng cậu cần nhân, nhưng cũng chẳng buồn để vào tai. Quan trọng là phải tạo cho họ không gian riêng, những thứ khác không cần quan tâm!

-Cô ở lại cùng gia đình con dùng cơm nhé? Con với anh Bảo sẽ đi chợ!_Tôi cùng “Tên đồi bại” mang đồ lên phòng xong thì quyết định ra ngoài. Tôi đã nói rồi! Phải tận dụng mọi cơ hội mà!

-Để cô giúp!_Cô Thanh-tên cô xinh đẹp- muốn đi cùng nhưng bị tôi ngăn lại.

-Dạ thôi ạ! Hai đứa con đi được mà! Cô cứ ở nhà nói chuyện với cậu. Bọn con đi một lát là về ngay thôi ạ!_Tôi kéo tay “Tên đồi bại” đi nhanh ra cửa. Cô ấy mà đi cùng thì còn gì để nói nữa!

Hồ..hồ...Phen này là tôi có mợ rồi! Ai..dazz...Trời hôm nay đẹp quá cơ!

-Vợ ơi đừng cười nữa!_Hẩn tốt bụng lên tiếng nhắc nhở. Trong khi đó tay vẫn không quên lựa thực phẩm.

Lúc này tôi mới để ý đến xung quanh. Ủa...mọi người làm sao mà lại nhìn tôi như nhìn sinh vật ngoài trái đất thế kia? Tôi nhớ là tôi có làm gì đâu!

-Biết sao người ta nhìn em thế không?_Hẩn quay sang nhìn tôi hỏi.

Lắc đầu! Tôi mà biết thì thành tiên à?

-Em đang đi với ai?

-Anh!

-Vậy em đã làm gì?

48. Chương 48

Chap 29: Đi chơi!

-Em làm gì đâu!

-Ừ...không làm gì! Chỉ là nhìn anh, sau đó thất thần cười ngây ngô giống kiểu mấy cô gái háo sắc nhìn thấy trai đẹp thôi!

Sak...cái gì? Tôi nhìn hẩn cười bao giờ? Là tôi nghĩ về chuyện của cậu nên mới cười đấy chứ...sao lại gán cho tôi cái danh háo sắc vô căn cứ như vậy được?

-Em đâu có như thế! Em nhìn anh hồi nào? Sao anh lại có thể so sánh em như thế được hả? Em có phải là...

-Được rồi! Anh biết vợ yêu của anh không như thế! Chồng em, em ngấm thoải mái! Được chưa nào?_Đây là hẩn dỗ tôi hay đang trọc tức tôi vậy? Đồ chết dẫm! Tôi đâu có đùa với hẩn!

-Anh..._Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói ra được một chữ lại không biết nên nói gì nữa, tức tối đi trước.

Và tất nhiên hắn sẽ đuổi theo sau...với một xe đồ. Lát cho anh sách gậy tay luôn! Đáng đời!

.....

-Vợ em trẻ nhỉ?_Chị gái ở quầy tính tiền vừa làm nhiệm vụ vừa không quên tán gẫu với trai đẹp.

-Chị quá khen!_Hắn khách sáo đáp lại.

-Trông em cứ như 19 ấy!_Chị ta tiếp tục đề tài, quay sang tôi cười tít mắt.

Mà tôi nghe xong câu trên thì chỉ muốn nhảy đến bóp chết chị ta cho rồi! Tôi còn chưa đầy 18tuổi đâu! Thế mà chị ta phán ngay cái câu như thế...nói tôi già ấy gì? Chị còn già hơn ấy! Đúng là có mắt không chòng! Dám nói tôi 19! Thế mà tôi vẫn phải cười trừ cảm ơn chị ta mới ức chứ! Hoàng Thiên Bảo! Về nhà thì anh chết với em!

-Hai đứa cưới được bao lâu rồi?

-Một năm!_Cái con khỉ! Tôi quen hắn mới có 3tháng!

-Cũng đúng! Vợ xinh đẹp thế này mà không cưới sớm thì lại mất công canh tròng ruồi muỗi! Hai vợ chồng đẹp đôi thật!_Chị không phải nịnh! Tôi ghét chị rồi!

-Chị có thể nhanh hơn được không? Bọn em có việc gấp cần về sớm!_Tôi giả bộ gấp gáp, hướng chị ta cười cười.

-Được rồi! Chị xong ngay đây! Cửa 2em hết 835.000!

Chị ta nói xong lại nhìn “Tên đồi bại” cười ngọt ngào. Hắn cũng nhanh chóng đưa thẻ ra thanh toán. Đến tận lúc chúng tôi ra khỏi cửa siêu thị, chị ta vẫn còn nhìn theo mà vẫy tay hẹn gặp lại nữa. Hừ..đồ háo sắc! Trẻ không tha già không thương!

-Anh!_Tôi chỉ vào mặt hắn khi chúng tôi ra khỏi bãi đỗ xe._Sau này ra đường nhớ mang thêm khẩu trang vào! Nếu gặp mấy người như cái bà chị vừa xong thì bịt mặt lại ngay. Rõ chưa?

-Em là đang lo lắng sẽ có người cướp mất chồng em sao?_Hắn chăm chú lái xe nhưng khoé miệng vẫn không quên nhếch lên tạo thành nụ cười mãn nguyện đầy tự sướng.

Sak...tôi đâu có ý đấy! Cái đầu hắn cấu tạo bằng gì mà lại xuyên tạc mọi chuyện thành như thế được hả?

-Anh bị điên à? Chỉ là em thấy anh được người khác nhìn đến mồn cả mặt nên có ý tốt nhắc nhở! Anh không muốn thì thôi vậy!

-Thừa nhận đi! Em thích anh đúng không?_Nhân lúc dừng lại chờ đèn đỏ, hắn đưa mặt sát đến tôi, ánh mắt như nhìn thấu mọi chuyện nhìn tôi dò hỏi.

-...._Nhất thời tôi á khẩu không nói được gì. Đợi đến lúc hoàn hồn mới ấp úng phản bác lại_Đâu..có..! Làm gì có chứ! Em mà thích anh á? Có mà điên!

-Thật không?_Hắn càng dí sát hơn, hơi thở nguy hiểm tản mát quang tôi.

-Th..ật! Em..thề! Em mà...

“Bíp...Bíp...” Đúng lúc này, chiếc xe đằng sau bấm còi inh ỏi. May nhờ có thế mà hắn mới ngồi ngay ngắn lại chuyên tâm lái xe mà không truy cứu chuyện vừa rồi nữa! Phù...sao vừa rồi tôi lại ấp úng như thế? Khi nói ra những lời ấy lại cảm thấy như mình đang làm điều không đúng, như thể những lời ấy hoàn toàn không phải sự thật. Nhưng tôi...tôi đâu có thích hắn! Trái tim là của tôi, nên tôi phải biết chứ!

49. Chương 49

-Cô về ạ!_Tôi vui vẻ tiễn cô Thanh ra cửa_Lần sau cô nhớ đến chơi nữa nhé!

-Tất nhiên rồi! Cô về đây!_Cô ấy vẫy tay với tôi rồi vào taxi.

Thực ra là tôi muốn “Tên đòi bại” đưa cô ấy về, nhưng mà cô ấy từ chối. Còn cậu thì chẳng thấy động tĩnh gì cả! Haizz...vậy là tôi phải khổ công hơn rồi!

-A..._Hết cả hồn! “Tên đòi bại” này...đứng sau tôi lúc nào mà không thấy lên tiếng vậy?_Anh làm cái gì thế?

-Về nhà thôi!_Hắn nắm tay tôi rồi hướng vào nhà_Thầy ơi! Bọn con về nhé!

Cái gì thế này? Hắn nói như thể tôi và hắn có gì ấy! Hơn nữa...đây mới là nhà tôi cơ mà!

-Ừ! Hai đứa về đi! Nhớ chăm sóc bé Nhiên của chúng ta cho tốt đấy!_Cậu ơi...con có còn là cháu của cậu không vậy?

-Vâng! Thầy nghỉ ngơi sớm đi!

Đấy...có thấy không? Hai người họ nói về tôi mà trong khi đó vại quăng tôi ra rìa kia! “Tên đòi bại” nói xong cũng chẳng thèm để ý xem tôi có đồng tình hay không, cứ thế kéo tôi ra xe rồi chạy về nhà hắn.

Cậu ơi...Sao cậu nỡ lòng nào để con đến nhà hắn trong khi cậu đã xa con những 3tháng rồi? Cậu không thương con nữa à? Cậu không nhớ con sao? Con muốn kể với cậu nhiều chuyện lắm! Cậu ơi...cậu...ơi...

-Được về nhà mà em lại có cái vẻ mặt ấy là sao? Em ghét sống cùng anh?

-Không phải..._Mấy tháng qua tôi ở nhà hắn cũng rất thoải mái, không có gì là bất mãn cả! Tôi không biết nên nói với hắn gì nữa. Nhưng..._Em có rất nhiều điều muốn kể cho cậu nghe...Chỉ thế thôi! Em...

-Anh biết! Ngày mai chúng ta sẽ hẹn thầy và cô Thanh đi chơi. Có được không?

-Anh nói thật chứ?_Đừng có mà đùa tôi! Tôi đang uất ức đấy!

-Anh đã bao giờ lừa em chưa?

Tôi lắc đầu! Đúng vậy...hắn chưa bao giờ lừa tôi cả!

-Vậy thì cười lên anh xem nào! Nếu cứ thế này thì ngày mai làm sao mà đi chơi được!_Hắn cười tươi một tay ôm vai tôi, tay còn lại nhét trong túi quần.

-Anh không được nuốt lời đâu đấy! Nếu không em từ!_Tôi đe dọa hắn chút xíu rồi cũng cười toe toét cùng hắn đi vào nhà.

-Em dám?

-Còn xem anh như thế nào đã!

-Vậy giờ xem anh trị em ra sao nhé!_Hắn nói rồi nhấc bổng tôi lên, vác vào nhà như vác bao gạo.

Còn tôi thì chỉ biết bám chặt vào hắn la hét. Hắn mà lỡ tay một cái...có phải là tôi banh xác không?!

-Nhiên ơi!

-Ừm..._Tôi nghe thấy có tiếng động liền lật người một cái, sau đó...ngủ tiếp!

-Giấy đi nào! Chúng ta còn phải đi chơi mà!

-Ừ...đâu! Em...muốn...ngủ!

-Nếu em không giấy thì để hôm khác đi nhé?!

-Ừm...không đi!

-Thật?

Tôi vẫn nhắm mắt, lưỡi biếng gật gật đầu. Sau đó không thấy động tĩnh gì nữa. Cuối cùng cũng được ngủ ngon rồi!

-Vợ yêu..._Đột nhiên có luồng hơi ấm nóng phả vào tai, cộng thêm cái câu ấy...Tôi tỉnh ngủ ngay tức khắc!

Vợ yêu? Câu này còn ai có thể nói ngoài cái tên mặt dày, vô sỉ, đòi bại ấy nữa chứ?!

-Anh...tại sao vào đây?_Tôi mở to mắt cảnh giác nhìn hắn, còn không quên ôm cái chăn lên trước ngực để phòng.

-Trời...em làm như anh là cái loại người cơ hội không bằng! Đằng nào sau này anh chẳng thấy, em còn che cái gì?_Hắn nhàn nhạt nói mấy câu rồi biến mất khỏi phòng, để lại tôi ngồi đần mặt trên giường.

Phải mất vài phút sau tôi mới hiểu ra ý của hắn...Đúng là cái đồ...ĐẠI SẮC LANG!

.....

-Hôm nay đi chơi vui thiệt nha cậu! Ước gì hôm nào cũng được thế này thì tốt!_Tôi cười tí mắt cầm tay cậu lắc qua lắc lại...giống như hồi bé tôi vẫn dùng để làm nũng cậu ấy!

-Cái con bé này! Sắp lấy chồng đến nơi rồi còn làm như mình con nít lắm không bằng!_Cậu nói xấu tôi trước mặt mợ tương lai kia! Xấu tính!

-Thì con vẫn còn bé mà! Còn lâu con mới lấy chồng!

-Bé Nhiên nói vậy không sợ thằng nhóc bên cạnh giận sao?_Cô Thanh cười cười liếc mắt với tôi, ý bảo tôi nhìn sang bên.

Vâng! Và khi tôi nhìn sang thì đã thấy cái mặt “Tên đòi bại” tối đen, trông giống Bao Công kinh khủng! Lại sao vậy?

-Anh Bảo...anh khó chịu chỗ nào hả?...Vậy anh về trước đi nha! Em còn muốn cùng cô và cậu đi xem phim nữa!_Nói xong, tôi nắm tay cô Thanh đi mua vé, không quên ngoảnh mặt lại nhắc cậu_Cậu ơi! Con muốn ăn bỏng ngô với nước cam! Cậu nhớ mua cho con nha! A..ơ..

“Tên đòi bại” đang làm cái gì vậy trời? Sao hắn lại nắm tay tôi ngay trước mặt bao nhiêu người thế này? Nhất là lại còn trước mặt cậu tôi nữa!

-Cô để con với Nhiên đi mua vé cho!

-Ừ..vậy hai đứa đi nhé!_Cô Thanh liếc hắn một cái rồi nhìn tôi đầy ẩn ý.

Là sao? Sao ai hôm nay cũng lạ vậy? Hắn thì không cợt nhả như mọi ngày nữa, thay vào đó là cái bản mặt đen thui vậy đó! Còn cô Thanh với cậu thì lại dùng cái ánh mắt mang vẻ mờ ám nhìn tôi với hắn! Haizz...chẳng hiểu gì cả!

-Chú ơi! Hôm nay chiếu phim gì hay không chú?_Tôi bày ra cái bản mặt dễ thương nhất có thể mà hỏi ông chú bán vé.

-Các cháu muốn xem thể loại nào?

-Hoạt hình ạ!_Tôi rất nhanh đưa ra sở thích của mình.

Nhưng mà...ngay sau đó đã bị “Tên đòi bại” gạt phắt đi.

-Chú cho cháu 4 vé thể loại tình cảm hài! Phim nào cũng được!

Tên dở hơi này! Xem phim mà chọn bữa thể à? Nhưng tôi muốn xem hoạt hình mà...sao lại mua vé phim tình cảm?

Tôi còn chưa có phản bác được câu nào, hắn đã trả tiền và lấy vé, rồi kéo tôi đi liền à!

.....

Bộ phim này cũng coi như xem được đi! Nhưng tôi vẫn thích xem hoạt hình hơn! Cậu với cô Thanh không biết ngồi ở chỗ nào? Từ lúc vào đây đã lạc nhau rồi! Cũng may “Tên đòi bại” nắm tay tôi nên tôi mới không bị đám đông xô đi, nếu không chắc giờ tôi phải ngồi thui thủi với một đám người không quen biết trong cái rạp chiếu phim này rồi!

Cái đôi trong phim đúng là kì! Thích nhau mà còn không nói, lại suốt ngày đối đầu với nhau, khiến cho đôi phương hiểu nhầm rằng mình ghét người ta! Haizz...thật đúng là...Thế mà giờ lại nắm tay nhau khiêu vũ mới sợ chứ!

50. Chương 50

Chap 30: Nụ hôn thứ 3!

-Cái anh này...còn có người bên cạnh kia!_Tiếng một cô gái mắng yêu bạn trai phát ra phía sau tôi.

-Em sợ cái gì? Trong này tối như vậy, ai mà rảnh nhìn chúng ta. Họ cũng có việc của họ mà!_Tên bạn trai nói xong, còn không quên cười gian.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng...hình như...hai người đo hôn nhau. Ừc...sao lại có thể làm mấy loại chuyện đó ở những chỗ thế này được chứ?

Tôi căng thẳng liếc mắt xung quanh...Ak...còn hơn những gì tôi tưởng tượng! Hình như người ta vào đây không phải xem phim mà là để làm những chuyện như thế thì phải! Nhìn trái, nhìn phải, nhìn trước nhìn sau đều thấy cảnh đó là sao vậy? Thôi đi xem phim!

Sak...cái đôi trong phim cũng đang...Trời ơi...khát nước quá! Mặt tôi nóng bừng rồi nè!

Tôi với lấy lon nước cam của mình tu một hơi dài. Nhưng đến lúc đặt nó xuống...ừc...tôi mới biết rằng...Ôi trời ơi...tôi uống nhầm lon của “Tên đôi bại” rồi! Mà...lon của hắn...là...nó...nó là côca. COCA...không phải là chứa rất nhiều ga sao? Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Tôi sẽ ra sao đây? Chỗ này là nơi công cộng, tôi mà có những hành động...giống lúc ở nhà thì đúng là...Tôi biết đầu mặt đi đâu cho hết xấu hổ đây?

-Anh Bảo ơi..._Tôi giật giật tay áo hắn, nhỏ giọng gọi.

-Sao?

-Em uống nhầm côca của anh rồi!_Tôi thấy đầu quay quay rồi đấy!

-CÁI GÌ?_Hắn nhay dựng lên khiến không chỉ tôi mà mấy người xung quanh cũng bị dọa cho hết hồn một phen.

Tôi vội vàng kéo hắn ngồi xuống, tiếp tục nhỏ giọng nói:

-Em sợ...(hức)..em sắp xảy ra chuyện rồi!

-Mau đứng lên! Chúng ta về nhà!_Hắn không nói hai lời, lôi tôi một mạch từ trong rạp chiếu phim ra bãi đỗ xe, rồi nhanh chóng nhét tôi vào trong xe sau đó chạy thẳng về nhà.

-Còn cậu với cô Thanh?

-Anh sẽ gọi điện cho họ sau! Bây giờ em ngồi yên đi!_Hắn chăm chú lái xe, đi với tốc độ lớn nhất cho phép.

Tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để hiểu rằng nếu không nhanh chóng về nhà, tôi sẽ làm ra hàng tá hành động điên rồ...điều quan trọng là xe khiến hắn...mất mặt!

Sao đèn đường lại biết thuật phân thân vậy? Từ 1 cái mà nó sắp biến thành 2 rồi kìa! Cả cái tên ngồi cạnh tôi nữa nè!

-Anh Bảo à...anh có...(hức)..anh em...(hức)...song sinh hồi nào...(hức)...vậy?_Tôi đưa tay sờ sờ mặt hắn.

Vẫn mịn như ngày nào à! Véo một cái mới được!

-An Mộc Nhiên! Anh nói em ngồi yên cơ mà!_Hắn dùng một tay lái xe, tay còn lại cố gắng đỡ cho cái tay tôi không di chuyển lung tung, gần từng tiếng một đe dọa.

Cái tên này! Tại sao tức giận cũng đáng yêu như vậy hả? Tôi muốn cắn hắn một cái cho hả dạ quá đi! Nhưng mà hắn lại không cho tôi làm gì cả...đáng ghét mà!

.....

-Này...(hức)...anh đi...(hức)...đâu?_Sao đang đi lại dừng lại? Còn hấn sao lại xuống xe?

À...thì ra là về đến nhà rồi à? Hôm nay hấn còn ga-lăng đi sang bên này mở cửa xe cho tôi nữa chứ! Hổ...hổ...được đấy!

-Xuống xe đi! Anh giúp em vào nhà!_Hấn cẩn thận vừa đỡ tôi ra ngoài vừa nhìn tôi.

Được! Vào thì vào! Chẳng qua...đầu tôi nó cứ quay mòng mòng à...chẳng nhìn thấy đường đâu mà đi nữa! Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ thôi!

Trong cái hoàn cảnh này thì hấn còn làm được gì nữa ngoài việc vác tôi lên phòng! Khổ thân quá cơ!

.....

-Đắp chăn vào!_Hấn vừa quất vừa cố gắng giữ cho cái chân tôi không đạp chẵn ra.

-Không!...(hức)..Nóng!_Tên đồi bại này muốn tôi chết bức hay sao vậy?

-Em nghe lời một chút có được không? Anh đã bật điều hoà rồi còn gì! Nếu không muốn cảm lạnh thì em ngoan ngoãn cho anh!_Hấn lại một lần nữa phủ chẵn lên người tôi.

-Không!_Sao cái tên này hôm nay rần quá vậy? Tôi đã nói là nóng mà! Mặc kệ...chết tôi cũng không đắp chẵn đâu!

-Anh nói em có nghe không hả?_Ôi giận rồi này! Sao lại đáng yêu như vậy nhỉ?_Nếu em còn búống là anh hôn em đấy!

Cái gì? Hôn tôi á? Tôi còn chưa tính sổ cái vụ hôm qua đâu! Lại còn dám uy hiếp tôi. Đã vậy tôi sẽ trả thù!

Tôi vùng người ngồi lên, cố gắng mở mắt thật to để nhìn hấn cho rõ, hai tay vịn lên bả vai của hấn mà tiến đến.

Khoảnh khắc đó tôi thấy hấn lộ rõ vẻ bất ngờ, cả người cứng đờ không nhúc nhích. Bất ngờ à? Còn chưa là gì đâu!

Ngay sau đó, tôi chu môi hướng về phía hấn mà hành động. Dám hôn tôi à? Bây giờ tôi hôn lại cho biết mặt! Xem sau này hấn còn dám lấy ra uy hiếp tôi nữa không?! Hừ...

51. Chương 51

Thăng đến sáng hôm sau, khi tôi tỉnh lại...đúng vậy!...Là tỉnh lại đó! Bởi vì tối qua, khi tôi nhào về phía hấn...cả hai chúng tôi đã bị đập đầu vào đầu đó rồi lăn xuống đất và bất tỉnh đến giờ luôn! Nhưng tôi có một phát hiện kinh khủng hơn nữa...ực...Tại...tại sao...môi tôi lại dính vào môi hấn như thế? Còn nữa, làm thế nào mà tôi lại đang nằm đè lên người hấn theo kiểu rất chi là mờ ám như thế này?

Chết mất! Phải nhanh chuồn khỏi hiện trường thôi! Nếu không để hấn tỉnh lại phát hiện ra thì tôi có mà chốn tội đàng trời!

Đúng rồi! Về nhà...tôi về nhà cậu đây! Nhanh...nhanh lên...thu dọn đồ đạc khẩn cấp!

.....

Nặng thật! “Tên đồi bại” này càng ngày càng nặng lên hay sao ấy?! Tốn bao công sức mới vác được lên giường. Mặc dù rất muốn chuồn nhanh...như cũng không thể để hấn nằm như thế dưới đất được! Tôi là con người có đạo đức mà!

Phù...Xong! Bây giờ có thể đi mà không áy náy chút nào rồi!

Thiên Bảo...gặp lại sau nhé! Tốt nhất đừng nhớ chút nào về chuyện tối qua! Ngàn vạn lần hãy quên đi!

Tôi sách hành lí ra khỏi nhà Thiên Bảo, chậm chậm đi trên vỉa hè trong lúc chờ taxi đến nơi. Đột nhiên...

-Cháu gái...lại đây giúp ta cái nào!_Một ông lão tầm 60 gì đấy đang mang túi lớn túi nhỏ vẫy tay gọi.

Sau khi xác định là ông ấy gọi mình, tôi mới vội chạy đến:

-Ông gọi con ạ?

-Đúng...đúng...cô bé sách giùm ông cái này đi!_Nói xong, ông ấy dúm vào tay tôi một túi đồ lớn...còn mình tiếp tục kéo hành lý bước đi.

Ông ấy không sợ tôi cầm luôn đồ của ông ấy mang đi sao? Cũng may cho ông ấy tôi là người tốt nhé! Vì thế tôi dành bỏ chút thời gian giúp ông ấy mang đồ vậy.

Ồ...nhưng sao ông ấy lại đi về phía nhà “Tên đòi bại”? Không lẽ....ÔNG ẤY LÀ ÔNG NỘI CỦA HẮN?

.....

-Ông ơi...đồ của ông con để đây nhé?! Bây giờ con có việc phải đi rồi...chào ông con đi!_Tôi cúi người chào ông lão một tiếng rồi quay người đi khỏi cửa.

Phải đi nhanh kẻo “Tên đòi bại” tỉnh giậy thì khổ...bởi vì ông ấy chính xác là ông nội của hắn rồi!

-Khoan đã cô bé! Ta còn chưa cảm ơn cháu mà!_Không để tôi kịp chạy, ông đã kéo tay tôi lôi thẳng vào nhà.

Ông ơi...sao ông già rồi mà còn khoẻ quá trời vậy? Khỏe hơn cả con rồi!

-Dạ không cần đâu ạ!

-Không cần cái gì?! Vào đây chơi với ông một lát! Đợi thẳng cháu ông nó ló mặt ra rồi cháu đi cũng chưa muộn mà!_Ông ơi...con chưa muốn chết đâu! Hu..hu...

-Nhưng con...

-Nhưng cái gì? Lát ông giới thiệu thẳng cháu ông cho..._Ông vừa nói vừa kéo tôi ngồi xuống ghế.

Cháu ông con biết lâu rồi...ông giới thiệu nữa làm gì ắt công!

-Con thật sự...

-Ăn bánh đi cháu! Uống nước hoa quả cho đẹp da này!...

Dưới sự nhiệt tình thái quá của ông nội hắn, tôi ngồi ăn, uống trong sự thấp thỏm lo sợ. Tuy nhiên cũng được cái ích là lấp đầy dạ dày...sáng nay tôi đã kịp ăn sáng đâu!

-AN MỘC NHIÊN!_Đang ăn ngon...một tiếng gầm kinh hoàng của “Ai đó” vang lên làm hồn vía tôi ôm nhau nhảy dựng.

Chết rồi...hắn tỉnh rồi...chuồn mau! Chạy nhanh kẻo chết đến nơi...

-Ông ơi...con xin phép đi đây ạ!_Tôi nghe thấy tiếng bước chân huỳnh huỵch của “Ai đó” đang lao xuống đây ngày một lớn

-Ồ...ông chưa giới thiệu...

-Đứng lại!_Tiếng ông hắn còn chưa kịp dứt, tiếng hắn đã vang lên lần nữa rồi.

Bàn chân tôi vô thức dừng lại, toàn thân hoá đá, đến quay đầu lại nhìn cũng không dám nữa. Phên này tôi chết chắc rồi! Ông ơi..ông hại con rồi!

-Thế hai đứa quen nhau à?_Ông hắn chẳng hiểu gì cả, hết nhìn tôi lại nhìn hắn...cuối cùng không nhin nổi nữa mà lên tiếng.

-Cô ấy là người làm vỡ đồ gốm của ông!_Hắn tiến lại gần, vừa đi vừa nói bằng giọng than nhiên. Mà sao tôi nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi ở đâu vậy kia?

-Cháu?_Ông nhìn tôi chăm chăm. Đến khi tôi nghĩ ông sẽ trách tội mình thì..._Lại đây cháu dâu! Ông có mua quà cho cháu đây này!

Cái thể loại gì đây? Sao lại có cháu dâu, cháu rể ở đây vậy? Mà sao ông hấn lại biết tôi? Có gì xảy ra mà tôi không biết đúng không?

52. Chương 52

Chap31: Gặp lưu manh...

-Cháu...cháu phải đi rồi!_Tôi quay lại, cổ tươi cười hết mức có thể với ông hấn rồi nhìn hấn đầy sợ sệt_Anh...Bảo! Em...về nhé!

-Về?_Hấn vờ như mọi chuyện vẫn tốt, hỏi bằng cái giọng thản nhiên làm tôi dựng cả tóc gáy.

-Vâng...em về nhà cậu. Chắc...cậu lo cho..em lắm!

-Sau tất cả những gì đã làm với anh tối qua?

Ôi trời ơi...hấn nói cứ như tôi đã làm cái gì động trời lắm ấy...như kiểu...tối qua tôi ức hiếp hấn không bằng! Oan uổng...đúng là oan uổng mà!

-Này...tối qua cháu làm gì nó thế?_Thêm vào đó ông hấn lại bồi thêm một câu như vậy thì thử hỏi tôi biết phải làm sao? Làm sao với ông cháu nhà này đây?

Một người đã đủ kiên tôi muốn chết rồi...giờ thêm một người nữa...phen này tôi die là cái chắc!

-Không phải...không như ông nghĩ đâu! Con không có làm gì hết! Là anh ấy bịa đó, ông đừng có tin!

-Anh bịa?_Lần này thì tôi có thể khẳng định rằng: tiếng nghiến răng nghiến lợi kia chính xác là của hấn được rồi. Bởi vì nó đang phát ra ngay bên tai tôi đây này!

Hấn còn dám hỏi nữa! Ủ thì không bịa...chỉ nói quá lên thôi!

-Bây giờ em phải về đây...Anh với ông giữ gìn sức khỏe nhé!_Lần này tôi lấy hết can đảm, hướng hai ông cháu hấn cười tươi thật là tươi rồi quay đầu chuẩn thẳng. Tôi biết là nếu ở lại thì kiểu gì cũng không sống được...ít ra về nhà còn có cậu chần tuyến đầu!

-Cậu ơi...cậu ơi cậu...Con về rồi này!

Ủa...sao cửa lại khoá? Cậu không có ở nhà sa? Lại tốn công móc chìa mở cửa! Haizz...

Ak...nhưng...tôi để quên chìa khoá ở nhà “Tên đòi bại” rồi! Ai bảo sáng nay chạy vội quá làm gì! Hình như còn cả mấy bộ quần áo bên đấy nữa...Hu..hu..đành tìm lúc nào hấn không có nhà rồi lên sang lấy vậy!

Quan trọng là bây giờ làm sao để vào nhà kia! Trèo tường thì chân ngắn...mà chờ cậu thì lại không biết bao giờ về...Làm cái gì bây giờ?

-Cậu nghe nè con! Hôm qua có sao không?

-Dạ..con ổn! Cậu đang ra ngoài ạ?

-Ừ...cô Thanh muốn mua mấy cuốn sách nên nhờ cậu tư vấn. Có chuyện gì không con?

-A..ha..ha.._Đang hẹn hò rồi!_Dạ không có gì! Vậy cậu giúp cô ấy đi ạ! Con chào cậu!

Ai...cậu đang hẹn hò...Chắc sẽ về muộn đây! Thôi quảng hành lí vào nhà rồi đi tìm mấy con Gà chém giò vậy! Hu..hu...khổ thân quá!

-Mập không có nhà ạ? Dạ...vậy thôi ạ! Cháu chào bác!

Số tôi đúng là số con mực mà! Đứa nào cũng không có nhà hết vậy?! Lúc không cần thì xúm đến...lúc cần lại chẳng thấy đứa nào lộ mặt ra! Gọi điện thì không nghe...gọi về nhà cũng không có nhà nốt! Chán muốn chết à...

Một mình lang thang trong cái thành phố này quả thực là chuyện nhảm nhất trên đời đó! Thú thực là mấy tháng nay luôn có hán ở bên...bây giờ đột nhiên phải ở một mình cũng buồn thật! Còn chẳng biết làm gì cho vui nữa!

-Anh Bi...bé Bông muốn ăn kem...anh mua cho Bông nhé?_Trước một cửa hàng kem, cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc tơ mềm mượt được tết thành hai bím xinh xắn, ngược đôi mắt to tròn lên nhìn cậu bé bên cạnh.

-Thế Bông thích vị nào để anh mua?_Cậu bé cười trêu mến, nắm tay cô bé đi vào cửa hàng kem...nhưng vẫn không quên hỏi han.

-Sôcôla ạ!_Cô bé cười tí mắt, sung sướng nhảy chân sáo theo cậu bé.

Có anh trai bên cạnh thật là thích! Muốn gì đều có anh mua cho...gây ra chuyện gì cũng đều có anh gánh vác...dù trời có sập xuống cũng luôn có anh bảo vệ!

Sao mọi thứ trước mắt tôi lại nhòe đi thế này? Đáng chết! An Mộc Nhiên...mày khóc cái gì? Dù mày có khóc bao nhiêu đi chăng nữa thì anh mày cũng đâu thể sống lại được! Tốt hơn hết là mày hãy sống thật vui vẻ đi...đừng để anh mày phải lo lắng vì mày!

Tôi biết chứ...thì tôi vẫn đang cố gắng vui vẻ đây còn gì! 2tuần nữa tôi sẽ thi đại học...áp lực quả thực không nhỏ! Tên đồi bại đã nói là không sao...nhưng tôi có phải là quái nhân như hán đâu...không lo làm sao được! Đời người có mấy lần áp lực thế này đâu!

Sak...sao lại nghĩ đến hán vậy trời? Hay hán biến thành oan hồn ám tôi rồi? Có thể lắm chứ! Tên đó cái gì chẳng làm được!

53. Chương 53

Để tiếp tay cho cuộc hẹn hò của cậu, tôi quyết định ăn chưa và ăn tối ở ngoài...trách phá hỏng chuyện tốt của cậu!

Cho đến khi bước ra khỏi quán ăn...tôi mới chợt nhận ra...đã muộn thế rồi à? Không phải vì mãi ăn...chỉ tại nghĩ lung tung nhiều quá...thành ra quên cả thời gian luôn.

Hơn 9h tối rồi. Tuy nói cuộc sống về đêm vừa mới thức giấc...nhưng với tôi...nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào!

Chứ còn gì nữa! Con gái mà một mình đi ngoài đường vào giờ này chẳng nguy hiểm quá đi ấy! Nhỡ số tôi đen gặp phải bọn lưu manh thì có phải là....Lại càng không giám gọi taxi. Tuy tôi không xinh nhưng mà...vẫn sợ! Hu..hu...

Dường như tôi nghe thấy tiếng bước chân theo sau mình...không phải một...mà là 5, 6 người. Số tôi thật sự đen đến thế sao? Nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra...bàn chân tôi vô thức tăng tốc...chỉ hận không mọc cánh mà bay về nhà ngay!

.....

Qua hai con phố rồi mà đám người đó vẫn bám theo...tôi phải làm gì bây giờ? Không biết...tôi thật sự không biết phải làm gì cả! Vốn dĩ từ xưa đến nay tôi đã bao giờ gặp phải tình huống này đâu! Sao trên đời lại lắm người vô công rồi nghề, lêu lổng lổng bỗng thế không biết! So ra...“Tên đồi bại” quả thực vẫn còn là người tốt chán!

Sao cái đoạn đường này tối vậy? Lạnh sống lưng quá!

-Này cô em...đi đâu mà vội thế?_Hai tên choai choai chặn trước mặt tôi.

-Xin..lỗi...Tôi không quen mấy người!_Bọn *****! Tôi vừa nói vừa tránh bọn họ ra, đi nhanh hơn.

-Ấy...sao em lại lạnh lùng như thế? Không quen rồi sẽ quen thôi mà! Đi chơi với bọn anh nhé?_Tên cầm đầu (Tôi đoán thế!) đưa bàn tay dơ bẩn của hán đến gần mặt tôi. Mấy tên bên cạnh ngửa mặt cười ha hả.

Cái lũ...không có đạo đức...vô nhân tính...không biết xấu hổ...đòi bại...xấu tính xấu nét...Tôi khinh!

-Không! Các người tránh xa tôi ra!

-Rất có cá tính! Anh em...mang đi!

Tên cầm đầu vừa nói xong, hai tên bên cạnh liền tiến đến giữ chặt hai tay tôi chuẩn bị lôi đi.

-Thả tôi ra! Các người làm gì vậy? Tôi hét lên bây giờ!_Tôi vừa kêu vừa giãy giụa như gà gặp nước sôi.

-Hét thoải mái đi cô em!_Bọn chúng cười nhạo

-Không! Thả ra!...ANH BẢO ƠI CỨU EM!..._Khó thở quá! Tôi nghĩ...

-Thả cô ấy ra!_Một bóng người cao lớn chặn trước mặt bọn người này. Là Thiên Bảo sao?_Bọn mày đang làm gì vậy?_Người ấy chậm chậm bước đến, tiếng nói rần rởi và hơi...côn đồ.

Chỉ cần thế...tôi đã biết đây không phải hắn! Hắn sẽ không như thế đâu! Giọng hắn sẽ lạnh đến thấu xương...rồi xông vào bọn người này mà đâm luôn cơ! Hắn sẽ không tốn hơi mà đi hỏi mấy câu thừa thãi kia đâu!

Tôi đã rất mong chờ người ấy là hắn...chỉ là sự thật luôn không như ta muốn! Mọi thứ trước mắt sao mờ dần?!

Một đám hỗn độn lao vào nhau...không rõ ai với ai cả! Một lúc sau thì hai tên đứng bên tôi mới xông vào. Tôi mất điểm tựa...nằm phịch xuống đường...vì sao những lúc như thế này...cơ đau tim bất chợt kia lại kéo đến cơ chứ?!

Lại có thêm một cái bóng mờ mờ nữa chạy đến...không phải đám đánh nhau kia...mà là phía tôi. Người ấy hốt hoảng gắt lên đầy giận giữ:

-An Mộc Nhiên...mở mắt ra! Nhìn anh đi! Đừng có nhắm mắt như thế chứ?_Là hắn! Đúng là “Tên đòi bại” rồi! Cuối cùng hắn cũng đến!

-Anh...Bảo..._Tôi không biết là lúc này trông mình thế nào...nhưng chắc là ngổ lăm! Bởi vì tôi lim dim nhìn hắn...cười mãn nguyện rồi ngất lịm sau đợt thở dốc.

54. Chương 54

Chap32: Trần Khải Minh!

Không biết lúc tôi hôn mê hắn đã làm những gì...nhưng khi nhìn thấy hắn ngủ gục bên giường bệnh của mình...tôi rất vui...một niềm vui không sao tả nổi! Có lẽ...từ sau khi anh mất đến nay...cảm giác này mới quay lại...Hắn có vẻ rất mệt mỏi...khi ngủ mày vẫn còn trau lại kìa!

A.a.a...Cái quan trọng là...sa.o...sao...sao hắn lại nắm tay tôi? Ai cho hắn cái quyền đấy hả? Đây...mau bỏ ra...bỏ ra đi!

Gỡ mãi vẫn không được...lại còn đánh động đến hắn. Thấy hắn hơi cựa quậy...tôi liền nằm ngay ngắn lại...tiếp tục giả bộ hôn mê...coi như chưa tỉnh đi! Tuy nhiên...tôi vẫn ti hí mắt để quan sát tình hình.

Hắn vuốt khuôn mặt tiêu tụy của mình...thẳng người ngồi dậy...nhìn tôi cười triu mến...Sak...nhìn cái gì mà nhìn? Anh nhìn còn chưa chán à? Mau mau quay ngay ra chỗ khác cho tôi! Tạm gác chuyện này lại đã! Tiếp đó hắn rướn người lên, kéo chăn đắp lên người tôi thật cẩn thận...sau đó còn...nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán tôi...Ôi trời ơi...sao hắn lại giống lúc say rượu vậy? Có lẽ nào...hôm đó hắn giả bộ say để trêu tôi? Tên đòi bại này...hắn dám...

-Nó vẫn chưa tỉnh à?_Cửa phòng bị đẩy ra.

A..cậu! Nhìn cậu như già đi mấy tuổi vậy! Khổ cho cậu quá!

-Vâng!_Hắn đáp, nhưng không quay đầu lại mà vẫn nhìn tôi chăm chăm.

-Con về nghỉ ngơi đi! Ở đây có thầy là được rồi!_Cậu bước đến, vỗ vai hắn như an ủi.

Gì chứ...sao đi an ủi hân? Cứ như tôi với hân có gì thật ấy! Đáng lẽ ra người cần được an ủi là cậu tôi mới đúng chứ!

-Dạ không sao! Thầy đừng lo cho con! Con muốn khi cô ấy tỉnh lại sẽ nhìn thấy con đầu tiên.

-Bảo à...thầy rất cảm ơn con đã chăm sóc nó trong thời gian qua! Nó là đứa yếu đuối. Dù vẫn luôn tỏ ra vui vẻ trước mặt người khác...nhưng thầy biết trong lòng nó vẫn luôn nghĩ về chuyện mười mấy năm trước đây. Thầy có lỗi với nó...không thể cho nó cuộc sống thật tốt! Mong rằng con sẽ làm được những việc thầy chưa làm được.

-Thầy yên tâm! Con thề cả đời này sẽ chỉ yêu và quan tâm đến cô ấy! Nếu ai có ý định làm hại cô ấy thì đừng trách con độc ác!_Sao tôi nghe thấy cả tiếng nghiến răng vậy kia?!

Ồ mà hân nói yêu tôi á? Có đùa không vậy? Tôi đang là bệnh nhân đấy...đừng làm tôi kích động chứ!

-Thầy tin! Giao nó cho con thầy chẳng còn gì phải lo lắng nữa! Có điều...cái thằng bé cùng vào đây với con đâu rồi? Nghe nói cậu ta cũng vì bé Nhiên mà bị thương.

-Thầy nói Trần Khải Minh á? Cậu ta đã được băng bó và đang nằm ở phòng bệnh bên cạnh. Ngày mai con sẽ đến cảm ơn cậu ta. Bây giờ muộn rồi, thầy cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi! Ở đây có con là ổn rồi!

-Ừ..vậy con ở lại với bé Nhiên nhé! Thầy về trước, ngày mai sẽ lại vào!

-Vâng! Con chào thầy!_Hân đứng lên tiễn cậu tôi ra khỏi cửa rồi lại trở về ngồi bên cạnh tôi như lúc nãy.

Mặc kệ là cậu tôi và hân đã nói những gì...trong đầu tôi chỉ lưu lại duy nhất câu nói của hân: Cả đời hân chỉ yêu và quan tâm đến tôi! Ngay cả ở trước mặt cậu hân cũng đã nói vậy...tức là hân thật lòng với tôi? Nhưng quanh hân có biết bao nhiêu người hơn tôi cả trăm lần...vì cái gì hân lại yêu tôi? Có hay không một phần là thương hại tôi?

Đúng rồi! Hân có nói đến ai đó tên Trần Khải Minh...cái gì mà vì tôi bị thương...lại cùng vào đây với Thiên Bảo...là cái người đã đánh nhau với mấy tên lưu manh kia sao? Anh ta vì tôi mà bị thương sao? Trời ạ...tội nghiệt của tôi sao ngày càng lớn thế này? Xin lỗi đã liên lụy đến anh nhé...Trần Khải Minh!

A...trời ơi...Tên đồi bại lại nắm tay tôi nữa rồi! Làm cái gì để hân bỏ ra đi chứ! Nếu không mặt tôi sẽ bốc khỏi đây! Đồ lợi dụng! Mau bỏ ra đi! Bỏ ra...

Không biết là tôi còn mệt hay vì giả hôn mê mà ngủ quên...nhưng khi tôi tỉnh lại cũng đã thấy trời sáng rồi! Không thấy tên đồi bại đâu cả! Có lẽ ra ngoài làm gì đó rồi! Việc của hân tôi không có quyền quan tâm...chỉ là tôi muốn uống nước...mà cơ thể vẫn còn yếu nên không thể tự lấy được...tôi cần hân giúp!

-Cô tỉnh rồi sao?_Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, sau đó một người bước vào...nhìn thấy tôi mở mắt liền tiến tới bên cạnh. Tuy nhiên...tôi không biết người này!

-Cậu là ai?_Tôi nhìn người này thấy càng lạ cũng đang học lớp 11thui! Đàn em của tôi rồi!

-Không nhớ tôi sao? Cứu cô một mạng coi như uống công rồi!_Cậu ta ra vẻ thất vọng đặt túi cam lên bàn.

Thì ra là người đã cứu tôi! Trên người vẫn mặc áo bệnh nhân kia! Theo như “Tên đồi bại” nói tôi qua thì cậu ta tên là...cái gì mà...à..Trần Khải Minh!

-Cảm ơn vì đã cứu tôi! Nhưng...vì sao?_Nếu tôi và cậu ta là những người xa lạ thì đâu nhất thiết cậu ta phải vì tôi mà bị thương!

-Thấy người quen gặp nạn mà không ra tay cứu giúp không phải phong cách của tôi!_Cậu ta nhún nhả vừa gọt vỏ cam vừa đáp.

Ý là tôi với cậu ta đã từng quen biết? Ở đâu nhỉ?

-Cô còn nhớ cách đây hơn 3tháng có gặp tôi ở siêu thị không? Cô nói với tôi anh chàng đi cùng là chồng cô. Lúc đó tôi không tin đâu! Nhưng mà nhìn hai người thân mật như thế tôi cũng đành tin thôi!_Sao tôi thấy có gì đó kì kì! Cậu ta còn thờ dài nữa chứ!

Ơ mà cậu ta nói cái gì nhỉ? Cách đây hơn 3tháng...siêu thị...chồng tôi...Thì ra...

-Cậu là thằng nhóc đã cả gan nắm tay tôi đó hả?

-Cô có thể đừng gọi tôi là nhóc nữa được không? Dù gì thì tôi cũng đã 18tuổi rồi...còn sắp thành sinh viên đến nơi. Để người khác biết được cô gọi tôi như thế thì tôi còn mặt mũi nhìn ai nữa!_Cậu ta có chút bất mãn liếc nhìn tôi...nhưng sao tôi thấy có gì đó mờ ám trong mắt cậu ta...là sao?

55. Chương 55

Cái gì? Cậu ta bằng tuổi tôi sao? Gì mà nhìn như trẻ con vậy? Làm tôi mặc cảm quá đi mất! Không lẽ tôi trông già hơn tuổi đến thế sao?

-Anh Bảo đâu?

-Chồng cô ấy à? Đang gặp bác sĩ! Anh ta có nhờ tôi để mắt đến cô.

Cậu có thể bỏ tiếng chồng ấy đi được không? Tôi thật hối hận vì lúc ấy đã gật đầu nói đúng. Nếu mà để ai quen biết tôi biết được chuyện ấy thì tôi chỉ có nước chui xuống đất!

-Này...ăn cam đi!_Cậu ta cười cười nhét cam vào tay tôi.

Tôi đã nói chưa nhỉ? Tuy tôi thích uống nước cam...nhưng tôi rất ghét ăn cam. Thật đấy! Thứ tôi thích là táo cơ!

-Không ăn!_Vì thế tôi từ chối thẳng thừng, trả lại miếng cam về tay cậu ta.

-Nể mặt tôi ăn một miếng thôi!_Làm như tôi với cậu ta thân thiết lắm ấy!

-Không ăn!_Tôi ghét ăn cam thật mà!

-Chỉ một miếng thôi! Coi như cho tôi chút mặt mũi đi!_Cái gì đây? Nịnh tôi ấy à?

-Tôi đã nói không là không! Cậu tránh ra cho tôi!

-Một miếng thôi mà! Ăn đi! Há miệng ra xem nào!_Bây giờ cậu ta còn cố gắng nhét cam vào miệng tôi nữa chứ. Hừ...tôi ghét nhất những ai như thế!

-Không! Tránh ra! Không tôi đập chết cậu bây giờ!

-Ăn đi!

-Không...tránh ra!

Đúng lúc này...cửa phòng lại bị mở ra lần nữa. Ngay sau đó...một giọng nói lạnh cóng phát ra khiến tôi bất giác rùng mình.

-Hai người đang làm gì?

-Anh..._Hắn về thật đúng lúc! Nếu không tôi bị thằng nhóc kia nhét cam vào miệng rồi!

-Tôi hỏi hai người đang làm gì cơ mà!_Sao mặt hắn đen xì thế kia?

-Em...không phải...thực ra..._Cái miệng vô dụng! Tại sao đúng lúc này lại ấp úng không nên lời thế này? Tôi chỉ không muốn hắn hiểu lầm thôi!

-Không có gì! Tôi gọt cam cho cô ấy ăn thôi!_Đã thế cái thằng nhóc đáng chết kia còn nhún nhún vai ra vẻ thần nhiên nữa chứ.

Anh Bảo...anh phải tin em! Em không làm gì hết! Anh đừng có nghe thằng nhóc kia nói bừa! Em thật sự không làm gì cả! Anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn em! Em không chịu được đâu!

-Cảm ơn! Nhưng vợ tôi không thích ăn cam. Phien cậu tránh đường một chút!_Nói rồi hắn không chút khách khí đẩy Khải Minh sang một bên, tiến đến ngồi lên mép giường. Vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt như

thể...nhưng giọng nói và hành động lại thập phần dịu dàng _Em thấy thế nào rồi? Có chỗ nào không khỏe không? Cần gì cứ nói anh biết! _Hắn làm tôi thấy lạnh đó nha!

Tuy nhiên...ngược đãi bản thân là chuyện khó nhất đối với tôi. Mà thằng nhóc Khải Minh kia vẫn còn ở đây nên tôi đành dùng giọng điệu ngoan ngoãn với hắn vậy!

-Em khát!

-Vậy nằm yên đây chờ anh! Anh lấy cho! _Hắn nói rồi hôn nhẹ lên trán tôi một cái, sau đó đứng lên đi đến bình nước ở góc phòng.

-Này! Tôi đến bao lâu rồi mà sao cô không nhờ tôi lấy nước cho? Tôi là người xấu hay sao mà cô phải sợ?! _Nhìn cái dáng vẻ âm ỉ của cậu ta kìa! Như thế mà nói bằng tuổi tôi ai tin!

-Tôi... _Muốn nói gì đó nhưng Thiên Bảo ở ngay kia...tranh thủ lúc này nịnh nọt hắn tí vậy! Như thế tôi mới có cơ hội sống yên sau khi thằng nhóc này về được! _Đúng đấy! Tôi không tin ai ngoài chồng tôi hết! _Ôi..tôi phục tôi quá! Rạo này trình độ sến ngày càng cao. Nói thế mà vẫn chưa sến da gà!

-Anh biết em yêu anh rồi! Nhưng cũng không cần thể hiện ra ngoài thế đâu! _Hắn mang nước đến, rất tự nhiên xoa đầu tôi...ánh mắt thì lại nhìn đến Khải Minh ngồi bên cạnh...sao tôi thấy hắn có vẻ đắc ý vậy nhỉ?

Mà cái gì? Tôi yêu hắn bao giờ? Tự sướng thì cũng đừng lôi tôi vào chứ! Làm tôi nóng hết cả mặt rồi này!

-A...khát quá...khát quá! _Tôi chớp vội lấy cốc nước, nhanh chóng uống một ngụm to cho hạ nhiệt. Thật đúng là mát mặt mà! Hừ..hừ...

-Được rồi! Yêu chồng thì có gì mà xấu hổ?! Uống từ từ thôi kéo sặc đấy!

-Khụ...khụ... _Tôi nghĩ hắn có thể đi làm phù thủy được rồi đó! Vừa nói cái tôi sặc luôn mới sợ chứ!

-Đã nói rồi mà! _Hắn vừa ân cần vỗ vỗ lưng tôi vừa lên mặt dạy bảo _Sau này con mà giống em thì phải làm sao?

-Khụ..khụ..khụ... _Hắn càng nói tôi lại càng ho dữ hơn! Đến nỗi cả mặt đỏ ửng lên vẫn chưa dừng lại được.

Có lẽ vì không chịu được nữa mà thằng nhóc Khải Minh kia đã đứng lên từ biệt. Rất xin lỗi nhưng lúc này tôi không tiện khách được! Lần sau tôi sẽ đến thăm cậu. Vậy nhé!

56. Chương 56

Chap33: Hắn nói ra rồi...

-Em thấy thế nào rồi?

Còn thế nào được nữa? Cũng may còn chưa chết! Nhờ phúc của anh cả đấy! Lừa người thì cũng vừa phải thôi chứ...lần tôi xem chút bị sặc chết rồi!

-Em..khụ..khụ...

-Vẫn chưa hết sao? Hay để chồng hôn cho cái nhé? _Hắn vừa nói vừa đưa mặt đến gần tôi.

Đùa à? Tôi sồn da gà rồi đấy nhé!

-Không...khụ...cậu ta về rồi! Anh...khụ...không cần...không cần diễn nữa! _Tôi vội xua tay loạn xạ ngẫu. Hắn...nói là làm đấy! Không phải nghi ngờ đâu!

-AN MỘC NHIÊN!

-D..ạ? _Sao đột nhiên lại nổi cáu vậy trời? Tôi làm gì sai à?

-Nãy giờ là em diễn đó hả?

-Vâng! _Tuy không hiểu ý hắn muốn gì...nhưng tôi vẫn thành thật trả lời. Ai...lại xấp gập Bao Công rồi! Nhìn cái mặt ngày càng tối xuống kìa!

-Em..._Hắn nghiêng rằng chỉ vào mặt tôi đầy tức tối...rồi không biết sao tôi lại thấy mắt hắn loé lên tia sáng kì dị...khoé miệng nhếch lên nụ cười đẹp mê hồn của hắn.

Ôi trời ơi...có biết là mỗi lần hắn cười như thế này là tôi lại bị đờ không? Đến nỗi biến thành tượng gỗ chỉ biết chăm chú ngắm nhìn hắn mới sợ chứ! Đập cho tôi một cái đi! Làm cái gì cho tôi tỉnh đi! Xấu hổ quá...mắt mặt chết đi được! Hu..hu...

-Thừa nhận đi! Em yêu anh đúng không?_A..a...đừng có đến gần như thế! Tránh xa cái tai tôi ra! Có biết là nó rất nhạy cảm không?!

-Em..đá.u..có..

-Thật?

-Thật!

-Nhiên yêu Bảo?

-Ừ..._Tôi sợ quá đến nỗi loạn hết cả lên...gật đầu như già tởm...xong rồi lại trợn mắt quyết liệt lắc đầu...Sao lại nhầm lẫn thế được?! Nhìn cái mặt hắn cười đến là tươi kia!_Không! Không phải! Em nghe nhầm nên mới gật đầu...ý em không phải thế!

-Anh nói hỏi rõ ràng lắm mà...sao lại nghe nhầm được?! Ha..ha..ha...Rõ rồi nhé! Nhiên yêu Bảo!

-Không phải! Em đã nói nghe nhầm rồi mà! Em không yêu anh! Không yêu..._Điên mất! Bị hắn lừa vào tròng một cách dễ dàng mới đau chứ! Đúng là tên mưu mô thủ đoạn! Đồ tự sướng!

-Đừng phủ nhận nữa! Anh hiểu lòng em rồi! Thôi nằm xuống đi!

Phục! Tôi phục trình độ tự sướng của hắn rồi! Thấy hết rồi nhé! Tôi không có làm gì cả...tất cả là hắn tự giằn dựng đấy nhé! Tôi vô can! Đừng kéo tôi vào vấn đề của hắn!

-Anh đi đâu?_Tôi nhìn hắn đang đỡ mình nằm xuống đây bất mãn. Lại định bỏ tôi một mình chứ gì!

-Sao? Không nỡ xa anh à?_Hắn cười cười, chỉnh lại gối cho tôi.

-Ai thêm!_Lại tự sướng rồi!

-Đúng rồi! Không ai thêm! Chỉ có Nhiên thêm thôi!_Hắn nói xong, cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của tôi...đặt môi lên trán tôi một cái rồi đi ra ngoài.

Ồ...cái thể loại gì đây? Ở đâu ra cái kiểu vu khống trắng trợn như thế không biết?! Hắn á? Cho không cò thêm tiền...tôi cũng không cần! Hừ...Làm như mình cao giá lắm ấy!

.....

Bệnh viện! Bệnh viện...Cái nơi đáng ghét này...buồn chán muốn chết! Cả cái tên đồi bại kia nữa...đi lâu như vậy vẫn còn chưa về. Ôi...chán quá!

A...đúng rồi! Hôm qua nghe lỏm cậu và Thiên Bảo nói chuyện hình như có nói thẳng nhóc Khải Minh ở phòng bên cạnh thì phải. Hi..hi...sang bên đó chơi lát rồi về chắc cũng không sao nhỉ?!

Ak...nhưng mà không đi được! Còn không đủ sức mà ngồi giậy chứ đừng nói là đi lại! Haizz...phải nằm bẹp dí trong này một mình đến bao giờ nữa?! Thiên Bảo...tên đồi bại nhà anh...về nhanh lên...

Nhìn trái nhìn phải...nhìn trước nhìn sau...nhìn trên nhìn dưới khắp cái phòng này cũng chẳng có gì mà chơi cả! Trời ơi...cái gì kia? Là điện thoại của Thiên Bảo! Nhưng sao lại ở trên giường của tôi?

Ai..da...đẹp! Mở ra xem có cái gì nghịch được không đã! Không khéo lại biết được bí mật gì của hắn cũng nên! Ka..ka..

Nhưng mã số là cái gì đây?

Ngày sinh của hắn?

Không đúng!

Số chứng minh thư của hần?

Không đúng!

Số nhà?

Không đúng!

Mật khẩu game của hần?

Không đúng!

Đuôi số điện thoại của hần?

Cũng không đúng nốt!

A..a.a.a.....rốt cục là cái gì? Mã số để mở mi là cái gì hả điện thoại? Nói cho ta biết đi mà điện thoại xinh đẹp ời! Haizz...Đến bao giờ tôi mới tìm ra đây?! 9-1-1-9-4

Đã mở khoá! Oh..trời..ời..Mở rồi! Mở được rồi! Ha..ha..ha...mở được mi rồi điện thoại ời! Ấn bừa mà lại đúng mới sợ chứ! Ak...nhưng mà...sao mật khẩu lại mà ngày sinh của tôi? Là ý gì đây? Hần...thực sự...

Thôi kệ đi! Bây giờ phải khám phá bí mật của hần cái đã! Nếu mà mang thông tin bán ấy cô gái thích hần cũng được kha khá đấy! Ka..ka..ka...Mình thông minh quá cơ! Xem danh bạ cái nào!

Dê cụ...Cáo già...Sở Khanh...Thư sinh...Đại ca...Nhị ca...Tam ca...###....Công nhận toàn những cái tên...ấn tượng...độc đáo! Chắc là bạn hần! Còn có Papa, Mama, thầy Lâm, cô Thanh.....A..cái này hay nè...Vợ yêu! Ai mà “có phúc” quá ta! Có thể làm vợ hần cơ đấy!

Sak...đây không phải số tôi thì số ai? Sao lại lưu số tôi là “Vợ yêu”? Ôi...điên mất! Đây không phải sự thật! Hần chỉ đùa thôi! Hần không yêu tôi đâu! Tôi đang mơ...chỉ là mơ thôi! Á..véo má thấy đau quá à! Thôi vào album ảnh xem có gì không?

“Thiên thần của tôi” nghe cái mục đã biết trong này toàn ảnh người hần yêu rồi! Chắc chắn không phải tôi đâu...bởi vì tôi có thấy hần chụp ảnh tôi bao giờ đâu!

Ak...sao thế này? Cái gì đây? Nhìn cái nào cũng thấy tôi là sao vậy trời? Đang ăn...đang ngủ...đang nấu cơm...đang học...còn cả cái đang giặt đồ mặt dính đầy bọt xà phòng nữa này...A.a.a.a.....ai giải thích cho tôi chuyện này đi! Làm ơn nói cho tôi đây không phải sự thật đi!

Đúng rồi! Vào phần tin nhắn chắc chắn có thể tìm thấy gì đó! Ví dụ như tin nhắn của hần với bạn gái chẳng hạn!

Ak...sao trong hộp thư đến chỉ có mấy cái tin nhắn của tôi vậy trời? Thư đã gửi cũng toàn gửi cho tôi không à! Hộp thư đi...có một tin chưa được gửi. Nội dung là gì nhỉ? Tò mò quá! Không biết định gửi cho ai đây ta?

“An Mộc Nhiên...Anh yêu em!”

Sak...cái gì đây? Là thư tỏ tình đấy hả? Mà người nhận được lời tỏ tình ấy...lại là tôi nữa chứ! Có lẽ mắt tôi bị hoa rồi! Nhìn nhầm thôi! Nhìn nhầm thôi! Chắc cơ thể còn yếu nên bị hoang tưởng rồi! Đều là lừa đảo cả! Chắc chắn hần biết tôi sẽ nghịch vào điện thoại của hần nên hần mới cố tình giài dựng như thế này! Làm gì có chuyện hần thích tôi...nói gì đến yêu! Tôi không tin đâu!

-Đọc được rồi sao?

Ôi trời ời! Hần...hần...vào đây..từ lúc nào vậy? Sao tôi không nghe thấy tiếng động gì cả? Còn nữa...hần thấy tôi đang làm gì rồi? Bây giờ phải làm sao? Tôi phải đối mặt với hần như thế nào đây? Tôi không biết hần đối với bản thân tôi là gì...chưa bao giờ tôi nghĩ đến chuyện ấy cả! Hần...là gì trong lòng tôi?

57. Chương 57

-Biết rồi cũng tốt! Ý em thế nào?_Thiên Bảo đặt túi đồ trong tay lên bàn, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh giường bệnh.

-Anh..nói cái gì? Em...không hiểu!_Giả ngu cũng không sao! Miễn đưa tôi ra khỏi hoàn cảnh này là được rồi!

-Đừng lảng tránh anh!_Đột nhiên hắn chồm đến, đưa mặt đến gần, ép tôi phải nhìn thẳng vào hắn.

Tôi vội quay mặt sang hướng khác. Tôi sợ...nếu như nhìn hắn rồi...sẽ không thể dứt ra được nữa!

-An Mộc Nhiên!

-D..ạ?

-Nhìn vào mắt anh!

-Có vấn đề gì sao? Cần gì phải...

-ANH YÊU EM!

Tôi trợn mắt nhìn hắn! Hắn vừa nói cái gì vậy? Hắn...nói...hắn đã công khai là hắn yêu tôi?! Bây giờ làm sao? Phải làm sao? Làm sao bây giờ? Tôi ước gì...bây giờ có ai đó vào đây thì tốt quá! Như vậy tôi sẽ thoát khỏi tình cảnh này! Ông trời ơi...cứu con!

-Anh...a.nh....

-Anh yêu em!_Hắn rất tự nhiên nhắc lại câu nói, khoe miệng ắn dấu nụ cười đẹp mê hồn.

-Đừng...đừng đùa!

-Anh chưa bao giờ nói mình đùa!

Này...này...này...làm cái gì vậy? Sao lại cúi đầu xuống đây? Đừng có làm vậy! Nếu anh dám manh động, tôi...tôi...tôi sẽ...

“Cạch”...này là tiếng mở cửa sao?

-Ông..._Là ông hắn! Sao ông hắn đến đây?

-A..ha..ha...ông đến không đúng lúc rồi! Thôi hai đứa cứ tiếp tục đi! Ông ra ngoài hóng gió!_Ông hắn cười liếc nhìn chúng tôi bằng ánh mắt ám muội rồi xoay người trực tiếp đóng cửa đi ra ngoài.

Chuyện này...là sao? A...không phải ông hắn đã hiểu lầm gì rồi chứ? Đừng nha! Nếu vậy coi như tôi xong rồi đó! Kiểu gì cũng bị mọi người biết hết cho xem! Mà tôi...có làm cái gì đâu cơ chứ! Ông trời ơi...số con sao khổ thế này?

-Anh nghĩ chúng ta nên nghe lời ông!_Còn hắn lại không có một chút xấu hổ nào...tiến đến bên tai tôi thì thầm đầy mờ ám.

Không thấy mặt tôi nó nóng thế nào rồi hay sao mà còn tăng nhiệt lên nữa! Muốn tôi bốc cháy hắn mới vừa lòng sao?

-Anh..có thể tránh ra không?

-Tại sao?_Giọng hắn đầy mất hứng.

-Em đói!_Thực ra cũng không thấy gì...nhưng vì bản thân, không đói cũng ăn!

-Được!_Hắn thu người lại, ngồi trên bên giường, bộ dáng cự kì nghiêm túc_Trước tiên trả lời cho anh một vấn đề.

58. Chương 58

Chap34: Tuyên bố theo đuổi!

-Vấn đề gì?_Tôi vô thức đặt câu hỏi.

-Yêu anh chưa?

Gì? Sao lại là cái vấn đề này? Nhưng tôi thắc mắc...sao hần lại hỏi là yêu chưa mà không phải là yêu không? Ý hần...không phải đã chắc chắn tôi sẽ yêu hần sao...còn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian. Cái này không còn là tự sướng nữa...mà biến thành tự ái rồi! Làm như bất kì ai cũng yêu hần ấy!

-Trả lời đi! Sao em cứ lảng tránh thế?

-Em..._Lắc đầu...lắc đầu kịch liệt! Làm gì có chuyện tôi yêu hần chứ!

Tôi biết hần cái gì cũng tốt...đẹp trai...tài giỏi...giàu có...đó là những gì các cô gái mong muốn ở một người bạn trai, một người chồng...vì thế mà tôi cũng biết xung quanh hần có rất nhiều người yêu mến. Tôi là cái gì mà dám trèo cao? Mà tôi...dù có muốn cũng không thể! Kể cả tôi có yêu hần thì cũng không bao giờ tôi nói ra!

Trên thực tế...tôi đã yêu bao giờ đâu, làm sao tôi biết thế nào là yêu một người. Tôi không biết cảm giác của mình được gọi là gì! Ở bên hần...tôi thấy rất an toàn...cuộc sống cũng vui hơn trước; không nhìn thấy hần...ừ thì có chút buồn buồn, nhớ nhớ; lúc gặp khó khăn hay nguy hiểm...hần cũng là người tôi nghĩ đến đầu tiên; thấy những cô gái khác nhìn hần chăm chăm mà hần không làm gì...tôi cũng có hơi bực bội....Tóm lại là những cảm xúc ấy...tôi không biết là gì cũng không biết phải lí giải thế nào.

Mà tôi với hần cũng chỉ mới quen biết có hơn 3tháng...hần nói là yêu tôi có phải là quá nhanh hay không? 3tháng ột tình yêu...tôi nghĩ là chưa đủ!

-Tốt! Nhưng...bắt đầu từ bây giờ..._Hần dừng lại một chút, liếc nhìn tôi đầy ẩn ý rồi nói tiếp _Anh sẽ chính thức theo đuổi em!

-Hả?_Hần...hần...nói cái gì thế?

-Đây là quyền của anh! Em không đồng ý cũng không được!_Nói xong hần với lấy túi đồ trên bàn, mang mấy thứ trong đó ra.

Thì ra hần ra ngoài mua đồ ăn cho tôi! Nhưng tại sao...

-Chỉ có vậy thôi ạ?

-Thế em còn muốn gì nữa?

-Đồ tráng miệng của em đâu?

-Em muốn nói đến cái này?_Hần vừa nói vừa dơ quả táo chín mọng lên cho tôi xem.

-Đúng..đúng..._Tôi cười hớn hở đưa tay ra nhận.

Thế nhưng...hần lại thu nó lại, ánh mắt mưu mô chiếu thẳng vào tôi. Gì đây? Nhưng thế là sao chứ?

-Trước tiên em ăn hết chỗ này đi đã!_Hần chỉ vào bát cháo trên bàn.

-Anh nhớ lát phải đưa em đấy!

-Anh đã lừa em bao giờ chưa?

-Được! Em ăn!_Tôi đáp một cách đầy khí thế, tính ngồi giậy để ăn.

Khổ nỗi...vẫn còn yếu nên không giậy được, ngược lại còn ngã cái rằm trở lại giường mới đau chứ!

Thiên Bảo thấy thế liền tiến đến đỡ tôi ngồi giậy, còn cẩn thận chèn gối vào sau lưng tôi, sau đó điều chỉnh đến khi tôi thật thoải mái mới thôi. Kể ra thì hần đối xử với tôi rất tốt. Có bạn trai như hần tất nhiên miễn chê! Chỉ là...tôi thấy bản thân không xứng đáng với hần! Như thế đã đủ là một lí do rồi!

-Nào! Há miệng ra!_Hắn múc một thìa cháo, giúp tôi thổi nguội bớt rồi mới đưa đến trước miệng tôi.

-Không cần như thế đâu! Em có thể tự làm mà!_Tôi định cầm lấy thìa thì hắn đã nhanh tay đưa ra xa, đồng thời tay kia đánh cái đét vào tay tôi. Đau đến nỗi tôi muốn cắn lại hắn luôn ấy! Thế nhưng chỉ có thể dùng ánh mắt bị ức hiếp nhìn hắn mà thôi!

-Em nghe lời một chút có được không?! Không thấy anh đang theo đuổi em à? Ngoan ngoan để anh chăm sóc đi!

-Nhưng em...

-Há ra nào!

-A...à..._Chịu ảm ức lúc vậy! Hình dung thứ trong miệng là hắn sau đó ra sức nhai coi như cũng giải phóng được chút bức bối!

-Như thế có phải ngoan không! Nào, tiếp tục!

-.....

Thế là tôi được anh chàng đẹp trai bao người mơ ước bồi ăn hết bát cháo ấy. Nhưng đến khi tôi đòi ăn tráng miệng...

-Táo của em đâu?

-Đây!_Hắn lại dơ ra trước mắt tôi...như cũ vẫn không cho tôi lấy.

-Đưa em!

-Hôn anh đi rồi anh đưa!_Gì đây? Hắn biến thành lưu manh từ lúc nào vậy? Lấy đâu ra cái lí lẽ đó chứ? Tôi muốn ăn táo! Tại sao cứ bày trò hoài vậy?

-Nhưng anh đã hứa là em ăn xong rồi đưa em mà!_Tên lừa đảo!

-Anh nói bao giờ?!

-Anh đừng đùa nữa! Mau đưa cho em đi!

-Hôn đi nhanh lên! Chỗ này này!_Hắn vừa nói vừa sấn mặt đến gần tôi, còn không ngại ngần chu môi ra nữa! Đúng là...

-Đít vệt!_Câu nói vừa bật khỏi miệng, tôi vội vàng bưng tay bịt kín. Thôi chết rồi...sao tôi có thể vô ý đến mức ấy chứ?! Ừ thì đúng là giống thật mà...thế nhưng để hắn nghe được...Phen này tôi thảm rồi!

-AN MỘC NHIÊN!_Tiếng hắn rít qua từng kẽ răng nghe lạnh cả sống lưng.

-Em...em...thực ra không phải! Em..không có ý đó đâu! Chỉ là...

-Em dám ví miệng anh với cái đó?

-Không phải! Không phải đâu! Em...

-Để bồi thường lòng tự tôn đã bị tổn hại của anh, anh đề nghị tăng điều kiện lên gấp đôi! Hôn 2 cái!

-...###..._Thiên Bảo...em thấy anh ngày càng lưu manh hơn rồi đấy!

-Còn chần chờ gì nữa?! Em thực hiện nhanh lên!

-Không!

-Cái gì?_Ai đó đang nghiêng răng ken két.

-Không!_Tôi tiếp tục lắc đầu nguây nguây.

-Hay muốn anh chủ động?_Hắn kéo dài giọng, còn khuyến mãi thêm mấy cái chớp mắt nữa chứ! Ôi trời ơi...điên mất thôi!

-Kh..ông...không...

“Cạch” ôi chị y tá...chị là cứu tinh đời em! Sao hôm nay trông chị xinh thế không biết!

59. Chương 59

-Hai người..._Chị ấy nhìn thấy chúng tôi thì á khẩu trông chốc lát, sau đó ho khan mấy tiếng rồi hắng giọng_Đến giờ kiểm tra buổi sáng rồi!

-Ồ..à..vâng!_Tôi cố gượng cười với chị ấy rồi quay sang cái người không biết xấu hổ vẫn đang dí mắt gần tôi đẩy ra_Anh không nghe thấy gì à? Kiểm tra kìa!

-Em nợ anh 2nụ hôn! Lát nhớ phải thanh toán đấy!_Hắn miễn cưỡng đặt quả táo lên bàn rồi đứng lên đi ra ngoài, còn không quên dặn dò vấn đề quan trọng nhất.

Vì thế...chị y tá đã nhìn tôi bằng ánh mắt giống như ông của hắn nhìn tôi suốt từ lúc hắn đi ra đến lúc chị ấy ra khỏi phòng bệnh của tôi. Này...cái gì chứ? Tại sao hắn luôn khiến mọi người hiểu lầm như thế chứ?

-Xong rồi à?

-Vâng!_Tôi đáp lại bằng giọng bức dọc, tay cầm quả táo cho lên miệng cắn thật mạnh.

-Ai trọc tức cháu dâu của ông thế? Cháu cứ nói ra, ông nhất định sẽ giúp cháu dạy bảo người đó!_Không ngờ đáp lại tôi lại là câu nói đầy nhiệt tình của ông hắn.

-Ông..._Làm ơn đừng gọi cháu là cháu dâu nữa được không?

-Ôi cháu dâu của ông...ông nhớ cháu quá cơ!_Ông vừa nói vừa biểu hiện vẻ mặt nhớ nhung rồi dang tay ôm tôi.

-Ông ơi..._Ngọt thở quá! Mặc nhen táo bây giờ!

-Ông nội! Trả vợ cho con!_Cũng may hắn lên tiếng giúp đỡ...nhưng mà cái gì mà trả vợ cho hắn chứ?! Không phải tôi nha!

-Thằng nhóc này...thế con bé không phải cháu dâu của ông hay sao?! Con làm gì mà keo kiệt như thế chứ!_Ông hắn bắt mãi mấy câu nhưng cũng thả tôi ra.

-Nhiên ơi! Cậu đến rồi!

-Thầy Lâm có phải không?_Cậu tôi vừa bước vào, ông hắn đã bày ra bộ dạng tươi cười đón tiếp...cứ như hai người đã quen thân lắm rồi ấy!

-À vâng! Chào bác...bác là?

-Thưa thầy đây là ông nội con!

-Rất vui được gặp bác! Con mong bác lâu lắm rồi!

-Tôi cũng định sang gặp thầy từ hôm qua. Nhưng cháu Nhiên phải vào viện nên không ai đưa tôi đi được! Bây giờ gặp thầy ở đây...chúng ta có nên bàn việc của 2đứa luôn không?

-Đúng đúng! Vậy bác chờ con nói chuyện với bé Nhiên một lát rồi bác cháu mình ra ngoài bàn việc bác thấy sao?

-Tất nhiên là được!

.....

Hai người lớn cứ bác một câu, cháu một câu nói nói cười cười. Sau đó quay ra thăm hỏi tôi mấy câu rồi cùng nhau biến mất để đi bàn “Việc của 2đứa”.

Trong khi đó...Thiên Bảo đứng một bên vui vẻ cười ngoác miệng, còn tôi thì đơ như con gà tắc ngơ...không thể hiểu được rốt cuộc những người khác đang nhắc đến tôi hay một cô gái tên Nhiên nào đó?!

-Em thấy chưa? Cậu em đã đem em gả cho anh rồi, thế nên em cũng mau chóng đồng ý đi! Nếu không anh buộc lòng phải cưỡng chế em làm cô dâu của anh trong ngày cưới thôi!

Tôi hừ một tiếng, lườm hắn đầy khinh thường. Còn hắn thì vẫn tươi cười hớn hở.

Sau 2 ngày nằm viện, tôi muốn nhanh chóng về nhà nhưng ai cũng phản đối vì bác sĩ bảo lần này bệnh tái phát nặng hơn lần trước. Vì thế tôi phải ở trong đó hết một tuần mới được về nhà.

Lúc bọn bạn tôi biết thì đứa nào đứa nấy mừng tôi sôi sục, bảo sao không báo cho chúng nó biết, rồi thì không coi chúng nó là bạn. Nhưng tôi chỉ cười cười dễ ngọt chúng nó mấy câu cho qua chuyện. Tôi biết chúng nó bận chạy đôn chạy đáo ôn thi nên cũng không muốn chúng nó phân tâm.

Còn về phần tôi, sau trọn một tuần không động đến sách vở, tôi quyết định vẫn ở lại nhà Thiên Bảo nhằm phục vụ cho việc ôn tập. Hận nhất là cái đám lưu manh đã chặn đường tôi! Nhưng hôm tôi ra viện có qua thăm thằng nhóc Khải Minh kia, cậu ta kể rằng hôm đấy khi Thiên Bảo đến thì cậu ta đang bận đánh đám với mấy tên đó, hắn chạy đến chỗ tôi rồi nhanh chóng đưa tôi đến bệnh viện. Trước khi đi còn không quên dùng gót giày nện cho đám lưu manh đó mỗi tên một phát nằm lăn quay rồi kêu cậu ta báo cảnh sát. Cả đám lưu manh đó bị bắt gọn và “Đi du lịch nhà đá”. Tóm lại là mọi chuyện hắn giải quyết rất nhanh gọn! Tôi chỉ thấy buồn cười mỗi cái là hắn bế tôi mà vẫn có thể dùng chân hạ gục mấy tên lưu manh đó, trong khi thằng nhóc Khải Minh kia tay chân hoàn toàn không vướng bận gì mà vẫn bị đám người đó đánh cho phải vào viện. Đúng là cái đồ yếu ớt không làm nên trò trống gì! Không bằng Thiên Bảo nhà tôi...Ak...không phải...không phải...Là Thiên Bảo của tôi! A...nhằm nhằm...là Thiên Bảo nhà ông hắn!

60. Chương 60

-Hai người..._Chị ấy nhìn thấy chúng tôi thì á khẩu trông chốc lát, sau đó ho khan mấy tiếng rồi hắng giọng_Đến giờ kiểm tra buổi sáng rồi!

-Ồ..à..vâng!_Tôi cố gượng cười với chị ấy rồi quay sang cái người không biết xấu hổ vẫn đang dí mắt gần tôi đấy ra_Anh không nghe thấy gì à? Kiểm tra kìa!

-Em nợ anh 2 nụ hôn! Lát nhớ phải thanh toán đấy!_Hắn miễn cưỡng đặt quả táo lên bàn rồi đứng lên đi ra ngoài, còn không quên dặn dò vấn đề quan trọng nhất.

Vì thế...chị y tá đã nhìn tôi bằng ánh mắt giống như ông của hắn nhìn tôi suốt từ lúc hắn đi ra đến lúc chị ấy ra khỏi phòng bệnh của tôi. Đây...cái gì chứ? Tại sao hắn luôn khiến mọi người hiểu lầm như thế chứ?

-Xong rồi à?

-Vâng!_Tôi đáp lại bằng giọng bực dọc, tay cầm quả táo cho lên miệng cắn thật mạnh.

-Ai trọc tức cháu dâu của ông thế? Cháu cứ nói ra, ông nhất định sẽ giúp cháu dạy bảo người đó!_Không ngờ đáp lại tôi lại là câu nói đầy nhiệt tình của ông hắn.

-Ông..._Làm ơn đừng gọi cháu là cháu dâu nữa được không?

-Ôi cháu dâu của ông...ông nhớ cháu quá cơ!_Ông vừa nói vừa biểu hiện vẻ mặt nhớ nhung rồi dang tay ôm tôi.

-Ông ơi..._Ngọt thở quá! Mặc nengen táo bây giờ!

-Ông nội! Trả vợ cho con!_Cũng may hắn lên tiếng giúp đỡ...nhưng mà cái gì mà trả vợ cho hắn chứ?! Không phải tôi nha!

-Thằng nhóc này...thế con bé không phải cháu dâu của ông hay sao?! Con làm gì mà keo kiệt như thế chứ!_Ông hắn bắt mãi mấy câu nhưng cũng thả tôi ra.

-Nhiên ơi! Cậu đến rồi!

-Thầy Lâm có phải không?_Cậu tôi vừa bước vào, ông hắn đã bày ra bộ dạng tươi cười đón tiếp...cứ như hai người đã quen thân lắm rồi ấy!

-À vâng! Chào bác...bác là?

-Thưa thầy đây là ông nội con!

-Rất vui được gặp bác! Con mong bác lâu lắm rồi!

-Tôi cũng định sang gặp thầy từ hôm qua. Nhưng cháu Nhiên phải vào viện nên không ai đưa tôi đi được! Bây giờ gặp thầy ở đây...chúng ta có nên bàn việc của 2đứa luôn không?

-Đúng đúng! Vậy bác chờ con nói chuyện với bé Nhiên một lát rồi bác cháu mình ra ngoài bàn việc bác thấy sao?

-Tất nhiên là được!

.....

Hai người lớn cứ bác một câu, cháu một câu nói nói cười cười. Sau đó quay ra thăm hỏi tôi mấy câu rồi cùng nhau biến mất để đi bàn “Việc của 2đứa”.

Trong khi đó...Thiên Bảo đứng một bên vui vẻ cười ngoác miệng, còn tôi thì đơ như con gà tắc ngơ...không thể hiểu được rốt cuộc những người khác đang nhắc đến tôi hay một cô gái tên Nhiên nào đó?!

-Em thấy chưa? Cậu em đã đem em gả cho anh rồi, thế nên em cũng mau chóng đồng ý đi! Nếu không anh buộc lòng phải cưỡng chế em làm cô dâu của anh trong ngày cưới thôi!

Tôi hừ một tiếng, lườm hắn đầy khinh thường. Còn hắn thì vẫn tươi cười hơn hở.

Sau 2ngày nằm viện, tôi muốn nhanh chóng về nhà nhưng ai cũng phản đối vì bác sĩ bảo lần này bệnh tái phát nặng hơn lần trước. Vì thế tôi phải ở trong đó hết một tuần mới được về nhà.

Lúc bọn bạn tôi biết thì đứa nào đứa nấy mắng tôi sỗ sã, bảo sao không báo cho chúng nó biết, rồi thì không coi chúng nó là bạn. Nhưng tôi chỉ cười cười dễ ngọt chúng nó mấy câu cho qua chuyện. Tôi biết chúng nó bận chạy đôn chạy đáo ôn thi nên cũng không muốn chúng nó phân tâm.

Còn về phần tôi, sau trọn một tuần không động đến sách vở, tôi quyết định vẫn ở lại nhà Thiên Bảo nhằm phục vụ cho việc ôn tập. Hạn nhất là cái đám lưu manh đã chặn đường tôi! Nhưng hôm tôi ra viện có qua thăm thẳng nhóc Khải Minh kia, cậu ta kể rằng hôm đấy khi Thiên Bảo đến thì cậu ta đang bận đánh đám với mấy tên đó, hắn chạy đến chỗ tôi rồi nhanh chóng đưa tôi đến bệnh viện. Trước khi đi còn không quên dùng gót giày nện cho đám lưu manh đó mỗi tên một phát nằm lăn quay rồi kêu cậu ta báo cảnh sát. Cả đám lưu manh đó bị bắt gọn và “Đi du lịch nhà đá”. Tóm lại là mọi chuyện hắn giải quyết rất nhanh gọn! Tôi chỉ thấy buồn cười mỗi cái là hắn bế tôi mà vẫn có thể dùng chân hạ gục mấy tôi lưu manh đó, trong khi thẳng nhóc Khải Minh kia tay chân hoàn toàn không vướng bận gì mà vẫn bị đám người đó đánh cho phải vào viện. Đúng là cái đồ yếu ớt không làm nên trò trống gì! Không bằng Thiên Bảo nhà tôi...Ak...không phải...không phải...Là Thiên Bảo của tôi! A...nhầm nhầm...là Thiên Bảo nhà ông hắn!

61. Chương 61

Chap35: Quyết tâm thi đỗ!

Một ngày bắt đầu bằng việc Thiên Bảo gõ đầu tôi mà đánh thức; sau đó đánh răng rửa mặt, trải đầu, thay quần áo, ăn sáng, ôn tập đến bữa trưa, nghỉ ngơi một chút, rồi lại cắm đầu vào mấy quyển vở; cho đến bữa tối mới dừng lại, ăn cơm rồi lại học; cuối cùng là tắm rửa và trèo lên giường đi ngủ. Hôm nào tốt bụng thì ở lại phòng “Tên đòi bại” đầm lưng...cho hắn. Lí do...bởi vì việc nhà hắn làm, cơm 3bữa hắn nấu, nội dung ôn tập hắn soạn; mặt khác hắn còn phải hoàn thành vài cái bản thiết kế nhà cửa gì đấy. (Đáng lẽ hắn phải đến công ty cơ làm cơ. Không hiểu sao vẫn có thể ở nhà được?!)

Ngoài ra, ông hắn cũng rất nhiệt tình...tạo không gian riêng cho 2cháu. Ban ngày thì ra ngoài chơi với mấy ông bạn, đến giờ cơm hôm về hôm không. Mà hề nhìn thấy tôi là ông không cháu dâu thì cũng bao giờ 2đứa cưới...đau đầu muốn chết!

Càng gần đến ngày thi, cường độ học tập lại càng cao...mà thời tiết lại càng oi bức hơn, đôi lúc còn thay đổi thất thường, ví dụ như: bầu trời đang nắng trang trang, không một gợn mây...nháy mắt một cái đen xì...đùng..đùng..đùng...sấm chớp đánh tứ tung....lộp độp..lộp độp...thế là mưa! Mà đã mưa là mưa như chút nước...về một cái 15phút sau tạnh!

Những lúc như thế mà đi ra đường thì...thôi rồi! Hơi nóng từ mặt đất bốc lên khó thở muốn chết, lại độc nữa. Thế nên chỉ khổ cho cái thân tên đòi bại Thiên Bảo thôi! Hết đi mua thức ăn lại đi sắm đồ dùng...tóm lại tôi ở nhà ngồi điều hoà mát mẻ “dùi mài kinh sử”...còn hần làm chân phục vụ cho tôi.

-Cộc..cộc..cộc...Anh Bảo...anh có trong đó không?

-....._Hình như không có trong phòng?! Tính mang chè lên cho hần mà...

-Anh Bảo ơi..._Gọi lần nữa cho chắc ăn.

-Vào đi!_May quá! Vẫn ở nhà!

Tôi mở cửa bước vào...nhưng chẳng thấy hần đâu cả...còn loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy nữa. Chắc là đang tắm!

-Em nấu chè ngô nè. Để đây cho anh nhé?

-Khoan đã! Lấy cho anh bộ quần áo._Tiếng hần từ hướng nhà tắm thoát ra.

-...._Tôi chần chờ vài giây mới đáp lại_Vâng!_Nói rồi xoay người đến tủ đồ của hần.

.....

-Đồ của anh này!_Sao mặt mình lại nóng lên thế này?

-Cạch..._Hần mở cửa, thò tay ra lấy đồ rồi sập ngay cửa lại. Hừ...làm như sợ tôi nhìn thấy không bằng. Tôi thêm vào!

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu tôi vào phòng hần rồi...nhưng sao tôi vẫn thấy tò mò, vẫn muốn ở lại lâu hơn một chút. Trong đầu thì luôn nói rằng không có tình cảm với hần...chẳng qua...hình ảnh của hần lúc nào cũng xuất hiện trong đầu tôi. Tôi không biết phải lí giải ra sao. Vì thế đã lên Google tìm hiểu, hỏi ý kiến một vài đứa bạn...kết quả là...những triệu chứng của tôi hoàn toàn trùng khớp với kết luận: Tôi đã yêu hần!

Từ lúc biết được điều đó đến giờ...tuy vẫn tỏ ra bình thường, nhưng hể ở gần hần là mặt tôi bắt giắc đỏ lên, tim cũng đập nhanh hơn thường lệ, trí tuệ kém minh mẫn hần đi...tần suất bị cốc đầu cũng tăng cao...nhưng là...chẳng những không thấy tức, mà khi hần không trêu chọc mình tôi lại thấy buồn. Bây giờ không biết phải làm sao nữa, lại không biết tâm sự cùng ai cả! Haizz...

“Cạch...” Tôi bị tiếng mở cửa làm giật mình, vội vàng liếc mắt loạn xạ quanh phòng...lại phát hiện...

-Anh..._Sao không mặc đồ mà chỉ quần cái khăn tắm không vậy?

-Anh anh cái gì? Em không lấy nội y cho anh thì anh mặc làm sao?_Hần trừng mắt nhìn tôi, còn không quên khuyến mãi cho cái cốc đầu.

Sak...cái đó...quên mất! Nhưng...ngượng muốn chết! Tôi là con gái mà! Sao lại nói mấy cái tế nhị ấy bằng vẻ mặt thản nhiên như nhắc đến chuyện cơm nước như thế chứ? Đồ da mặt dày cả cm!

Trong lúc tôi vẫn còn cúi đầu đỏ mặt, hần không biết nghĩ gì trèo ngay lên giường, nằm úp người xuống rồi với tay ngoắc tôi.

-Lại đây đắp lưng cho anh!

Gi...trong tình trạng này á? Đùa à? Ít ra cũng phải mặc đồ vào đã chứ!

-Anh...anh mặc đồ vào đi!

-Em còn thẹn thùng cái gì? Không phải nhìn qua mấy lần rồi sao? Bây giờ cũng nên quen dần đi, rất có lợi cho tương lai!

Này...này...hắn nói cái gì thế? Đồ sắc lang, dê xồm! Thế mà còn kêu người khác là Dê cụ, với chẳng Cáo già...trong khi đó bản thân thì lại ăn đứt người ta, không những vừa dê...lại còn cáo hơn cả cáo, có khi đạt đến trình độ hồ ly tinh luôn rồi ấy chứ!

-Em đứng đó làm gì? Nhanh nhện lên nào!

-Em...chè trên bàn đó! Anh ăn đi nhé. Em về phòng có chút chuyện! Ngày mai sẽ ra siêu thị mua máy mát-sa cho anh!_Tôi nói một lèo không ngừng nghỉ rồi chạy nhanh về phòng. Tôi thề là nếu ở lại thêm chút nữa, kiểu gì mặt tôi cũng bốc hoả à xem!

-Nhiên...

-Dạ! Ông mới về!_Tôi cúi đầu thật nhanh rồi cấp tốc chạy tiếp.

-Ồ hay...con bé hôm nay làm sao thế nhỉ? Không lẽ ăn nhầm phải cái gì đến độ mặt mũi đỏ gay lên như thế? Bọn trẻ bây giờ...haizz...

62. Chương 62

Học hành khổ cực cứ như thế trôi qua. Ngày mai tôi đi thi rồi! Căng thẳng quá! So với lần thì tốt nghiệp kia thì khủng khiếp hơn gấp trăm lần ấy!

-Muộn rồi đó! Em mau đi ngủ đi!_Hắn không thể nhìn được cái cảnh tôi cứ nhảy tung tung rồi đi vòng tròn quanh nhà nữa mà khó chịu lên tiếng.

-Nhưng em không ngủ được!_Tôi vẫn tiếp tục nhảy tung tung và đi lại vòng quanh.

-Không sao đâu! Em đừng có căng thẳng như thế. Phải đi ngủ thì mai em mới có thể thi tốt được chứ!_Hắn chồm lên nắm 2vai ấn tôi xuống ghế.

-Vậy em hỏi chuyện anh cho bớt căng thẳng nhé?_Tôi nẩy ra sáng kiến.

-Ừ...hỏi đi! Hỏi xong nhớ phải đi ngủ đấy!

-Hàng ngày anh thức giấc lúc mấy giờ?

-5h45!

-Vệ sinh cá nhân mất bao nhiêu phút?

-15!

-Anh ăn sáng bằng cái gì?

-Em ăn cái gì anh ăn cái đấy!

-Vậy anh...trời ơi...toàn mấy câu hỏi vớ vẩn!_Tôi bức bối vò tung mớ tóc trên đầu.

-Được rồi! Anh đâu có trê, em cứ tiếp tục hỏi đi! Chỉ cần em muốn biết anh đều sẽ trả lời!_Hắn giữ tay tôi lại, nói giọng điệu trấn an tôi.

-Em..._Tôi nhìn ánh mắt quan tâm của hắn, trong lòng bình ổn không ít, lại hít thở sâu bắt đầu mớ câu hỏi củ chuối_Chính xác anh cao bao nhiêu vậy?

-1m92!

-Anh ăn cái gì mà lại cao như thế?

-....._Mặt hắn lập tức xam sẫm lại, kèm theo xuất hiện mấy sọc đen không mấy tươi sáng_Ý em là sao?

-Tức là anh có ăn thêm cái gì khác người không? Ví dụ như thuốc tăng trưởng...hay đại khái là cái gì đó hỗ trợ để anh cao như vậy nè.

-Em đâu cần lo xa như thế! Việc nuôi con sau này anh sẽ phụ trách. Đảm bảo con chúng ta ít nhất cũng sẽ cao trên 1m7 trước khi 15tuổi.

-Gi...gì chứ? Ở đâu...đâu ra con chúng ta? Anh đùa cái gì vậy?

-Ông cũng đã đi ngủ rồi, em còn mắc cỡ cái gì chứ?! Đồ ngốc!

-Em...đâu có! Em mắc cỡ khi nào?! Đây là nóng quá nên mặt em mới đỏ lên thôi! Ai bảo đó là mắc cỡ?_Tôi biến ngược lưng thành dưng khí, lớn tiếng ngẩng cao đầu phản bác...lại đụng ngay ánh mắt sâu thẳm đang mang theo ý cười nhìn mình. Ừ...cái này..._Đúng rồi,..em thấy..à..ừm...cũng buồn ngủ rồi đó! Em đi ngủ nhé!

-Ừ...đúng là cô bé ngốc!_Tôi thấy hần thì thầm gì đó rồi mỉm cười một mình...bộ dáng đó...rất...cuốn hút. Không biết hần cười cái gì nhỉ?

Cố gắng lên! An Mộc Nhiên...mày phải cố gắng lên! Sắp xong rồi! Bình tĩnh...phù..phù...bình tĩnh nào! Phải làm bài thật tốt để không phụ lòng hần cùng công sức hần bỏ ra vì mày!

Ok...kiểm tra lại nào! Tôi căng mắt nhìn vào bài thi, rà soát lại từng chút, từng chút một. Chỉ sợ có sai sót là đi tong cả bài! Chỗ này...hình như không đúng lắm! Tôi nhớ hần có nói qua mà...bây giờ cần sử dụng tại sao lại không nhớ ra chứ? Cái đầu ngu ngốc này...vắt ra chút chất xám đi xem nào!

“Tùng...tùng...tùng...” Hết giờ rồi? Phải làm sao đây? Chỗ này phải làm sao? Làm sao?

“Các em dừng bút!” Ông trời ơi...kính xin ông nghe thấy thỉnh cầu của con! Mong rằng bài thi của con nó ít sai sót một chút! Tôi luyến tiếc nhìn mấy tờ bài thi của mình theo giám thị đi xa mà thành khẩn cầu may.

.....

-Anh..._Tôi ỉu xiu bước đến chỗ Thiên Bảo, theo sau là rất nhiều ánh mắt...các bạn nữ cùng phòng thi với tôi...cả mấy phòng bên cạnh nữa...và tất nhiên là đang nhìn chăm chăm hần rồi!

-Sao mặt em như bánh đa nhúng nước vậy? Làm bài không tốt?

-Em không biết! Nhưng em có cảm giác là mình đã làm sai chỗ nào...mà lại không tìm ra chỗ sai ấy! Nếu sai...thì phải làm sao?

-Đồ ngốc! Không tin tưởng vào trình độ của anh hả?_Hần vừa an ủi tôi vừa kéo tôi vào lòng.

-Vậy...nếu kết quả thi của em không tốt...anh có giận em không?

-Có! Sao mà không trách chứ?! Anh đã mất bao công sức giúp em, không những soạn nội dung ôn tập cho em, ngay cả nhu cầu ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của em cũng là anh lo. Em thử nói xem không giận có được không?

-Em...hix..xin lỗi!_Muốn khóc quá! Tôi thật là vô dụng mà! Tôi..._Hix...hix...oa..oa...oa...

-Này...này...em sao thế? Đừng có khóc! Đừng khóc nữa! Là lỗi của anh...Anh không giận em đâu! Nín đi!_Hần hốt hoảng, lông mày lông mày ngóng đỡ dành tôi, lau nước mắt cho tôi.

-Oa..oa..oa..._Mặc kệ những người xung quanh nhòm ngó, tôi vẫn nhắm mắt nhắm mũi khóc oa oa.

-Anh xin em! Đừng khóc nữa được không? Có gì về nhà nói. Mọi người đang nhìn kìa!

-Oa..oa...oa..._Tôi thấy bản thân vô dụng lắm. Tôi đã phụ lại công sức của hần rồi!

-Nhiên...nín đi! Nếu không anh sẽ...Nhiên....NÍN!

-....._Tôi nghe hần quát mà đờ cả người, quên cả khóc với chẳng lóc. Hần...thật đáng sợ! Ngay đến mấy người xung quang cũng còn bị tiếng hần làm cho rùng mình mà lui lại phía sau vài bước nữa là tôi.

Tôi chớp chớp mắt, không dám manh động dù chỉ chút xíu, nuốt nước bọt đánh ực nhìn bộ dạng cau mày chuẩn bị dạy bảo tôi của hần...eo ơi..cứ như khủng long bạo chúa chuẩn bị sẵn môi vậy!

63. Chương 63

Chap36: Mèo nào cắn mủ nào?

-Em nhìn cái gì? Còn không mau đi theo anh!_Đấy! Hắn cứ thế chẳng thèm dỗi nữa, thô lỗ rút khăn tay lau nước mắt mờ hôi tèm nhem trên mặt tôi sau đó nắm tay tôi kéo đi thẳng.

-Dạ..._Tôi uỷ khuất đáp nhỏ một tiếng, cúi đầu bước sau hắn.

Chắc tôi bị thần kinh rồi! Nói nhẹ không ưa...cứ để hắn dùng đến bản mặt lạnh tanh mới chịu làm theo. Có khi tôi nên đi khám thôi, kéo bệnh ngày càng nặng thì khổ!

-Ăn kem không?_Đột nhiên hắn dừng bước, hỏi một câu không đầu không cuối như thế....nhưng lại làm cho tôi hớn hở liền. Kem à...món khoái khẩu của tôi mà! Đồ miễn phí...không ăn...phí!

-Có...có...có...Bây giờ đi luôn nha anh?_Hiện tại đổi thành tôi kéo hắn.

-Được rồi! Em làm cái gì như chạy nạn vậy hả?! Chậm một chút có chết ai đâu mà em vội vàng cái nỗi gì!?_Hắn dở khóc dở cười với cái tính ham ăn của tôi. Nhưng mà biết sao được...KEM ƠI...Ta đến đây!

.....

-Thoả mãn chưa?_Hắn nhìn tôi đang cầm đầu ăn, lại nhìn đến mười mấy cái li trống trơn bên cạnh mà lắc đầu cười khở.

Sao chứ? Mới có mười mấy li...đã tiếc tiền rồi à? Hắn lăm tiền như thế...không tiêu hết thì tôi tiêu hộ cho...tốt quá rồi còn kêu cái gì nữa?! Tôi còn lâu mới thoả mãn...ngồi chờ đến tối đi...nhá!

-Ừm...._Ý tôi muốn nói là chưa, nhưng mà đang ăn nên...hắn nghe hiểu thì hiểu...không hiểu cũng cố mà hiểu vậy!

-Nhìn em thế này ai tin em mới thi đại học về?! Con nín còn không bằng em!_Hắn vừa “Trê bai” tôi vừa nhẹ nhàng vươn tay lau đi vết kem dính bên mép tôi. Khi rút tay về...còn “Vô tình” chạm nhẹ lên môi tôi.

Thoáng chốc động tác cả hai dừng lại, tôi ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt hắn nhìn mình...chan chứa tình cảm, làm tôi không khỏi lúng túng mà cúi xuống tiếp tục ăn kem...nhưng lại chẳng còn ngon như trước nữa. Ai mà ăn được khi cứ bị hắn nhìn như thế chứ?! Đấy là tôi còn quên mất...chúng tôi đến đây chỉ để tôi ăn, còn hắn...ngồi phía đối diện làm cái gì đó trong khi chờ...không biết có phải nhìn tôi không nữa. Ai..da...đúng là điên đầu mà! Đáng ghét quá đi!

-Anh..Bảo...Em không ăn nữa đâu!_Cơ bản là nuốt không nổi!_Mình về nhà đi!

-Ừ! Ra ngoài trước đi! Anh thanh toán xong rồi về!

-Vâng!

Tôi đứng phía ngoài chưa đến vài phút đã thấy hắn đi ra, trên tay còn mang theo...mấy hộp kem. Nói thế nào nhỉ? Hắn...quả thực rất tốt...với người khác tôi không biết nhưng với tôi là thế! Tôi cũng biết bản thân mình yêu hắn...nhưng mà...

-Đi thôi!_Hắn bước đến, đưa tay định khoác vai tôi...cũng may tôi né được.

-Anh đưa kem em cầm cho!_Bởi vì tôi biết tình cảm của mình...nên tránh những hành động thân mật như thế sẽ tốt với tôi sau này. Khi tôi về nhà...có lẽ sẽ nhớ hắn lắm...nhưng biết làm sao bây giờ?!

-Em có gì dấu anh đúng không?_Hắn giữ tôi lại, nghiêm mặt chất vấn.

-Không! Làm...gì có!_Tôi trả lời có chút chột dạ.

-Em nghĩ có thể qua mắt được anh sao?

-Không có thật mà! Em thề!_...cá trê chui ống!

-Rạo này em hơi lạ đấy! Rất hay tránh né anh, nói chuyện thì luôn cúi đầu không dám nhìn anh, luôn tìm chỗ để không phải ở một chỗ với anh khi không có người khác...Em bắt đầu ghét anh rồi đúng không?

-Không phải!_Tôi đáp nhanh đến nỗi không kịp nghĩ, cũng chẳng nhận ra bộ dạng mình có chút khấn trương. Chỉ đến khi chạm phải ánh mắt mang đầy ý cười của hắn tôi mới ý thức được, vội ho khan vài tiếng, lúng túng cúi đầu_Ý em là...em không có ghét anh. Anh rất tốt với em, em coi anh như anh trai em vậy! Em...

-Cái gì?_Sao lại nghiêng răng nghiêng lợi?

-Anh Bảo...em nói sai gì ạ?

-An Mộc Nhiên! Anh đã nói bao nhiêu lần rồi? Anh không cần em coi anh là anh trai em!_Hắn nắm chặt 2vai tôi, ép tôi nhìn thẳng vào hắn, ngữ khí cực kì nghiêm túc._Ngoài người yêu và chồng em ra, anh không muốn có bất cứ quan hệ nào khác với em cả. Em hiểu không?

-Em..._Hiểu...nhưng...! Những lúc thế này cứ lảng sang chuyện khác là tốt nhất!_Trời nắng quá à! Minh về nhà đi, kem sắp chảy hết rồi!

-Haiz..._Hắn nhắm mắt thở hắt ra một hơi, khi mở ra lại khôi phục khuôn mặt tươi cười như trước_Xin lỗi vì đã nặng lời với em! Anh chỉ muốn em nhớ những gì anh vừa nói, sau này không được phép quên, nhớ chưa?

Tôi miễn cưỡng gật đầu. Những điều hắn nói...không cần nhớ thì chúng cũng như khắc vào đầu tôi rồi! Chỉ là...tôi không thể! Vì tôi...

-Cộc..cộc...Anh vào được không?_Hắn đứng dựa người vào thành cửa, một tay để trong túi quần, một tay đưa lên gõ cửa...hôm nay lịch sự gớm. Bộ dáng của hắn sao trông thông dong tự tại như vào phòng mình thế nhỉ?

-Vâng!_Tôi quay đầu đáp hắn một tiếng, sau đó lại đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

-Em đang làm gì?_Hắn bước đến phía sau tôi, nhẹ giọng đặt câu hỏi.

-Ngắm sao!

Bầu trời hôm nay rất nhiều sao...đẹp lắm! Giá mà có anh ở đây thì tốt biết mấy! Giống như hồi bé...2chúng tôi sẽ ngồi bên nhau, cùng đếm sao. Hôm nào may mắn gặp được sao băng có thể ước nguyện...hạnh phúc biết mấy...

64. Chương 64

-Mấy điểm sáng đó có gì đẹp chứ?_Hắn ngồi xuống khoảng trống trên thành cửa sổ bên cạnh tôi, ngửa đầu nhìn theo hướng tôi đang nhìn.

-Này..._Tôi bất mãn quay sang trừng hắn_Sao của người ta lấp lánh nhiều màu sắc đẹp như thế mà anh lại kêu là mấy điểm sáng...thật đúng là chẳng biết lãng mạn chút nào cả! Anh mau về phòng anh đi!

-Nếu thế sao em không ngắm ngay đây này! Sao sáng thế mà không nhìn, tội gì nhìn mấy khối khí cách mấy triệu km kia!

-Đâu? Chỗ nào?_Tôi nghe theo lời hắn đảo mắt trái phải quanh phòng mấy lần cũng không thấy bóng nửa cánh sao chứ đừng nói đến cả ngôi sao_Làm gì có!

-Em nhìn kĩ lại xem!_Về mặt hắn đầy chờ mong nhìn tôi.

Miền cưỡng đảo mắt thêm vòng nữa...nhưng kết quả vẫn là:

-Không có thật mà! Anh chỉ em xem nào!

-Đây này!_Hắn nhảy một cái ra xa nửa bước, đứng trên sàn nhà bộ dáng chuyên nghiệp như người mẫu, một tay để ở mép túi quần, một tay tạo hình chữ V ở dưới cằm, nét mặt tươi cười, còn không quên chớp chớp mắt phóng điện về phía tôi nữa chứ.

-Ha..ha..ha...Bộ anh định quyến rũ em đấy à? Sao đâu chẳng thấy...thấy anh là buồn cười muốn chết rồi!
Ha..ha...

-Này...Em đang trêu anh đấy à?_Hắn bỏ tay xuống, chỉ về phía tôi với vẻ mặt giận dữ vô cùng bất mãn.

-Nào có! Ha..ha...em đâu có gan dám trêu anh chứ! Nhưng mà...nhìn anh buồn cười lắm!_Tôi ôm bụng cười đến mức chảy cả nước mắt trước điệu bộ của hắn.

-An Mộc Nhiên!_Mùi nguy hiểm ở đâu bay đến vậy?_Em tiêu rồi!_Nói rồi hắn xông thẳng đến chỗ tôi, cứ thế nhằm hông tôi mà cù.

-A...ha..ha...Nhột..nhột...Em...em sai rồi! Em biết em sai rồi mà!_Tôi vừa cười vừa cố gắng giãy giụa hông thoát khỏi móng vuốt của hắn.

-Cho em cười đút hơi luôn! Cười nữa cho anh xem nào!_Hắn dương vẻ mặt đắc thắng, tay vẫn tiếp tục công việc.

-A...không! Em biết sai rồi mà! Anh tha cho em đi!_Nhân lúc hắn ngừng lại một chút, tôi nhanh chóng thoát thân, hướng cửa phòng chạy trốn chết.

-Em còn dám chạy?! Mau đứng lại cho anh!_Hắn ở phía sau vừa đuổi theo vừa hét lớn.

-Tha cho em đi! Lần sau em không dám nữa đâu!_Tôi ngoái lại hét trả, chân vẫn không quên chạy.

-Vậy thì em mau dừng lại!

-Em sợ chết lắm! Anh rủ lòng thương em đi mà!_Tôi xụi xụi xin xỏ.

-Nếu em còn chạy, để anh bắt được thì hôm nay em chết chắc với anh!_Hắn không ngừng đe dọa.

-Ông nội...ông nội ơi cứu con!

-Gọi ông cũng vô ích thôi! Em không thoát khỏi anh đâu!

-Ông ơi...cứu con...cứu con với!

-Mau đứng lại!

-Ông ơi...A.a.a....

“Xoảng”....

.....

-Ông...bọn con xin lỗi! Bọn con không cố ý đâu! Ông đừng giận nữa mà!_Tôi vừa nói với vẻ mặt hối lỗi nhất có thể, còn không quên kéo kéo cánh tay ông hắn làm nũng nịu.

Mà nguyên nhân của tất cả cũng tại cái con người đầu xỏ kia...đuổi tôi đến mức va cả vào kệ...làm mẻ bình gốm cổ của ông, giờ còn ung dung ngồi trầm trệ trệ trệ ghề ăn kem...mới hồi sáng mua về cho tôi kìa. Hại mình tôi phải vận hết mấy chiêu bài dỏm ra nịnh nọt ông khô cổ rát họng suốt này giờ mà cũng chưa xong nè! Haizz...cái thân tôi!

-Ông ơi...lần sau bọn con không dám chạy trong nhà nữa, ông tha lỗi cho bọn con nhé?! Ông...ông nội...

-Hừ...2đứa có biết cái bình đó đáng giá bao nhiêu không? Ông đã phải vất vả lắm mới mua được nó...thế mà 2đứa...

Tình hình này là ông vẫn còn giận lắm, hình như ông rất thích cái bình ấy thì phải! Chết rồi...giờ phải làm sao?

-Cái đó là do ông bạn của ông tặng mà!_Hắn vừa ăn vừa như thuận miệng nói ra một câu...làm chút áy náy vừa mới dâng thêm trong tôi rủ nhau chạy mất. “Vất vả lắm” đó hả?

-Ông không tốn bao nhiêu nước miếng đưa lão cáo già đó vào tròng thì ở đâu ra? Bộ con tưởng dễ dàng lắm à?_Ông lập tức trừng mắt nhìn hắn.

-Người ta cũng đổi lấy được chén ngọc thời Thanh của ông còn gì?! Như thế đâu thể gọi là vào tròng được! Mà hình như giá trị của cái chén ấy còn lớn hơn cái bình này nữa...

-Hoàng Thiên Bảo...cháu không trọc tức ông là không chịu được hả? Có tin tối nay ta cho cháu ngủ ngoài sân không?

-Ông yên tâm! Vợ cháu sẽ mang chăn, mền ra cho cháu! Đúng không vợ yêu?_Đột nhiên hắn quay sang hỏi tôi như thế.

Mà tôi lúc ấy lại đang chuyên chú ngồi xem ông cháu nhà hắn “Đấu võ mồn” nên không chú ý, vì thế thuận tiện gạt đầu một cái khiến hắn đắc ý không thôi, về mặt chiến thắng hướng ông hắn cười rõ tươi.

-Thằng nhóc này..._Ông hắn bắt lực nhìn hắn cười mà không thể nói được gì, đành quay sang tôi trách cứ_Ông biết rồi! Cháu trê ông già nên không thêm quan tâm ông chứ gì?! Được rồi, từ nay cháu cứ chăm sóc cho thằng nhóc kia thật tốt đi, ông không để ý nữa..._Nói rồi ông vừa thở dài vừa đứng lên về phòng, khiến tôi luống cuống không thôi.

-Ông ơi...không phải thế đâu! Cháu...

-Kệ ông đi! Em càng để ý ông sẽ càng được nước lấn tới đó!

-Nhưng..._Tôi nhìn hắn bất an.

-Đứng đó làm gì? Lại đây ăn kem đi!_Hắn chẳng thèm để ý đến vẻ mặt của tôi, tươi cười ngoắc ngoắc tôi đến bên.

Vì thế...tôi gạt phăng mấy mớ lằng nhằng trong óc mà vui vẻ chạy đến ăn kem.

65. Chương 65

Chap37: Mua sắm!

-Nhiên ơi! Giây đi!_Tiếng ai đó nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi.

-Ừm...để em ngủ lát nữa đi! Em thi xong rồi mà!_Tôi khua tay loạn xạ trong không trung đuổi gió.

-Đừng ngủ nữa...mau dậy anh đưa em đi mua sắm!_Hắn chuyển qua dụ dỗ.

-Đi đâu mà mua?_Tôi mơ mơ màng màng, mắt vẫn nhắm, hỏi bằng giọng ngái ngủ.

-Đi du lịch!

-Hử?..._Tôi miễn cưỡng hé một con mắt ra nhìn hắn mấy giây rồi lại nhắm vào._Với ai?

-Công ty anh!

-Công ty mà cũng cho người nhà nhân viên đi cùng sao? Anh lừa ai vậy? Ra ngoài đi cho em ngủ!

-Đi Nha Trang đấy! Có biển...có sóng...có bờ cát đầy nắng trải dài...những vồ ốc đủ hình dạng, kích cỡ..._Hắn liệt kê bằng cái giọng như kể chuyện cổ tích, lại còn nhắm hướng lỗ tai tôi mà truyền đến nữa chứ! Mấy câu này...nghe có chút quen quen...hình như ở trong nhật kí tôi có viết như thế thì phải!

-Anh nói thật không?_Tôi vội bật dậy, xem chút nữa va vào đầu hắn nếu như hắn không né kịp, hỏi mà như vỗ vấp lấy hắn luôn.

-Anh nói dối em bao giờ chưa?_Hắn mỉm cười thiện lương...vô (số) tội với tôi.

-Vậy anh xuống nhà trước đi! Em chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi!_Nói rồi tôi lao như bay vào phòng tắm._À quên...ông đã hết giận chưa anh?_Chưa đầy 5s lại lộ đầu ra.

-Ông đi chơi với bạn từ sáng sớm rồi! Yên tâm đi, ông không giận lâu được đâu! Hôm nay đi chơi vui là quên luôn ấy mà!

-Dạ...a..vậy thôi anh xuống nhà trước đi! Em xong ngay đây!_Tôi nhanh chóng rút đầu vào bắt đầu khai chiến với cái bàn trái.

Đi biển à? Ước mơ từ bé của tôi đấy! Không phải là không đủ điều kiện đi...mà là không thể đi! Cha mẹ tôi đâu có quan tâm đến tôi, cậu thì lại bận như thế...cả mấy ngày thì cũng chỉ gọi hỏi thăm tôi có mấy câu thôi à...còn đi với lớp thì tôi không thích! Bởi con nhỏ Y Nhi kia lúc nào cũng cạnh khoe tôi bất cứ khi nào có thể...đi chơi mà lúc nào cũng bị trọc tức thì vui sao được chứ!

.....

Chúng tôi đến trung tâm mua sắm gần nhà, ăn chút đồ rồi bắt đầu hành trình “Sắm sửa” cho chuyến đi biển sắp tới.

Đầu tiên là mũ nón, giày dép, kem chống nắng, kính dâm...và cái cuối cùng không thể thiếu đó là...ĐỒ BƠI!

-Em vào thay cái này đi! _Hắn cầm bộ đồ 2mảnh dơ trước người tôi ngẩn ngía rồi đưa cho tôi.

-Em...lấy bộ liền cũng được mà! Cái này hình như...hở quá! _Tôi bối rối, đỏ bừng mặt, đem thứ hắn vừa đưa giấu ra sau lưng. Tôi đã nói để tôi tự mua...nhưng mà gian hàng này bán cả đồ nam và nữ...nên hắn cứ đòi giúp tôi “Ngắm”, mà để tránh hắn lại nghi ngờ về cái khoản tôi né tránh hắn nên cũng đành nghe lời hắn. Nhưng mà...hắn lại chọn mấy cái này...tôi thật không dám mặc đâu!

-Có gì mà ngại? Mặc đi anh xem nào! _Này...sao nghe có chút gian gian trong lời nói của hắn thế nhỉ?

-Thôi để em tự chọn cũng được! Anh nhìn xem...bên này có mình anh là nam giới thôi à...anh không ngượng sao? Bên kia mới là đồ nam mà!

-Chồng đưa vợ đi mua đồ bơi thì có gì mà ngượng?! Nếu em không ngại, anh có thể cùng em mua cả nội y cũng không thành vấn đề!

-Sak...anh nói linh tinh cái gì vậy hả?... _Xấu hổ chết mất! Cái tên đòi bại này...càng ngày càng lộ rõ bản chất háo sắc rồi! Nóng mặt quá trời...mau tránh xa hắn ra thôi!

-Phòng thay đồ ở bên này! _Nhận viên quần hàng đi đến lên tiếng hướng dẫn, vẻ mặt như muốn cười mà phải kìm nén, đôi lúc không kìm nổi lại vờ như ho, đưa tay lên che miệng cười trộm.

Chỉ vì muốn cách xa hắn nhanh chóng...bây giờ tôi đang phải đứng trong phòng thay đồ...trên tay là “Bộ đồ” hắn đưa...mà chẳng biết làm gì với nó cả.

.....

-Cộc..cộc...Này...em tính mắc màn trong đó luôn đấy à? _Gõ cái gì mà gõ?! Tôi còn chưa biết nên làm gì đây này! Mua cho tôi chứ mua cho hắn đâu mà hắn khấn trương cái nổi gì!

-Em...

-Không ra anh phá cửa đấy! _Ak...đây là kiểu đe dọa gì vậy? Cái tên này...hắn nói được là làm được đấy! Một cánh cửa thôi mà...với hắn đáng bao nhiêu đâu!

-Đừng...em...em xong nhanh thôi! Anh đừng có phá...mất tiền đền đấy! _Tôi khấn trương ngăn hắn...tiền hắn không tiếc...nhưng tôi tiếc mà, đồng thời cũng mau chóng thay cái thứ quái quỷ này vào. Thật là điên đầu mà! A.a.a...

“Cạch” tôi mở nhẹ cửa, rón rén thò đầu ra nghe ngóng tình hình. Phù...may mà không có ai, phòng thay đồ này cũng tách biệt với mấy dãy quần áo bên ngoài nên cũng coi như kín...như vậy tôi có thể tự nhiên ra ngoài ngắm mình trong gương rồi!

-Còn không mau ra đi! Em đứng đó cười cái gì vậy hả? _Ồi trời ạ! Hết cả hồn...hắn đứng ngay bên cạnh cửa mà nãy giờ không lên tiếng là sao hả? Hừ chết tôi rồi! Đã yếu tim thì chớ!

Tôi đang tự hỏi...hắn làm cách nào biết số đo của tôi vậy? Nếu không...sao bộ đồ này lại vừa khít với tôi như thế? Có lẽ nào...

-Ừm...rất tốt! Không uống công anh vỗ béo em mấy tháng nay! _Hắn mang tôi ra trước gương, còn hắn thì đứng bên cạnh khoanh tay vuốt cằm “Xem xét, đánh giá”Xì...làm như tôi là heo ấy mà vỗ béo!

Bị tay hấn chạm vào làm lông tơ trên lưng tôi toàn bộ dựng ngược lên, cả người chấn động đến độ co rúm lại, ngưỡng mà chỉ biết hận sao mặt đất không nứt ra lỗ nẻ nào cho tôi chui vào...để mặt tôi như muốn cắm xuống chân đến nơi rồi đây này.

66. Chương 66

Chỉ đến khi hấn lên tiếng, tôi mới dám len lén đưa mắt lên nhìn...lại phát hiện ra rằng lời hấn nói không sai chút nào...đúng là tôi mập lên không ít...kém nhất cũng phải vài kg là cái chắc! Vậy mà trước đây ở nhà cậu...cả năm còn chưa lên nổi mấy hoa chữ đùng nói đến kg!

-Em muốn đi thay đồ!_Tôi kéo khăn trùm lên, xoay người tính đi vào trong lại bị hấn giữ lại. Này...hấn...muốn làm gì? Nên nhớ là trên người tôi đang thiếu vải nha...tuy đáng người tôi không có gì gọi là gợi cảm, hấp dẫn...nhưng nhớ mà thú tính của hấn nổi lên thì tôi biết phải làm sao bây giờ? Kháng cự thì kiểu gì cũng đầu không lại hấn rồi...mà kêu cứu thì mất mặt chết đi được!_A.nh...Bảo....

-Em có biết...nhìn em bây giờ..._Này...này....dừng lại cái coi...đưa mắt đến đây làm gì? Ánh mắt hấn dường như đang có 2ngọn lửa bốc lên vậy! Lại còn cái giọng thì thâm khàn khàn đầy ám muội này nữa..ực...tim tôi nó đập nhanh gấp mấy lần bình thường rồi đây này!_Anh đợi em! Nhanh lên đi!

Hấn nói rồi buông tôi ra, đi thật nhanh ra ngoài. Này...có phải tôi nhầm không? Vừa rồi tôi thấy hấn đỏ mặt đó nha! Chuyện lạ Việt Nam! Mà sao tôi cảm giác có gì không đúng nhỉ? Lúc hấn nói câu “Anh đợi em” tôi thấy trong mắt hấn chứa đầy yêu thương cùng kim nén...có phải tôi nghĩ ngợi nhiều quá không?...Hay câu nói đó còn có hàm ý nào khác?

.....

-Xin hỏi 2người đã chọn được đồ chưa?_Vẫn là cái chị nhân viên lúc nãy...và vẫn là cái vẻ mặt “Muốn cười mà không được cười” của chị ta. Bộ tôi có cái gì đáng cười lắm à? Hừ...đúng là đồ hống hốt! Lại còn dùng ánh mắt ấy nhìn hấn nữa chứ...nhìn cái gì mà nhìn...chưa thấy trai đẹp bao giờ không bằng! Đồ mê trai!

-Gói mấy thứ lúc nãy tôi đã nói được rồi!_Hấn tươi cười...với tôi....và nói với chị ta.

-Vậy còn của cô đây?_Chị ta có vẻ e rè...là sao?

-Không lấy! Cô còn gì muốn hỏi?

-Ak...không! Tôi giúp anh đi gói đồ!_Nói xong chị ta chạy “Mất dép”...Ha..ha...nhìn bộ dạng đó của chị ta mà bao nhiêu bực bội nãy giờ của tôi cũng bay đi đâu hết. Tên đồi bại này đúng là có tài làm người khác cứng họng mà!

Khoan...chị ta vừa nói của tôi...hấn đáp lại là không lấy...tức là sao? Họ nói cái gì vậy?

-Anh Bảo...đồ của em...tại sao...không lấy?_Khó nói chết mất!

-Em mặc quần lửng, áo ngắn tay là được rồi!_Còn hấn thì vẫn trưng ra bản mặt tươi cười ấy...nói một cách thần nhiên như điều đó là đúng rồi vậy!

-Tại sao?_Sao bắt công vậy chứ? Phải dính chính lại là chúng tôi đi biển đó nha...mặc như thế còn gì là biển với chẳng cả nữa? Tôi đâu có cần mấy bộ thiếu vải này...nhưng ít ra là cũng phải cho tôi mặc đúng trang phục chứ!

-Anh không muốn ai ngoài anh nhìn thấy thân hình em hết!

-Vậy đến đây làm gì?_Đồ dở hơi!

-Mua đồ cho anh...và..._Hấn cúi xuống, ghé sát lỗ tai tôi mà thì thầm_Ngắm em!

Sak...khu..khu...sắc lang! Sao hấn luôn thích trọc tôi thế nhỉ? Đã biết tôi hay mắc cỡ...lại còn...Ngày nào cũng thế này...nhỡ mà tôi lên cơn đau tim thì làm sao? Đúng là đồ không biết thương người mà!

-Của anh hết....

“Trời xanh xanh mây trắng bay...Chân trời xanh xanh mây trắng bay...” Đang thanh toán thì nhạc chuông điện thoại tôi vang lên. Ô...gà Mập này! Chuyện gì đây ta?

-Tao nghe mày!

-Thì tốt không?

-Cũng được! Có chuyện gì nói luôn đi! Mày có phải đưa vung tiền chỉ để hỏi tao câu ấy đâu!

-À...ừm...thực ra tao...tao muốn nhờ mày...

-Hôm nay mày uống nhầm thuốc đúng không? Sao áp úng vậy? Nói nhanh xem nào!

-Thì là...tao với ông Còi cãi nhau...mà tao là đứa sai...nên muốn xin lỗi. Nhưng mà ông ấy không muốn gặp tao...vì thế...mày giúp tao với!

-Chuyện nhà mày mày đi mà lo! Kéo tao vào làm gì?

-Sao tao lại có lũ bạn như chúng mày cơ chứ? Vợ chồng nhà kia đã nói thế thì thôi...đến mày cũng không giúp tao...thì tao biết làm sao? Lần này ông ấy giận thật đó! Gọi điện không nghe, nhắn tin không trả lời...tao đến tận nhà cũng không lộ mặt ra...mẹ chồng cũng bó tay rồi!...

-Dừng! _Tôi không ngăn thì nó còn kể khổ đến đêm. Haizz...thì lại giúp chúng nó lần nữa vậy! Thật là..._Bây giờ mày muốn thế nào?

-Mày hẹn ông ấy ra ngoài cho tao gặp đi!

-Gặp rồi thì mày định làm gì? Không lẽ nói mỗi câu “Em xin lỗi!”? Nếu ông ấy không chấp nhận thì mày tính sao?

-Thì...thế nên tao mới nhờ mày! Giúp tao đi! Năn nỉ mày đấy! Cùng lắm sau này bọn tao cưới miễn ày khoản quà mừng là được chứ gì?!

-Là mày nói đấy nhé! Nhưng mà...tao chưa nghĩ ra...

-Em nói chuyện với ai đấy? _Con lạy người! Người ta đang nói chuyện riêng tư mà cứ như âm hồn xuất hiện thỉnh linh bên cạnh là sao? Định hù chết tôi đấy à?! Hắn đúng là...A...hắn? Tên cáo già này có cái gì không làm được chứ?

-Có cứu tinh rồi! Lát tao gọi lại cho! _Tôi nói nhanh với gà Mập 2câu rồi quay phắt lại nhìn hắn bằng ánh mắt thiết tha, hi vọng. _Anh Bảo...anh giúp em việc này nhé?

67. Chương 67

Chap38: Bày mưa tính kế!

-Còi...Tôi nay rảnh không? _Tôi cười hì hì nói với đầu dây bên kia.

-Làm gì? Sao hôm nay giọng bà ngọt thế? _Gà Còi cảnh giác hỏi lại.

-Bộ mọi ngày tôi không ngọt hả? Mà dẹp chuyện đó sang bên đi! Karaoke đi? Tôi mời!

-Bà trúng số hay đập đầu vào tường vậy? Trước đây đi đâu toàn là tôi với Gà Diên trả tiền không à! Hay là có âm mưu gì? _Cái tên này...tôi có ý tốt mà còn không nhận. Đã thế lúc trả tiền tôi chuồn trước...cho cậu ta với con Mập kia ở lại rửa chén mà thanh toán bây giờ?!

-Ai bảo các ông là con trai! Chỉ là lâu rồi không gặp nhau, thì xong rồi nên muốn tụ tập tí thôi mà!

-Mập có đi không? _Cậu ta ngập ngừng hỏi.

-Có chứ sao không? 2người lại cãi nhau à? _Biết rồi mà vẫn tỏ ra không biết thì mới dụ được tên này.

-À...không! Thực ra tôi..

-Này...dầu tôi là không xong đâu đấy! Có gì nói mau tôi giải quyết cho!

-Không có gì cả! Tôi...

-Thế ông có đi không? Không thôi tôi nghỉ chơi với ông giờ!

-Ừ..thì đi! Mấy khi bà hào phóng thế này! Ở đâu? Mấy giờ?_Há..há...cá cần câu rồi! Phên này ông chết chắc rồi Còi ơi! Ka..ka..

-Chỗ cũ...8h nhé!_Tôi hồ hởi nói xong rồi cúp máy liền.

-Sao? Đi không?_Cái con Mập này...khẩn trương cái gì? Chẳng phải nghe thấy tôi nói địa điểm và thời gian rồi sao? Cũng phải biết là....

-Xong rồi! Còn lại phần mày đó! Học thuộc lời thoại đi, lát mà không trôi chảy là tao kẹ mày đấy!

-Mày coi thường tao nó vừa vừa thôi chứ! Có mấy câu thôi mà, sao làm khó được tao!_Nó hất mặt lên trời tự hào đứng lên đi ra ngoài.

-Nhìn đường kia...đâm vào cửa bây giờ!_Tôi vội nhắc nhở. Cái con...đi đứng thế đấy!

-Hi..hi...không sao...không sao...Tao đi học lời thoại đây!_Nó dật lùi lại nửa bước tránh cánh cửa, quay lại hướng mắt về phía tôi...nhưng lại liếc mắt nhìn người đứng sau tôi, cười gượng gạo rồi chuồn mất.

-Nó đi rồi...anh muốn cười thì cười to lên, còn bày đặt che miệng! Xì...không sợ mắc nghẹn chết sao?_Cũng tại cái tên này này...nếu không con Mập kia đã chẳng xấu hổ rồi. Có mỗi thế mà cũng cười...nhưng kể cũng hơi buồn cười thật!

-Bạn em giống em nhỉ?_Hắn đều giả nhìn tôi.

-Giống cái gì?_Chẳng hiểu hắn nói gì cả?!

-Cái khoản ngốc nghếch trong tình yêu đó!

-Này...em ngốc chỗ nào chứ? Có anh ngốc thì có!_Tôi chu mỏ lên cãi!

-Không sao mà! Tuy em ngốc...nhưng anh lại chỉ thích người ngốc như em. Em nói xem...anh nên làm cái gì để hết yêu em bây giờ?_Hắn đưa tay vuốt tóc tôi, giọng nói và ánh mắt...sao lúc này lại dịu dàng đến thế?!

Cái này em nên hỏi mới đúng chứ! Phải làm gì để em hết yêu anh? Khi mà ngày nào em cũng nhìn thấy anh...thấy nụ cười ấy...ánh mắt ấy...lắng nghe giọng nói ấy...được bàn tay ấy che trở...Càng ở gần anh...em lại càng thấy xa anh là điều khó khăn đến nhường nào! Thế nhưng...vẫn sẽ có một ngày em phải xa anh...có lẽ nhanh thôi!

-Á..._Tôi ôm đầu nhìn hắn méo mếu.

-Em nghĩ cái gì mà thất thần như thế?

-Em có nghĩ gì đâu! Sao anh lúc nào cũng thích cốc đầu em thế hả? Nhỡ bị u não thì làm sao?_Nói thì nói thế...nhưng một anh không bị hắn cốc đầu...tôi lại thấy thiếu thiếu gì ấy...buồn cười thật!

-Trí tưởng tượng của em phong phú quá rồi phải không? Nếu rảnh rỗi thì anh khuyên em nên lên kế hoạch cho đám cưới của chúng mình đi, đừng ở đó mà nghĩ bậy nghĩ bạ nữa!_Hắn bật cười ha hả nói với tôi, sau đó đứng lên đi đâu mất hút.

Thế đấy...cả cái phòng khách to đùng giờ còn mỗi mình tôi với một đồng đồ cổ...eo ơi...chuồn mau kéo lại làm vỡ cái gì thì khổ! Ra vườn xem có quả gì ăn được không...hái vào ăn đỡ vậy...Haiz...ai bảo quên chưa mua hoa quả chứ!

.....

Hu..hu...nhưng mà...tại sao còn toàn quả xanh thế này? Cùng lắm mỗi ngày tôi có hái vài quả thôi mà...cái bọn trái cây này sao mà chín chậm thế chứ? Nghĩ lại cũng thấy mình đều thật! Lúc tôi đến...nơi này là một vườn cây với những cây ăn quả sai trĩu...nhưng sau khi tôi đến đây ở...mỗi ngày ra vườn nghịch ngợm lại tiện tay hái vài quả đến bên xích đu ngồi ăn...thế là bây giờ thành thế này đó.

Đối với cuộc sống hiện đại nhộn nhịp toàn khói bụi bây giờ...có thể ở một nơi xanh mát, không khí trong lành như thế này quả thực là tốt không còn gì để phàn nàn. Nếu có thể...sau này tôi thực rất muốn sống ở một nơi như thế này...đặc biệt là ở đây thì càng tốt!

Hương thơm của đủ loại hoa lan thoang thoảng theo gió tràn vào mũi...dịu nhẹ...thoải mái biết bao. Màu sắc của chúng...cũng đa dạng, phong phú không kém gì những loại hoa khác...còn đẹp hơn nữa ấy chứ! Nhưng điều tôi thích nhất ở chúng...là bởi vì...chúng đều do một tay hẩn chăm sóc!

-Nhiên? Cháu làm gì mà ngồi thất thần ở đó vậy? _Ừa..tiếng ai như tiếng ông?

-A...ông về! Hôm nay ông đi chơi có vui không? _Tôi vội đứng lên khỏi xích đu, chạy đến chỗ ông tíu tít.

-Ừ...cũng không tệ! Sao cháu lại ra đây?

-Dạ...con hóng gió ý mà! _Tôi cười hì hì theo ông vào nhà _Ông có đói không? Con đi làm cái gì cho ông ăn nhé?

-Khỏi con...ông đi luôn bây giờ thôi! _Vừa rồi ông chỉ nói không tệ mà sao lại vui như thế nhỉ?

-Ông đi gặp ai ạ?

-Một bà bạn trong hội mê đồ cổ thôi!

-Dạ...bà ạ? _Bởi vì là bà...nên ông mới vui như thế? Đúng không? _Vậy ông...ANH BẢO OI...ÔNG CÓ BẠN GÁI NÀY! _Tôi vác loa tay hướng trên lầu lớn. Bà nội mất lâu rồi...vì thế đây là chuyện tốt...mà chuyện tốt thì phải thông báo cho cả nhà chứ!

-NHIÊN! Cháu làm gì thế? Ai nói ông có bạn gái? _Ông vội vàng lấy tay bịt miệng tôi lại.

68. Chương 68

-Um..ừ..ừ... _Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu không phải thì ông khẩn trương cái gì chứ?!

-Ông cần con giúp gì không? _Ngay lúc này, Thiên Bảo từ trên lầu nhàn nhã bước xuống, vẻ mặt thật giống như đã biết trước chuyện này rồi ấy!

-Giúp giúp cái gì? Ông có gì mà phải giúp? _Ông trừng mắt nhìn hẩn, khuôn mặt có chút phiếm hồng.

-Ừ..ừ... _Tại sao ông vẫn bịt miệng tôi?

-Các bà rất thích nghe hoà nhạc hoặc xem cải lương...vé xem với con không thành vấn đề! Chỉ cần ông lên tiếng...trong vòng 10phút cặp vé đó sẽ ở trong tay ông! _Hẩn tiến đến chỗ tôi, chậm rãi gỡ tay ông ra khỏi miệng tôi rồi kéo tôi ra sofa ngồi...trong khi ông vẫn đang đắm chìm trong mớ suy nghĩ mà hẩn vừa mang đến.

-Sao anh biết?

-Quan sát là biết liền! Em không thấy mấy hôm nay ông có điểm khác lạ sao?

-Ồ ha! _Tôi gật gù đem những “Điểm khác lạ” từng cái, từng cái lướt qua đầu. Đúng vậy! Gần đây ông rất khác...chú trọng ngoại hình hơn, ăn mặc chỉnh chu hơn, hay trải trượt hơn...và ít về nhà hơn! Ai..da...tôi vô tâm quá mà!

-Nhóc con...mau kiếm cho ông 2vé nghe hoà nhạc! _Ông đột nhiên chỉ vào mặt hẩn hạ lệnh...sau đó đi nhanh về phòng.

Tôi tròn mắt há mồm nhìn theo bóng ông...rồi lại ngơ ngác quay sang hẩn...thật sự là không ngờ nha!

-Em ngạc nhiên nổi gì? Lên chuẩn bị đi, sắp đến giờ rồi! _Hẩn cười cười vỗ nhẹ vào má tôi, cầm di động lên gọi cho ai đó.

Tôi nghe theo hẩn lên phòng lấy quần áo đi tắm. Xong xuôi mới đi xuống, vừa đến nơi liền thấy ông với trang phục lịch thiệp cùng phong độ ngồi ở sofa, đối diện là Thiên Bảo đang cắm đầu vào tờ báo...mà tôi

chẳng biết là báo gì vì toàn tiếng pháp không à! Nhưng đại loại là về nội thất, ngoại thất, kiến trúc, hạ tầng...

-Bé Nhiên...nhìn ông được không?_Thấy tôi đi đến, ông liền đứng lên tạo dáng cho tôi xem.

-Dạ được! Nhìn ông như trẻ ra mấy tuổi luôn...rất phong độ ạ!_Tôi cười toe toét vỗ tay tán thưởng.

-Vậy hả? Bé Nhiên đáng yêu nhất nhà! Ông đi nhé!_Nói rồi ông cầm theo đôi vé nghe hoà nhạc đi ra cửa.

Tôi thì vẫn đang thích trí vì được khen, khoe miệng cong lên không sao hạ xuống được. Thẳng đến khi bị hấn tọc tức mới hạ xuống.

-Em thích được khen vậy hả?

Nói thừa! Ai mà chẳng muốn được người khác khen chứ...dù là điều đó chỉ đúng một nửa. Đâu ai như hấn...suốt ngày trê tôi ngốc...xong rồi lại bảo thích người ngốc như tôi...muốn giận cũng không giận nổi...tức muốn chết!

-Mộc Nhiên xinh đẹp! Mộc Nhiên đáng yêu! Mộc Nhiên nấu ăn ngon! Mộc Nhiên ngốc nghếch..._Thấy tôi không nói gì, hấn liền tiến đến bên tai tôi thì thầm.

-Ngốc nghếch mà cũng là khen à?_Tôi vừa cố kìm khoe miệng cong lên vừa bĩu môi với hấn.

-Quan trọng là anh yêu Mộc Nhiên nhất!_Hấn bỏ quan câu hỏi của tôi, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Câu nói này không những làm mặt tôi đỏ lên, tim đập nhanh hơn...mà ngay cả lí trí cũng bay mất...suýt nữa là buột miệng đáp lại: “Em cũng yêu anh nhất!” Cũng may tôi kịp giữ lại...nếu không....

-Đến...đến giờ rồi! Chúng ta đi thôi kéo bỏ lỡ kịch hay!_Tôi vội vàng đáng trống lảng rồi chạy nhanh ra sân chờ hấn.

69. Chương 69

Chap39: Karaoke.

-Rù này...sao ông ấy lâu đến vậy?_Gà Mập lại lần nữa nắm vai tôi vừa lắc vừa hỏi. Nãy giờ cũng phải chục lần rồi đấy!

-Tao xin mày! Ngồi xuống cái coi! Còn 5phút nữa mới 8h cơ mà, mày cuống cái gì má cuống?!_Tôi ấn nó xuống ghế.

-Mày không ở trong hoàn cảnh của tao sao mày biết được cảm giác của tao chứ!_Mông vừa chạm ghế...nó liền nhảy dựng lên...đi ra cửa ngó nghiêng.

-Đến rồi...đến rồi..._Đúng lúc này, Gà Nhí chạy từ dưới lầu lên, rống cổ hét lớn.

Ngay lập tức nó được Gà Điện kéo vào chỗ chôn, còn tôi thì luống ca luống cuống không biết chui vào đâu...cuối cùng phải 3chân, 4cẳng lòi “Tên đòi bại” nấp ra sau sofa...nếu không hấn vẫn còn đang ngồi trêm trệ trên ghế uống bia đó.

-Ê...mọi người..._So với tôi thì Gà Mập còn khấn trương gấp bội.

-Ê...ê...cái gì?! Hành động đi!_Tôi dơ tay phất phất mấy cái, sau đó liền yên phận ở chỗ nấp căng mắt ra nhìn.

-Nhưng mà...ÔNG XÃ!_Ngay khi Gà Còi đến gần, 2tiếng “Ông xã” gần như theo phản xạ của Gà Mập bật thốt ra ngoài.

-Mọi người đâu?_Gà Còi quét mắt quanh phòng một lượt mới cất tiếng hỏi.

-À...cái đó...họ...ĐẾN MUỘN! Đúng rồi...Rù nó gọi cho em nói là lát nữa mới đến!_Cái con Mập kia...mày diễn thế thì lộ hết bây giờ! Tao đập ày phát giờ!

-Đến muộn sao?_Cậu ta hồ nghi hỏi lại._Vậy nói với bà ấy là tôi về trước nhé!_Nói rồi cậu ta xoay người tính rời đi.

-Không!_Thấy thế, Gà Mập vội vàng ôm lấy cánh tay cậu ta. Nhìn cái vẻ mặt ghen lời của nó kìa...thế mà bảo là ổn hết rồi!_Anh đừng đi mà!

-...._Cậu ta không nói gì, chỉ dùng ánh mắt liếc nhìn nó ý bảo bỏ tay ra.

-Em xin lỗi!_Nó vẫn ôm lấy tay cậu ta, cúi đầu mở miệng.

-Chuyện chúng ta không phải nói xong rồi sao?_Cậu ta nhàn nhạt đáp lời, đồng thời dùng sức muốn thoát khỏi nó.

-Không...em sai rồi! Sau này em sẽ không ghen tuông bấy bạ nữa, anh nói gì em đều tin hết, chuyện gì em cũng nghe lời anh...Anh đừng giận em nữa, được không?_Nó càng bám chặt hơn.

-Giữa chúng ta xong rồi!_Cậu ta cũng dùng sức hơn.

-Không phải! Anh mãi là ông xã của em! Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh!_Sén quá! Tôi nổi hết da gà rồi này. Đều do “Tên đồi bại” dạy nó nói vậy đấy! Như vậy đủ để biết hần cũng sến lắm chứ bộ!_Anh ơi...em sai rồi! Anh có thể không nói chuyện với em...nhưng đừng bắt em không được nhìn thấy anh. Anh mắng em cũng được...nhưng anh không thể cấm em yêu anh! Em không xa anh được đâu! Có chết em cũng phải ở bên anh!_Nó vừa nói vừa gia sức ôm chặt cánh tay cậu ta.

Còn cậu ta thì gia sức gỡ ngón tay nó khỏi tay mình. Cả 2đứa bắt đầu mặt đỏ, tai hồng vì dùng sức. Gà Mập thì tỏ vẻ chết cũng không buông, Gà Còi thì có vẻ dịu đi một chút...dần dần cũng buông xuôi, đứng đơ ra đó cho nó muốn làm gì thì làm.

-Anh...

-Bây giờ muốn thế nào?_Gà Còi thở dài bất lực nhìn Gà Mập.

-Chúng mình làm lành nhé? Anh đừng giận em nữa?!_Nghe thế, nó vội vàng tươi cười hơn hở đề nghị.

-Rồi sao?_Cậu ta nhón mày hỏi tiếp.

-Sau này cái gì em cũng nghe anh, anh muốn thế nào em liền thế ấy...được không?

-Không ghen tuông bấy bạ?

-Vâng!

-Không lớn tiếng mắng nhiếc nơi công cộng?

-Vâng!

-Luôn nghe lời?

-Tất nhiên!

-Vậy không được giảm cân nữa!

-V.âng...ơ..nhưng mà...cái này có thể bỏ được không? Em chỉ muốn gầy một chút để xinh hơn thôi mà!

-Anh thích người có da có thịt chứ không thích cọt cỏ khô!

-ĐƯỢC! Vậy em không giảm cân nữa! Em nghe anh!

-Được rồi, buông tay ra đi!

-KHÔNG! Cái này em không nghe anh đâu! Anh không được bỏ rơi em nữa! Không được..._Gà Mập chuyển sang bám lấy cổ Gà Còi, nhất quyết không buông tay.

-Ai nói anh bỏ rơi em?! Buông ra để anh ôm em cái nào...không được sao?

-Cái này thì được!_Nó cười hì hì, nhanh nhẹn thả Gà Còi ra, đồng thời dang 2tay chào đón cậu ta.

-Ôi bà xã của anh! Anh nhớ em quá cơ!_Gà Còi vừa dùng giọng nói ngọt chảy nước thể hiện tình cảm vừa, dang tay ôm Gà Mập vào lòng, cảm tựa trên đỉnh đầu nó ra sức cọ cọ.

Cái tên này...nhớ mà còn giả bộ giận dỗi...biết thế bảo con Mập im hơi lặng tiếng luôn cho cậu ta nhớ nó chết thì thôi! Chui trong này khó chịu quá! Chắc giờ xuất hiện được rồi?! Aiz...mỏi hết cả lưng!

-Vợ chồng các người tình tứ xong chưa? Đến đây để tụ tập vui vẻ chứ không phải đến ấu yếm nhau nhá!_Tôi vừa vươn tay duỗi lưng vừa nhìn cặp đôi nọ bằng ánh mắt khinh thường. Ai bảo chúng nó cứ như thế hoài...trong khi tôi muốn cũng không làm được! Ghét chúng nó!

-Ồ...tôi tưởng bà..._Gà Còi nhìn thấy tôi thì ứ ớ nói không hết lời.

-Không thấy bọn này giàn dựng để vợ chồng các người làm lành đấy à?! Nhí ơi...lời chồng mày ra đi! Còn nấp trong ấy làm cái gì thế hả? Á...sao anh cóc em?_“Tên đồi bại” này...tôi làm gì mà lại cóc tôi? Ai..ui...đau chết tôi rồi!

70. Chương 70

-Vợ chồng nhà người ta cần không gian riêng tư...liên quan gì đến em mà em làm phiền? Anh thấy chúng ta cũng nên kiếm 1chỗ như thế rồi. Đi thôi!_Hắn vừa nói vừa khoác tay lên vai tôi tính kéo đi.

-Tao ra rồi đây! Mày có cần thiết kêu lớn thế không?_Gà Nhí hậm hực bước ra, trong khi đó lại cúi mặt xuống dưới, 2má thì phềm hồng...cứ như vừa làm chuyện gì khuất tất bị bắt gian vậy.

Còn Gà Diên thì cứ nhìn nó cười tủm tỉm mà không lên tiếng nói gì. Nghi ngờ vợ chồng nhà này lắm nha! Lúc nào cũng tranh thủ được hết. Đúng là không biết thương những người phải khổ sở như tôi mà! Bọn không có tim!

-Anh đừng có kéo em!_Tôi vừa vùng vẫy thoát khỏi tay Thiên Bảo, vừa quay đầu trừng mắt nhìn Gà Nhí_Tao không gọi thế chúng mày có ra không? Chuyện chính xong rồi, bây giờ có hợp mặt nữa không thì bảo? Hay đôi nào về nhà đôi đấy hả?

-Được rồi...được rồi! Xin lỗi bà được chưa?! Nào vào đây ngồi xuống, tôi gọi nước uống cho bà hạ hỏa nhé?!_Coi như tên Còi này còn xót lại chút nhân tính...nếu không tôi đang tính có nên từ mặt chúng nó không đây!

-Đúng vậy! Chúng ta hát 1bài cho có không khí nào! Diên...Diên...chọn bài nào sôi động chút nha!_Gà Mập vừa cười toe toét vừa kéo tôi ngồi xuống. Thế là cả đám bắt đầu ăn uống, hát hò, quây phá!

.....

-Rù!_Gà Nhí đập vai tôi cái bốp.

-Gì mày?

-Mày với anh Bảo đến đâu rồi?

-Đúng thế! Tao cũng muốn biết! Mày là mày dẫu hơi bị kín đáo nha! Ngay đến bạn bè mà cũng không cho biết là sao hả?_Gà Mập cũng xúm vào “Góp vui”. Nhìn mặt 2đứa hờn hờ lắm cơ!

-Làm gì có gì mà đến với chẳng đâu! Chúng mày đừng có nói linh tinh nữa!_Tôi cuống quýt giải thích, còn không quên liếc về phía hắn 1cái.

-Mày đừng hòng lừa bọn tao nữa! Nếu không lúc nào mày cũng dính lấy anh ấy làm gì? Lại còn vào nhà người ta tự nhiên như ở nhà mình nữa...Bộ mày coi bọn tao là con nít chắc!_Gà Mập trừng mắt lườm nguýt tôi.

Trời ơi...sao tôi lại ngu thế này? Biết thế không kéo nó về nhà hắn nữa! Lộ sơ hở rồi...cũng may nó còn chưa biết tôi ở nhà hắn...nếu không...đảm bảo nó giết tôi là cái chắc!

-Tao...

-Tao thấy anh mắt mày khi nhìn anh ấy lạ lắm nha! Còn anh ấy thì luôn nhìn mày bằng yêu thương nồng đậm...làm tao ghen tị chết đi được! Nói nhanh...2người được bao lâu rồi?_Gà Nhí hướng ánh mắt mơ mộng hết nhìn hấn lại nhìn tôi. Cái giọng đúng là...ghen tị thật!

-Đã nói là không phải mà! Bọn mày đừng có hỏi cung tao nữa!

-Rùi! Hát 1 bài đi!_Gà Điền...ông là cửa tinh của tôi! Xuất hiện đúng lúc lắm!

-Tao ra hát cái nào!_Tôi vội vàng đẩy 2đứa bạn ra, đứng lên tiếp lấy mic trong tay Gà Điền.

-Rùi với anh Bảo hát xong ca đi! Anh Bảo đồng ý không?

-Anh thì không ý kiến gì rồi!_Hấn cười vui vẻ bước đến cạnh tôi.

-Kiếm bài nào lãng mạn vào!

-Đề nghị 2người diễn phụ hoạ luôn nhé!

-Chọn bài tình cảm đi!

.....

Cả đám thấy thế liền thi nhau gào rú. Còn tôi thì mếu máo hết nhìn chúng nó rồi lại nhìn hấn. Có cái gì mà cười?! Tôi biết rõ hấn mà...bây giờ cả đám ở đây đứa nào cũng ngà ngà say rồi...và hấn hình như là người uống nhiều nhất...thể nào hấn cũng làm cái gì khiến tôi hết đường lui. Như thế thì tôi có chối bỏ thể nào cũng bị Gà Mập và Gà Nhí hiểu thành tôi dấu chuyện với hấn cho xem!

-Cười lên cái nào! Không muốn hát cùng anh như thế sao?_Anh khép miệng vào ngay không em đập gậy rằng bây giờ!_Em thích bài nào?

-Anh thích bài nào thì chọn! Em không ý kiến!_Tôi cười còn thắm hơn khóc nhăn nhó nhìn hấn.

-Ừ! Ngoan lắm!_Hấn càng cười vui vẻ hơn, xoa đầu tôi xem như khen thưởng rồi đi chọn bài.

.....

A.a.a....đánh chết hấn đi! Tại sao lại chọn cái bài khỉ gió này chứ? Phụ với chẳng hoạ...hết nắm tay nắm chân lại ôm ôm ấp ấp...điên mất thôi! Tránh xa tôi ra! Trời ơi là trời...lại được cái bọn Gà kia ngồi xem vừa cười vừa xăm xoi bằng ánh mắt ám muội nữa chứ...Biết thế hồi nãy tôi tự chọn cho rồi! Hồi hận giờ cũng đã muộn màng...hix..hix...Được cái sao mà đúng tâm trạng của tôi thế không biết?!

“Cứ nhắm mắt là bàn tay anh vẽ một nụ cười.

Cứ nhắm mắt là bàn tay vẽ nên gương mặt anh.

Cứ nhắm mắt là anh trong vô thức chọn màu mắt.

Những khi ấy trái tim em lại đau nhói!

.....

Nhìn anh gần bên em...bờ môi vẫn mỉm cười.

Mà sao lại xa vời...chẳng thể ôm lấy...như khi xưa...

Vì sao bàn tay em...lại vẽ anh mỗi ngày?

Để anh nhận ra rằng...mãi mãi yêu em mà thôi!

Vì sao bàn tay em...lại vẽ anh mỗi ngày?

Để anh nhận ra rằng...mãi mãi yêu em mà thôi!...”

Bàn tay hấn trượt dần từ thái dương xuống cầm tôi, rồi nhẹ nhàng nâng lên một chút. Đây...đây...hấn định làm gì đây? Say thì say cũng không được làm vậy chứ!

-Nghe thấy không? “Mãi mãi yêu em mà thôi!”_Trời ạ! Đẹp chết người rồi! Lâu lắm mới lại nhìn thấy điệu cười nửa miệng này của hần....mà sao lại càng ngày càng đẹp lên thế hả? Lại còn giọng nói đó...Có định cho tôi sống nữa không đây?

71. Chương 71

Chap40: Giờ mới hiểu...

Nỗi khổ của những người phải chăm sóc kẻ say!

-E.m..._Tôi ghen hòng rồi! Muốn nói cái gì cũng không thể phát âm nổi thành tiếng.

-An Mộc Nhiên...anh yêu em!_Em biết là anh yêu em rồi...nhưng mà anh có thể ngậm miệng lại không hả? Biết thế tôi đã không cho hần uống rồi! Bây giờ thì hay rồi...a.a.a...muốn điên quá đi! Mong sao lũ Gà kia đang say, ngày mai tỉnh lại sẽ chẳng đứa nào nhớ đến chuyện này nữa!

-Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!...._Loa của mấy con ma men tiếp tục hoạt động.

-Bọn mày hò cái gì mà hò?! Uống nhiều rồi đấy, về nhà thôi!_Tôi vắt mic lên bàn, chạy lại chỗ mấy đứa bạn bịt miệng chúng lại.

-Không! Tao ở đây với ông xã của tao! (hức)...Tao không về!_Gà Mập vừa rúc vào lòng Gà Còi vừa lớn tiếng nói.

-Đúng vậy!..(hức)..Hôm nay tao cũng không về nhà! Tao muốn ở bên chồng tao!_Lại được con Nhí này nữa. Tại sao bọn này say lại búnh thế không biết?!

-Vợ anh ngoan quá!_Gà Điền cười tí mắt, ôm lấy bả vai Gà Nhí gật gù rồi ngã ngửa ra sofa.

-Bọn dở hơi này...Có nghe tao nói gì không đấy? Mau đứng lên đi về nhanh lên!_Tôi bỏ tay đang bịt miệng Gà Còi ra, tính sách vợ chồng cậu ta lên mà “Lực bất tòng tâm”! Đôi này nặng hơn tôi tưởng nhiều!

-Đừng căng thẳng như thế! Tôi với bà uống vài ly nào!_Cậu ta kéo tôi xuống, mở thêm 2lon bia nhét vào tay tôi 1, sau đó ngửa cổ tu ừng ực lon còn lại.

-Trời ơi...đừng có uống nữa được không? Ông say lắm rồi đó!_Tôi giật lon bia trong tay cậu ta đặt xuống bàn. Khổ với bọn này lắm cơ! A.a.a...

.....

-Anh Bảo? Anh tự đứng lên được không?_Sau khi gọi điện cho quản gia nhà Gà Điền đến xử lí 4đứa đó xong xuôi, tôi cúi xuống cái người đang gục trên sofa mà hỏi.

-An Mộc Nhiên! Anh yêu em!_Hần vẫn nhắm mắt, miệng lại không ngừng lảm bảm như thế đấy!

Tuy ở đây giờ đã không còn ai...nhưng mà tôi vẫn mắc cỡ! Xấu hổ muốn chết đi được! Cái tên này...tại sao lại nói câu ấy vừa tỉnh cảm...vừa dễ nghe như thế chứ?!

-Mình về nhà thôi! Em đỡ anh!_Tôi nhấc 1cánh tay của hần quàng lên cổ mình rồi giữa lấy...dùng hết sức mà kéo hần dậy.

Aiz...thật là nặng mà! Phát triển cho lắm vào...giờ chỉ khổ tôi thôi! Trời đất quỷ thần ơi...lưng con muốn gãy đến nơi rồi!

-An Mộc Nhiên..._Hần gọi.

-Dạ!_Tôi đáp.

-An Mộc Nhiên..._Hần lại gọi.

-Vâng!_Tôi lại đáp.

-An Mộc Nhiên..._Hần tiếp tục gọi.

-Em nghe đây!_Tôi tiếp tục đáp.

-An Mộc Nhiên..._Sao gọi lắm thế?

-Có gì anh nói đi!_Tôi bực rồi nha! Say vào là lắm chuyện vậy đấy! Đã biết tử lượng của bản thân có hạn rồi mà còn uống cho đến nhiều!

-Hi..hi...anh yêu em!_Hắn ngẩng đầu lên nhe răng cười toe toét với tôi xong rồi lại gục xuống.

Tôi vừa thở hổn hển khiêng hắn ra lề đường chờ taxi, vừa quay sang trả lời hắn:

-Em biết! Em cũng yêu anh!_Bởi vì bây giờ hắn say...thế nên tôi mới dám nói. Đằng nào thì khi tỉnh lại hắn cũng đâu có biết khi say hắn đã làm những gì và nghe thấy gì đâu!

-An Mộc Nhiên!_Đột nhiên hắn đứng thẳng người, nắm chặt lấy 2vai tôi, đôi mắt mới vừa rời lơ đãng say giờ đã trở về trạng thái bình thường...mở lớn nhìn thẳng vào tôi_Em vừa nói gì?_Này...này là cái gì? Chẳng lẽ hắn giả say để lừa tôi sao?

A.a.a....phải làm sao đây? Làm sao đây? LẮM SAO BÂY GIỜ? Tôi bị hắn làm cho choáng váng đầu óc rồi! Đáng lẽ ra tôi không nên tin hắn mới phải chứ! Ngu quá đi mất! Ngu thật mà!

-Em...em...

-Em yêu anh chứ gì? Tốt rồi...anh yêu em..._Lời còn chưa có nói xong...hắn đã lại gục xuống vai tôi.

Ak...cứ tưởng hắn tỉnh rồi! Ai ngờ vẫn đang say...làm tôi hết hồn! May quá...may quá...Suýt thì hết đường lui!

-Biết rồi...biết rồi...Em cũng rất yêu anh mà! Ngủ đi nhé! Rất nhanh sẽ về nhà thôi!_Tôi đưa tay vỗ vỗ vào lưng hắn như ru ngủ.

-Xin hỏi...Là cô gọi xe phải không?_Đúng lúc này...1chiếc taxi tấp vào chỗ chúng tôi, người tài xế thò đầu ra hỏi.

-Vâng! Vâng!_Tôi mừng như bắt được vàng mở cửa xe nhanh chóng kéo hắn vào trong, sau đó nói địa chỉ cho tài xế rồi quay lại nhìn hắn.

Haiz...cái khuôn mặt này...tại sao lúc nào cũng đẹp trai như thế? Bây giờ lại còn hơn ửng hồng vì men bia nữa chứ...đúng là đẹp chết người mà! Đẹp hết cả phần của người khác rồi....đáng ghét thật!

Vất vả lắm tôi mới khiêng nổi hắn lên phòng...Mệt chết đi được! Sau khi đã đặt được hắn lên giường, cả người tôi như đờ hết hơi cũng ngã vật theo. Chính vì thế...hắn tiện tay vòng luôn qua bên tôi thành gối ôm.

Trời ơi...khó thở muốn chết! Lại còn men bia bốc lên từ người hắn nữa chứ...nó làm tôi cũng muốn ói theo rồi này!

-Anh Bảo...thả tay ra! Em không thở được!_Tôi giãy giụa tìm đường chốn.

-....._Đáp lại tôi là những tiếng lẩm bầm của hắn...mà tôi chẳng nghe rõ nổi 1chữ. Còn tay hắn...vẫn không rời lòng được chút nào.

-Cho em ra! Em sắp chết ngạt rồi! Anh Bảo...anh Bảo...

Phù...cuối cùng cũng thoát được rồi! Ôi trời ơi...mùi bia rượu thật là kinh khủng! Sau này mà hắn có uống nữa thì đừng có bao giờ đến gần tôi...nếu không, tôi chắc chắn sẽ đá hắn đó! Tôi thề đấy! Cũng may ông nội đi ngủ rồi...nếu không lại phiền phức đi giải thích rồi!

-Vợ yêu ơi..._Hắn lại lẩm bầm rồi!

-Anh lại muốn cái gì nữa?

-Kh.át...

-Ừm...đợi chút! Em đi lấy cho anh!_Tôi nói với hắn một tiếng rồi xuống dưới nhà.

72. Chương 72

Nhưng mà hiện tại tôi đang hối hận muốn chết đi đây! Tại sao trong lúc tôi không có ở đây...hắn lại nôn ra nhà thế này? Eo..ôi...khinh quá đi! Tôi đổi lại câu nói lúc nãy nhé...Sau này nếu mà hắn có uống bia, rượu...vậy thì đừng có về nhà nữa! Kiếm chỗ nào mà ngủ lại ở ngoài luôn đi! Có về tôi cũng không cho vào nhà đâu, có khi tôi còn cầm chổi lừa đi đó! Thề đấy!

Có biết bây giờ tôi nghĩ gì không? Chính là làm cách nào để bóp chết hắn mà không phải “Du lịch nhà đá”! Đáng ghét...hắn bày bữa ra giờ để tôi dọn...sao tôi lại phải khổ thế này hả trời? Trong khi...tôi đâu có phải vợ hắn đâu...mặc dù tôi có thích hắn...cũng rất muốn sau này có thể ở bên hắn...nhưng mà...hiện tại vì cớ gì tôi phải làm? Tức chết người mà!

.....

Dọn xong rồi đấy! Một gần chết! Bây giờ đến lượt hắn đây!

-Anh Bảo...nước này!_Tôi đỡ hắn ngồi dậy, đầu tựa lên vai tôi rồi cầm cốc nước đưa đến miệng hắn.

Eo...hắn bốc mùi quá! Phải thay đồ khác mới được! Tôi đã hiểu cảm giác và thật sự rất khâm phục những bà vợ có thể chăm sóc chồng khi anh ta ở trong tình trạng này mà không kêu ca một lời...phục...phục lắm ấy! Còn tôi...thực sự không kêu không được!

An Mộc Nhiên! Cố gắng lên! Chẳng phải mày đã từng nhìn thấy hắn ở trần rồi sao?! Cứ coi như đây là một trong số những lần đó đi! Mày phải nhớ là lúc mày say, hắn cũng đã rất vất vả với mày, bây giờ là lúc mày trả lại cho hắn...Làm đi!

Hít vào...thở ra...Lại hít vào...rồi lại thở ra....Được rồi! Liều chết vậy! Cái này chỉ là tôi bắt đắc dĩ thôi...chứ thật lòng tôi không muốn đâu! Hu..hu...

Cúc thứ nhất: Mày làm gì run dữ vậy? Có phải việc gì khuất tất đâu mà sợ!

Cúc thứ hai: Tao đã bảo mày đừng run nữa mà! Có cái gì đâu chứ?

Cúc thứ ba: Tại sao mày càng ngày càng run thế?

.....

Cho đến khi cởi xong áo sơ mi của hắn ra, không những 2tay mà cả toàn thân tôi lúc này đã không ngừng run lấy bầy, mặt thì đỏ bừng bừng còn hơn cả cà chua, tim đập thình thịch, hơn thở dồn dập...

A.a.a....Vì cớ gì hắn lại có thân hình hấp dẫn vậy chứ? Không được nhìn! Không được nhìn!

Trong đầu thì nghĩ thế...nhưng trên thực tế...tôi vẫn không kìm được mà hé mắt qua kẽ tay lên nhìn hắn. Chết cha...máu mê trai của con Mập nó ăn vào tôi từ lúc nào không biết?! Ông trời à...con sai rồi! Ông nói chú Thiên Lô đánh vào đầu con đi!

Còn cái quần...phải làm sao bây giờ?????

Tôi nhăn nhó đứng trước giường hết nắm tay lại vò đầu...cuối cùng vẫn quyết định thò tay ra...

-A..._Còn chưa có làm gì...hắn đã vươn tay. Tôi kêu lên một tiếng kinh hãi...sau đó cả người liền nằm gọn trong lòng hắn.

Mà đáng chết hơn là...tôi lại nằm đè lên hắn! Hình ảnh này...quả thực mờ ám không còn gì để nói! Muốn thoát ra...tôi còn dư sức sao? Nếu không làm gì...vậy tôi phải ngủ trong tình trạng này? Đáng chết! Tại sao tôi phải khổ như thế này chứ? Tại sao...????

73. Chương 73

Chap41: Phải nói ra thôi!

“Nhà em có con gà trống, mèo con và cún con...” Ủa...giọng tôi đây mà! Nhưng nó phát ra ở đâu thế? Tôi đang ngủ mà...đầu rảnh để hát đâu!

-Ừm...a..._Thì ra là chuông điện thoại!_Alô..._Tôi nói bằng giọng ngái ngủ.

-Thằng nhóc kia! Giờ này mà cậu còn ngủ được à? Có biết là cả công ty chỉ đang chờ mỗi mình cậu không? Còn không mau đến nhanh lên! Nếu không...cậu tự mình bắt xe đến đi!

Gì đây? Tôi còn chưa có nói gì mà? Người này là ai vậy? Tại sao lại...ak...thì ra là đây là điện thoại của Thiên Bảo.

-Xin lỗi...anh là ai ạ?

-Ak...cho hỏi đây có phải số máy của Hoàng Thiên Bảo không?

-Dạ đúng! Anh là?

-Có thể cho tôi nói chuyện với cậu ta không?

-Anh chờ một lát!_Tôi đặt điện thoại xuống bên cạnh, chống tay ngồi dậy.

Ôi trời ơi...cả đêm qua tôi ngủ trong cái tư thế này sao? Ừc...tôi đi chết đây! Xấu hổ quá đi! Nhưng mà trước khi chết...vẫn phải gọi hần giậy đã!

-ANH BẢO! ANH BẢO OI!..._Tôi vừa gọi vừa không ngừng lay lay người hần.

-Ừm..._Hần lơ lơ mở mắt, nhìn thấy tôi thì cười toe toét, đưa tay lên kéo tôi nằm xuống trên vòm ngực hần, sau đó nhắm mắt...ngủ tiếp.

-Có người tìm anh kìa! Mau tỉnh giậy, người ta đang chờ anh đó!_Tôi ở phía trên không ngừng giậy giụa, ngo nguậy thân hình, đồng thời cũng không quên đem việc trọng yếu nói cho hần biết.

-Mặc kệ!_Hần thản nhiên nói một câu, cánh tay dường như siết chặt hơn, làm cho khoảng cách giữa tôi và hần biến thành con số 0.

-Không được! Anh nhanh nghe điện thoại của người ta! Còn nữa, người ta nói cả công ty đang chờ anh...anh mau...A...

Tôi còn chưa có nói xong, hần đột nhiên mở tròng mắt, vùng người lên xoay 1800, đem vị trí của chúng tôi hoán đổi thành hần ở phía trên, còn tôi bị vây ở bên dưới. Tình cảnh này...là sao đây hả? Hần...hần muốn làm cái gì? Làm...làm...làm gì hả?

-An Mộc Nhiên!_Ánh mắt hần như chứa đựng ngọn lửa nóng rực chiếu thẳng đến tôi, giọng nói trở nên nguy hiểm khó lường.

-Dạ..._Khó khăn lắm tôi mới có thể mở miệng, cả người bắt đầu run rẩy bầy mắt kiểm soát.

-Em có biết sáng sớm là thời điểm đàn ông dễ biến thành sói nhất không hả?_Hần vừa hỏi, vừa chậm chậm cúi xuống thổi nhẹ bên tai tôi. Trong không khí bất giác tản mát sự dục hoặc phát ra từ hơi thở của hần.

Đến lúc này thì tôi không còn gì để nghi ngờ nữa rồi! Hần...dịch thị là đàn ông, man 1000% nha! Trước đây chúng tôi đã không ít lần ngủ chung giường cũng như ở khoảng cách gần như thế này...những lần ấy hần vẫn rất bình thường mà! Thế như bây giờ...bây giờ thì sao hả? Tôi phải làm gì đây? Cuối tháng tôi mới đủ tuổi nha! Tôi là cô bé thuần khiết, trong sáng...và còn bảo thủ nữa! Hần mà dám có hành động “Khi dễ” tôi, dù cho tôi có yêu hần nhiều như thế nào đi chăng nữa thì...đảm bảo là hần chết chắc rồi!

-Nếu anh không nhầm thì tối qua em nói yêu anh?!_Hần vẫn ở bên tai tôi không ngừng thổi hơi.

-Gì?..._Hần nhớ...hần nhớ chuyện tối qua? Không phải người ta nói là người say khi tỉnh lại sẽ không nhớ gì sao?_Không phải! Tuyệt đối không phải! Chắc chắn anh nghe nhầm, nghe nhầm rồi!_Tôi lắc đầu, kiên quyết phủ nhận mọi chuyện.

-Thật sao? Anh nhớ là có người nói “Em cũng rất yêu anh” nha! Là cô gái nào thế?

-Em..._Tôi biết nói gì đây?

-Đồ ngốc! Yêu anh thì xấu hổ lắm hay sao mà phải giấu?! Hay là em coi anh không bằng một tên lông bông, suốt này chơi bời?

-Không phải! Em...em..._Nếu mà tôi nói yêu hần...nếu mà sau này tôi “Có chuyện”...thì phải làm sao? Bởi vì tôi yêu hần, nên tôi không muốn hần phải đau khổ vì tôi. Tôi sợ...rất sợ điều đó!

-Anh không xứng với em sao?

-Không phải! _Hần mà không xứng thì còn ai xứng?! Nói tôi không xứng với hần còn tạm chấp nhận được!

-Vậy tại sao không thừa nhận?

-Em..._Được rồi! Không phải người ta nói một người chưa trải qua tình yêu thì cũng như chưa tồn tại sao? Dù đã biết trước kết quả thì thế nào? Tôi cũng có quyền được sống trong yêu thương, hạnh phúc chứ! Mà cái cảm giác ngày ngày phải kìm nén tình cảm của mình...thật sự là tôi không chịu nổi nữa rồi! Khó chịu lắm!

Chỉ cần mỗi lần đi siêu thị mua đồ, hay cũng hần đi dạo phố...người ta nhìn hần chằm chằm đến mức chảy nước miếng trong khi đó hần lại cứ mặc kệ...tôi đã tức muốn xì khói đầu xông lên nhét hần vào bao kéo về nhà...nhưng vẫn không thể làm gì được.

Tôi không biết thời gian của mình còn lại bao nhiêu. Nhưng ông trời đã cho tôi cơ hội nắm bắt hạnh phúc...nếu tôi bỏ qua...thì thực sự là rất có lỗi với ông ấy! Mặc kệ là bao nhiêu lâu nữa...chỉ cần ở bên hần là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Có chết cũng không hối tiếc!

-Anh yêu em! _Ngữ khí hần nhẹ nhàng mà kiên định, làm cho người nghe có cảm giác dù trái đất có bị sao chổi đâm vào thì hần cũng sẽ không thay đổi.

-Em yêu anh! _Tôi lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt hần, kích động hét to _HOÀNG THIÊN BẢO...EM YÊU ANH! Em yêu anh! Yêu nhiều lắm...lắm...lắm...lắm luôn!

-....._Hần nhìn tôi chân trời, nhất thời ngạc nhiên đến độ ngây người không biết nói gì. Biểu cảm gì đây? Chẳng lẽ không tin tôi? Không tin thì thôi, tôi đây cũng...._Đồ ngốc này! Đến tận bây giờ mới chịu nói. Lần này anh không phạt em là không được rồi! _Hần nở nụ cười hạnh phúc, nhanh chóng hướng môi tôi hung hăng trừng phạt.

74. Chương 74

Hix...đau chết tôi rồi! Làm cái gì mà chà đạp môi tôi như thế? Không những ran rát, mà ngay cả bộ dạng nó cũng sưng mọng lên như xúc xích rồi này. A.a.a....thế này thì tôi làm sao mà ra ngoài được đây? Tên đòi bại này....đáng ghét quá đi! Còn nhìn tôi rồi cười cười nữa chưa...Tôi đâm ột cái bây giờ!

-Anh thôi cười đi được không? Đáng ghét!_Tôi bĩu môi, liếc xéo hần.

-Ha..ha...Em như vậy thực sự rất quyến rũ đó! Anh rất thích!_Hần còn không ngại mặt dày thêm vài mm, tiếp tục cười toe toét nói ra mấy lời lẽ sến chảy nước.

-Anh có tin em cầm điện thoại ném chết anh...._Hả? Điện thoại? Người ta tìm hần...đừng nói với tôi này giờ người ta vẫn chờ máy nha?! Nếu như vậy...tôi đi chết đây!_Anh..B.ảo...điện thoại..._Tôi run run chỉ vào di động của hần nằm ngay bên cạnh.

Hần hồ nghi nhìn tôi, sau đó liếc mắt đến cái điện thoại...cầm lên...nhìn một chút rồi trực tiếp mở loa ngoài nói chuyện:

-Đại ca...

-....._Tôi nghe thấy ở đầu dây bên kia vô số tiếng nuốt nước bọt cùng tiếng ai đó hít thở không thông. Chết tôi rồi! Xấu hổ quá!

-Có chuyện gì không?_Hần nhìn tôi một cái đầy ẩn ý.

-Ừ...nếu...nếu cậu bạn thì...có thể không đi cùng chúng tôi cũng được!_Người bên kia khó khăn lắm mới nói được một câu.

-Em muốn đi không?_Hần không thèm trả lời, trực tiếp bỏ qua mà quay sang hỏi tôi.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt như muốn giết người, bực bội hừ một tiếng chỉ vào môi mình:

-Như thế này thì ra ngoài làm sao được?!

-Vậy được rồi!_Hắn mỉm cười xoa đầu tôi một cái rồi hướng điện thoại nói_Mọi người khởi hành trước đi! Em sẽ đến sau._Sau đó cúp máy, cúi xuống nhấc bổng tôi lên đi ra khỏi phòng.

-Này...anh làm gì vậy? Thả em xuống! Mau thả em xuống!_Tôi nhất thời bị dọa cho sợ chết khiếp, mặt đỏ bừng bừng, hung hăng đâm thùm thụp vào lưng hắn. Thế nhưng mà...chẳng si nhê gì sất! Thêm vào đó...hắn không có mặc áo kia...xấu hổ chết mất thôi!

-A.a.a....._Thích quá! Vui thật! Đây là lần đầu tiên tôi được đi chơi kiểu này đó.

Trên đường cao tốc vắng vẻ, dù bạn có làm gì đó điên khùng đến mức nào chẳng nữa thì cũng chẳng có ai để ý cả! Chính vì thế mà bây giờ tôi đang ngồi trên thành ghế, dang tay hét thật to cũng chẳng phải sợ người khác chỉ trỏ, nói này nói nọ. Lại còn được đi BMW nữa chứ...không sợ say xe luôn!

Nói thật là tuy tôi không bị say xe, nhưng mà nếu trong xe có mùi lại là kiểu gì cũng nôn. Mà đi xe khách, mấy chị cùng công ty hắn kiểu gì chẳng xịt nước hoa tùm lum....tôi không nôn mới lạ đó!

-Cẩn thận ngã đó!_Hắn vừa lái xe, vừa tùm tùm cười, thì thoảng qua sang nhìn tôi một cái.

Cái tên này...hồi sang hắn vác tôi đi cứ tưởng hắn làm cái gì...thì ra là mang tôi đi bôi thuốc. Cũng may mà thuốc hiệu quả nhanh, nếu không tôi không dám ra khỏi nhà đâu!

-Xi...em biết rồi!_Tôi bĩu môi với hắn rồi lại cười toe toét_Anh lái xe mệt không?

Hắn không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Vì thế tôi trèo xuống, lấy ra một chai nước mát, mở nắp đưa đến miệng hắn, chờ hắn uống xong rồi tự mình cũng uống một ngụm.

-Chúng ta như vậy có tính là hôn gián tiếp không?

-Sak...khụ..khụ..._Tự nhiên hắn hỏi như thế làm gì? Hại tôi xem chút chết sặc rồi! Uống miếng nước cũng không xong nữa!

-Ha..ha...Nhìn em như vậy thật đáng yêu đó!_Tôi bị như thế mà hắn còn cười được...đáng ghét!

-Khụ...không thêm chơi với anh nữa!_Tôi vừa nói vừa quay đi làm bộ giận giận.

Đúng là yêu vào rồi có khác...thấy đời toàn màu hồng không à! Ngay đến cả mấy cái trò trước nay tôi khinh bỉ như cái này cũng không thấy ghét nữa, ngược lại còn thích thú nữa ấy chứ! Người ta nói quả không sai: "Tình yêu có thể thay đổi tất cả!"

-Nhìn kìa...vợ yêu của anh giận rồi. Phải làm sao đây?

-Ai là vợ yêu của anh chứ?!_Tên đáng ghét này, không trực tôi không được sao?

-Đấy thấy chưa...còn từ cả chồng nữa. Sau này tôi thành kẻ cô đơn rồi!_Hắn lại còn bày ra cái bộ mặt nhăn nhó khổ sở nữa chứ...mắc cười chết mất!

-Xi...thì anh tìm người khác là được rồi!_tôi vừa cố nén cười vừa cố duy trì bộ dạng giận giận với hắn.

-Nhưng anh chỉ yêu mỗi em thôi! Biết sao bây giờ???

Tôi cắn môi nén cười, quay sang đập vào vai hắn:

-Tập trung lái xe đi! Giỡn hoài!

75. Chương 75

Chap42: Vui chơi có thưởng!

-Bảo...chúng tôi ở đây!_Chúng tôi vừa đến cửa khách sạn, đã thấy một đám người ở đó vẫy tay tươi cười hướng chúng tôi...mà những người tươi cười ấy...chủ yếu là đàn bà con gái mới tức chứ! Bảo..Bảo...gọi nghe thân thiết quá nhỉ?? Hừ..

-Sao cậu đến muộn như vậy??_Người đàn ông có vẻ chừng trạc nhất ở đó lên tiếng.

-Không có gì!_Hắn vừa nói vừa liếc nhìn tôi một cái ẩn ý_Chuyện riêng thôi!

-Bảo...cô bé này??_Tiếp đến là một chị gái...mặc váy ngắn, trang điểm...hình như...hơi đậm một chút, nhất là môi và mắt...đương đôi mắt không lớn nhưng cổ tình mở to ra nhìn hắn chớp chớp.

-Xin giới thiệu với mọi người_Hắn nói rồi vòng tay ôm lấy vai tôi_Đây là người em yêu...An Mộc Nhiên...tương lai sẽ là vợ em!

Mọi người nghe xong đồng loạt hướng ánh nhìn về tôi...sao tôi lại thấy có gì không đúng ở đây nhỉ?? Mấy người này...nhìn tôi xong rồi..lại nhìn hắn là sao?

-Em...em chào các anh chị!_Tôi cố khắc chế cả người đang run rẩy trước ánh nhìn của bọn họ, mặt đỏ bừng bừng chào hỏi. Lúc lướt qua mấy chị gái...sao tôi thấy như họ muốn chém chết tôi bằng ánh mắt vậy? Tôi có làm gì sai sao??

-Chào em! Anh nói em nghe nha...thằng nhóc này ấy, em đừng tin nó! Không động vào nó được đâu! Cả tháng nay có chưa đến công ty lần nào mà đại ca vẫn không trừ lương nó, làm bọn anh tức chết đi được!

-Tao có làm thiếu việc sao? Vẫn còn tốt hơn mày...đến công ty toàn tán gái!_Hắn thản nhiên đáp trả người vừa rồi.

-Này..._Một anh chàng khác lại vỗ vai hắn, hỏi nhỏ_Hai người...sáng nay...có phải là..

-Bụp...._Hắn chưa nghe hết đã không thương tình giáng ngay cho anh ta một cú đấm vào vai_Đồ đầu óc đen tối! Tao là cái loại như mày chắc!

-Mày...đấm nhẹ thôi! Đau chết tao rồi!_Anh ta ôm lấy vai, mặt nhăn lại một đám thể hiện sự bất mãn với hắn.

-Được rồi mọi người! Bây giờ chúng ta đi nhận phòng, mọi người nghỉ ngơi rồi lát xuống ăn trưa, buổi chiều sẽ bắt đầu vui chơi!_Anh chàng chừng trạc lại lên tiếng.

-Anh Bảo..._Tôi đi sau đoàn người, ghé sát tai hắn thì thầm, đồng thời tay chỉ về hướng anh ta_Đó là ai vậy?

-Đại ca, đồng thời là sếp của anh!_Tiếp đó, hắn chỉ trở lung tung giới thiệu với tôi một đám an hem của hắn.

Đại ca, nhị ca, tam ca...đây đều là đàn anh trên hắn 3khoá. Dê cụ, cáo già, Sở Khanh, thư sinh, ###...những người này cùng khoá với hắn. Thực sự là...biệt danh của họ được đặt đúng lắm! Cái người vừa rồi vỗ vai hắn và bị hắn đấm...chính là “Dê cụ” đó! Nhìn mặt thấy giống dê thật! Còn cái người chào hỏi tôi ấy...là anh “Sở Khanh” ạ! Đặc biệt là ###. Anh chàng này rất lập dị so với người khác, tóc thì để dài ngang vai, dáng người cao gầy, mặt mũi trắng trẻo, da giẻ mịn màng, động một chút là...thoa kem chống nắng, son dưỡng môi, quần áo loè loẹt...Vâng...anh này là gay ạ! Cũng may anh này không có hứng thú với Thiên Bảo của tôi...nếu không chắc tôi muốn chết quá!

Nhưng mà đẹp mấy cái đó sang một bên đi! Chuyện quan trọng là bây giờ...tôi ở đâu đây??

Khách sạn này hết phòng rồi, những khách sạn bên cạnh cũng không còn! Mà cũng tại hắn không có đặt phòng trước, nổi hứng lên là kéo tôi đi luôn, công ty hắn thì đã sếp phòng đâu vào đấy rồi. Cứ 2người một phòng, đàn bà con gái chẵn, đàn ông con trai lẻ ra một người nên tính để cho anh ### 1mình 1phòng...Không lẽ tôi phải ở cùng phòng với anh này?? Mặc dù anh ta là gay...nhưng là dù gì anh ta vẫn là đàn ông mà! Tôi phải làm sao đây??

-Cậu đến ở với “Thư sinh”, tôi với vợ tôi 1phòng!_Trước tình huống như thế, hắn thản nhiên buông ra một câu với anh ###, tiếp nhận thẻ phòng sau đó nhàn nhả nắm tay tôi rời đi.

Ồi những con mắt phía sau tôi...có thể đừng nhìn tôi bằng cái kiểu mờ ám đó nữa được không?? Nếu mà cứ tiếp tục thế này...có khi tôi không dám ra khỏi phòng mà đi chơi cùng hấn nữa đâu!

.....

-Ak...tại...tại..sao lại chỉ có một cái giường??_Tôi trợn mắt nhìn cảnh trước mặt. Không phải nói là phòng đôi hay sao? Vậy cái giường còn lại chạy đi đâu rồi?

-Phòng của tên đó (ý chỉ anh ###) là phòng đơn mà!_Hấn bình thản đem đồ bỏ vào trong tủ, khoé miệng cong lên một nụ cười...gian xảo.

-Nhưng...như vậy em ngủ đâu?

-Trên giường!

-Vậy còn anh?

-Trên giường!

-Không được! Như vậy không phải chúng ta...chúng ta...ngủ chung sao?_Giọng tôi càng nói càng nhỏ, có thể so sánh với tiếng muỗi kêu được rồi!

Nghe được tiếng cười khê trên đầu, tôi ngẩng lên liền bắt gặp ngay cái vẻ mặt không đứng đắn của hấn:

-Em còn ngại cái gì? Không phải thỉnh thoảng vẫn thế sao?

-Nhưng mà...đó chỉ là bất đắc dĩ! Với lại...em...em...

-Thì cứ coi như lần này cũng là bất đắc dĩ đi!_Hấn cười càng thiếu đứng đắn hơn, ghé sát tôi mà nói.

-Anh nói cái gì thế hả?_Tôi lấy tay đẩy mặt hấn ra, liền bị hấn chop lấy kéo xuống, khoé môi bị hấn trộm hôn một cái.

Sau đó hấn tươi cười hơn hở, cầm quần áo đi vào phòng tắm, để lại tôi với khuôn mặt cà chua nóng hừng hực. Cái tên này...từ khi tôi nhận lời...mới có từ sáng đến giờ chứ đâu...cứ lúc nào có cơ hội là lại làm như thế đó! Đáng ghét chết đi được!

76. Chương 76

Huzz...cái con của kia...tại sao mày lại ở xa tao như thế? Tức thật mà! Muốn ăn mà tay ngắn không gấp được, càng nhìn càng tức...tức...tức quá đi mất thôi!

-Ăn cái này hả?

Trước câu hỏi quan tâm của hấn, 2mắt tôi lập tức sáng lên, hướng hấn gật đầu như già tởi.

Vì thế...lại có cảnh tượng...hấn bóc cua cho tôi ăn, khiến mấy chị gái ở đó cứ phải gọi là...vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tị.

-Nào! Há ra đi!_Hấn đưa miếng thị của đến trước miệng tôi.

-....._Tôi âm thầm nguyện rửa hấn! Có thể đừng biến tôi thành mục tiêu của cả bàn ăn được không? Như thế thì tôi còn nuốt nổi sao?_Em...thực ra em có thể tự ăn được mà!

-Bảo...nếu đã như vậy...có thể bóc giúp tôi được không?_Lần này là một chị gái khác, thật thân thiết gọi hấn nhờ “Giúp đỡ”.

Mấy người này...tại sao ai cũng gọi hấn như thế? Mà tại sao hấn lại để bọn họ được phép gọi theo kiểu đó? Hay là hấn cũng thích như thế?? Có phải như tôi nghĩ không?

-Xin lỗi...Nếu thế vợ em sẽ giận đó!_Hấn lịch sự từ chối chị ta, mắt không buồn nhìn, tay vẫn chuyên tâm bóc lấy thịt cua bỏ vào bát cho tôi.

Câu nói này tuy có làm cho người khác mất hứng, nhưng với tôi...phải nói là...hạnh phúc chết đi được ấy chứ! Ủ thì tôi nhỏ nhen đấy! Cô gái nào khi yêu mà không muốn người yêu mình chỉ quan tâm đến mỗi mình mình đâu?? Nếu mà nói không muốn...có quỷ mới tin!

Tuy nhiên...tất cả chỉ là nói trong lòng, bên ngoài tôi vẫn một bộ ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, cố không để ai phát hiện ra cái vẻ mặt vui sướng, đang cười thầm của mình.

.....

Chiều mát, hấn kéo tôi ra ngoài bãi biển, khi đến nơi thì đã thấy đám người công ty hấn đông đủ cả rồi.

-Bảo...đang chia đội đó, 2người 1đội, Bảo với tôi nhé?_Đừng gọi hấn như thế nữa có được không??

-Em muốn chơi không?_Hấn không trả lời, quay sang hỏi tôi.

-Nhưng mà...em sợ sẽ làm mọi người mất vui!_Tôi mà lên cơn thì sao??

-Đừng lo, em chỉ cần ngồi trên lưng anh thôi mà!

-Vậy cũng được!_Tôi gật nhẹ đầu, cũng chưa biết là bọn hấn chơi cái gì...nhưng không phải ngồi một chỗ nhìn mọi người chơi là tôi hạnh phúc lắm rồi!

Vì thế chị gái nọ lại buồn rầu đi kiếm đồng đội khác. Xin lỗi chị nhé...em không cố ý đâu! Chỉ tại Thiên Bảo có một mà lại nhiều người muốn quá thôi!

Được rồi! Mặc dù có hơi ngượng một chút...nhưng mà thực sự chơi trò này vui lắm! Tôi chỉ có việc ngồi trên lưng hấn, còn hấn thì công tôi chạy từ bên này sang bên nọ đua với những đội khác...cho đến khi tất cả các đội đều gục ngã bỏ cuộc, đội duy nhất còn lại sẽ là đội chiến thắng.

Tôi tính này giờ cũng phải nửa tiếng rồi đó, dám chắc hấn đã mệt lắm rồi, thế mà trên mặt lại chẳng biểu hiện gì cả, vẫn cứ kiên định công tôi chạy vòng vòng.

-Anh có mệt không?_Tôi vừa lau mồ hôi trên mặt hấn, vừa quan tâm hỏi.

-Mệt!_Nhìn hấn kìa, mệt mà chẳng thấy nhăn mặt gì cả, cứ như không ấy! Đáng yêu chết được!

-Nếu vậy thì thôi, em không cần phần thưởng đâu!

-Không được! Anh muốn giành cái đó cho em!_Hấn nói như chém đinh chặt sắt.

-Nhưng mà...anh mệt rồi!

-Không sao! Em hôn anh một cái là được!

Cái tên này...vẫn còn đùa được cơ mà! Thôi kệ...coi như cổ vũ tinh thần hấn vậy! Tôi nhón người hôn vào má hấn, lại thấy khoe miệng hấn cong lên...Ak..thì ra hấn lừa tôi! Hấn khoe như thế cơ mà...mệt làm sao được chứ! Sao tôi lại ngu mà đi mắc lừa hấn thế này??!! Ngu quá đi mất!

-Anh...dám lừa em!_Tôi hờn giỗi đập đập vào vai hấn.

-Ha..ha...ai bảo em dễ mắc lừa như thế?!_Thế nhưng mấy cái đập của tôi chẳng xi nhê gì với hấn cả, ngược lại còn làm cho hấn bật cười xằng sắc nữa kìa.

-Anh..đáng ghét! Đáng ghét...

-Em ngồi yên đi! Chúng ta sắp thắng rồi đó! Em mà ngã là coi như thua luôn đó!

-Vòng đua cuối cùng, đội nào nhanh hơn sẽ là người chiến thắng!_Ngay lúc này, Đại ca của hấn lại cầm loa lên thông báo. Nếu cứ tiếp tục thế này chắc lâu lắm, có lẽ thế nhanh hơn!

.....

Trước sự cổ vũ nhiệt tình của “Khán giả”...được rồi, tôi thừa nhận hấn giỏi đi! Hấn với tôi thắng. Như thế thì không có gì để nói. Cái đáng nói ở đây là...phần thưởng tại sao lại lập dị thế này??

Nó là nhẫn đôi...NHÃN ĐÔI ĐẤY! Nếu như không phải tôi với hấn thắng mà là 2người đồng nghiệp bình thường thắng thì sao?? Như vậy thì phần thưởng chia theo kiểu nào??

Được rồi...cái này vẫn chưa đáng nói lắm. Cái đáng nói nhất chính là...Hắn...DỪNG NÓ ĐỂ CẦU HÔN TÔI!
Mà lại còn trước bao nhiêu người như thế nữa chứ! Tôi biết phải làm sao bây giờ??

-An Mộc Nhiên! Lấy anh nhé?_Hắn khụy một chân trước mặt tôi, tay cầm nhẫn đưa lên.

Chết mất! Làm cái gì đây? Nhận lời...có sớm qua không? Từ chối...có phải hắn sẽ mất mặt?? Trời ơi...tôi điên mất thôi! Biết thế tôi đã không cùng hắn chơi trò này. Nếu không chơi sẽ không thắng. Không thắng sẽ không có cặp nhẫn này. Không có cặp nhẫn này thì tôi đâu phải khổ như vậy chứ! A.a.a...

77. Chương 77

Chap43: Bị lừa vào tròng...

Làm ơn...ai đó làm ơn ra mặt giúp tôi đi! Tôi không muốn bị ánh mắt của những người xung quang thiêu cháy, lại càng không muốn cứ như thế mà bị lừa về làm vợ hắn đâu! Phải cho tôi thời gian suy nghĩ chứ! Với lại tôi còn nhỏ mà...tính đến chuyện này sớm như thế làm gì kia chứ?! Tôi có chạy mất đâu mà sợ! Mà kể cả tôi có chạy đi chẳng nữa...đoán chắc rằng sẽ lại bị hắn bắt về thôi!

-Em..._Tôi nhìn đến ánh mắt chờ mong của hắn thì bao nhiêu lời muốn nói lại bị nuốt trở lại.

Lại nhìn đến những người xung quanh...nếu nói hắn chờ mong 1 thì bọn họ phải nói là...chờ mong 10...kiểu như cha, mẹ hắn đang chờ xem con dâu tương lai có đồng ý trở thành chính thức hay không ấy! Ừc...sao đang mùa hè mà thấy lạnh thế này?

-Chỉ được trả lời có hoặc không!_Hắn...hắn như thế không phải là đang chặn hết đường lui của tôi sao?

-Em...em....

-Không trả lời tức là đồng ý!_Hắn vừa kết luận vừa thản nhiên đeo nhẫn vào ngón áp út bên tay trái cho tôi, sau đó vui vẻ đứng dậy nắm tay tôi nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, nhìn tôi cười hì hì_Tốt rồi! Bây giờ em đã là vợ của anh rồi nhé!

Tiếp đó là tiếng hò reo cùng pháo tay, pháo chân chúc mừng của đồng nghiệp trong công ty hắn...còn có cả mấy khách du lịch đến xem vui nữa. Ông trời ơi...con xấu hổ quá đi! Hắn...rõ ràng là cố ý! Đây chắc chắn là do hắn sắp đặt trước....chỉ có con là ngu ngơ như gà tắc ngơ bị hắn một đường lừa vào tròng thôi! Mà lại còn bị lừa mà không thể nói được câu nào nữa chứ! Tôi...VÌ CỐ GÌ LẠI NGU THẾ NÀY??

Sao không ai để ý xem sắc mặt tôi ra sao, hả?? Rõ ràng là chuyện liên quan đến tôi...thế mà lại coi tôi như người vô hình mà quẳng sang một bên! Tôi đang thắc mắc là sao bọn họ không trực tiếp ném tôi ra biển rồi thì sau đó rủ nhau ăn mừng có phải hay không??

Hiện tại tôi chỉ muốn nói một câu thôi...một câu đủ để diễn tả tâm trạng của tôi lúc này: “Tôi muốn chết!”

.....

-Nhiên...mở cửa cho anh!_Giọng “Ai đó” từ bên ngoài vọng vào trong phòng.

-Đừng hòng! Anh ngủ ở ngoài đó đi!_Tôi tức giận ngáp trời, vừa dấm thùm thụp vào gối vừa lớn tiếng nói cho hắn biết.

-Đừng trẻ con như thế! Là em tình nguyện mà!_Hắn không cam lòng giải thích.

-Em mà tình nguyện cái gì?! Là anh lừa em thì có!_Tôi vẫn tiếp tục dấm vào gối, phản bác lại hắn.

-Anh không có lừa em...cùng lắm chỉ dùng chút tiểu xảo thôi!_Đến lúc này, hắn cũng đành thở dài thừa nhận...nhưng vẫn cố níu kéo chút tôn nghiêm còn sót lại._Em mau mở cửa cho anh đi! Cũng muộn rồi, không phải em muốn đánh thức tất cả mọi người dậy đấy chứ?

Tôi nghe hắn nói có chút do dự...nhưng rồi cũng gạt phăng nó đi mà kiên quyết:

-Em không mở!

-An Mộc Nhiên...

-Đừng có gọi em!

-Mau mở cửa cho anh!

-Không...

-Em xác định là không mở??

-Đúng vậy!

-Được rồi...không mở thì thôi!_Tôi nghe thấy hấn nhỏ tiếng không biết là nói với mình hay nói với tôi, sau đó xung quanh chợt yên tĩnh một cách quái lạ.

Hấn đi rồi sao?? Vừa rồi còn muốn vào trong lắm mà...làm gì mới gặp chút khó khăn đã liền bỏ cuộc vậy?? Đây chẳng giống phải phong cách của hấn chút nào! Thường mà ở nhà là hấn sẽ tiếp tục đe dọa tôi, nếu tôi vẫn cứng đầu thì lấy chìa dự phòng ra mở cửa...hoặc là trực tiếp dùng chân mở cửa luôn...sau đó đi thay cửa mới! Còn như thế này thì quả thực là chẳng giống gì cả!

Đứng trước cánh cửa phòng, tôi áp tai lên mà nghe ngóng tiếng động, phân vân xem có nên ra ngoài xem xét tình hình hay không. Nhưng mà ngộ nhỡ hấn vẫn ngoài đó...thì không phải là tôi đi dâng mỡ đến miệng mèo sao?? Hấn chẳng không thừa dịp xông vào ngay ấy! Mà sức tôi thì chắc chắn là không đấu lại hấn rồi! Vì thế, tôi vẫn quyết định...trèo lên giường đi ngủ!

.....

Không biết là do lạ chỗ hay tâm trạng bồn chồn...kết quả là...nằm trên giường rất lâu, rất lâu rồi mà tôi vẫn chưa ngủ được! Tôi muốn ra ngoài hành lang xem một chút! Nếu hấn có ở ngoài ấy thì mấy tiếng đồng hồ trôi qua chắc cũng đi rồi...tôi chỉ là muốn xác định lại cho chắc thôi!

Đúng vậy! Chỉ là xem một chút thôi!

Nửa đêm, nửa hôm...ngoài hành lang khẳng định là tối om om...cùng lắm thì có thêm chút ánh sáng yếu ớt của mấy cái đèn mờ trên tường phát ra. Tôi rón rén mở cửa phòng thật khẽ, tránh gây ra những tiếng động “Kình dị” trong cái hoàn cảnh đêm tối như thế này...tôi sợ ma lắm!

Cái đầu ló ra ngoài, tôi đưa mắt sang trái...chẳng có gì ngoài không khí! Nhưng vừa đảo qua bên trái...tôi liền sững người khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Hấn-Hoàng Thiên Bảo-đường đường là người đàn ông trẻ tuổi, tài cao, tướng mạo hơn người, hơn nữa lại có tiền...mà còn là tiền tự mình kiếm ra nữa...bây giờ đang ngồi bệch trên mặt đất, lưng dựa vào tường, thân hình cao lớn co lại một đồng vì khí lạnh của biển...nhìn sao cũng thấy một thân chật vật lại vẫn toát ra vẻ đẹp trai vốn có.

Ak...trong hoàn cảnh này mà tôi vẫn còn có thể ngắm hấn được. Kết luận rằng...bệnh mê trai không thuốc chữa!

Dù có đang giận đến mức nào...nhưng mà nhìn thấy bạn trai của mình như thế này...liệu có cô gái nào đành lòng để anh ta ngủ tiếp như vậy không? Mặc kệ là có hay không những cô gái như thế...coi như chuyện “Tốt” hấn gây ra hôm nay để khi khác tính toán, tôi phải gọi hấn dậy vào trong mà ngủ thôi! Tôi không nỡ nhìn hấn ở ngoài này thêm chút nào nữa đâu! Tôi...đau lòng a..

-Anh Bảo..._Tôi khẽ gọi, đồng thời lay lay vai hấn mấy cái.

-....._Hấn không có phản ứng. Không phải là lâm vào tình trạng hôn mê do bị cảm lạnh rồi đấy chứ? Đừng có dọa tôi nha...tôi yếu tim đó!

-Anh Bảo...tỉnh lại đi! Mau vào trong phòng mà ngủ! Anh Bảo...anh...a...

Có biết vì sao tôi kêu “A..” không?? Chính là vì cái tên đòi bại kiêu sắc lang vừa mới rồi đang an an tĩnh tĩnh ở đó, dùng một phát không báo trước tiếng nào, chồm đến xốc tôi lên vai hướng cửa phòng của chúng tôi đang hé mở đi tới.

-Này...anh làm gì vậy?? Mau thả em xuống!_Ý thức được là đang nửa đêm, tôi chỉ có thể ra sức bám vào người hấn để không bị ngã, đồng thời nhỏ giọng kêu mấy câu.

-Không phải vừa rồi em nói để anh vào phòng ngủ sao?? Thế thì chúng ta đi ngủ thôi!_Hắn lại một mực ung dung như đang vác một bao bông, nhàn nhả nói.

-Gi? Không được...em đâu nói là ngủ chung với anh! Anh chỉ được ngủ ở sofa thôi! Đây...anh đừng có làm bậy! Đây...anh không được đi về hướng đó! A...không được...

Còn chưa kịp để tôi kêu la xong, hắn đã một đường đem tôi đến bên giường mà đặt xuống. Sau đó còn dùng ánh mắt thiếu đứng đắn mà nhìn tôi từ trên cao nữa chứ...ực...tôi THỀ...sau này sẽ không bao giờ mềm lòng với hắn nữa! Sẽ không để hắn lừa mình nữa!

-Anh...anh..nhìn cái gì??

78. Chương 78

-Nhìn em!_Da hắn thật đúng là càng ngày càng dày, không chút đỏ mặt mà đáp lời tôi như thế đấy!

-Nhìn..nhìn em làm gì?? Không phải ngày nào anh cũng nhìn thấy sao?!_Tôi run run lùi lại phía sau, đem cái gối ôm phía trước ngực, cảnh giác nhìn hắn.

-Lần sau mua đồ ngủ dài ra một chút!_Bỏ lại một câu, hắn bước nhanh đến phòng tắm rồi biến mất sau cánh cửa.

Cho đến khi nghe thấy tiếng “Cạch” từ phía đó phát ra, tôi mới hoàn hồn ngẫm lại câu nói của hắn. Lại nhìn đến bản thân mình...váy ngủ màu hồng có hình Hello Kitty, đáng lẽ ra là dài đến đầu gối...nhưng vì ngồi co lại nên chiều dài bị rút ngắn hơn 1gang tay....Không phải là...hắn nhìn thấy cái gì không nên nhìn rồi đấy chứ???

-A.a...a...Hoàng Thiên Bảo...anh là đồ con dê!_Hét xong...không cần biết trời đất gì cả, tôi chồm chắn kín mít từ đầu đến chân, quyết định đóng đô trong đó không thêm chui ra nữa!

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy róc rách kèm theo tiếng cười khê của ai đó. Một lúc sau thì phần nệm bên cạnh tôi lún xuống. Biết chắc là hắn...cả người tôi lập tức cứng ngắc không dám nhúc nhích.

Nhưng mà hắn lại ngược lại với tôi, tâm trạng vô cùng tốt, vừa kéo chăn trên đầu tôi xuống phía dưới một chút, vừa thì thào thì thầm bên tai tôi bằng cái giọng dỗ ngọt:

-Em như thế sẽ ngọt thổ đó! Yên tâm ngủ đi, anh chỉ ôm em thôi!

Đúng như hắn nói, sau đó hắn chỉ có ôm tôi mà không làm gì khác...chỉ là tôi thấy lạ...tuy mùa hè, nhưng không khí biến so với những nơi khác lại không giống nhau, về đêm lạnh hơn ban ngày rất nhiều...vì có gì hắn còn tắm nước lạnh?? Không sợ cảm lạnh sao??

Này không phải là tôi lảm chuyện nha! Là bạn gái hắn thì lo nghĩ cho sức khỏe của hắn cũng là điều tôi nên làm mà! Nhưng khi quay qua nhìn thấy hắn đã nhắm mắt lại từ lúc nào...tôi lại trầm mặc ném thắc mắc đó sang một bên mà...à..ừ..thì...ngắm hắn một chút!

Có lẽ là ông trời rất ưu ái tôi...lại mang một con người hoàn hảo như thế này...mặc dù có hơi “Đồi bại” một chút...mà tặng ột đứa chẳng ra gì như tôi.

Nằm trong lòng hắn như thế này quả thực là rất dễ chịu, rất thoải mái...Vì thế tôi thấy...tôi...buồn ngủ rồi!

79. Chương 79

Chap44: Tôi là ai??

Vui chơi cả tuần liền, rồi cuộc ngày trở về đã đến. Tôi và Thiên Bảo chào tạm biệt đồng nghiệp của hắn rồi về trước. Tóm lại là chuyến đi này thực không uổng công tôi theo hắn nha!

-Alo..._Giọng Gà Nhí ở bên kia đầu dây có vẻ mất hứng lắm.

-Lô cái gì mà lô?! Lại đang ở cạnh lão Diên chứ gì??_Tôi biết mà...từ ngày chính thức thành đôi đến giờ...lúc nào không bận mà chẳng dính lấy nhau như keo dính ruồi!

-Ồ..sao??_Nó chột dạ, quay ra gắt lên với tôi.

-Chẳng sao cả! Thôi, giúp tao báo ấy đưa kia ra chỗ cũ nha! Tao đi Nha Trang sắp về đến nơi rồi...có mang quà về cho chúng mày đấy!

-Quà hả?? Được! Bọn tao tới liền!_Nó hét toáng lên, sau đó hôn hờ cúp máy.

Có thấy không?? Bạn bè tốt đây này...vừa nghe đến quà là mắt sáng như đèn pha ô tô, bạn bè như tôi đây lập tức bị quăng sang một bên luôn. Đúng là cái lũ vừa hám trai lại vừa hám của! Không biết tại sao tôi lại có thể chơi với chúng nó mười mấy năm trời nhỉ??

-Thế nào??_Hắn đang chăm chú lại xe, liếc tôi một cái thuận tiện hỏi.

-Anh chạy xe đến luôn quán nước gần trường em nhá!

-Tuân lệnh bà xã!_Hắn hùng hồn đưa tay lên trán theo kiểu quân đội, cả vẻ mặt lẫn giọng điệu đều giống hệt nha! Nhìn mắc cười muốn chết!

.....

-Bọn tao bên này..._Tôi vừa vào đến cửa quán, đã nghe thấy cái giọng “Vui sướng” của 2con Gà nào đó hướng mình phóng đến.

-Làm gì mà vui thế hả?_Tôi bước đến, vừa ngồi xuống vừa nhìn chúng nó bằng ánh mắt khinh thường.

-Có quà thì tất nhiên là vui rồi!_Hai kẻ nào đó lại mặt dày tiếp tục cười hớn hỡ._Quà đâu?? Quà đâu??

-Không có!

-Cái gì?? Không có mà gọi bọn tao ra đây á??_Nghe tôi nói thế, 2đứa nó lại đồng thanh hét chói tai, lao về phía tôi_Tao giết mày!

-Này...này...bọn mày..._Tôi đỡ khóc đỡ cười chạy sang phía chồng chúng nó núp. Trong khi Gà Diên và Gà Còi ôm bụng lăn ra cười vì cái bộ dạng “Thực nữ” của vợ nhà mình.

-Ai mà động đến vợ anh là không có quà đâu nha!_Đúng lúc này Thiên Bảo đi đến, trên tay xách túi lớn túi nhỏ, bình thần buông ra một câu như thế.

Tức thời 2kẻ hung hăng đang muốn giết tôi kia ngừng hành động, quay ngoắt lại tươi cười với hắn.

-Ha..ha...đâu có đâu! Bọn em là muốn ôm nó cái thôi mà! Rừ nhỉ??_Nói xong 2đứa nó lại đồng thời liếc tôi bằng ánh mắt cảnh cáo: “Mày mà ho he gì là tao cắt cổ!”

Tôi...tức chết mà! Chồng chúng nó...cười xém vỡ bụng! Hắn...nhàn nhàn kéo tôi ra khỏi chỗ núp...tức là sau lưng Gà Diên...sau đó lại kéo tôi ngồi xuống ghế đối diện những người còn lại cùng với mình.

Bốn con Gà kia cũng ngồi xuống, dùng ánh mắt mờ ám nhìn tôi với hắn, rồi liếc nhau gật đầu xác nhận sau đó lại hướng ánh mắt về chúng tôi.

-Anh Bảo này...2người bây giờ là sau thế??_Cuối cùng sau mấy phút trao đổi ý kiến bằng...mắt, chúng nó cũng cử được đại diện-Gà Mập-đứng ra trình bày thắc mắc.

-Sao cái gì mà sao?? Làm gì có sao nào!_Tôi vội vàng xua tay, lại bị hắn bắt được, vừa nhàn nhả trả lời, vừa trưng bàn tay trái của tôi ra làm vật chứng.

-Cô ấy đã nhận lời làm vợ anh rồi!

-À..à...._Ngoài hắn ra, tất cả đều dùng ánh mắt “Thì ra là thế!” nhìn tôi, khiến tôi ngược đời mặt mà không kiếm đâu ra cái lỗ để chui vào. Phen này đến mòn người với chúng nó mất.

-Không phải đâu! Tao là bị lừa nha!

-Oh..._Tôi càng giải thích lại càng làm chúng nó hiểu nhầm, da thịt trên người lại mỏng đi vài mm vì bị chúng nó “bắn”.

A.a.a....tôi đi chết đây!

Vì chuyện ở quán nước, tôi lại đổi hẳn một phen, thẳng đến về nhà mới ngồi ngồi một chút. Sau đó gặp ông hẳn, bị trêu cho đỏ mặt thì bay luôn.

Nhưng mà chuyện quan trọng tôi vẫn chưa làm nha! Tôi về thăm câu đây! Tiện thể mang quà sang cho cậu luôn! Ôi..cậu ơi con nhớ cậu quá!

-Chị à! Em làm gì mà có nhiều tiền như thế chứ?!_Tiếng cậu từ trong nhà vọng ra.

-Cậu không có?? Hay là không muốn cho chị mượn?_Còn đây là giọng một người phụ nữ...quen thuộc...MẸ?!

Mẹ tôi đến đây làm gì?? Đã 3năm rồi tôi không được gặp bà ấy. Không phải vì tôi bất hiếu không về thăm cha, mẹ...mà là họ căm ghét tôi, không muốn nhìn thấy tôi. Nhưng dù thế tôi vẫn yêu quý, kính trọng họ! Bây giờ mẹ tôi đến rồi...

-Chị! Chị đừng nói khó nghe như thế! Em quả thực không có chứ không phải không muốn cho chị mượn! Số tiền lớn như vậy, em chỉ là nhà giáo quèn, lấy đâu ra?!_Cậu khó khăn giải thích. Mẹ làm gì lại cần đến tiền?? Mà như cậu nói còn là một khoản tiền lớn nữa.

-Cậu định đùa chị sao?? Không phải cậu có một sổ tiết kiệm à?? Chắc giờ tiền trong đó cũng nhiều rồi phải không?? Có lẽ...

-Không được! Tiền đó là của bé Nhiên. Chị đừng động đến!_Bỗng cậu lớn tiếng cắt ngang lời mẹ. Tôi chưa từng thấy cậu nặng lời với ai bao giờ...mà nay nhìn sắc mặt cậu thực sự rất tức giận. Nhưng mà vị lí do gì...cậu để tiền cho tôi chứ?? Chẳng lẽ cậu không tính lấy vợ sinh con sao??

80. Chương 80

-Nó là đứa khuyết tật bẩm sinh rồi, cậu có cho nó phẫu thuật đi chẳng nữa cũng chưa chắc nó có thể sống thêm được 10năm. Không bằng cậu cho chị mượn số tiền đó còn hơn!_Tiếng mẹ day nghiêng vang lên, như hàng nghìn mũi dao đang khứa vào tim tôi...đau quá! Tôi biết mẹ căm ghét tôi...tuy không rõ nguyên nhân...nhưng tại sao mẹ lại ghét tôi đến mức này?? Tôi đã làm cái gì?? Làm cái gì sai sao??

Đột nhiên cả người lại lọt vào vòm tay của một ai đó. Hơi ấm của hắn khiến tôi càng thấy đau hơn...bởi hắn không chung huyết thống với tôi mà còn đối xử với tôi tốt như thế...đằng này cha, mẹ tôi...

-CHỊ IM ĐI! Đừng vì con bé không phải con ruột của mình mà ghét bỏ nó như thế! Ít nhiều gì con bé vẫn là người thân của chị cơ mà!_Lần này cơ hồ cậu đã giận dữ đến đỉnh điểm, cả người như muốn lao về phía mẹ nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được.

Cái gì?? Tôi...không phải con ruột của cha, mẹ tôi sao?? Nhưng...cậu lại nói tôi và họ vẫn là người thân??

Cả người tôi như run lên, bàn tay siết chặt túi đồ trên tay, trong lòng cảm thấy lạnh vô cùng...nhưng càng như thế hẳn lại càng ôm tôi chặt hơn...như muốn truyền tất cả hơi ấm trên người sang cho tôi. Hắn muốn kéo tôi đi...nhưng tôi ngăn lại. Tôi muốn biết sự thật!

-Người phải im là cậu mới đúng! Không vì nó thì tại sao con tôi phải chết hả? Tôi nhận nuôi nó cho cậu...mà cậu xem nó đã làm gì? Nó không những chẳng được tích sự gì, ngược lại còn hại chết con tôi! Cậu nói xem tôi nên coi nó làm cái gì đây?!_Mẹ cũng nổi giận mà gào lên theo.

Tôi...tôi...đã hại chết anh? Vì tôi mà anh đã chết? Vì tôi?? Tôi là đứa không được tích sự gì...lại còn hại chết anh...tại sao ông trời lại để tôi tồn tại trên thế gian này??

-Nhưng đó đâu phải lỗi của con bé! Nó đâu có làm gì sai??

-Tôi biết! Vì nó là con gái cậu nên cậu bảo vệ nó! Tôi không quan tâm! Tôi chỉ đến để mượn tiền...nếu cậu không cho thì tôi đi!_Mẹ cảm hận nhắc đến tôi rồi cầm túi sách đi ra...cùng lúc ấy...túi đồ trên tay tôi cũng rơi “Bịch” xuống đất...một vài thứ đồ trong đó vỡ vụn tạo nên những âm thanh sắc nhọn...đau đớn...cũng như tim tôi đang ứa máu.

Tôi là con gái cậu?? Tôi là con gái cậu! TÔI LÀ CON GÁI RUỘT CỦA CẬU!

Tôi không tin! Tôi không tin đâu! Nếu đây là sự thật thì tôi nguyện cho bản thân bị mất trí nhớ...tôi không muốn tất cả lại như thế này! Ngay cả cậu cũng lừa tôi...tất cả đều lừa dối tôi...TẤT CẢ ĐỀU COI TÔI LÀ CON NGỐC MÀ LỪA GẠT!

-Nghe thấy hết rồi hả?? Chúc mừng mày đã biết thân phận thật của mình!_Mẹ đi qua, nhìn thấy tôi có chút xứng người...nhưng sau đó liền nở nụ cười cay độc tặng cho tôi mấy lời rồi rời đi.

Đối với những lời ấy, tôi đã hoàn toàn vô chi vô giác! Chỉ là...nó đã làm cho người đàn ông trong nhà trở nên hoảng loạn

-Nhiên!_Ông ấy chạy đến bên tôi...nhưng lại lo sợ không dám chạm vào tôi.

-Anh Bảo...buông em ra!_Tôi yêu cầu, ngữ khí rất bình thản...nhưng tạt sâu bên trong là sự trống trải và vô hồn. Tôi muốn bản thân không còn nhớ gì nữa!

-Em định làm gì??_Hắn cũng khản trương nói với tôi, lại càng ôm tôi chặt hơn.

-Em nói...buông em ra!

-Nhiên...con nghe cậu nói! Cậu...

-Ông không phải cậu tôi!

-Nhiên...cậu...

-Buông ra đi!

Trước sự bình tĩnh của tôi...cuối cùng hắn cũng buông tôi ra...nhưng lại vẫn lo sợ mà đứng sát bên cạnh tôi.

Tôi không phản ứng gì, chỉ là chậm chậm xoay người, hướng phía ngoài mà đi ra khỏi ngôi nhà này.

-Nhiên...con muốn đi đâu?_Người đàn ông đau đớn nhìn theo bước chân tôi, nhưng lại vẫn không dám chạy đến giữ lại.

-Thầy đừng lo! Con sẽ đi theo cô ấy!_Hắn trấn an rồi chạy theo tôi...nhưng lại bị tôi ngăn lại.

-Không ai được đi theo! Nếu không tôi sẽ tự vẫn!_Đến lúc này...tôi sẽ là kẻ nói được làm được!

Một cậu nói...làm cho tất cả dừng chân...một câu nói...xem như từ nay tôi là kẻ đơn độc...không quan tâm đến bất cứ việc gì...chỉ tồn tại trên cõi đời này một thân một mình! Tôi...sẽ không bao giờ nhận người cha đó! KHÔNG BAO GIỜ!

81. Chương 81

Chap45: Bí mật...bị chôn vùi...(1)

Tôi muốn bước đi thật nhanh, muốn mau chóng cách xa nơi này...để không ai có thể nhìn thấy tôi nữa! Nhưng...sao tim tôi đau thế này?? Khó thở quá...từng cái nhói lên như rạch sâu thêm một nhát vào trái tim vốn đã nhiều thương tích của tôi...máu trào ra càng lúc càng đau đớn!

Bước nhanh lên! An Mộc..Nhiên...à không! Mày đâu phải An Mộc Nhiên! Mày chẳng là ai cả! Cũng chẳng là gì cả! Mày...chỉ là một đứa không được tích sự gì, vô dụng, luôn là gánh nặng cho người khác mà thôi! Bây giờ thì mày đã có tên gọi khác rồi đấy! KẺ ĐƠN ĐỘC!

Cố chịu đựng đi! Mày không thể gục ngã được! Mày phải ra khỏi nơi này...đừng để ý đến những ánh mắt đang dõi theo phía sau! Đi đi! Bước nhanh lên nào!

Tôi cố bước thật nhanh ra đường lớn, hoà vào dòng người đông đúc như một kẻ vô hồn. Tôi vẫn luôn cảm thấy có người đi theo mình...và tôi biết đó là ai...nhưng lúc này tôi chỉ muốn một mình thôi!

Đôi chân tôi vô thức đi qua rất nhiều nơi trong thành phố...và hình như...nơi nào cũng chứa đầy kỉ niệm của tôi và ông ấy....từ nhỏ cho đến lớn!

Đúng vậy! Ông ấy đúng là rất thương yêu tôi, rất chiều chuộng tôi. Khi những người khác trong gia đình đều quay lưng lại với tôi sau cái chết của anh...ông ấy vẫn luôn ở bên tôi....Nhưng...tôi không chấp nhận được cái sự thật kinh hoàng này!

Ông ấy là cha tôi...cha ruột của tôi...nhưng lại dẫu tôi suốt những năm tháng qua!

Nếu nói thế thì ngay từ đầu anh cũng đã biết tôi không phải em ruột của mình....vậy mà em vẫn coi tôi là người một nhà! Mặc kệ là cha, mẹ...à không...chỉ là cha, mẹ anh thôi...có đối xử với tôi ra sao, anh luôn bảo vệ, che chở cho tôi.

Em biết là em không có tư cách gọi tiếng này...nhưng mà anh à...anh có thể đưa em đi cùng không?? Em muốn rời khỏi đây! Rất muốn rời khỏi cái nơi đáng sợ này! Cho em đi cùng với....hay là...ngay cả anh...cũng bỏ rơi em rồi?!

“Bíp...bíp...” Kêu cái gì chứ?? Mày tưởng mày được tồn tại là mày sướng lắm à?? Tồn tại mà không được sống thì có ý nghĩa gì chứ?!

“Bíp...bíp...” Hay mày nghĩ mày là xe tốt, sẽ luôn được ông chủ nâng niu, bảo dưỡng...rồi cũng đến lúc mày trở nên hỏng hóc và bị ông ta bỏ đi thôi! Lúc đó mày sẽ chỉ là một phế vật...cũng giống như phế nhân như tao thôi!

-Này...cô muốn chết à??_Đột nhiên ai đó chạy đến, kéo tôi đang đứng bên mép đường vào trong vỉa hè, giận dữ mà to tiếng với tôi.

Cậu ta là ai?? Tôi quen cậu ta sao?? Mà dù cậu ta có là ai...thì có gì liên quan đến tôi chứ! Tôi không quan tâm!

Gạt tay cậu ta ra, tôi muốn đi đường của tôi! Đừng có cản tôi!

-Này...cô bị sao thế?? Ánh mắt đó là cái kiểu gì thế hả?? Cứ như là cô không quen biết tôi ấy!_Cậu ta nửa ngạc nhiên nửa giận chất vấn tôi.

Vẫn là ánh mắt vô hồn, không có điểm dừng, tôi liếc qua cậu ta một cái rồi bước đi.

-Này! An Mộc Nhiên! Ít nhiều gì thì tôi cũng đã vì cô mà bị thương phải tĩnh dưỡng mấy tuần đấy nhé! Sao cô có thể tỏ ra như thế với tôi được hả?? Cô là cái loại người gì thế??? Này...này...coi chừng đó!

Người này thật phiền phức! Vừa nói nhiều lại vừa vô duyên! Tôi có phải đưa ngu đâu mà cậu ta phải lôi với chẳng kéo!

Lạt tiếp tục gạt tay cậu ta xuống, tôi cúi đầu tiếp tục đi đường của mình. Tôi đang đi đâu nhỉ?? Cũng chẳng biết nữa! Thôi thì đi đâu cũng được! Dù sao bây giờ tôi cũng không còn nhà nữa rồi! Những nơi đó không thuộc về tôi! Mà tôi...cũng chẳng thuộc về nó!

-An Mộc Nhiên! Bộ cô bị gì thế?? Tại sao cô cứ tỏ ra như thế??_Cậu ta chạy đến chắn trước mặt tôi, nắm chặt 2 vai tôi lắc lắc mấy cái.

-Đừng có gọi nữa! Tôi không phải...An Mộc Nhiên!_Tôi lạnh nhạt nói mấy câu, lại dùng ánh mắt vô cảm nhìn cậu ta một cách kiên định, khiến cho cậu ta sững cả người.

Biết được điều đó rồi thì mau mau tránh xa tôi ra! Cậu ta thật là phiền phức!

-Cô...có chuyện gì có thể nói với tôi...tôi có thể giúp cô!_Giọng cậu ta bỗng chốc dịu đi, mang theo chút cảm thông.

Giúp ư??? Cậu ta là ai?? Cậu ta có thể làm gì?? Cậu ta có thể thay đổi số phận?? Hay làm cho quá khứ trở nên khác đi??? Cậu ta làm được sao?? Ngay cả ông trời còn không làm được...thì cậu ta có thể làm được gì?!

-Tránh ra!

-Tôi...cô gặp chuyện buồn...hay là ai bắt nạt cô??? Hay...chồng cô đi ngoại tình???

-CÚT! _Tôi phần nộ tột độ hét lên! Ai bảo cậu ta nhắc đến hắn?! Ai nói với cậu ta đó là chồng tôi?? Hắn và tôi chẳng có quan hệ gì hết! Hắn là tình anh của xã hội, là người thuộc thế giới tươi đẹp...còn tôi...chỉ là một đứa con rơi...sống chôn vùi trong thế giới bé nhỏ chỉ một màu đen. Ngay cả mẹ ruột mình là ai mà tôi cũng không được biết...vậy thì tôi lấy cái gì ra mà cho hắn?? Hắn xứng đáng với một người tốt hơn tôi gấp hàng vạn lần! Thế nên...hắn và tôi không có quan hệ gì hết! Rõ chưa???

Đau...đau quá! Tim tôi...lại nhói lên rồi??? Tôi sắp gục xuống rồi sao??

82. Chương 82

Chap45: Bí mật...bị chôn vùi...(1) (tiếp)

-Này...cô sao thế?? Làm gì lại ôm ngực vậy?? Này...

Giờ phút này tôi chẳng muốn nghe gì nữa...cũng chẳng cần biết gì nữa! Kể cả tiếng nói lo lắng của người đang ở cạnh tôi này....Tôi muốn quên đi tất cả! Đừng để sót lại thứ gì đó trong đầu tôi...làm ơn giúp tôi quên đi...quên hết đi!

Nhưng mà tại sao....trước khi màu đen của bóng tối bao trùm lấy tôi...tôi lại vẫn nghe được giọng nói ấy...gọi tên tôi???

-NHIÊN....

Tại sao lại để cho tôi nghe thấy...sao lại làm tim tôi thêm nhói đau?? Tôi chỉ muốn quên đi thôi...nhưng người ấy lại không để tôi quên...

Có phải tôi đang ở thiên đường không?? Chắc là tôi chết rồi nhỉ?? Anh cũng đang ở đây thì phải....Tôi muốn gặp anh!

Tôi rất muốn được nhìn thấy anh! Thế nhưng...xung quanh tôi lại toàn hiện lên hình ảnh của hắn thôi!

Hắn ở khắp nơi! Bất cứ nơi nào tôi nhìn đến đều thấy hắn! Lúc hắn cười, khi hắn tức giận, cả hình ảnh đáng yêu khi hắn ngủ nữa! Chết rồi mà tôi vẫn nhớ hắn thế này sao?? Hắn thật đúng là tên đồi bại mà! Ám tôi như quỷ ám vậy trời?!

Nhưng sự thật thì...tôi nào đã được toại nguyện! Tôi vẫn sống...và hiện tại đang nằm trong bệnh viện đây thôi! Cái mùi thuốc sát trùng nồng nặc cùng với màu trắng đặc trưng này thì lần đi đâu được! Và cả...hắn đang nằm gục bên tôi nữa!

Tôi lại thấy hắn trong hoàn cảnh này rồi! Khuôn mặt thì hốc hác, tiêu tụy, râu ria mọc lởm chởm hết cả lên, quần áo thì sộc sộc không chỉnh tề, tóc tai lại bù xù, còn chưa thềm đi cắt nữa!

Đầu ngón tay chạm vào từng đường nét trên mặt hắn, xúc cảm trong lòng tôi trào lên mãnh liệt! Tôi yêu hắn...rất rất nhiều! Nhưng mà tôi nghĩ...tôi nên rời khỏi hắn rồi!

Thấy hắn tựa mình, rồi vội rút tay về, giả bộ ngạc nhiên thắc mắc nhìn hắn:

-Anh tỉnh rồi hả?? Tôi có thể hỏi anh là ai...và tôi đang ở đâu không??

-Nhiên..._Hắn hốt hoảng nắm tay tôi, lo lắng hỏi_Em bị sao thế?? Sao lại nói như vậy?? Anh là chồng em mà! Là Thiên Bảo của em đây mà!

-Xin lỗi..._Tôi khéo léo gỡ tay hắn ra, cười gượng_Tôi không biết anh! Tôi...cũng không nhớ được tôi là ai cả! Anh...có thể nói cho tôi biết không??

-Nhiên...em đừng làm anh sợ! Anh biết em vẫn nhớ tất cả mà! Em là An Mộc Nhiên...đã nhận lời làm vợ của anh rồi! Nói anh biết đi...em chỉ giả vờ thôi đúng không?? Đúng không??_Hắn nổi khùng nắm lấy vai tôi mà lắc mạnh.

-Tôi...tôi...anh làm tôi sợ đó! Tôi...thực sự không nhớ được mà!

Ngay lúc này thì cửa phòng bệnh bị mở ra, đi vào là...cái người tôi gặp trước lúc bất tỉnh...Trần Khải Minh!

Thực ra lúc đó tôi vẫn nhớ cậu ta là ai...chỉ là tôi muốn quên hết tất cả đi thôi!

Cậu ta đi đến bên giường bệnh, mở miệng còn chưa kịp nói gì thì tôi đã hành động trước, bò qua chỗ cậu ta trốn, về mặt sợ sệt nhìn Thiên Bảo.

-Nhiên..._Hắn cau mày nhìn tôi, ánh mắt nói lên sự đau đớn nơi con tim. Tôi lại làm hắn buồn rồi! Nhưng mà sẽ qua thôi! Rồi hắn sẽ lại tìm được một người hắn thực sự yêu và cũng yêu hắn...nhanh thôi!

-Cô bị sao vậy??

-Tôi...tôi sợ anh ta! Anh ta rất hung dữ!

-Nhưng...đó chẳng phải là chồng cô sao?? Tại sao cô..._Nói đến nửa chừng, cậu ta chợt ngưng lại, hướng ánh nhìn về phía Thiên Bảo_Cô ấy...không phải mất trí chứ??

-Tôi ước là không phải!_Hắn yếu ớt trả lời, nhìn tôi thật chăm chú...rồi sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tôi dõi theo bóng hắn cho đến khi khuất sau cánh cửa và tên Khải Minh kia đập nhẹ vào vai.

-Cô không nhớ thật à??

-Ừm!_Tôi gật mạnh đầu, cố tỏ vẻ đáng thương trước cậu ta_Cậu biết tôi là ai sao?? Nói cho tôi biết đi!

-Cô thật sự đã mất trí sao?!_Hắn hỏi lại một lần nữa như để khẳng định, chợt ánh mắt loé lên tia sáng_Cô muốn biết mình là ai không??

-Muốn!_Tôi lại gật mạnh đầu.

-Vậy tôi kể cô nghe!

Và thế là cậu ta ngồi xuống kể cho tôi một câu chuyện...nhưng lại hoàn toàn là câu chuyện do cậu ta bịa ra. Bởi vì cậu ta tráo đổi lại hoàn toàn sự thật!

Cậu ta nói rằng trước đây tôi là người yêu của cậu ta...còn nói hắn ép tôi phải lấy hắn...nếu không hắn sẽ làm hại người tôi yêu nhất...tức là cậu ta. Và điều tệ hại hơn nữa là...cậu ta nói rằng sẽ đón tôi về sống cùng cậu ta...quyết không để hắn làm hại tôi thêm nữa!

Thật là...tôi không ngờ cậu ta lại là kẻ cơ hội như thế đấy! Có lẽ trên đời ngoài anh ra...người tốt nhất chắc là hắn rồi!

83. Chương 83

Chap46: Bí mật...bị chôn vùi...(2)

-Nhiên..._Ai đó đến gần, nhẹ nhàng chạm nhẹ ngón tay lên trán tôi, khẽ vuốt những lọn tóc vương trên đó xuống._Tại sao lại như thế?? Em đang gạt anh phải không??...Anh biết em vẫn nhớ được anh mà! Đúng không?? Thực ra còn có chuyện anh chưa nói với em...anh nghĩ chắc em cũng không cần biết đâu!_Thiên Bảo...hắn...còn có chuyện giấu tôi sao?? Là chuyện gì??_Anh đã thích em từ lâu lắm rồi! Có lẽ em đã quên rồi nhỉ?? Cách đây khoảng hơn 1 năm ấy...cái lần mà cậu em...à không...cha em...ông ấy bị bọn anh chuốc rượu say đến quên cả đường về...lúc ấy anh lãnh nhiệm vụ đưa ông ấy về...và anh đã gặp em! Lúc đó em cứ cúi đầu suốt thôi...lại còn đỏ mặt nữa...chắc em không nhớ anh đâu! Chỉ có điều...anh lại nhớ mãi cái cô bé đáng yêu ấy! Nhớ đến mức còn lén đứng ở cổng trường cô ấy...nhưng lại không dám đến gần cô ấy...chỉ có thể đứng từ đằng xa nhìn cô ấy mỗi ngày vui vẻ hạnh phúc...những lúc cô ấy buồn cũng không thể cho cô ấy một bờ vai để dựa dẫm...

Lần đó...tôi vẫn nhớ! Nhưng...bởi vì tôi không dám nhìn người ấy nên không nhớ rõ mặt...thảo nào...lúc gặp hấn ở thư viện...tôi đã thấy quen quen rồi! Thì ra là hấn...hấn...đã thích tôi từ rất lâu rồi sao?? Nhưng mà tôi lại không biết...còn rất lâu về sau mới nhận ra được tình cảm của mình dành cho hấn nữa! Thêm vào đó...bây giờ tôi còn đang làm hấn tổn thương như thế...nhưng mà...tôi phải làm sao đây??

-Vợ yêu của anh! Ngón tay hấn nhẹ lướt trên da mặt tôi, trượt dần đến từng chi tiết trên mặt...đôi mày, đôi mắt, cái mũi...và...dừng lại ở đôi môi. Chẳng lẽ hấn lại muốn..._Có biết không hả? Anh yêu em sắp điên mất rồi! Thế mà em lại dám gạt anh hả?? Em là cô gái hư nhất mà anh từng gặp đấy! Đây...mau nói với anh là em đang gạt anh đi! Nếu không anh sẽ hôn em đấy! Nhanh lên! Nói mau đi!

Hấn có thể dừng như thế nữa không?? Kể cả hấn có hiểu lầm hay trách móc tôi đi nữa...thì so với việc hấn cứ nhẹ nhàng, đối tốt với tôi như thế này...cũng đều không làm tôi đau khổ bằng!

Hấn càng tốt với tôi bao nhiêu...thì tôi càng thấy đau lòng bấy nhiêu, càng muốn đánh bản thân mình bấy nhiêu! Thiên Bảo à...em xin anh! Dừng như thế nữa! Tránh xa em ra đi! Đừng đến gần em nữa! Anh có thể tìm được một người tốt hơn em mà! Và chắc rằng người ấy cũng yêu anh như em thôi! Làm ơn đi! Em sắp không kìm nén được nữa rồi...nếu để anh thấy em khóc thì phải làm sao đây?? Anh mau đi đi! Em cầu xin anh đấy...

-A..a..a..._Tôi vội mở mắt ra khi cảm nhận được hơi thở của hấn đang đến gần, vội hét âm lên như là vừa bị dọa cho sắp ngất đến nơi rồi ấy!_Đây...anh kia...sao anh lại ở đây? Anh muốn gì??

Hấn chỉ lùi lại nửa bước, đứng nguyên một chỗ nhìn tôi bằng ánh mắt chất chứa bao đau xót cùng tình cảm nồng nàn. Không được! Nhất định phải diễn thật tốt! Nhất định không được để hấn phát hiện ra! Nhất định...

-Có ai không?? Có ai không cứu tôi với! Cứu tôi!..._Vì thế tôi lại hét âm cả phòng bệnh lên.

Vài giây sau, bên ngoài có người đẩy cửa chạy xồng xộc vào trong, hốt hoảng xải bước đến chỗ tôi. Tôi vội núp ra sau lưng người ấy, nhìn hấn bằng cái kiểu đề phòng kẻ xấu.

-Chuyện gì vậy??_Người đó lo lắng hỏi tôi.

-Anh ta...tôi không biết anh ta vào đây làm gì?? Khi tôi mở mắt ra thì anh ta đã ở bên từ bao giờ...tôi...sợ anh ta!_Anh Bảo...em xin lỗi! Hãy cứ giận em đi...và hãy quên em thật nhanh nhé!

Hấn vẫn im lặng...không nói từ nào mà từ đầu đến cuối chỉ nhìn tôi...như thể đang chờ tôi hạ màn của vở kịch này xuống.

-Anh...mau bảo anh ta ra ngoài đi! Từ này về sau đừng để anh ta đến đây nữa!_Tôi tóm lấy tay Khải Minh-người vừa chạy vào-yêu cầu.

-Anh..._Cậu ta có vẻ ngập ngừng, rồi sau đó cũng quyết định lên tiếng_Xin lỗi! Nếu cô ấy đã không thích nhìn thấy anh...vậy phiền anh sau này đừng đến đây nữa! Như thế sẽ ảnh hưởng không tốt đến bệnh tình của cô ấy! Nếu yêu cô ấy thì xin anh giúp cho!

84. Chương 84

Chap46: Bí mật...bị chôn vùi...(2) (tiếp)

Hấn vẫn không lên tiếng, lẳng lặng nhìn tôi, coi những lời của Khải Minh vừa rồi như gió thoảng bên tai, hoàn toàn không lọt một chữ nào!

Làm ơn...đừng nhìn em bằng ánh mắt đó nữa! Em sợ...bản thân sẽ không kiềm chế nổi mà lao vào vòng tay anh mất! Em không có tư cách ấy...anh nhanh đi đi...làm ơn....đi đi...

-Bác sĩ nói em cần phẫu thuật càng sớm càng tốt! Hiện tại đang tìm trái tim phù hợp với em....hy vọng em sẽ tỉnh dưỡng thật tốt trong những ngày này!_Cuối cùng hấn cũng lên tiếng, giọng nói không cảm xúc nói ra những lời này rồi xoay người bước đi.

Khoảnh khắc bóng lưng ấy rời khỏi tầm mắt tôi...đường như con tim tôi...và cả những gì tươi đẹp nhất của cuộc đời tôi...cũng theo đó ra đi.

Em xin lỗi...nhưng chỉ cần anh được hạnh phúc...em nguyện rời xa anh! Dù anh có hận em...thì xin anh hãy nhớ một điều...em mãi mãi yêu anh...kể cả khi...em không còn tồn tại trên cõi đời này nữa!

Em không phẫu thuật đâu! Cơ hội đó em sẽ trao lại cho người cần nó hơn em! Ít ra họ muốn sống hơn em...và họ sống có ý nghĩa với nhiều người hơn em!

.....

-Em ăn cái này đi! Anh mới mua xong! Ngon lắm đó!

Được rồi...phải nói rằng cái tên Khải Minh này sắm vai bạn trai rất thành công. Chính vì thế mà bây giờ cậu ta đang đứng trong vai trò là bạn trai, danh chính ngôn thuận chăm sóc tôi đây! Chỉ có điều...tôi không thích!

-Không ăn! Tôi không thích thứ này! Anh có thể đừng như thế nữa được không??_Phiền phức chết đi được! Muốn yên tĩnh cũng không xong! Bây giờ hắn không có ở bên ngoài nhìn lên nữa...thế thì tôi diễn kịch để làm gì kia chứ! Ai xem đâu mà diễn!

-Bác sĩ nói em nên ăn một chút! Đã 1tuần em không ăn uống gì rồi! Chỉ truyền dịch không như vậy sẽ không đủ sức để phẫu thuật đâu!_Cậu ta bày ra bộ dạng lo lắng, năn nỉ tôi ăn mấy cái thứ cậu ta mang đến.

-Tôi đã nói rồi! Tôi không phẫu thuật! Anh mau ra ngoài cho tôi! RA MAU!_Tại sao cứ phải nhắc mãi về cái vấn đề này cơ chứ?! Phẫu thuật ư?? Để làm gì?!

-Nhiên à...đừng kích động! Sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe. Em bình tĩnh lại đi!

-Tôi đã nói anh mau đi đi cơ mà! Tại sao còn đứng đó nói nhảm gì nữa?!!_Tôi lại lớn tiếng, đem cả đồng hồ trên bàn ném về phía cậu ta.

Bây giờ tôi không muốn gặp ai hết...không muốn nhìn thấy ai hết...cũng không muốn ai thấy mình cả! Nhưng mà...tôi rất nhớ hắn! Tôi nhớ nụ cười của hắn...nhớ đôi mắt màu xanh nước biển hay híp lại lúc cười...nhớ cả cái nhếch mép vô cùng tự tin kiêu ngạo của hắn nữa...tất cả...tất cả tôi đều nhớ! Nhớ lắm! Nhưng mà khi hắn đến đây...tôi lại không dám mở mắt ra nhìn.

Ừ thì bệnh nặng...ừ thì sắp chết! Dù thế nào đi nữa...tôi cũng sẽ không nhận số tiền phẫu thuật từ “người đàn ông đó”...và cũng không bao giờ tha thứ cho ông ta...lại càng không muốn nhìn thấy ông ta nữa! Còn đám bạn Gà của tôi...kiếp này được làm bạn với chúng nó đã là phúc phận mấy đời của tôi rồi! Tôi sẽ mãi nhớ chúng nó...nhưng nhất quyết là không cho bất cứ đứa nào đến thăm cả! Mất trí nhớ thì sao mà biết chúng nó...mà tôi bây giờ...lại là đứa sợ người lạ!

Vì thế...từ khi tỉnh lại đến giờ...vẫn chỉ có tên Khải Minh này chăm sóc tôi...ban đêm thì hắn sẽ lên đến bên tôi, lúc nào cũng dùng cái giọng nói nhẹ nhàng chan chứa tình cảm mà ghé vào tai tôi thì thầm. Những lúc ấy tôi cứ nghĩ nước mắt sẽ không kìm được mà trào ra...thế nhưng lần nào cũng nén lại được. Tôi rất giỏi...đúng không?!

Anh à...anh có khỏe không?? Có buồn không?? Có muốn em đến đó không??...Em cũng muốn gặp anh lắm...nhưng mà...em muốn biết chắc hắn sẽ ổn khi không có em...sau đó mới đi.

Không phải em không biết quý trọng cuộc sống...chỉ là em sống không còn mục đích nữa...chuyện em muốn làm duy nhất bây giờ...cũng chỉ là nhìn thấy hắn hạnh phúc mà thôi!

.....

-Không...không phải...Không phải đâu! KHÔNG...._Không phải mà! Không..phải...như thế mà! Anh nói không cho tôi đi cùng! Anh nói tôi phải sống...nhưng tôi không muốn! Tôi sống đâu còn ý nghĩa gì đâu! Tại sao không cho tôi đi cùng?! Tại sao chứ?

Còn tim tôi...chọn lúc nào không chọn...lại chọn đúng lúc này mà đau vậy?? Khó thở quá! Làm sao bây giờ?? Tôi vẫn chưa nhìn thấy hắn sống tốt, tôi chỉ cần thêm vài ngày nữa thôi mà!

Thuốc của tôi đâu?? Đâu rồi? Ở đâu rồi? Ra đây đi...mau ra đây đi! Tôi chỉ muốn sống thêm mấy ngày nữa thôi...mấy ngày thôi mà! Chỉ cần được nhìn thấy hân hạnh phúc...biết được người sẽ ở bên hân những tháng ngày sau này...chỉ cần như thế tôi có thể đi rồi!

Bình tĩnh nào....thở từ từ...từ từ...sẽ ổn cả thôi! Sẽ không sao đâu! Nhất định mày sẽ vượt qua! Mày là ai kia chứ?!

Tuy rằng tôi đã cố gắng khinh lệ bản thân như thế...nhưng cơ thể bệnh tật của tôi...lại hoàn toàn không nghe theo lời tôi gì cả! Những tiếng hít thở ngày càng nặng nề và khó khăn...tim cũng nhói đau không thôi!

Có lẽ nào...tôi sẽ chết...vào lúc này sao?? Vậy là...trước khi chết...không được nhìn thấy hân rồi!

Xung quanh tôi mỗi giây trôi qua lại trở nên lạnh lẽo hơn, mỗi phút trôi qua không khí lại càng quánh lại, cản trở đến khả năng hít thở của tôi hơn. Kèm theo đó...khung cảnh tan hoang lúc này tôi gây ra lại càng khiến phòng bệnh này thêm phần âm tàn.

Lần cuối nhắm mắt lại thế giới...tôi chẳng thể nhìn thấy gì cả...ngoại trừ khuôn mặt hân cùng với nụ cười rạng rỡ, ánh mắt yêu thương nhìn về phía mình...Anh Bảo à...tạm biệt nhé...EM YÊU ANH...rất...nh.ieu....

Sau đó có lẽ là cái xác của tôi ngã phịch xuống nệm giường....tiếp theo là cái gì...tôi thực sự không biết...bởi vì có muốn biết cũng không thể nữa rồi!

85. Chương 85

Chap47: Bí mật...bị chôn vùi...(3)

Đó là một ngày mưa rất nhiều năm trước đây...một buổi chiều tàn lạnh lẽo và ẩm ướt.

Ngày đó trên đường từ trường học về nhà, anh-Trần Lâm...một chàng sinh viên trẻ....đã gặp cô-cô gái đáng thương đứng nép vào mái hiên trước cửa phòng trọ của mình trú mưa.

-Này cô..._Anh vỗ nhẹ vào vai cô. Nước mưa đã làm quần áo trên người cô ướt hết cả, dính sát lên da thịt khiến anh có đôi phần mất tự nhiên.

-Chắc đây là nhà anh...xin lỗi...nhưng...tôi có thể ngồi nhờ ở đây được không??_Cô gái ngẩng khuôn mặt ướt nhẹp của mình lên, cổ họng nghèn nghẹn nói khi nhìn thấy chùm chìa khoá trên tay anh.

Lúc này anh mới phát hiện ra...đôi mắt cô đã sưng đỏ...hình như cô đã khóc rất lâu?!

-Cô...không sao chứ??_Anh ngập ngừng vài giây...cuối cùng lại hỏi cô như thế.

-À.không...tôi không sao đâu! Cảm ơn anh!_Cô đưa tay lên định lau đi nước mắt hoà cùng với nước mưa trên mặt...thì bất chợt một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt cô.

Cô thẫn thờ nhìn anh...lại nhận được cái mỉm cười đầy thiện cảm anh dành ỉnh...lúc ấy...cô cảm thấy anh thực sự là người tốt nhất trên đời!

Từ đó anh và cô quen nhau!

.....

Hôm ấy cô khóc vì chia tay bạn trai...nhưng không phải vì kẻ đã bỏ rơi cô...mà là vì cô tự trách bản thân đã quá ngu ngốc khi trước đó đã không nhận ra bộ mặt thật của hân ta.

Những ngày bên anh, cô luôn được sống trong niềm vui cùng hạnh phúc tràn đầy. Anh đối xử với cô rất tốt, cũng rất quan tâm, chiều chuộng cô...những tưởng họ sẽ mãi sống trong tươi đẹp như thế...thì một ngày...kẻ bỏ rơi cô quay trở lại.

Hân xin cô tha thứ và muốn quay lại với cô...nhưng dĩ nhiên là cô đã không đồng ý! Tình cảm của cô đối với hân đã nguội lạnh từ cái ngày mà hân bỏ rơi cô ấy...trong tim cô lúc này chỉ có anh.

-Nếu...đã không thể quay lại...vậy anh mời em một ly được chứ?_Hân nói với cô như một lời cầu xin.

Và cô cũng coi như ban cho hắn một ân huệ...một hành động tôn trọng cuối cùng để rồi từ nay về sau cô và hắn sẽ chấm dứt hoàn toàn. Vì thế cô đồng ý uống với hắn 1ly.

Và đúng là chỉ một ly! Cô chỉ uống duy nhất có 1ly rồi đứng lên rồi đi...nhưng đi chưa đầy 5bước...cô đã thấy đôi chân vô lực, cả người nóng rực...giống như có thứ gì đó đang thiêu đốt cơ thể cô.

Ngay lúc đó...hắn chạy đến đỡ lấy cô, nói những lời dụ dỗ mật ngọt vào tai cô...và cô đã biết hắn muốn cái gì! Đồ bỉ ổi, dễ tiện!

Cô dùng hết sức kháng cự...nhưng trong cái quán bar ồn ào đầy rẫy những thị phi này...hành động của cô chẳng thể gây chú ý đến ai...cũng chẳng có ai muốn giúp cô cả.

Có lẽ cô đã bị làm nhục...nếu như anh không đến kịp thời! Anh như là thần hộ mệnh của cô, luôn bên cô những lúc cô cần như thế.

Nhưng vấn đề chưa dừng lại ở đó. Liều lượng thuốc mà tên đó bỏ vào rượu của cô khá nhiều, nó làm cho cơ thể cô rất khó chịu! Vì thế anh đành đưa cô về nhà trọ của mình.

Nhìn cô khổ sở cắn răng chịu đựng trong góc phòng, anh không đành lòng...và đêm đó anh đã làm ra một chuyện sai lầm!

Tuy cô không trách anh, trong lòng cũng đã xác định sẽ dành cả đời cho anh...nhưng...cô lại mang thai.

Anh về nhà nói chuyện với mẹ muốn cưới cô, nhưng lúc đó anh đã là sinh viên năm cuối, lại là người xuất sắc nhất khoá, con đường tương lai đang rộng mở trước mắt....nếu chuyện anh có con với cô lộ ra ngoài...dám chắc anh sẽ chẳng còn lại gì...vì ngày đó xã hội đâu có cởi mở như bây giờ...chuyện của cô và anh lại động trời như thế. Vì thế mẹ anh đã không đồng ý, cũng không nhận đứa nhỏ là cháu mình.

Cô là trẻ mồ côi, từ lúc ốm nghén đến lúc sinh con cũng chỉ có anh ở bên chăm sóc...tuy nhiên anh còn phải đi học...nên hầu như mọi chuyện cô đều phải tự làm trừ những việc nặng ra.

Ngày cô sinh con, vì sức khỏe không tốt do trong quá trình mang thai không tính dưỡng tốt...cô đã không thể ở lại bên anh và con. Lúc đó anh đã rất buồn, chỉ muốn đi theo cô...nhưng vì đứa bé...anh đã vực dậy...ẵm đứa bé về nhà nhờ mẹ chăm sóc...thế nhưng mẹ anh vẫn một mực từ chối. Anh đành muối mặt nhờ vả chị gái.

Chị anh cũng chẳng phải người hiền lành phúc hậu gì. Lúc đầu chị ta đã không tính nhận đứa bé...nhưng con trai chị ta lại một mực đòi chị ta giữ lại đứa bé...thế nên chị ta cũng đành chiều theo con mà giữ đứa bé ở lại.

86. Chương 86

Chap47: Bí mật...bị chôn vùi...(3) (tiếp)

Nhưng năm tháng đứa bé sống trong nhà chị gái, Trần Lâm vẫn luôn theo sát từng hành động của nó với danh nghĩa là cậu ruột. Con trai của người chị cũng rất yêu thương nó, coi nó như em gái cùng cha mẹ mà chăm sóc, bao bọc...còn đặt cho nó một cái tên nghe rất hay: An Mộc Nhiên.

Mộc Nhiên không hiểu vì sao cha mẹ luôn nhìn nó bằng ánh mắt không mấy tốt đẹp, nhưng cũng biết là cha mẹ không thích mình nên chỉ nói chuyện và làm nũng với anh trai.

Nó rất thích ăn kem, mùa nào nó cũng thích...nên tủ lạnh nhà nó thường chứa đủ các loại kem do anh nó mua về. Anh lại còn mua rất nhiều đồ chơi cho nó nữa.

Nó yêu anh nó lắm! Anh, em nó đã chụp rất nhiều ảnh, từ lúc nó bé xíu...đến lúc nó đi mẫu giáo. Bức ảnh nào cũng đều là nụ cười thiên thần của nó đứng bên cạnh cái mỉm cười yêu thương mà anh trai dành cho nó.

Năm nó 4tuổi, anh nó mất do tai nạn trong cơn bão đổ bộ. Nó dường như đã khóc hết nước mắt...tuy nó vẫn còn là một đứa trẻ...nhưng nó lúc đó đã có thể cảm nhận được...nỗi đau mất đi người mình yêu quý nhất là như thế nào!

Bệnh tim bẩm sinh của nó cũng hành hạ nó nhiều hơn trong suốt quãng thời gian nó trầm cảm tự nhất mình trong phòng đó.

Sau cái chết của con trai, cha mẹ nó càng ghét nó hơn, ánh mắt nhìn nó lúc nào cũng chứa đầy hận thù. Nó không nói ra...nhưng cha ruột nó vẫn biết rằng...nó luôn cảm thấy rất buồn và tổn thương.

Lúc chị gái li hôn với chồng, ông đã đón Mộc Nhiên về sống cùng mình. Bề ngoài thì mang danh là cậu chăm sóc cháu...nhưng ông vẫn luôn làm tròn trách nhiệm của một người cha...và cả một người mẹ!

Ngày tháng trôi qua thực nhanh. Mới đó ông đã được sống bên con gái 3năm trời. Lần này ông phải đi công tác rất lâu, 3tháng sau mới được nhìn thấy con gái. Mà trong lòng nó lại luôn chất chứa chuyện cũ...ông lo sợ nó sẽ sống không tốt...vì thế đã nhờ học trò của mình quan tâm nó một chút.

Học trò của ông là một chàng trai có tướng mạo hơn người, tài năng lại vô cùng xuất chúng...thế nhưng lại thích con gái ông. Chuyện kể ra cũng hơi khó tin...vì chỉ qua 1lần ông uống say vô tình để cho cậu ta nhìn thấy ảnh Mộc Nhiên...mà từ đó Thiên Bảo-học trò của ông-đã đem lòng yêu thương nó. Nhưng ông tin cậu ta là người tốt...thế nên đã quyết định giao con gái cho cậu ta.

.....

Và thực tế đã chứng minh rằng ông không lầm! Khi ông hết thời gian công tác trở về, Mộc Nhiên đã vui vẻ hơn trước rất nhiều, trong mắt không còn nỗi buồn chất chứa nữa, nụ cười cũng tươi vui hơn. Điều đó làm cho ông cũng nhẹ lòng phần nào. Ít nhất là ông cũng đã tìm được người có thể làm cho con gái vui vẻ, bù đắp cho nó những thiếu thốn tình cảm nó đã không được nhận lúc trước.

Nhưng ông trời lại không để cuộc sống được tốt đẹp một cách trọn vẹn khi vô tình để cho Mộc Nhiên nghe thấy cuộc nói chuyện giữa ông và chị gái...nó đã biết nó là ai...và nó đã quay lưng lại với ông.

Ông biết nó rất giận. Làm sao có thể không giận khi mà người mình luôn tin tưởng lại dấu mình sự thật kinh thiên động địa như thế suốt gần 10 năm trời chứ?!

Lúc ông nghe tin nó nhập viện...ông đã lao một mạch đến bệnh viện...nhưng lại chỉ dám đứng nhìn từ xa mà không dám lại gần. Ông lo lắng nếu nó tỉnh lại mà nhìn thấy ông thì bệnh tình lại càng nghiêm trọng hơn....mặc dù học trò của ông nói rằng nó mất trí nhớ.

Tối đó ông đến thăm con gái như thường lệ...lại đột nhiên phát hiện nó bất tỉnh trong phòng, ông hốt hoảng gọi bác sĩ cũng như cho Thiên Bảo.

Đứng ngoài cửa phòng cấp cứu chờ đợi, lòng ông lo lắng không thôi...giống như có ngọn lửa bất an đang thiêu đốt ruột gan ông vậy!

-Ông trời ơi...đừng để con Rù có mệnh hệ gì...nếu không co cho ông vài quả B52 đấy! Hu..hu..._Gà Mập vừa chấp 2tay lại vừa nhìn lên trời cầu khẩn, sau đó lại khóc thút thít không thôi.

Gà Còi nhìn bạn gái khóc đến 2mắt sưng đỏ như 2con ốc luộc mà đau lòng không thôi, lại cộng thêm nỗi lo cho người bạn đang trong kia...vươn tay kéo lấy Gà Mập ôm vào lòng, nhẹ giọng an ủi:

-Không sao đâu! Rù rất kiên cường, bà xã đừng qua lo lắng như thế! Nếu không khi bà ấy tỉnh lại sẽ mắng bà xã đó!

-Nhưng...(hức)...nó...hu..hu...._Gà Mập chon mặt trong lòng bạn trai, vẫn khóc mãi không ngừng.

-Con Rù kia! “Rầm”Tao nói ày biết: Nếu mày không mau chóng khoẻ lại để đi chơi với bọn tao...“Rầm” ...tao thề...tao thề...sẽ không ày chết yên thân đâu!_Gà Nhí lần này còn kích động hơn, dùng tay đập mạnh vào cánh cửa phòng cấp cứu mà hét lên. Nó không thể chấp nhận được cái sự thật kinh khủng này...bạn nó đang nằm trong đó...sống chết thế nào còn chưa biết nữa!

Gà Diên cố gắng áp chế bạn gái để tránh gây ồn trong bệnh viện cũng như thương ỗn đến bản thân cô. Nét mặt cậu ta nhăn nhó đau buồn không kém những người khác.

Thiên Bảo không phải ngoại lệ...chỉ là hắn có khả năng che dấu tốt hơn người khác...nên nhìn bề ngoài có vẻ khá bình tĩnh...chứ thực ra...hắn mới là người thấp thỏm lo âu nhất trong những người có mặt ở đây!

“An Mộc Nhiên...nếu em dám bỏ anh lại một mình...vậy thì em chết chắc rồi! Anh sẽ theo em đến chân trời góc biển, dù là kiếp sau hay kiếp sau nữa...anh cũng sẽ theo em...không bao giờ buông em ra đâu! Em biết chưa?? Biết rồi thì mau mau tỉnh lại...nếu không hậu quả thế nào em tự biết rồi đấy!”

87. Chương 87

Chap48: Thức tỉnh...

“Ngày...tháng...năm...

Em lại sống qua thêm một ngày nữa rồi!

Cha, mẹ chia tay rồi! Họ không cần em nữa...nhưng anh đừng lo! Em sống với cậu rất tốt! Cậu chăm sóc em chu đáo lắm. Em không sao đâu! Thật đấy! Em chỉ nhớ anh thôi! Nhớ lắm...anh biết không??

....

Ngày...tháng...năm...

Con nhỏ hàng xóm đáng ghét!

Hôm nay nó lại gài bẫy em, làm em té ngã...nhưng chỉ bị xước chút da thôi! Em không khóc đâu nhé! Có phải em rất giỏi không?!

Chỉ có điều...nó có anh trai đứng ra nhận lỗi thay nó. Nó thực sự đang được hạnh phúc...thế mà nhìn cái vẻ mặt của nó như thể chẳng thêm có ấy!

Nó là đồ ngốc anh nhỉ?! Rồi một ngày nó sẽ nhận ra...và lúc đó nó sẽ phải hối hận thôi!

....

Ngày...tháng...năm...

Nhỏ Mập với lão Còi yêu nhau rồi anh ạ!

Không biết chúng nó bắt đầu từ khi nào nữa?! Ngày mai nhất định em sẽ bắt chúng nó mời 3con gà cô đơn chúng em đi ăn để tạ tội!

Nhìn chúng nó bên nhau hạnh phúc lắm! Không biết em có chờ được đến ngày đó không?

Anh vẫn ỗn chứ? Trên đó ấm áp không?

Bây giờ ở đây đang là mùa đông, gió mùa thổi về lạnh lắm! Chuyến công tác của cậu ngày mai mới kết thúc, mà nhỏ Mập thì không đến được...anh em mình cùng cười anh nhé!

Hy vọng sẽ gặp anh trong giấc mơ!

....

....

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay ở thư viện em gặp người đó rồi! Cái người trong giấc mơ đó anh!

Nhưng mà...anh có thể đừng đi không? Dù có người đó thật...nhưng chắc gì người ta sẽ yêu thương em như anh.

Người ta với em đâu có quan hệ máu mủ gì, hơn nữa người ta thì anh tuấn như thế...em lại chỉ bình thường như thế này.

Hắn lại còn ném chuột vào em nữa, lúc nào cũng ra lệnh cho người khác...em ghét hắn lắm! Em không cần hắn đâu!

.....

.....

Ngày...tháng...năm...

Anh trai của Mộc Nhiên...

Tạm thời em sẽ giữ cái này cho cô ấy...và thay cô ấy ghi lại những khoảnh khắc đáng nhớ.

Em hứa sẽ luôn làm cho cô ấy cười, sống thật hạnh phúc!

Hãy tin tưởng em!"

-Bác sĩ...bao giờ con gái tôi mới tỉnh lại??_Là ông ấy...giọng ông ấy rất lo lắng.

-Theo lí thuyết thì đáng ra cô bé đã phải tỉnh lại 1 ngày trước rồi. Tôi nghĩ chắc cô bé có rào cản tâm lí nào đó, nên đến giờ vẫn chưa tỉnh lại được._Bác sĩ trầm ổn trả lời.

-Vậy...vậy chờ đến bao giờ?

-Tôi nghĩ chúng ta nên chờ đến ngày mai, nếu cô bé vẫn không tỉnh lại, lúc đó chúng tôi sẽ tiến hành một vài xét nghiệm xem sao! Giờ tôi có việc, xin phép đi trước!

-Chào bác sĩ!

Vài giây sau khi tiếng khép cửa vang lên, là những bước chân nặng nề đi về phía tôi. Chắc là ông ấy!

-Nhiên...con mau tỉnh lại đi! Dù con có không nhận cha...cũng không sao! Chỉ cần con mở mắt ra là tốt rồi!_Ông ấy vừa nói vừa nắm lấy tay tôi...giống như trước đây...khi ru tôi ngủ.

Tôi rất muốn mở mắt ra...nhưng lại không làm được! Tôi dường như không thể điều khiển được cơ thể mình nữa...giống như thể xác...và tâm hồn đã hoàn toàn tách biệt vậy!

Nhức nhích đi! Nhức nhích đi! Một chút thôi! Làm ơn chỉ cần một chút thôi! Hoặc đừng để tôi nghe được gì nữa! Cho tôi biết là tôi còn sống hay đã chết đi được không?? Cho thôi biết đi mà!

-Thầy!_Tiếng mở cửa kèm theo giọng...một người._Con mang đồ ăn đến cho thầy đây!

-Ừ..để đó lát thầy ăn!_Ông ấy trả lời như chỉ để lấy lệ vậy.

-Thầy cần giữ gìn sức khoẻ. Ở đây cứ giao cho con, thầy về nghỉ ngơi đi ạ!

-Thầy ăn không vào! Con bé vẫn chưa tỉnh!

-Chắc chắn cô ấy sẽ tỉnh lại mà! Thầy cho con nói chuyện riêng với cô ấy một lát được không??

-Ừ! Vậy thầy ra ngoài một lát! Con ở lại với con bé nhé!

-Vâng! Thầy yên tâm!

Tôi cảm thấy bàn tay ông ấy rời đi...sau đó một làn hơi ấm quen thuộc khác bao trùm lấy tay tôi! Ấm áp lắm!

88. Chương 88

Chap48: Thức tỉnh...(tiếp)

Tôi nhớ ông ấy...và cũng nhớ hắn nữa! Trước đó tôi đã rất muốn rời khỏi cái thế giới này! Nhưng ngay cái thời khắc gần như lìa đời ấy...tôi lại thấy cảm giác đó chẳng vui vẻ gì cả...mà nó giống như...ngày tận thế,

bao chùm quanh tôi. Tôi thấy bản thân mình thật ngu ngốc! Ngu ngốc bởi lẽ...dù tôi có không tồn tại...thì những người luôn quan tâm đến tôi...vẫn sẽ đau buồn vì tôi thôi!

Nhưng làm sao để tỉnh lại bây giờ?? Khi mà ngay cả điều khiển cơ thể mình tôi cũng không làm được? Tôi hối hận lắm! Giờ tôi phải làm sao??

Trong không khí phảng phất hơi thở trầm ấm của hắn, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe rõ được. Hắn không lên tiếng...chỉ đơn giản là yên lặng nắm tay tôi như thế.

“Cạch...” Hình như là cửa phòng bị mở ra.

-Cậu đến đây làm gì? _Giọng hắn rất lạnh, chẳng có chút nhiệt độ nào cả.

-Tôi chỉ muốn thăm cô ấy thôi! Tôi rất xin lỗi vì đã không chăm sóc cô ấy cẩn thận...._Là Trần Khải Minh! Cậu ta vẫn đến sao?

-Chúng tôi không cần lời đó của cậu! Nếu như ngay từ lúc cô ấy tỉnh lại, cậu không bịa ra chuyện đó thì tôi đã có thể ở bên chăm sóc cô ấy...thế thì chuyện này sẽ có thể xảy ra sao?!

-Tôi...tôi chỉ là...tôi cũng thích cô ấy! Ngay từ cái lần đầu tiên gặp cô ấy ở siêu thị...khi tôi nhìn vào đôi mắt ẩn chứa nỗi buồn đó...có lẽ anh cũng hiểu cảm giác muốn làm chỗ dựa cho ai đó cả đời chứ?! Tôi nghĩ là nói dối cô ấy, dựng nên chuyện như thế thì sẽ có thể chiếm được cô ấy...nhưng mà sự thật thì tôi đã sai! Trong suốt những ngày tôi chăm sóc cô ấy...cô ấy chưa bao giờ mỉm cười với tôi cả! _Câu chữ của cậu ta mang theo nỗi buồn mang mác, lại làm cho tôi thêm phần áy náy.

Tôi đã lợi dụng cậu ta...thế mà chưa lần nào đối đãi với cậu ta ra hồn cả. Tôi đâu có cái gì đáng để cậu ta thích cơ chứ? Cậu ta thật là ngốc...nhưng mà hắn còn ngốc hơn cả cậu ta nữa! Hắn là đồ đại ngốc...đại đại ngốc mới đúng!

-Cô ấy không thích cậu! _Hắn chỉ đơn giản nói 1cậu như thế...nhưng đã hoàn toàn dập tắt mọi hy vọng dù là nhỏ nhất trong lòng cậu ta. Đúng vậy! Tôi không thích cậu ta! Người tôi yêu...là hắn!

-Tôi biết! Hôm nay tôi đến đây...chỉ muốn nói lời xin lỗi! Ngày mai tôi bay rồi. Có thể sẽ không còn cơ hội gặp lại cô ấy nữa! Đoạn tình cảm này xem như cũng chấm dứt! Điều hối hận duy nhất của tôi...là đã quen cô ấy sau anh!

-Dù cậu có quen cô ấy trước tôi...thì người cô ấy chọn...chắc chắn vẫn là tôi! Bởi vì tôi sẽ mang đến cho cô ấy hạnh phúc! _Lúc hắn nói câu này, bàn tay đang đan lấy tay tôi siết chặt lại. Tôi có thể cảm nhận sự tự tin cùng kiên định trong giọng nói của hắn. Cái tên này...lại tự sướng rồi đây! Nhưng mà tôi lại thích cái gọi là tự sướng ấy của hắn đây!

-Tôi có thể nắm tay cô ấy lần cuối không?

-Không! _Hắn là như thế đấy! Keo kiệt không chịu được!

-Anh rất may mắn! _Cậu ta cười nhẹ _Nhất định phải làm cho cô ấy hạnh phúc nhé! _Sau đó liền rời đi.

-Nhất định! _Khi Khải Minh đi rồi, hắn mới thì thầm như thế...như là nói với cậu ta...nhưng thực chất lại là nói với chính mình.

Lại trôi qua 3ngày nữa. Tôi vẫn không thể thoát khỏi tình trạng bất động này được! Người ta kiểm tra đủ các loại rồi cũng không thể tìm ra. Có lẽ nguyên nhân nằm về phía tôi...nhưng mà tôi cũng không biết nguyên nhân đó là gì nữa!

Cái gì gọi là rào cản tâm lí? Nó là cái gì chứ? Làm tôi suốt ngày chỉ có thể nghe mọi người nói chuyện...lại không thể nhìn thấy hay nói với họ câu nào. Ngay cả cử động cũng không thể được nữa!

Ông trời ơi! Nếu trước đây con đã làm hoặc nói gì sai thì ông hãy trừng phạt con...nhưng theo cách khác được không? Thực sự là con sắp không chịu được nữa rồi! Làm cách nào mới thoát khỏi tình trạng này đây?? Cho con một tia hy vọng đi ông! Làm ơn đi!

A.a.a.....Nhức nhích đi! Nhức nhích đi chứ! Làm cái gì mà mày cứ nằm nguyên một chỗ vậy? Cái thân xác đáng đánh này...mày làm việc đi xem nào! Nhanh lên chứ!

Hix...tôi không hề muốn điều này xảy ra mà! Một là chết luôn đi! Hai là cho tôi tỉnh lại! Tôi không muốn những người yêu thương tôi phải lo lắng nữa! Hix....Thời gian qua tôi đã gây nên quá nhiều chuyện rồi! Tôi phải bù đắp cho họ! Tôi cần tỉnh lại!

-Bác sĩ! BÁC SĨ....mau lại đây! Nhanh lên!_Hắn làm gì mà kích động như thế chứ? Tôi đang phải rất cố gắng đây nè! Hắn đã không giúp được gì lại còn âm ỉ nữa! Thật là....

-Cô ấy...cô ấy rơi nước mắt! Là nước mắt đó!_Cái gì? Tôi...tôi rơi nước mắt??

Không phải nói tôi không có phản ứng gì sao?? Nhưng mà tôi đã rơi nước mắt...vậy không phải...không phải là...tôi có thể sẽ tỉnh lại sao?? Như vậy...thật là tốt quá rồi! Cuối cùng thì ông trời cũng nghe thấy tôi cầu nguyện! Cảm ơn ông! Con thể sau này sẽ sống thật tốt! Con hứa đấy!

89. Chương 89

Chap49: Cuối cùng cũng tỉnh!

Kết quả kiểm tra cho thấy tôi đã có dấu hiệu hồi phục. Tuy nhiên...nỗ lực từ phía bản thân tôi cần phải rất lớn mới có thể tỉnh lại được.

Ngày nào mọi người cũng đến trò chuyện với tôi...nhưng vẫn là họ nói, còn tôi nghe.

“-Nhiên..._Giọng nói này...giọng nói đã rất lâu rồi tôi chưa được nghe...giọng nói mà ngày đêm tôi đều nhớ đến...Anh Thiên Bảo...anh trai tôi??

-Anh Bảo?? Phải anh không??

-Tất nhiên là anh rồi! Em hiện tại sống tốt chứ?_Anh vẫn dịu dàng, quan tâm tôi như ngày nào. Tốt quá!

-Em...thực ra thì...không tốt lắm! Em không thể tỉnh lại được! Anh...em nhớ anh!

-Đứa ngốc này...đừng nhớ anh nữa! Anh sắp phải đi thật rồi! Hãy đem anh cất vào ngăn kéo trái tim...chỉ như thế em mới sống vui vẻ khi anh không ở bên! Đó chính là rào cản lớn nhất! Nếu em vượt qua được...em sẽ tỉnh lại thôi!_Anh cười nhẹ, tôi cảm thấy như trên trán mình có một bàn tay...rất ấm...là của anh sao?? Nhưng mà...sao có thể!

-Nhưng anh ơi...em không thể! Em không thể quên anh được!

-Em sẽ làm được! Hãy cố lên!_Tiếng anh ngày một xa dần, xa dần rồi biến mất, bỏ lại tôi với bao dấu hỏi chưa được giải đáp hết.

Tôi phải quên anh? Thì mới có thể tỉnh lại? Không lẽ đây chính là rào cản tâm lí mà bác sĩ nói? Nhưng tôi...tôi quên anh được sao?

Cảm giác ấm áp vẫn còn lưu lại trên trán kia...cứ ngỡ như thực vậy!

.....

-Cháu dâu vẫn chưa tỉnh hả?_Là ông nội hắn! Những lần gần đây tôi còn nghe được cả giọng của phụ nữ cao tuổi nữa. Có lẽ là cái bà mà trước đây ông hay đi chơi cùng đây mà! Lại có chuyện vui rồi!

-Cháu dâu xinh quá! Chỉ tiếc là cô bé vẫn chưa tỉnh lại để cùng tôi nói chuyện!_Giọng bà ấy nghe tình cảm và hiền từ lắm! Chắc bà ấy trong phúc hậu, nhân từ lắm đây! Tôi cũng rất mong sẽ nhanh chóng tỉnh lại với mọi người!

-ÔNG ỒI...ANH BẢO...ANH BẢO....KHÔNG XONG RỒI! Anh ấy...anh ấy..._Người đang nói này là ai? Là ai hả? Nói nhanh lên xem nào? Bảo của tôi bị làm sao? Bị sao hả?

Ai nói cho tôi biết đi! Tại sao lại chạy hết đi vậy? Làm ơn cho tôi biết hắn ra sao đi!

Không được! Hắn nhất định không được có chuyện gì! Hắn đã hứa sẽ bảo vệ, yêu thương tôi rồi, vì thế hắn phải khoẻ mạnh để thực hiện lời hứa chứ!

Tôi phải đi xem! Tôi nhất định phải tỉnh lại! Anh trai...em sẽ cắt anh vào trong nơi sâu nhất của trái tim. Tạm biệt anh!

Bây giờ trong đầu tôi hoàn toàn chỉ có hắn! Hắn ra sao rồi? Suy nghĩ trong đầu tôi hỗn loạn vô cùng. Tôi chỉ muốn tỉnh lại thật nhanh thôi! Chỉ cần có thể thôi mà!

Lại có tiếng bước chân. Là ai vậy? Có phải đến nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Mau nói đi! Mau nói cho tôi biết đi mà!

Tại sao không lên tiếng? Còn làm cái gì vậy hả? Mau nói cho tôi nghe! Tôi muốn biết! TÔI MUỐN BIẾT MÀ!

Đột nhiên một bàn tay lồng vào tay tôi...cảm giác ấm áp...quen thuộc! LÀ HẮN! Thiên Bảo của tôi! Hắn không sao...tốt quá rồi!

-Vợ gốc! Mau dậy đi! Anh mang đàn gấu mèo của em đến rồi này! Mở mắt ra nhìn chúng đi!

Tôi cố gắng điều khiển ngón tay...rất muốn nắm tay hắn thật chặt! Trong tim vừa tức vừa vui! Cái người lúc này là ai mà lại ăn nói lấp lửng vậy chứ? Làm tôi lo chết đi được! Còn vui thì khỏi nói rồi! Hắn lại vì tôi mà làm thêm một chuyện khác người nữa rồi này!

-Nhiên? Em tỉnh rồi? Cữ động lại đi! _Ngón tay tôi mới chỉ khê động một chút, đã nghe hắn khẩn trương đầy kích động như thế rồi.

-A.nh...anh...Bảo..._Rốt cuộc thì cũng tỉnh lại rồi! Tôi đã nhìn thấy hắn! Nhưng sao nước mắt cứ trào ra, làm mờ hình ảnh của hắn vậy! Ghét bản thân mình quá đi!

-Em tỉnh lại rồi? _Hắn không dám tin, nhìn tôi chăm chăm không chớp, vừa hỏi, vừa run run lau đi thứ chất lỏng bên khoé mi của tôi.

-Ừm...tỉnh rồi...chồng ơi! _Lần đầu tiên trong đời...tôi cảm thấy cái dang xưng này đáng yêu đến vậy! Hắn là chồng của tôi đấy!

-Sau này, em còn dám thế này thì chết với anh đó. Biết chưa? _Hắn hung hãn ôm chặt lấy tôi, mạnh mẽ đe dọa.

Cái tên này...nói dễ nghe chút đi có được không? Dù gì thì tôi cũng mới tỉnh lại đấy! Vẫn đang là bệnh nhân mà đã phải nghe hắn đe dọa là có làm sao?

-Vâng!...Em...yêu anh!...Hoàng Thiên Bảo! _Ngoài câu này ra, tôi nghĩ tôi không biết nói gì thêm nữa cả! Giờ phút này...tôi chỉ muốn mãi được hắn ôm chặt trong lòng như thế này thôi...mặc dù có hơi đau...nhưng mà tôi vẫn muốn!

90. Chương 90

Chap49: Cuối cùng cũng tỉnh! (tiếp)

Hai tháng sau.

-Há miệng ra! _Ai đó nghiêm giọng ra lệnh, đưa thìa gì đó đến trước mặt tôi.

-Không! Em không ăn thứ này nữa đâu! Em ngán lắm rồi! _Tôi bịt chặt miệng, lắc đầu lia lịa.

Gì chứ...tôi ăn cái món này nhiều đến nỗi chỉ nghe đến tên là tôi đã muốn chạy trốn rồi ấy! Gần 1 tháng nay, ngày nào cũng ăn cháo thì làm sao mà tôi chịu được!

-Em mới phẫu thuật xong, chỉ được ăn cái này thôi! Mau há miệng ra nào! _Ai đó lại dùng cái điệp khúc quen thuộc, ép buộc tôi làm theo.

-Nhưng em ngán lắm rồi! Đổi món khác đi! Bác sĩ cũng đâu bắt buộc em phải ăn cháo đâu!_Tôi to gan phản bác. Kết quả là lại nghe thấy hấn nói câu này:

-Không cãi! Vợ phải nghe lời chồng chứ!

Đây! Lần nào hấn cũng nói như vậy...thật là làm tôi tức chết mà! Biết thế lúc đó đã không gọi hấn như thế...vậy thì giờ đâu tôi đâu phải khổ như thế này! Lại càng không phải ngày nào cũng...“Chồng yêu ơi...chồng yêu à...” trên dưới mấy chục lần theo yêu cầu của hấn! Làm tôi đến là xấu hổ với người khác, đặc biệt là mấy con gà kia. Chúng nó lại còn trêu ngươi tôi bằng việc bắt trước lại giống tôi nữa chứ! Ôi trời ơi...cái bọn chỉ biết phá đám, ăn hại!

-Không được cãi nghe chưa.....?! Ha..ha....

A.a.a....tức chết mất! Hai con Gà kia...chúng nó còn nhại lại lời hấn nói bằng cái giọng điệu chảy nước kìa nữa chứ! Đá ối đứa 1pháp giờ!

-Bọn mày....hừ...cứ đợi đấy! Sau này tao sẽ cho chúng mày biết tay!_Tôi trừng mắt với chúng nó, tỏ vẻ đe dọa...thế nhưng chúng nó không những không sợ, ngược lại còn cười to hơn.

-Bọn tao đang đợi đấy! Ha..ha...“Vợ phải nghe lời chồng chứ!”..nhớ rõ vào!

-Bọn mày...bọn mày..._Tôi ghen chết mất thôi! Có ai đối xử với bệnh nhân như những người này không??

-Nhiên..._Có người tới! Là...ông ấy...cha tôi....

-Cha..._Tôi vui vẻ kêu lớn._Hôm nay cha tới muộn!

Sau khi tỉnh lại...tôi đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ rồi! Tôi không giả mất trí để che giấu tình cảm nữa, cũng tha thứ mọi chuyện cho cha...hơn nữa cũng đã làm thủ thuật thay tim rồi! Kết quả khá tốt, bây giờ tôi chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt là đủ!

Nhưng mà có một việc tôi rất không vừa ý...đó là kết quả thi đại học của tôi. Tôi đỗ...đỗ rồi đó! Thế nhưng vì sức khỏe...tên đáng ghét Thiên Bảo này lại không cho tôi...đi ăn mừng với bạn bè! Mặc dù biết rằng sức khỏe là quan trọng...nhưng gặp mặt xiu có làm sao đâu chứ! Thế mà lại không cho tôi đi...tủi thân quá!

-Con chào chú/thầy!

-Ừ...chào mấy đứa!_Cha vừa đi đến đặt mấy thứ đồ trong tay lên bàn, vừa tươi cười nói_Xin lỗi con gái! Cha bị tắc đường...với cả phải đi đón một người.

-Ai thế ạ??_Tôi hớn hờ. Chắc là có chuyện vui đây! Chứ không sao cha cứ cười suốt từ lúc vào đến giờ vậy?!

-Là cô đây!_Đúng lúc này, người từ bên ngoài đi vào._Có chào đón cô không vậy??

-A...cô Thanh! Con nhớ cô lắm!_Tôi dang tay khi thấy cô muốn ôm mình. Hôm nay mọi người tề tựu đông đủ quá à! Tôi thực sự rất vui!_Mà hôm nay là ngày gì vậy ạ?? Sao mọi người đều đến đây hết vậy??

-Cái đứa ngốc này!_Cha xoa đầu tôi, mắng yêu_Cả sinh nhật mình mà cũng không nhớ sao?! Chưa gì đã đang trí rồi!

-...Sinh nhật ạ??_Tôi có chút ngu ngơ hỏi lại. Hỏi xong lại thấy mình ngốc thật. Có lẽ ở trong viện lâu quá, đến hôm nay là ngày bao nhiêu cũng không biết luôn rồi!

-Cháu dâu của ông bà...bánh kem đến đây!

Tôi nhìn ông, bà mỉm cười phúc hậu mang bánh kem cắm đầy nến sáng bên trên đi đến, cảm động đến muốn khóc. Những lần sinh nhật trước đây của tôi thường chỉ có mấy đứa bạn, may mắn thì cha không bận có thể góp vui cùng...còn lần này...những người tôi yêu quý đều ở đây...hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi!

-Này...em khóc cái gì hả? Phải cười lên chứ!_Hấn đưa tay lau khoé mắt tôi, yêu thương chiều chuộng ôm lấy.

-Em...em vui mà!_Tôi ghen giọng chôn trong lòng hấn, lau sạch nước mắt mới thò đầu ra_Cảm ơn mọi người rất nhiều!

-Cảm ơn cái gì hả con hâm này?! Nhe răng ra tao coi!_Nhỏ Mập chạy đến, tách tôi khỏi hắn, véo má tôi kéo sang 2 bên.

-Á..á...đau chết tao!_Tôi hất tay nó ra, ai oán lườm nó.

-Nào nào...thôi nên đi cháu dâu!_Ông hô to, đem bánh kem đưa đến trước mặt tôi.

Ai cũng cười vui vẻ, buổi sinh nhật tuy không quá náo nhiệt (Vì tôi đang ở bệnh viện mà! Nên phải giữ trật tự!) nhưng mà đối với tôi thì ý nghĩa vô cùng.

Mọi người đã tặng quà cho tôi hết rồi, tôi thích lắm...nhưng mà...hắn chưa có! Hay là hắn không nhớ hôm nay sinh nhật tôi nên chưa chuẩn bị kịp quà??

-Đừng nhìn anh bằng ánh mắt ấy! Anh tặng quà em rồi còn gì!_Hắn liếc tôi một cái, thản nhiên nói.

Tặng rồi hả?? Bao giờ thế?? Chẳng lẽ tôi lú lẫn đến mức quên chuyện đó xảy ra khi nào, ở đâu sao??

-Anh tặng cả cuộc đời mình cho em rồi còn gì! Em còn muốn gì nữa!_Hắn bình thản đi đến bên tôi. Nhưng mà sao tôi thấy hắn cứ điều điều sao ấy nhỉ?? Có vẻ không được tự nhiên cho lắm!

Thấy tôi không nói gì mà chỉ nhìn hắn như thế, lúc này hắn mới “Bất đắc dĩ” thò tay vào túi quần, lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

-Này...cho em!

Tôi nhập lấy, từ từ mở ra.

-Anh..Bảo....cái này...là sao??_Tôi ngạc nhiên quá độ mà nói năng ấp úng cả lên. Hắn tặng cái này là sao chứ? Chẳng phải lần trước lúc đi biển đã có rồi sao?!

-Đồ ngốc! Cái này mới là chính thức! Lúc nào cũng phải đeo trên nay nghe chưa! Em mà làm mất thì liệu hồn với anh!_Hắn làm mặt lạnh vừa đe dọa, vừa lồng nhả vào ngón áp úp trên tay trái của tôi.

Có cái kiểu tặng quà...chính xác hơn là cầu hôn như thế này không hả?? Đúng là cái đồ sĩ diện! Nhưng mà tôi lại là cái đứa ngốc nhất thế giới, không những không giận hắn mà còn cảm động đến rơi nước mắt, ôm trầm lấy hắn mà nghẹn ngào nữa chứ.

Từ khi gặp hắn đến giờ, vẫn luôn là hắn đối tốt với tôi, yêu thương tôi, bảo vệ cho tôi, che chở tôi trước những sóng gió của cuộc đời. Hắn luôn bên tôi những lúc tôi cần, luôn đem đến cho tôi niềm vui, niềm hạnh phúc...giống như những vị thần hộ mệnh...theo sát tôi mỗi bước đi vậy!

-Vâng! Em yêu anh!_Sẽ mãi yêu anh! Thần hộ mệnh của em!

—————-End—————

91. Chương 91

Ngoại truyện!

1. Đám cưới!

Buổi tối trước ngày Thiên Bảo tốt nghiệp, tôi đã chuẩn bị cho anh một món quà rất ý nghĩa nhé! Định ngày hôm sau tặng anh lúc anh nhận bằng xong...thế nhưng mà...tôi còn chưa kịp tặng thì...

-Anh Bảo! Chúc mừng anh!_Tôi vui vẻ chìa món quà ra trước mặt anh_Đây là....

-Chúng mình kết hôn nhé?_Anh khuyu một chân xuống trước mặt tôi, nâng tay tôi lên hôn nhẹ.

-Anh Bảo! Nhưng...em còn đang học mà!_Tôi bối rối cúi xuống nhìn anh, cũng là tránh những ánh mắt tò mò xung quanh. Sao lại thế này chứ?

-Không quan trọng! Chỉ cần em đồng ý thôi!_Anh kiên định nắm tay tôi, không cho tôi cơ hội lẩn trốn.

Nếu mà tôi đồng ý...vậy chẳng phải tôi lấy chồng khi chưa tròn 20 tuổi sao?? Như vậy có phải quá trẻ hay không? Có ảnh hưởng đến việc học không??

Thế nhưng mà...dưới sự “Bức ép” của rất nhiều người...tôi đồng ý rồi! Vậy nên hôm nay tôi mới bị dựng dậy khi mặt trời còn chưa ló đây này! Bởi vì...HÔM NAY LÀ NGÀY CUỐI CỦA TÔI VÀ ANH!

-Mẹ à...cho con ngủ chút nữa đi mà!_Tôi mắt nhắm mắt mở dựa vào người mẹ-chính là cô Thanh đó-nói mà còn chẳng biết mình nói gì nữa.

-Con bé này! Mau tỉnh nhanh lên! Có biết hôm nay quan trọng thế nào không mà còn ngủ!_Mẹ vừa dìu tôi đi rửa mặt vừa cầu nhàu.

Haiz...tôi chỉ muốn ngủ thôi! Cười với chẳng xin...chẳng phải chỉ cần đến Ủy ban nhân dân, chờ họ đóng dấu xác nhận là xong sao? Tại sao lại phải bày nhiều trò ra thế này cơ chứ?? Mệt chết đi được!

Hết thay đồ, trang điểm, làm tóc, ăn qua bữa sáng xong cũng mất đến 4 tiếng đồng hồ của tôi rồi. Thực sự là có chút hồi hộp đó! Ngồi trong phòng chờ mà lòng tôi cứ nhộn nhạo cả lên đây này!

-Woa...cô dâu của chúng ta xinh quá nha!_Cũng may 2 con bạn Gà đã đến, nếu không mình tôi ở trong này buồn chết mất!

-Sao giờ bọn mày mới đến? Hại tao tự kỉ này giờ!_Tôi nhăn mày, vờ hờn giận chúng nó mấy câu.

-Thì đi chuẩn bị quà ày đó! Hôm nay là ngày vui, mày phải cười lên chứ! Đừng có mà nhăn nhó như thế, không chồng mày lại tưởng bọn tao bắt nạt mày thì chết bọn tao!_Gà Nhí cười đầy ẩn ý với tôi, mắt lại liếc sang Gà Mập.

Chuyện gì đây? Tôi là nghi ngờ bọn này lắm nhá!

-Thế quà đâu?_Tôi chìa tay đến trước mặt 2 đứa nó.

-Vội gì chứ! Để ở phòng tân hôn của vợ chồng mày ấy, về đó rồi biết!_Gà Mập cười hì hì, cũng đánh mắt sang phía Gà Nhí một cái.

Sao càng nghe bọn nó nói, tôi lại càng thấy nghi thế nhỉ?? Không lẽ lại âm mưu gì nữa hả?? Lần trước bọn nó chơi đùa tôi một vở, lừa tôi mặc cái bộ váy gợi cảm bọn nó chọn xong rồi ném tôi lại nhà hấn...xém chút nữa là tôi xong đời rồi! Cũng may hấn rất tôn trọng tôi, vẫn kiềm chế được bản thân mà chưa làm gì nên tội cả! Lần này...không biết là cái gì đây??

.....

Hôn lễ được tổ chức với sự góp mặt của tất cả những người thân quen và bạn bè của 2 chúng tôi. Cha, mẹ anh cũng về tham dự nữa! May mà họ đều là người vui tính dễ gần, nên lần đầu ra mắt bố mẹ chồng của tôi xem như cũng tốt đẹp.

-Tận hưởng thế giới của 2 người đi nhé!

-Sớm sinh quý tử nha!

-Không làm phiền vợ chồng 2 người nữa a! Chúng tôi đi đây!

.....

Sau hàng loạt những câu nói đầy ẩn ý ấy, mọi người liền vất bỏ tôi lại...chỉ còn mình tôi và anh trong phòng thôi!

Haiz...hôm nay cũng mệt rồi! Tôi phải đi tắm rồi ngủ đây! Cả người đã muốn đã dờ ra luôn nè!

-Anh còn nhìn gì nữa? Em mệt lắm rồi! Nhanh đi ngủ thôi!_Vừa nói tôi vừa chui nhanh vào phòng tắm.

Đợi đến khi tôi tắm xong rồi mới nhận ra rằng...bạn Gà kia lại chơi đùa tôi rồi! Tôi cứ nghĩ là đồ ngủ đã được treo sẵn ở đây cơ...ý tôi là đồ ngủ bình thường ấy! Còn cái này thì...thì thật sự quá là sexy rồi!

Tôi cầm váy ngủ lụa màu hồng phấn vừa ngắn vừa mỏng trên tay...dự dọ mãi cuối cùng cũng đành cắn răng mặc vào...ít ra còn hơn là quần khăn tắm! Chứ không tôi phải ngủ trong này luôn à?? 2 con Gà kia...bọn mày cứ đợi đây!

-Anh Bảo ơi...em xong rồi đó! Anh mau..._Phát hiện ra ánh mắt sáng rực của hắn đang nhìn mình chăm chăm, tôi rất tức thời trèo lên giường kéo chăn che cái chân lại, vừa lau khô tóc, vừa giả bộ tự nhiên cười nói_Anh mau tắm đi! Phải ngủ sớm thôi. Nếu không mai lại không kịp chuyển bay mất!

-Ừ..._Anh chỉ đáp lại một tiếng, khoé miệng ẩn hiện một nụ cười không rõ là gì mà đi vào phòng tắm.

Đợi cánh cửa kia vừa khép vào, tôi như kẻ ăn trộm, nhanh nhanh chóng chóng nhảy xuống giường sấy khô tóc, thoa kem dưỡng ẩm rồi leo trở lại giường, trùm kín chăn từ trên xuống dưới, chỉ để lộ mỗi cái đầu mà bắt đầu ngủ.

Nhưng sự thật thì tôi căng thẳng đến mức muốn ngủ cũng không được nữa rồi. Còn đang tưởng tượng đủ chuyện thì bên tai nghe thấy nước thôi chảy, theo sau đó là tiếng mở cửa...tôi vội vã nằm bất động, giả vờ ngủ.

Tôi biết tâm hồn không chỉ đơn thuần là ngủ...nhưng mà tôi..thực sự căng thẳng, khẩn trương lắm!

-Vợ yêu..._Chăn bị “Ai đó” vén lên, sau đó phần nệm bên cạnh lún xuống. Anh cũng theo tôi chui vào trong chăn luôn!_Đừng giả bộ nữa! Em đóng chặt đậy gì cả! Tìm cứ đập thành thịch thế này mà bảo ngủ thì ai tin!

Kèm theo hơi thở ấm nóng phả vào tai, bên eo cũng có cảm giác ngón tay ai đó đang di chuyển.

-A.a...._Tôi sợ đến mức nhảy dựng lên, chạy ra xa cái giường mấy bước._Anh..anh...anh muốn làm gì?

-Em nghĩ anh muốn làm gì??_Anh nheo mắt đầy nguy hiểm trừng tôi, làm tôi lại càng co người lui lại phía sau thêm vài bước.

Lúc anh đứng lên đi về phía tôi...tôi mới phát hiện a...nguyên lai là anh chỉ quần có cái khăn tắm không à. A má ơi...phải làm gì đây trời?

-Anh....anh không được lại đây!_Tôi đan 2tay trước ngực, cảnh giác nhìn anh.

-Em là vợ anh cơ mà!_Anh cười nham hiểm, chậm rãi tiến lên.

-Không được! Không được! Em...em chưa chuẩn bị xong! Để lần khác đi!_Tôi lại lùi ra phía sau vài bước nữa...cho đến khi lưng chạm phải bức tường lạnh ngắt phía sau...chẳng lẽ...tôi phải hy sinh vào hôm nay sao??

-Em nghĩ anh còn chờ được sao??_Sao anh cứ ngày một gần hơn thế này?!

Hết đường lui rồi, tôi xoay người tính chạy vào phòng tắm...nhưng mà còn chưa đủ ba bước đã bị ai đó tóm được, vác lên vai mà đem trở lại giường rồi. Dù có la hét thế nào đi chăng nữa...tôi vẫn phải kết lại một câu rằng: Tôi xong rồi!

92. Chương 92

2. Tin vui!

Sau ngày tôi tốt nghiệp hơn 1 tháng, cũng là kỉ niệm ngày cưới của tôi và Thiên Bảo.

Tôi làm rất nhiều đồ ăn chờ anh trở về, tưởng tượng đến cảnh anh vui vẻ cùng tôi ăn cơm, sau đó là đi dạo ôn lại chuyện cũ...nhưng thực tế thì...tôi chờ anh đến nửa đêm luôn.

“12h rồi...đã qua ngày kỉ niệm rồi! Hix...chắc không phải anh quên đâu! Đúng vậy! Chỉ là anh bận quá thôi! Với lại mày cũng đâu có gọi điện nhắc anh! Hix...mày khóc cái gì chứ?! Anh đang làm việc rất chăm chỉ để ày cuộc sống tốt đẹp đây! Mày có thể giúp đỡ anh nhưng được bao nhiêu chứ?! Công việc của anh nhiều lắm!”

Tôi biết thế...nhưng tôi vẫn rất buồn! Một ngày quan trọng như vậy...tôi chỉ muốn ở cạnh anh thôi mà!

.....

-Vợ ơi...em ngủ chưa đó??_Cửa phòng khẽ mở ra, giọng anh có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn rất dịu dàng, quan tâm.

-Anh..Bảo...._Tôi ngược khuôn mặt tèm nhem lên nhìn anh, nước mắt cứ thế trào ra càng nhiều hơn. Uất ức quá!

-Sao lại khóc hả? Ai bắt nạt vợ?? Nói anh biết, anh giúp em rửa hận!_Anh vội vàng quăng tài liệu trên tay lên bàn, chạy đến bên giường, ôm tôi vào lòng.

-....._Còn ai ngoài anh nữa! Anh có thể rửa hận giúp em sao?

Tôi không nói gì, úp mặt vào ngực anh khóc lóc một hồi. Mãi sau mới từ từ buông anh ra, lấy tay gạt mấy giọt nước còn đọng bên khoé mắt đi, khàn khàn hỏi anh:

-Anh ăn cơm chưa?? Có đói không? Em đi hâm lại thức ăn cho anh!

-Không cần!_Anh kéo tôi lại, để tôi ngồi trên đùi anh, nâng cằm tôi lên, khiến tôi phải nhìn thẳng vào anh_Nói cho anh nghe, chuyện gì đã xảy ra?!

-Không có gì cả!_Tôi mất tự nhiên lảng tránh ánh mắt của anh...nhưng ánh mắt đó lại dường như nhìn thấu tâm gan tôi...khiến tôi không nói thật không được!_Thật ra là có chuyện này...Anh...quên mất hôm qua...

-Hôm qua?? Là ngày gì quan trọng sao??_Anh giống như thật sự không biết, chớp mắt nhìn tôi.

-Kỉ niệm ngày cưới mà anh cũng quên được! Đồ vô tâm! Anh đi chết đi!_Tôi vừa lớn tiếng, vừa dấm thùm thụp vào ngực anh. Đáng ghét! Người ta đã gợi ý rồi mà còn không nhớ. Có phải tôi không là gì trong lòng anh không? Nên anh mới không bỏ chút công ghi nhớ ngày cưới của chúng tôi? Tức...tức chết đi được!

-Ha..ha..._Gì? Sao anh còn cười được? Thật là...

-Anh cười cái gì?_Tôi bực bội đứng lên, trừng mắt sưng húp lên nhìn anh.

-Đồ ngốc này!_Anh bỏ qua sự tức giận của tôi, kéo tôi trở lại vị trí vừa rồi, ôm tôi trong tay mà yêu thương cười khê bên tai_Bây giờ là 0h16'35s ngày 22/6, mới bắt đầu ngày kỉ niệm của chúng ta 16'35s thôi!

-Xì...cái gì mà mới bắt đầu?!_Tôi bĩu môi với anh, lại phát hiện ra điểm kì lạ_Hả? Anh nói là...22/6...

-Đúng rồi! Hôm nay mới là kỉ niệm ngày cưới của chúng ta! Đầu óc em để đâu thế hả? Còn dám trách lầm anh! Em tính bồi thường sao đây?_Lúc anh nói câu này...nhìn anh gian lắm! Giống cái kiêu...

-A.a.a...anh làm gì đó?_Tôi nhảy dựng lên khi thấy tay anh bắt đầu di chuyển.

-Thì bắt em bồi thường!_Anh lại làm như chuyện đương nhiên, cười cười đứng lên, cúi đầu hôn nhẹ xuống trán tôi. Vợ chồng 3năm rồi...nhưng tôi vẫn ngại ngần trong cái khoảnh này lắm!

93. Chương 93

“Ọc...ọc...ọc...” Rất xin lỗi chồng...nhưng mà...em đã phá hỏng nhã hứng của anh rồi!

-Em chưa ăn tối??_Anh nghiêm mặt trừng tôi.

-Em..._Tôi không có lời nào để biện hộ...chỉ có thể chậm chạp cứng nhắc gật đầu. Tôi thề...lát thế nào cũng bị nhồi thành con heo có cái bụng căng tròn cho xem!

-Đi theo anh!

-Chồng ơi..._Tôi bắt đầu mang cái giọng nịnh nọt ngọt lịm ra dùng, lon ton chạy sau anh. Sau nhiều ngày chiêm nghiệm, tôi nhận thấy rằng mỗi lần anh giận, chỉ có thể dùng chiêu này thôi!_Em xin lỗi mà! Lần sau em sẽ chú ý!

-Ngồi xuống!_Anh chỉ vào bàn ăn trong bếp, nghiêm giọng ra lệnh.

-Vâng!_Tôi rất ra dáng vợ hiền nghe lời ngồi vào chỗ ngắm anh vào bếp.

Nhưng mà kể ra lâu lâu không nhìn thấy bộ dạng này của anh cũng nhớ. Thế thì sau này vài tháng lại trọc giận anh một lần cho vui...ka..ka...Mình đúng là thiên tài! Còn được anh làm đồ ăn cho nữa! Mặc dù

hôm nay đều là tôi làm, anh chỉ hâm nóng lại thôi...nhưng mà vẫn hạnh phúc lắm! Cô vợ nào mà chẳng ước chồng mình 11 lần vào bếp vì mình chứ! Hi..hi...

.....

-Lau mặt đi rồi ăn!_Anh đưa cho tôi khăn bông đã làm ướt, kèm theo đó là thức ăn nóng hổi đang bốc hơi nghi ngút được đặt trên bàn.

Tôi cười hì hì nhận lấy, lau cái mặt mèo của mình xong đem đi cất rồi chạy lại bàn bắt đầu ăn.

Người ta nói ăn đêm thì không nên ăn nhiều, dễ dẫn đến béo bụng...nhưng mà gần đây tôi đói nhanh lắm, vì vậy lượng thức ăn mỗi bữa cũng tăng theo. Béo thì béo...miễn anh không trê là được rồi! ^^

-Chồng ăn đi này!_Tôi gấp một miếng gà xào đưa đến trước miệng anh, cười títt mắt.

Anh liếc tôi một cái, khoé môi hơi cong lên nhưng vẫn làm vẻ lạnh lùng, giống như rất miễn cưỡng mà há miệng ra ăn vậy! Tôi biết mà, anh hết giận rồi...^^...chỉ giả vờ vậy thôi! Trẻ con hết chỗ nói!

Tuy không đi du lịch đây đó, hay xem hoà nhạc, triển lãm này nọ, hoặc là tặng nhau những thứ vật chất đắt tiền...nhưng chúng tôi thường cùng nhau làm việc nhà, ăn cơm chung, thuê phim ma về xem mỗi cuối tuần, mấy tháng tới tôi còn có thể cùng anh đi làm nữa...cuộc sống hôn nhân như vậy...với tôi là hạnh phúc lắm rồi!

“Oe...” sao không đừng tôi lại khó chịu khi ăn món này thế nhỉ? Mọi lần tôi ăn có sao đâu!

-Em sao thế??_Anh lo lắng theo tôi vào nhà vệ sinh, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng tôi.

-Em không biết! Tự nhiên ngửi mùi đó thấy muốn nôn!_Tôi vuốt ngực, nhận cốc nước trong tay anh xúc miệng.

-Hình như tháng trước em không có!_Anh nhìn tôi, nhú mày nghi hoặc.

Có? Có cái gì?? Có mà cái...ak...không lẽ...ý anh muốn nói đến...“bạn tốt” của tôi?? Mà hình như...tháng trước không có...tháng này cũng...chưa thấy!

A.a.a....chẳng lẽ có rồi?? Có rồi sao??

-Ngồi yên một chỗ chờ anh về!_Anh nói xong câu này thì biến mất luôn.

Khoảng 5phút sau lại xuất hiện trước mặt tôi với tình trạng mặt đỏ phừng phừng, mồ hôi đầm đìa mặc dù vẫn chưa chính thức vào hè. Anh vừa chạy bộ sao??

-Dùng cái này thử xem!_Vừa nói, anh vừa nhét vào tay tôi túi giấy nhỏ.

Tôi thấy anh có vẻ nghiêm túc nên lập tức nghe lời trở lại nhà vệ sinh. Lúc trở ra thì tôi không biết nên nói gì nữa....

-Sao rồi?_Anh khẩn trương chạy đến, mồ hôi 2bên trán chảy thành dòng.

-Hai....hai vạch rồi!_Tôi còn chưa hoàn hồn, ngớ ngẩn trả lời, tay cầm que thử thai run run mà xem chút rơi xuống đất.

-Hai..vạch?? Thật không?_Anh hồ nghi hỏi lại như không dám tin vào tai mình, ánh mắt thực sự rất mong chờ.

-Ừm!_Tôi lấy lại tinh thần, gật mạnh đầu._Em có thai rồi!

-Yeah! Anh sắp được làm cha rồi!_Anh vui đến độ ôm tôi lên quay cho vài vòng, trên môi nở nụ cười mãn nguyện.

Tôi cũng vui lắm...vì tôi sắp được làm mẹ...và cũng sắp được nô dịch anh rồi! Ka..ka...nghĩ đến thôi đã muốn cười...đúng là cuộc sống thần tiên!

(Còn tiếp...)

94. Chương 94

Ngoại truyện! 3. Mang thai!

Nhưng sự thật thì...

Không biết đâu! Người ta nói phụ nữ mang thai là hay ốm nghén, kén ăn lắm cơ mà! Còn tôi thì sao đây?? Chẳng những không giống người thường, mà cái dạ dày của tôi cũng ngày một lớn hơn hay sao ấy! Đặc biệt là gần đây tôi ăn ngày càng nhiều. Tôi sợ cứ thế này thì tôi sẽ thành heo mẹ mất! Nhưng mà không ăn không được! Con tôi cần dinh dưỡng mà!

Ngày nào mẹ tôi cũng mang bao nhiêu là đồ tắm bỏ đến ép tôi ăn, thêm vào đó là cha, mẹ chồng cứ cách 2 tiếng không gọi điện hỏi thăm được 30 phút là y như rằng có chuyện!

Diễn hình như hôm đó....

Tôi đang tắm nên không để ý đến tiếng chuông điện thoại vang lên rất lâu trong phòng. Chính vì thế mà ngay khi tôi còn đang tắm dở dang, chồng yêu quý của tôi chỉ cần 1 cái đập tung luôn cả cửa phòng tắm, làm tôi giật mình xem chút là trượt chân luôn rồi. Còn cánh cửa xấu số kia, vĩnh viễn hy sinh vì tổ quốc, phải thay cái mới.

Mà nguyên nhân là, cha mẹ chồng không thấy tôi nghe điện, tưởng tôi gặp chuyện nên đã gọi điện cho anh...thế là anh bỏ nguyên cả đồng công việc đang ngổn ngang ở công ty mà chạy về nhà tìm tôi.

Tôi thật sự thấy rất áy náy với mấy đồng nghiệp của anh, vì anh xin về sớm mà phải làm cả phần việc của anh nữa! Dự định hôm sau làm cơm trưa mang đến tạ tội với họ một tiếng, ai mà nghĩ đến...chồng yêu quý của tôi...vì muốn chăm sóc tôi mà không thêm đi làm luôn chứ!

-Sao giờ này anh còn ở nhà? _Tôi ngồi vào bàn ăn, nhìn anh đang xếp từng lớp salad vào đĩa, thắc mắc.

-Nghỉ làm! _Anh lại rất thần nhiên trả lời như thế. Bộ anh tưởng nghỉ làm đơn giản như đi chơi thế hả?

-Nhà mình có chuyện gì hả anh? Nếu không sao không đừng anh lại nghỉ vậy?

-Không có! Muốn chăm sóc vợ yêu nên ở nhà thôi! _Anh mang bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng, đạt đúng tiêu chuẩn khẩu phần ăn của bà bầu đặt trước mặt tôi, sau đó không nhanh không chậm ngồi xuống bên cạnh.

-Hả??...Anh đùa cái gì thế? Em có phải con nít đâu mà cần người chăm sóc! Anh mau ăn sáng, rồi đi làm nhanh lên! Có ai lại vì vợ có bầu mà ở nhà như anh đâu! Không cho em đi làm thì thôi, ít ra anh cũng nên làm việc chăm chỉ một chút chứ! Nhớ con sau này noi gương xấu của anh thì làm sao bây giờ?!...ừ...ừ.... _Tôi dấy nẩy lên, nói một tràng giáo huấn với anh. Kết quả lại bị anh nhân cơ hội đó mà “cướp của” mới tức chứ!

-Hôn buổi sáng giúp gia tăng tình cảm cha con!

-Anh... _Tôi thở phì phò trợn mắt nhìn anh. Lợi dụng đến thế là cùng! Lúc nào cũng lấy cớ “Gia tăng tình cảm cha con” mà xàm sở tôi hết! Đúng là cầm tinh con dê mà!

-Không nói nhiều nữa! Ăn nhanh rồi anh đưa em đi khám định kì! _Anh lại nhân cơ hội hôn trộm tôi cái nữa, sau đó nhét nĩa vào tay tôi.

Tôi nhìn bữa sáng tươi ngon đã được cắt nhỏ trước mặt, bên ngoài thì tỏ vẻ giận dữ miễn cưỡng ăn vào, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, hạnh phúc vô cùng.

Thiên Bảo của tôi khác người thế đấy! Nhưng tôi lại không biết làm cách nào để bớt yêu anh đi một chút cả! Chỉ có càng ngày càng yêu, càng ngày càng muốn ở gần anh mãi thôi!

.....

Được rồi, anh không đi làm không phải điều quan trọng, công việc vẫn có thể làm ở nhà. Quan trọng là....không điện thoại di động, không máy tính, không TV....muốn nói chuyện với ai chỉ có thể ngồi nguyên một chỗ gọi máy bàn; ăn uống không được tùy tiện, phải theo đúng thực đơn anh đề ra; và đáng sợ nhất là...LÚC NÀO CŨNG PHẢI Ở TRONG TẦM NHÌN CỦA ANH...ngoại trừ mỗi đi vệ sinh và tắm.

A.a.a....thế này thì còn đâu là cuộc sống thần tiên tôi hằng mơ ước nữa chứ?! Cha mẹ ơi...biết thế đã dùng biện pháp tránh thai rồi! Ít nhất là còn được vui chơi thêm vài năm nữa. Cáo già đúng là cáo già mà...ý đồ trong việc không bao giờ dùng bao của anh chính là đây!

Hức...con à, sau này phải giúp mẹ trừng trị cha con đó, biết chưa?!

Vài tháng sau khi tôi biết mình có thai, vào một ngày trời cao trong xanh, nắng ấm nhẹ nhàng, anh đang ngồi xem lại bản thiết kế một công trình nào đó, tôi thì ngoan ngoãn ngồi đọc sách ở sofa đối diện. Trong không gian yên tĩnh, thoang thoảng mùi hoa lan cùng với tiếng nhạc nhẹ nhàng, bất chợt có một tiếng hét chói tai vang lên.

-RỪ ỒI! RỪ ỒI!....._Con gà nào to gan quá vậy?? Nhỡ làm con tôi giật mình thì sao hả? Chưa cần tôi ra tay đảm chắc nó cũng bay ra khỏi nhà dưới chân chồng yêu quý của tôi rồi đó!

-Cái gì vậy?_Tôi tháo kính xuống, đặt cuốn sách đang đọc dở dang trên bàn, chậm rãi đi ra đón kẻ to gan nào đó.

-Há..há....Anh Bảo, em bắt tay cái! _Kẻ nào đó cười như trúng xổ số, hớn hờ chạy vào nhà, hành động loạn xạ ngầu lên_Từ nay chúng ta đứng cùng chiến tuyến! Em sắp được làm bố rồi!

-Phụt..._Miếng nước mới chạm đến miệng tôi lập tức phun ra ngoài. Đúng là trúng xổ số thật! Gà Diên à....ông làm cái gì mà nhanh quá vậy? Hai người còn chưa kết hôn mà, ăn cơm trước keng còn không chùi mép, bây giờ lại còn vui sướng đến đây khoe nữa!_Gà Nhí có thai?? Bao lâu rồi?

-Sau bà 2tháng! Lần này thì cô ấy không lấy tôi không được rồi! Ha..ha...vợ ơi! Anh đến đây!_Gà Diên tiếp tục vui vẻ la lối, sau đó rất nhanh chóng rời đi thông báo cho những người khác.

95. Chương 95

Nếu xét về phương diện nào đó, quả thực đây là chuyện tốt. Con nhỏ Nhí kia rất là ham vui, nhất quyết không chịu theo Gà Diên về nhà làm vợ hiền, dâu thảo. Bây giờ có baby rồi...nó không về cũng không được nữa! Mà sau này, con tôi có bạn chơi cùng rồi! Ha..ha...tôi cũng vui lây nữa! Nếu 2đứa trẻ khác giới...há...há....vậy là xong rồi!

-Em nghĩ gì mà cười gian trá quá vậy??_Không biết từ khi nào anh đã ở phía sau, hơi ấm quen thuộc bao quanh tôi, cảm anh tựa vào hóm cổ tôi, cọ cọ mấy cái.

-Không có gì!_Tôi chuyển qua cười nhẹ, xoay người lại rúc vào lòng anh, cứ như thế mà ở trong đó không muốn ra_Lát anh đưa em qua nhà Gà Diên nhé?!

-Ừ!_Anh yêu thương vuốt mái tóc tôi. Cảm giác vẫn giống như ngày nào, anh ở phía trên, che chắn cho tôi khỏi mọi giông bão của cuộc đời.

Vì thế, buổi tối hôm đó, vợ chồng tôi và bốn con gà kia tụ tập tại nhà Diên-mà chính xác ra phải là nhà vợ chồng “Diên-Nhí”.

-Chúc mừng hai đứa mày đều đã có baby! Còn mỗi tao là chưa thôi...oa..oa..._Gà Mập vừa cười xong liền mếu máo, chui vào lòng Gà Còi thút tha thút thít.

Mập à...tao xin mày! Nếu mày biết mang thai sẽ bị tước đi bao nhiêu quyền lợi, tao dám cá mày không muốn nữa đâu!

-Bà xã ngoan! Rồi sẽ có mà! Yên tâm đi!_Gà Còi ôm lấy bà xã nhà mình, tuyên bố hùng hồn.

-Nhớ nha!_Nhỏ Mập ngưng khóc, ngược mắt lên, chớp chớp nhìn ông xã nhà nó.

-Nhớ!

-E..hèm...._Hai đứa này có phải là đang diễn phim tình cảm cho chúng tôi xem không vậy? Đến vợ chồng tôi cò không sến bằng chúng nó nữa!_Hôm nay là đến chúc mừng Gà Nhí nhá. Không phải chỗ biểu lộ tình cảm nha!

-Biết rồi! Biết rồi! Chúc mừng nào, chúc mừng nào!_Gà Mập khôi phục lại tinh thần, tươi cười nâng ly lên. Sau đó mọi người cùng ăn uống vui vẻ, chào đón sự xuất hiện của hai sinh linh bé bỏng sắp chào đời.

96. Chương 96

Ngoại truyện! 4. Thiên thần nhỏ!

Mang thai quả là một việc không dễ dàng gì! Cái bụng cứ ngày càng tròn tròn, giống hệt như trái bóng ấy; đi lại cũng khó khăn và mệt hơn trước, thành ra mỗi lần đi dạo đều phải bám vào anh, rất là mất hình tượng.

-Anh cười cái gì hử? Tại ai mà em thành ra thế này? Còn cười, em đã chết anh!_Tôi hung hăng đấm nhẹ anh một cái. Không dám đấm mạnh...sốt a!

-Em mà bạo lực như vậy, con sau này giống em thì sao?_Anh lại khẽ cười, ôm vai tôi bước đi chậm chậm.

-Con em không giống em thì giống ai? Hử..._Tôi bắt đầu hờn giận, quay mặt sang hướng khác. Không thể trách tôi được! Bà bầu là hay thay đổi thất thường lắm!

-Được rồi! Con chúng ta, giống em, giống anh, đúng không?_Anh yêu thương hôn nhẹ lên trán tôi, khiến cho những người xung quanh ngưỡng mộ đến muốn độn thổ.

Hì hì...từ khi bị bắt ép đi dạo hằng ngày, tôi lại đâm ra để ý linh tinh, và phát hiện ra rằng: Mỗi lần đi cạnh chồng yêu là mỗi lần người khác phải ghen tị với mình. Nhưng mà có chút bực mình, bởi vì chồng của tôi, có sao những cô gái khác cứ nhìn vậy?

Đó đó, lại vừa có cô nàng nào đó liếc mắt đưa tình với anh, còn hôn gió nữa chứ! Hừ...bực thật mà!

Tôi trừng mắt lườm anh, chỉ thấy anh nhàn nhã cười cười, nghiêng đầu về phía tai tôi nói nhỏ:

-Không cần tức giận! Anh là của em!

Vì câu “Anh là của em!” này, tôi tạm thời tha cho anh, vui vẻ ôm tay anh đi tiếp.

-A.a.....

-Em sao vậy?_Anh lo lắng nhìn tôi.

-Em..._Đau quá! Tôi nghĩ...tôi sắp..._Sắp sinh rồi...

Anh không nói lời dư thừa, trực tiếp nhắc bóng tôi lên chạy về phía đường lớn gọi taxi.

-Chồng..oi....đau quá!_Tôi cắn răng, vùi đầu trong lòng anh. Nhóc con, nhẹ tay một chút, đau chết mẹ rồi!

-Yên tâm! Anh luôn ở bên hai mẹ con!_Anh khấn trương ngồi vào trong taxi, cũng không quên trấn an tôi vài lời.

Tôi nghe được câu này, chỉ cần biết anh luôn ở bên tôi là được rồi, tiếp tục cắn răng, ôm chặt lấy anh chờ cho đến bệnh viện. Con ơi, từ từ đã, để mẹ đến nơi hãy ra nghe chưa?!

Cho đến lúc cửa phòng sinh mở ra đón tôi, tôi cũng không chịu buông tay anh ra, kết quả là anh cũng tôi vào trong luôn. Bởi vì tôi sợ phải trải qua thời khắc gian khó ấy một mình lắm! Tôi cần anh ở bên, như thế tôi mới đủ tự tin là mình làm được!

Phải nói là, sinh con là một việc cực kì gian nan! Nhưng vì có anh ở bên, cuối cùng thì con chúng tôi cũng bình an ra đời. Mà thằng nhóc này, lại giống cha nó chết đi được! Có mỗi cái miệng là giống tôi, bảo tôi không ghen tị sao được! Chính vì nó rất giống cha nó, mà ai ở đây cũng chỉ cần có cơ hội là tranh nhau ẵm nó, hết thơm trán lại sờ má,捏o mũi rồi nắm tay nắm chân.

Là một người mẹ, tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được chuyện đó! Vì thế, ngay sau ngày thứ nhất kể từ khi sinh baby, trừ anh ra, không ai được chạm vào con của chúng tôi ngoài tôi! Kể cả ông bà nội ngoại, chú dì Gà nào đó hay hai cụ nội cũng không cho! Tôi mà để hở ra là baby nhà tôi cả ngày cũng không được gặp mẹ lần nào cho xem!

-Em mệt rồi! Mau ngủ đi, để anh hát cho hai mẹ con nghe!

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, để cho anh ôm cả tôi lẫn con vào lòng, thoải mái đi vào giấc ngủ trong tiếng hát nhẹ của anh bên tai. Chồng tôi...hát hay lắm đấy! Không chỉ baby nhà tôi, mà ngay đến cả tôi cũng nghiện nghe anh hát mất rồi!

Hai tháng sau Gà Nhí cũng sinh con. Ha..ha....nhưng mà con tôi sinh cuối năm trước, con nó sinh đầu năm sau, cách nhau có hai tháng thôi nhưng mà cô bé nhà nó vẫn phải gọi thằng nhóc nhà tôi bằng anh. Mà kế hoạch của tôi...có phải thực hiện được rồi không?! Ha..ha...vui chết đi được!

97. Chương 97

Hôm nay cô giáo ở nhà trẻ gọi điện về, nói Hoàng Thiên nhà tôi đánh bạn cùng lớp, vì thế tôi và anh đến đón con sớm hơn mọi khi, cũng là để giải quyết chuyện này với gia đình bạn nhỏ kia.

Nhưng khi đến nơi thì lại thấy nhóc nhà tôi đứng ở góc lớp, đang dỗ dành An Thi-baby nhà Gà Nhí, ánh mắt sắc lạnh trừng trừng nhìn thằng nhóc đang núp sau chân cô giáo. Con à, có thể đừng giống cha con như thế được không? Bé tí mà lại có ánh mắt giết người như thế. Rốt cuộc là chuyện gì đây?

-Chúng tôi là cha mẹ cháu Hoàng Thiên. Xin hỏi cô giáo..._Cô giáo này...có phải quá háo sắc hay không? Làm gì nhìn chồng tôi như thế chứ?_E..hèm....cô giáo!

-A...ngại quá! Chào hai người! Tôi là giáo viên của cháu Hoàng Thiên. Hôm nay mời hai người đến đây là vì việc cháu Thiên đánh lộn với bạn học, nhưng tôi hỏi thế nào cháu cũng không chịu nói lí do._Chị ta hoàn hồn, khôi phục lại giọng nói đi vào vấn đề._Thế nên mời hai người đến đây...

-Tôi biết rồi! Cô để tôi nói chuyện với cháu!_Anh thiếu kiên nhẫn, ngắt lời chị ta rồi cùng tôi đi đến góc lớp.

-Hoàng Thiên! Lại đây!_Anh lạnh giọng ra lệnh.

Nhóc nhà tôi ngược mắt lên, nhìn anh một cái, quay ra an ủi vỗ vỗ lưng An Thi, lau sạch nước mắt cho con bé rồi mới bước đến đối diện với anh.

-Thưa papa, con đây ạ!

-Sao con lại đánh bạn?_Tôi thấy nó đáng thương, liền dành quyền mở lời, hỏi chuyện nó. Chứ để anh hỏi thì coi như con tôi xong rồi!

-Bởi vì cậu ta bắt nạt em An Thi!_Nó rống rạc đáp lại, mắt còn phụ họa lườm về phía cậu bạn kia một cái, làm cho thằng nhóc đó càng trốn kĩ hơn.

-Thế nên con đánh người ta?_Anh từ tốn hỏi lại.

-Vâng!_Nó kiên định một lời.

-Tốt lắm! Lần sau cứ thế phát huy!_Đột nhiên anh mỉm cười, nhìn con tỏ vẻ tự hào, sau đó ẵm hai đứa trẻ, một trai, một gái ra khỏi nhà trẻ trong con mắt tròn tròn của cô giáo nọ.

-Ngại quá! Cô có thể giúp tôi chuyển lời xin lỗi tới gia đình cháu bé này không? Vợ chồng tôi có việc phải đi trước, tạm biệt cô giáo nhé!_Tôi gửi lại vài lời rồi cũng nhanh chóng đuổi theo một lớn hai nhỏ kia.

Trời ạ! Có cái kiểu dạy con nào mà lại đi khuyến khích con đánh người ta không hả? Đây rõ ràng là một minh chứng sáng giá cho câu “Con hư tại cha” mà!

-Sao anh lại nói với con như thế chứ?_Tôi nổi giận chặn trước mặt anh.

-Là đàn ông phải biết bảo vệ người con gái của mình!

Sau khi anh nói ra câu này, chỉ thấy nhóc Thiên nhà tôi trịnh trọng gật đầu phụ hoạ, còn cô bé An Thi thì vỗ tay hoan hô. Cái này là sao?

-Dì Nhiên, dì Nhiên..._An Thi với với tay qua phía tôi, vì thế tôi thuận tiện ôm lấy nó. Lại nghe nó vui vẻ nói tiếp_Dì đừng mắng anh Thiên! Tại anh kia thơm trộm con, nên anh Thiên mới tức giận đánh anh ấy. Chứ không phải anh Thiên tự ý đánh người đâu dì ạ!

Con bé này...tôi biết nói gì đây! Vì muốn đi học cùng nhóc Thiên, nó khóc nháo với Gà Diên đòi vào lớp thẳng bé ngồi. Bây giờ, lại còn ra mặt nói thay thẳng bé nữa. Có phải tình cảm anh-em của hai đứa nó quá tốt, hay tại tôi suy đoán lung tung đây?

-Tôi nay sinh nhật An Thi, pama cùng bọn con đi mua quà cho em ấy nhé?_Nhóc Thiên khôi phục lại dáng vẻ tươi cười bình thường, tít mắt đề nghị.

Sao nó không nói là “Dẫn bọn con đi” mà lại nó là “Cùng bọn con đi” nhỉ? Có phải nó bắt trước cha nó học cách tự lập sớm không? Hay là khả năng dùng từ của nó quá thông minh? Nó có cần nhất thiết giống cha nó như vậy không? Tôi càng ngày càng hoài nghi, đây rốt cuộc là con của chúng tôi, hay chỉ là con của mình anh vậy?

-Đi nào!_Anh nhoẻn miệng, nắm tay tôi cùng đi ra xe.

.....

-Con thích cún con sao?_Tôi nhìn An Thi thích thú đùa nghịch với chú cún nhỏ màu trắng, lông xù, thuận miệng hỏi một câu.

-Vâng ạ! Con rất thích!_Nó tiếp tục đùa nghịch với cún nhỏ, cái miệng nhỏ chu ra.

-Vậy dì tặng con nhé?_Tôi vừa nói vừa quay đầu kiểm chủ quán thú nuôi này....

“Chít...chít...” Tiếng gì vậy? Đừng nói với tôi là...

-Mama...con muốn nuôi con này!_Thằng nhóc nhà tôi cầm con vật góm ghiếc kia trên tay, chạy về phía tôi.

-KHÔNG ĐƯỢC! Tránh xa mẹ ra!_Tôi hét toáng lên, chạy theo hướng ngược lại, cốt sao tránh xa cái con vật kia, có thể xa bao nhiêu liền xa bấy nhiêu.

-Mama...nó đáng yêu mà! Cho con nuôi đi!_Thằng nhóc kia rất không biết nghe lời, một người một chuột chạy phía sau tôi.

-KHÔNG ĐƯỢC! Mau tránh đem nó đi ẹ! Anh Bảo...chồng yêu...cứu em....cứu em....

Tôi chạy nhanh về phía trước, vừa nhìn thấy chồng thân yêu của tôi liền không để ý xem đây là đâu, một bước lấy đà nhảy tới, bắm lấy cơ thể cao lớn của anh, lơ lửng trên đó không chịu xuống. May mà hôm nay tôi không mặc váy!

-Mama..._Tiếng con làm nũng bên dưới. Tôi rất muốn đi xuống, nhưng mà nó lại đem con chuột bạch kinh khủng kia dơ lên cao...có cho tôi thêm vài lá gan nữa tôi cũng không dám xuống đâu!

-Không được! Con gì cũng được ngoài nó!_Tôi nhắm chặt mắt, ôm chặt anh. Mất hình tượng thì mất hình tượng, tôi không xuống!

-Papa..._Nó quay qua nhìn anh đầy mong chờ.

-Không-thể!_Anh chậm rãi nói ra từng từ. Tôi vượt ngục thở phào. Lại nghe anh bổ sung thêm_Mẹ con sợ chuột!

A.a.a....anh nói thế, thì sau này tôi biết lấy gì ra oai trước mặt con đây! Anh đúng là đồ vô nhân tính mà! Không cho tôi chút sĩ diện nào cả!

-Anh Thiên, chúng ta cùng nuôi em cún này là được mà!_An Thi ôm cún con đi đến, kéo kéo góc áo nhóc Thiên tươi cười.

-Được!_Thằng nhóc nhếch miệng cười đến quỵ dị, sau đó chớp chớp đôi mắt to tròn cầm con chuột, đi đến mấy bước, kiễng chân dơ cao_Mama... ẹ!

-A..a.a...CHỒNG YÊU.....CỨU EM...

—————Hoàn—————

Trích Lời Tác giả: ichngom

Mặc dù không muốn chia tay mọi người chút nào.

Nhưng Heo vẫn phải nói lời tạm biệt ở đây thôi!

Trong suốt hơn 5tháng qua, rất cảm ơn m.ng đã ủng hộ và đón nhận fic.

Mặc dù có vẻ fic không đông ng đọc mấy, lỗi chính tả và cách dùng từ của Heo còn nhiều thiếu sót, nhưng có thể thế này là tốt rồi!

Hẹn gặp lại mọi người trong thời gian không xa!

Hiện Heo đang hoàn thành nốt fic “Hồ ly tinh...”

Rất hoan nghênh m.ng ghé thăm! ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-than-ho-menh-doi-em>